

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

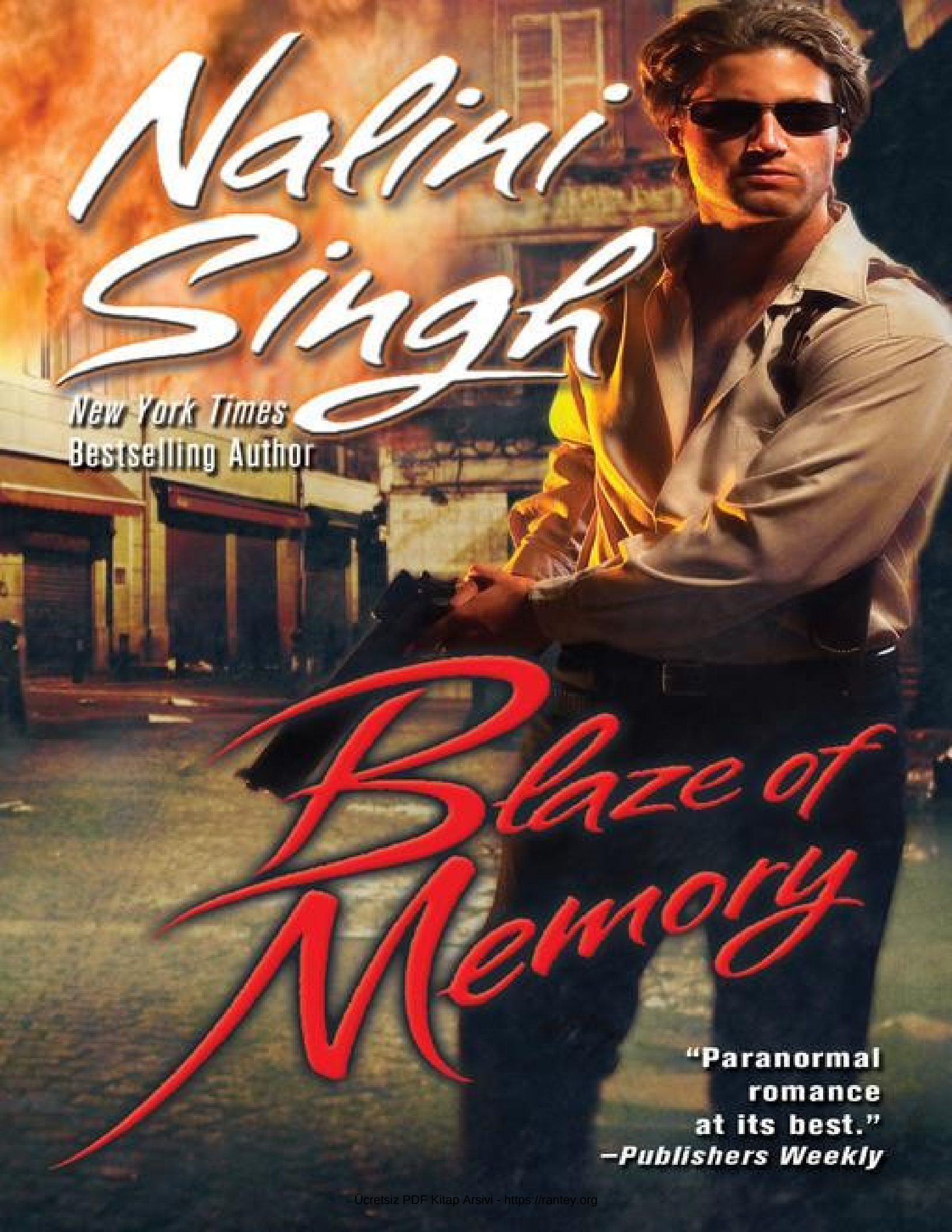
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Nalini Singh

New York Times
Bestselling Author

Blaze of Memory

**"Paranormal
romance
at its best."
—Publishers Weekly**

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

İçindekiler

[Başlık Sayfası](#)

[Telif Hakkı Sayfası](#)

[İthafı](#)

[BÖLÜM 1](#)

[BÖLÜM 2](#)

[BÖLÜM 3](#)

[BÖLÜM 4](#)

[BÖLÜM 5](#)

[BÖLÜM 6](#)

[BÖLÜM 7](#)

[BÖLÜM 8](#)

[BÖLÜM 9](#)

[BÖLÜM 10](#)

[BÖLÜM 11](#)

[BÖLÜM 12](#)

[BÖLÜM 13](#)

[BÖLÜM 14](#)

[BÖLÜM 15](#)

[BÖLÜM 16](#)

[BÖLÜM 17](#)

[BÖLÜM 18](#)

[BÖLÜM 19](#)

[BÖLÜM 20](#)

[BÖLÜM 21](#)

[BÖLÜM 22](#)

[BÖLÜM 23](#)

[BÖLÜM 24](#)

[BÖLÜM 25](#)

[BÖLÜM 26](#)
[BÖLÜM 27](#)
[BÖLÜM 28](#)
[BÖLÜM 29](#)
[BÖLÜM 30](#)
[BÖLÜM 31](#)
[BÖLÜM 32](#)
[BÖLÜM 33](#)
[BÖLÜM 34](#)
[BÖLÜM 35](#)
[BÖLÜM 36](#)
[37. BÖLÜM](#)
[BÖLÜM 38](#)
[BÖLÜM 39](#)
[BÖLÜM 40](#)
[BÖLÜM 41](#)
[BÖLÜM 42](#)
[BÖLÜM 43](#)
[BÖLÜM 44](#)
[BÖLÜM 45](#)
[BÖLÜM 46](#)
[BÖLÜM 47](#)
[BÖLÜM 48](#)
[BÖLÜM 49](#)
[BÖLÜM 50](#)
[BÖLÜM 51](#)
[BÖLÜM 52](#)
[BÖLÜM 53](#)
[BÖLÜM 54](#)
[BÖLÜM 55](#)
[BÖLÜM 56](#)

[*BÖLÜM 1 ADALET*](#)

"Büyüleyici bir seri."

-The Road to Romance (Yorumcunun Seçimi Ödülü)

Övgü için

Zevkin Rehinesi

"Singh bir tür devi olma yolunda hızla ilerliyor!"

-Romantic Times (Top Pick)

"Nalini Singh yine çok iyi bir kitap kaleme almış. Aksiyon, tehlike, tutku ve dramla dolu heyecan verici bir kitap okumak istiyorsanız, Nalini Singh'in *Zevkin Rehinesi*'ni kaçırmayın."

-Romance Junkies

"Singh'in okuyucuyu Psi-Changeling dünyasının içine çekme yeteneğine hayran kalmaya devam ediyorum. Piyasada bunun kadar iyi olan çok az paranormal seri var."

-Book Binge

"Okuyucuların daha fazlası için geri gelmesini sağlayacak ilgi çekici bir dünya."

-Darque Yorumları

"Bu seri ilerledikçe daha iyi ve daha canlı olmaya devam ediyor ... *Zevkin Rehinesi* her paranormal okur için mutlaka okunması gereken bir kitap."

-Night Owl Romance

Sahip Olmak Benim

"Singh yine yaptı yapacağını. *Mine to Possess* sizi yakalıyor ve asla bırakmıyor. Bu, zaten olağanüstü olan bir serinin en iyi kitabı olabilir."

-Fresh Fiction

"VAY CANINA! *Mine to Possess* için en iyi tanım 'Muhteşem'... En iyisinden daha iyisi olamaz!"

-ParaNormal Romance Yorumları

"Nalini Singh, Psi-Changeling serisine yaptığı her ekleme ile yeni okurların gözlerini kamaştırmaya ve onları kendine bağlamaya devam ediyor."

-A Romance Review

"Olay örgüsü yerine oturdukça, zeki ve mega yetenekli Singh'in gerçekten muhteşem şeyler sakladığı anlaşılıyor."

-Romantic Times (4½ yıldız, Top Pick)

"Bu kitap hızlı tempolu ve sürükleyiciydi. Bir kez okumaya başladığınızda elinizden bırakamayacağınızı söyleyebilirim!"

-Publishers Weekly'den Beyond Her Book

"Bayan Singh'in dünya kurgusu, bu dünyayı doldurduğu karakterler kadar büyüleyici."

-Ebedi Gece

"Nalini Singh yine yaptı yapacağını. [Mutlaka okunmalı!]"

-Fallen Angel Reviews (Tavsiye Edilen Okuma)

Buz Tarafından Okşandı

"Mega yetenekli Singh'in yarattığı tutkulu ve heyecan verici dünyayı özlüyor musunuz? Bir sonraki çözümünüz burada! Piyasadaki en orijinal ve heyecan verici paranormal serilerden biri... Akıllara durgunluk veren!"

-Romantic Times (4½ yıldız, Top Pick)

"Kaçırılmaması gereken şehvetli ve tehlikeli bir macera."

-New York Times çok satan yazarı Lora Leigh

"Harika bir şekilde geliştirilmiş karakterler ve Singh'i bir yıldız haline getiren güçlü dünya kurgusuyla sürükleyici bir okuma."

-All About Romance

"Tutku ve tehlikenin gerçekten ilham verici bir karışımıyla, bu hikaye sizi koltuğunuzun ucunda tutacak. [Kesinlikle favorileriniz arasında kendine bir yer edinecek.]"

-Romance Reviews Today

"Harika bir hikaye... Ne kadar tavsiye etsem az!"

-ParaNormal Romance Yorumları

"Paranormal romantizmin en iyi hali."

-Publishers Weekly

Isı Vizyonları

"Tutku, macera ve olayların nefes kesici bir karışımı. Singh'in yarattığı dünyada diledim. Bu bir kaleci!"

-New York Times çok satan yazarı Gena Showalter

"Bu yazar otomatik satın alma listemin en tepesine yerleşti."

-All About Romance

"Kendinizi hazırlayın çünkü... [Bu kitap tüm duyularınızı harekete geçirecek ve sayfaları her çevirişinizde parmaklarınızı . *Visions of Heat* işte bu kadar yoğun!"

-Romance Junkies

"Paranormal romantizm hayranlarının soluksuz okuyacağı, sayfaları çeviren seksi bir kitap."

-The Romance Readers Connection

"Yeteneklerle dolu bir türde Singh gerçekten öne çıkıyor... Bu, piyasadaki en iyi paranormal serilerden biri!"

-Romantic Times

Duyguların Kölesi

"Bu kitaba bayıldım! Tüm hayranlarım için mutlaka okunması gereken bir kitap. Nalini Singh yeni ve büyük bir yetenek."

-New York Times çoksatan yazarı Christine Feehan

"Mantık ve duyguların heyecan verici çarpışması... Ateş ve buzun unutulmaz bir tensel patlama yaratmak için karıştığı inanılmaz bir dünya. *Slave to Sensation*, sizi daha fazlasını arzulamaya itecek yeni bir seriye volkanik bir başlangıç."

-Romance Junkies

"MUHTEŞEM! ... Piyasadaki diğer paranormal kitaplar arasında kesinlikle öne çıkan, tamamen büyüleyici bir kitap. *Duyguların Kölesi* başından sonuna kadar büyüleyici. Her paranormal hayranı için mutlaka okunması gereken bir kitap!"

-Romance Reader at Heart

"Muhteşem bir bilimkurgu romantizmi... Okurlar Nalini Singh'in bu mükemmel fütüristik gerilim romanının tadını çıkaracak ve bu büyüleyici diyardan daha fazla hikâye talep edecekler."

-Midwest Book Review

"Nalini Singh'in yeni Psi-Changeling serisinin muazzam ilk kitabı *Slave to Sensation*'ı kaçırmak istemeyeceksiniz. Bu kitabı şiddetle tavsiye ediyor ve kitaplığınızda yer açmanızı öneriyorum."

-Romance Reviews Today

"Alternatif bir gerçeklik olan Amerika'da geçen, okuyucuların sayfaları çevirmesini sağlayacak biraz da gizem içeren duygusal bir aşk romanı. Karakter odaklı ve iyi yazılmış, yatmadan önce elinizden bırakmanız kolay değil; beni gece boyunca okumaya devam ettirdi."

-Fresh Fiction

"Taze, merak uyandırıcı ve düşündürücü bir mitoloji ve çok çekici bir karakter kadrosu ... Bu yetenekli yazarın bir sonraki kitabını sabırsızlıkla bekliyorum."

-BookLoons

"Paranormal türe yeni başlayanlar için bile bir zorunluluk. Hikâye çok çabuk bitiyor ve yazarın büyümlü üslubu, son kelime okunduktan sonra bile akıllardan çıkmayan şehvetli görüntüler ve yoğun duygular yaratıyor."

-Romantic Times

Nalini Singh'den Berkley Sensation Başlıkları

Psi-Changeling Serisi
DUYGULARIN KÖLESİ
ISININ GÖRÜNÜMLERİ
SAHIP OLMAK İÇİN BUZ
MADENİYLE OKŞANDI
HAFIZANIN ATEŞİYLE
DAĞLANAN ZEVKİN
REHİNESİ

Lonca Avcısı Serisi
MELEKLERİN KANI
MELEKLERİN PAWN'I
(*A Berkley Sensation eSpecial*)

Antolojiler

BÜYÜLÜ BİR MEVSİM
(*Maggie Shayne, Erin McCarthy ve Jean Johnson ile birlikte*)
BÜYÜLÜ NOEL KEDİSİ
(*Lora Leigh, Erin McCarthy ve Linda Winstead Jones ile birlikte*)

Blaze of Memory

NALINI SINGH

BERKLEY SENSATION, NEWYORK

BERKLEY YAYIN GRUBU
Penguin Group Penguin Group (USA) Inc.
tarafından yayımlanmıştır.

375 Hudson Street, New York, New York 10014, ABD

Penguin Group (Kanada), 90 Eglinton Avenue East, Suite 700, Toronto, Ontario M4P 2Y3,
Kanada

(Pearson Penguin Canada Inc.'in bir bölümü)

Penguin Books Ltd., 80 Strand, Londra WC2R 0RL, İngiltere

Penguin Group Ireland, 25 St. Stephen's Green, Dublin 2, İrlanda (Penguin Books Ltd.'nin bir bölümü)

Penguin Group (Avustralya), 250 Camberwell Road, Camberwell, Victoria 3124, Avustralya

(Pearson Australia Group Pty. Ltd.'nin bir bölümü)

Penguin Books India Pvt. Ltd., 11 Community Centre, Panchsheel Park, Yeni Delhi-110 017,
Hindistan

Penguin Group (NZ), 67 Apollo Drive, Rosedale, North Shore 0632, Yeni Zelanda

(Pearson New Zealand Ltd.'nin bir bölümü)

Penguin Books (South Africa) (Pty.) Ltd., 24 Sturdee Avenue, Rosebank, Johannesburg 2196,
Güney Afrika

Penguin Books Ltd., Kayıtlı Ofisler: 80 Strand, Londra WC2R 0RL, İngiltere

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişiler, ticari kuruluşlar, olaylar ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir. Bu kitap yayıncı, yazar veya üçüncü taraf web siteleri veya içerikleri üzerinde herhangi bir kontrole sahip değildir ve bunlar için herhangi bir sorumluluk kabul etmez.

HAFIZA PARILTISI

Bir Berkley Sensation Kitabı / yazarla yapılan anlaşmayla yayımlanmıştır

BASIM TARİHİ

Berkley Sensation kitlese pazar baskısı / Kasım 2009 Telif hakkı©

2009 yazan Nalini Singh.

Tüm hakları saklıdır.
Bu kitabın hiçbir bölümü basılı veya elektronik olarak çoğaltılamaz, taranamaz veya dağıtılamaz
izin almadan. Lütfen telif hakkıyla korunan materyallerin korsanlığına katılmayın veya teşvik
etmeyin

yazarın haklarının ihlali. Yalnızca izin verilen baskıları satın alın.

Bilgi için, adres: Berkley Yayın Grubu, Penguin Group
(USA) Inc. şirketinin bir bölümüdür,
375 Hudson Street, New York, New York 10014.

eISBN : 978-1-101-14911-9

BERKLEY® SENSATION

Berkley Sensation Books, Penguin Group (USA) Inc. şirketinin bir bölümü
olan The Berkley Publishing Group tarafından yayımlanmaktadır,
375 Hudson Street, New York, New York 10014.

BERKLEY® SENSATION ve "B" tasarımı Penguin Group (USA) Inc. şirketinin ticari markalarıdır.

<http://us.penguingroup.com>

Anu fua'ya, sevdiği için... ve benim kitaplarımı sevdiği için!

ÖLÜM

Ölüm, Unutulmuşları bir bela gibi takip etti. Acımasızca. Merhametsiz.

PsyNet'ten umut bulmaya çalışmışlardı, tek istekleri kardeşlerinin soğuk seçimlerinden uzakta yeni bir hayat kurmaktı. Ancak, kalpleri

Sessizliğin duygusuz soğuğuyla buz tutmuş olan Ağdaki Psiler, muhaliflerin huzur içinde gitmesine izin vermeyi reddettiler

-Çünkü Unutulmuşlar, umutları ve daha iyi bir yaşam hayalleriyle Psy'nin mutlak güç hedefinin önünde bir engeldi.

Sığınmacılar arasında telepatlardan ve tıp uzmanlarından, psikometri, öngörü ve çok daha fazlası konusunda yetenekli kadın ve erkeklerden oluşan büyük bir grup vardı. Bu güçlü bireyler, bu *asiler*, giderek her şeye gücü yeten Psy Konseyi'ne karşı tek gerçek psişik tehdit olarak duruyordu.

Bu yüzden Konsey onları . Teker teker.

Aile aile. Baba. Anne.

Çocuk.

Tekrar ve *tekrar* ve *tekrar*.

Ta ki Unutulmuşlar kaçmak, saklanmak zorunda kalana kadar.

Zamanla anılar kayboldu, gerçekler gizlendi ve Unutulanların varlığı neredeyse sona erdi.

Ama eski sırlar sonsuza dek saklanamaz. Şimdi, 2080 yılının son aylarında, toz yükseliyor, ışık parlıyor ve Unutulmuşlar bir yol ayrımında duruyor. Savaşmak bir kez daha ölümle, belki de türlerinin tamamen yok olmasıyla yüzleşmek demek. Ama kaçmak ... bu da bir tür yok oluş değil midir?

BÖLÜM 1

Gözlerini açtı ve bir an için sanki dünya değişmiş gibi hissetti. O gözler, ona bakan gözler kahverengiydi ama daha önce hiç görmediği bir kahverengiydi. İçinde altın vardı. Kehribar benekleri. Ve bronz. Bir sürü renk.

"O uyandı."

O ses, o sesi hatırladı.

"Şşş. Seni yakaladım."

Yutkundu, kendi sesini bulmaya çalıştı. Çiğ bir hava tıslaması. Sessiz. Biçimsiz.

Kahverengi gözlü adam bir elini kızın başının altından geçirdi ve dudaklarına bir şey koyarken başını yukarı kaldırdı.

Soğu

k.

Buz.

Dudaklarını ayırdı, ağızındaki buz parçalarını eritmek için umutsuzca çalıştı. Boğazı ıslandı ama bu yeterli değildi. Suya ihtiyacı vardı. Tekrar konuşmaya çalıştı. Kendini bile duyamıyordu ama o duyuyordu.

"Otur."

En yapışkan sıvıların içinde yüzmeye çalışmak gibiydi; kemikleri jöle gibiydi, kasları işe yaramazdı.

." Adam onu yatağın üzerinde oturur pozisyona kaldırdı.

Kalbi göğsünde gümbürdüyordu, kapana kısılmış bir kuş gibi çırpınıyordu.

Beat-beat.

Beat-beat.

Beat-beat.

Sıcak eller yüzünde, başını çeviriyor. Yüzü parıldayarak göründü, sonra inanılmaz bir şekilde yana doğru büküldü.

"İlaçların vücudundan tamamen çıktığını sanmıyorum." Sesi derindi, kadının çarpan, çırpınan kalbinin derinliklerine kadar ulaşıyordu. "Var mı-teşekkürler." Bir şey kaldırdı.

Bir
fincan
. Su.

Adamın bileğini kavradı, parmakları neredeyse adamın teninin canlı erkeksi sıcaklığından kayacaktı.

Fincanı ulaşamayacağı bir yerde tutmaya devam etti. "Yavaş. Anlaşıldı mı?" Bu bir sorudan çok bir emirdi; itaat edilmeye alışkın olduğunu belli eden bir ses tonuyla.

Başını salladı ve adamın dudaklarına bir şey götürmesine izin verdi. Bir pipet. Elleri onun üzerinde sıkıştı, çok susamıştı.

"Yavaş," diye tekrarladı.

Yudumladı. Zengin. Portakallı. Tatlı. Kurtarıcısının sesindeki acımasızlığa rağmen itaatsizlik edip yutkunabilirdi ama ağzı düzgün çalışmıyordu. En ince akıntıyı bile zar zor çekebiliyordu. Ama boğazındaki çiğ eti yatıştırmaya, midesindeki boş ağrıyı doldurmaya yetti.

Uzun zamandır açmış.

Zihninin bir köşesinde, kavrayamayacağı kadar hızlı bir şey parladı. Ve sonra o garip, çekici gözlere bakıyordu. Ama o sadece gözler değildi. Temiz, neredeyse sert hatlara sahip ve altın sarısı bir teni vardı. Egzotik gözler. Egzotik ten.

Ağzı hareket etti.

Gözleri adamın dudaklarına takıldı. Alttaki dudak, o tavizsiz erkeksi yüze uygun görüldüğünden biraz daha dolgundu. Ama yumuşak değildi. Asla yumuşak değildi. Bu adam, tamamen sertlik ve komuta sahibiydi.

Başka bir dokunuş, yanağında parmaklar. Gözlerini kırıştırdı, tekrar onun dudaklarına odaklandı. Duymaya çalıştı.

". . . isim?"

Meyve suyunu itti ve yutkundu, ellerini çarşafına bıraktı. Onun adını öğrenmek istiyordu. Mantıklı bir soruydu. O da onun adını öğrenmek istiyordu. İnsanlar tanıştıklarında her zaman isimlerini değiştirirlerdi. Bu normaldi.

Parmakları yumuşak pamuklu çarşafın üzerinde sıkıştı.

Beat-beat.

Beat-beat.

Beat-beat.

O çırpınan kuş geri dönmüş, göğsüne hapsolmuştu. Ne kadar zalimce.

Normal değil.

"Adın ne senin?" Gözleri doğrudan deliciydi ve onun başka tarafa bakmasına izin vermiyordu.

Ve cevap vermek zorunda kaldı. "Bilmiyorum."

Dev o bulanık ela bakışa baktı ve sadece şaşkın bir korku gördü. "Glen?"

Dr. Glen Herriford yatağın diğer tarafından kaşlarını çattı. "İlaçların bir yan etkisi olabilir. Geldiğinde kafası oldukça iyiydi. Birkaç saat daha bekleyin."

Dev başını sallayarak meyve suyunu masaya koydu ve dikkatini tekrar kadına verdi. Kirpikleri çoktan düşmeye başlamıştı. Hiçbir şey söylemeden kadının sırt üstü yatmasına yardım etti. Kadın birkaç dakika sonra uykuya daldı.

Başını kapıya doğru sallayarak Glen'in peşinden dışarı  ıktı. "Sisteminde ne buldunuz?"

"Komik olan da bu." Glen elindeki elektronik çizelgeye dokundu. "Kimyasalların hepsi eski uyku haplarının toplamı."

"Göründüğü gibi değil." Kafası çok karışmıştı, göz bebekleri iyice büyümüştü.

"Tabii .." Glen bir kaşını kaldırdı.

Dev'in ağzı gerildi. "Kendi kendine yapmış olma ihtimali var mı?"

"Her zaman bir şans vardır ama biri onu senin dairenin önüne bırakmış."

"Akşam onda içeri girdim, on on beşte geri  ıktım." Telefonunu arabada bırakmıştı, garaja dönmek için işi bırakmak zorunda kaldığı için sinirlenmişti. "Onu bulduğumda bilinci yerinde değildi."

Glen başını salladı. "O zaman güvenlikten geçecek koordinasyona sahip olmasına imkân yoktu - ince motor becerilerini çok önceden kaybetmiş olurdu."

Kendini ne kadar çaresiz hissetmiş olabileceğini, o anda ona neler yapılmış olabileceğini düşünmenin yol açtığı öfkeyle savaşarak

Dev tekrar odaya baktı. Tepedeki parlak beyaz ışık kızın keçeleşmiş sarı saçlarında parlıyor, yüzündeki çizikleri ve derisini kesen keskin kemikleri ortaya çıkarıyordu. "Yarı aç görünüyor."

Glen'in genellikle gülümseyen yüzünde acımasız bir maske vardı. "Tam bir kontrol yapma fırsatımız olmadı ama kollarında, bacaklarında çürükler var."

"Bana onun dövüldüğünü mü söylüyorsun?" Ham öfke Dev'in vücudunda sıcak ve şiddetli bir şekilde titreşti.

"Ben olsam işkence kelimesini kullanırdım. Yenilerinin altında eski çürükler var."

Dev nefesinin altında küfretti. "İşlevsel hale gelmesi ne kadar sürer?"

"Uyuşturucunun tamamen temizlenmesi muhtemelen kırk sekiz saat sürecektir. Sanırım tek seferlik bir şeydi. Eğer daha uzun süre kullanmış olsaydı, daha da berbat durumda olurdu."

"Beni bilgilendirmeye devam et."

"Emniyet'i arayacak mısın?"

"Hayır." Dev'in onu gözünün önünden ayırmaya hiç niyeti yoktu. "Kapımın önüne bırakılmasının bir sebebi var. Neler olup bittiğini anlayana kadar bizimle kalacak."

"Dev . . ." Glen nefesini dışarı verdi. "İlaçlara verdiği tepki onun Psy olması gerektiğini söylüyor."

"Biliyorum." Kendi psişik duyuları kadından bir "yankı" almıştı. Sessiz ama orada. "Şu aşamada bir tehdit değil. Ayağa kalktıktan sonra durumu yeniden değerlendireceğiz."

Odanın içinde bir şey biyledi ve Glen'in çizelgesine bakmasına neden oldu. "Önemli bir şey değil. Bu sabah Talin'le toplantının yok muydu?"

İpucunu değerlendiren Dev, duş almak ve üstünü değiştirmek için eve gitti. Shine Vakfı'nın genel merkezinin bulunduğu binaya geri döndüğünde saat altı buçuğu geçiyordu. En üstteki dört kat bir dizi misafir dairesine ayrılmış olsa da, ortadaki on kat çeşitli yönetim ofisleriyle doluydu, bodrumun altındaki katlar ise test ve tıbbi tesislere ev sahipliği yapıyordu. Ve bugün bir Psy. Konsey'in Unutulmuşları yok etme girişimlerinin son hamlesi olabilecek bir kadın.

Ama kendi kendine, şu anda onun uyuduğunu ve yapması gereken işler olduğunu hatırlattı. "Etkinleştir. Ses kodu-Devraj Santos." Bilgisayarının şeffaf ekranı masasından yukarı doğru kayarak bir dizi okunmamış mesajı gösterdi. Sekreteri Maggie, "bekleyebilir "leri "yanıtlanması gereken "lerden ayıklamakta ustaydı ve ekrandaki on mesajın hepsi ikinci kategoriye giriyordu ve bugün henüz başlamamıştı. Sandalyesinde arkasına yaslanarak saatine baktı.

Telefonlara cevap vermek için çok erkendi - New York'ta bile çoğu insan saat altı kırk beşte masasında olmazdı. Yine de çoğu insan Shine Vakfı'nı ynetmiyordu, ülkenin ve çoğu durumda dünyanın dört bir yanına dağılmış binlerce kişiden oluşan bir "ailenin" başı olarak hareket etmiyordu.

O anda Marty'yi düşünmesi kaçınılmazdı.

"Bu iş," demişti selesi Dev'in müdürlüğü kabul ettiği gece, "hayatınızı yiyip bitirecek, kemiklerinizdeki iliği iyice emecek ve diğer ucundan kuru bir kabuk olarak tükürecek sizi."

"Sen buna sadık kaldın." Marty kırk yılı aşkın süredir Shine'ı yönetiyordu.

"şanslıydım," demişti yaşlı adam, o açık sözlü, saçma sapan üslubuyla. "İşe girdiğimde evliydim ve sonsuz minnettarlığıma rağmen karım tüm bu pislikler boyunca benimle kaldı. Yalnız girersen, sonunda kalırsın."

Dev onun nasıl güldüğünü hâlâ hatırlayabiliyordu. "Ne yani, benim cazibem hakkında çok mu az fikrin var?"

"İstediğin kadar cazibeli ol," demişti Marty homurdanarak, "ama kadınların zaman istemek gibi bir huyu vardır. Shine Vakfı'nın yöneticisinin zamanı yok. Omuzlarında binlerce hayalin, umudun ve korkunun ağırlığı var sadece." Glgelerle dolu bir bakış. "Bu seni değiştirecek Dev, eğer dikkatli olmazsan seni zalimleştirecek."

Dev, "Artık istikrarlı bir birimiz var," diye karşı ıktı. "Geçmiş geçmişte kaldı." "Sevgili oğlum, geçmiş asla geçmişte kalmayacak. Bir savaşın içindeyiz ve müdür, general sizsiniz."

Dev'in Marty'nin uyarısını gerçekten anlaması için içinde üç yıl geçirmesi gerekmişti. Ataları PsyNet'ten kaçtıklarında, Sessizlik'in soğuk katılığının dışında bir hayat kurmayı ummuşlardı. Kontrol yerine kaosu seçmişlerdi, duyguların tehlikelerini

Umutsuz, sevgisiz, neşesiz yaşanmış bir hayatın kesin akıl sağlığı üzerine. Ama bu seçimlerin sonuçları da vardı.

Psy Konseyi Unutulmuşları avlamayı hiç bırakmamıştı.

Karşı koymak ve halkını güvende tutmak için Dev kendi başına bazı acımasız seçimler yapmak zorunda kalmıştı.

Parmakları elindeki kalemin etrafında kıvrıldı ve onu ezmekle tehdit etti. "Yeter," diye mırıldandı ve saatine tekrar baktı. Aramak için hâlâ çok erkendi.

Sandalyesini geriye iterek ayağa kalktı ve kahve almaya niyetlendi. Bunun yerine kendini asansöre binip alt bodrum katına inerken buldu. Koridorlar sessizdi ama laboratuvarların çoktan faaliyete geçmiş olduğunu biliyordu; iş yükü fazla boş zamana izin vermeyecek kadar fazlaydı.

Çünkü Unutulmuşlar bir zamanlar liderlik için Konsey'e bakanlar kadar Psy iken, zaman ve diğer ırklarla evlilik genetik yapılarında bazı şeyleri değiştirmişti. Garip yeni yetenekler ortaya çıkmaya başlamıştı... ama garip yeni hastalıklar da ortaya çıkmıştı.

Ama bugün değerlendirmesi gereken tehdit bu değildi.

Eğer haklılarsa, önündeki hastane yatağında meçhul kadın PsyNet'in kendisine bağlıydı. Bu da onu tehlikenin de ötesinde bir şey yapıyordu: Truva atı, zihni veri hortumlamak ya da ölümcül stratejiler uygulamak için bir kanal olarak kullanılıyordu.

Shine'a sızmaya çalışacak kadar aptal olan son casus ölümcül gerçeği çok geç keşfetmişti; Devraj Santos askeri geçmişini asla geride bırakmamıştı. Şimdi kadının morarmış, çizilmiş ve bir deri bir kemik kalmış yüzüne bakarken, zamanı geldiğinde soğukkanlılıkla boynunu kırıp kıramayacağını düşünüyordu.

Cevabın buz gibi pratik bir evet olmasından korkuyordu.

Üşüyen adam tam odadan çıkmak üzereydi ki kızın gözlerinin kapaklarının altında hızla hareket ettiğini fark etti. "Psy," diye mırıldandı, "rüya görmemelisin."

"Anlat bana."

Dilindeki kanı yuttu. "Sana her şeyi anlattım. Her şeyi aldınız."

Zihninde zihinsel parmaklar yayılırken, birkaç beyaz benekle gece kadar siyah gözler ona baktı, itti, pençeledi, yok etti. Bir çığlığı yuttu, dilinde bir satır daha ısırdı.

"Evet," dedi işkencecisi. "Sanki tüm sırlarını elinden almışım gibi görünüyor."

Cevap vermedi, rahatlamadı. Bunu daha önce de yapmıştı. Pek çok kez. Ama bir dakika sonra sorular yeniden başlayacaktı. Onun ne istediğini, ne aradığını bilmiyordu. Tek bildiği kırılmış olduğuydu. Artık içinde hiçbir şey kalmamıştı. Çatlamış, paramparça olmuş, gitmişti.

"Şimdi," dedi, o her zamanki sabırlı sesiyle. "Bana deneylerden bahset."

Ağzını açtı ve zaten itiraf ettiği şeyi defalarca tekrarladı. "Sonuçlarla oynadık." Bunu en başından beri biliyordu; bu ihanet değildi. "Size gerçek verileri hiç vermedik."

"Bana gerçeği söyle. Ne bulduğunu söyle."

O parmaklar acımasızca beynini oyuyor, benliğini yok etmekle tehdit eden kırmızı bir ateş saçıyordu. Tutunamadı, onları koruyamadı, hatta kendini bile koruyamadı - çünkü tüm bunlar olurken adam zihninin içinde büyük siyah bir örümcek gibi oturuyor, izliyor, öğreniyor, biliyordu. Sonunda onun sırlarını, onurunu, sadakatini aldı ve işi bittiğinde hatırladığı tek şey kanın zengin bakır kokusuydu.

Boğazına takılan tırtıklı bir çığlıkla uyandı. "O biliyor."

Kahverengi gözler yine onunkilere bakıyordu. "Kim bilir?" İsim dilinde şekillendi ve sonra harap olmuş zihninin sisleri arasında kayboldu. "Biliyor," diye tekrarladı, birinin ne yaptığını anlaması için çaresizce. "O *biliyor*." Parmakları onunkileri kavradı.

"O ne biliyor?" Elektrik, derisinin altında bir cehennem gibi yayıldı.

"Çocuklar hakkında," diye fısıldadı, başı yeniden ağırlaşırken, gözleri yeniden kararırken. "Çocuk hakkında."

Altın bronz rengine döndü ve o da izlemek istedi ama artık çok .

PETROKOV AİLE ARŞİVLERİ

Mektup tarihi 17 Ocak 1969

Sevgili Matthew,

Bugünkü hükümet başkanları toplantısında Konsey, karşı karşıya olduğumuz sorunlara yönelik radikal yeni bir yaklaşım önerdi. Bunun geleceğini biliyordum, ancak yine de nasıl çalışacağını tam olarak hayal edemiyorum.

Bu yeni programın amacı, gelecek Psy neslindeki tüm olumsuz duyguları şartlandırmak olacaktır. tedavi edebilseydik, bu ne büyük bir nimet olurdu - şiddetin çoğu durdurulabilir, pek çok hayat kurtarılabilirdi. Ancak teorisyenler daha da ileri gittiler. Öfkeyi kontrol altına aldığımızda, akıl hastalıklarına yol açan kırılmalara neden olan diğer zarar verici duygusal olayları da kontrol edebileceğimizi söylüyorlar.

İhtiyatlı bir iyimserlik içindeyim. Tanrı biliyor ya, bu aile hediyelerinin bedelini birçok kez ödedi.

*Tüm sevgimle,
anne*

BÖLÜM 2

O biliyor... *Çocuklar hakkında. Çocuk hakkında.*

Kendini dokuza kadar beklemeye zorlayan Dev, sabırsız elleriyle Talin'e bir çağrı kodladı, omuzları gerginlikten gerilmişti. Sarışın kadın bu sözleri söyledikten sonra tekrar baygınlık geçirmişti ama Dev'in daha fazlasına ihtiyacı yoktu -içgüdüleri ona sadece tek bir cevap olabileceğini söylüyordu.

"Dev?" Talin'in uykudan buruşmuş yüzü bilgisayarının şeffaf ekranında belirdi, ülkenin kendi bölgesinde saat altıya vurduğu için esnemesi şaşırtıcı değildi. "Toplantımızın doğu saatiyle on buçukta olduğunu sanıyordum."

"Planlar değişti." Sonraki sözlerini dikkatle değerlendirdi. Talin pragmatik biriydi ama aynı zamanda suçlamalarına da çok bağlıydı. "Jon'a bir şey sormam gerekiyor."

Yüzünü buruşturdu. "Bir Shine okuluna girme konusundaki fikrini değiştirmeyecek. Ama Glen'in ona gönderdiği her şeyi okuduğundan emin oluyorum ve sürüdeki Psy'ler de yeteneklerini geliştirmesine yardımcı oluyor."

"DarkRiver'a yerleşti." Dev, leopar sürüsünün San Francisco'daki ana üssüne yaptığı kişisel bir ziyaretin ardından bu sonuca varmıştı. "Bence onun için en iyi yer orası."

"Sonra . . . ?"

"Kaçırıldıktan sonra Psy laboratuvarlarında Jon'dan kaç kişinin haberi oldu?" Çocuk -genetik olarak konuşursak- yüzde kırk beşten fazlası Psy'di ve benzersiz bir ses yeteneğiyle doğmuştu. Jonquil Duchslaya kelimenin tam anlamıyla insanlara istediği her şeyi yaptırabiliyordu. Bu, pek çok kişinin kontrol etmek için kanını dökebileceği bir yetenektir.

Bakışları keskinleşirken Talin'in gözlerinin kenarlarından küçük çizgiler yayıldı. "Ashaya, elbette. O baş bilim adamıydı."

Ashaya Aleine de artık bir DarkRiver leoparıyla çiftleşmişti ve ne Jon'u ne de diğer Unutulmuş çocukları tehlikeye atacak hiçbir şey yapmazdı.

"Başka kim olacak?"

"Hayatta kimse yok." Talin'in sesi en saf öfkenin yankısıyla titriyordu. "Clay, çocuklar üzerinde deney yapan piç kurusu Larsen'in icabına baktı. Konsey'in Ashaya'nın laboratuvarını, o iltica ettikten sonra yok ettiğini ve tüm araştırma asistanlarını öldürdüğünü biliyorsun."

Buz göğsüne saplandı, soğuk, sert, ölümcül. "Bundan ne kadar eminsin?"

"DarkRiver'in Ağ'da bağlantıları var. Kurtların da öyle," diye ekledi DarkRiver'in en yakın müttefiki olan Kar Dansçıları'nı kastederek. "Hayatta kalan biri olduğuna dair en ufak bir ipucu bile yoktu."

Ama Dev, Psy'ların sır saklamakta usta olduklarını biliyordu. Özellikle de laboratuvarın yok edilmesinin arkasında olduğu söylenen Konsey Üyesi Ming LeBon gibi Psy'lar. "Sana bir fotoğraf göndersem, Jon'un kaçırıldığı fotoğraftaki kişiyi tanıyıp tanımadığına bakabilir misin?"

"Hayır." Kesin bir cevap, yüz ifadesi sürüsündeki leoparlarınkı kadar sert. "Sonunda normal bir çocuk gibi davranmaya başladı, ona yaşadıklarını hatırlatmak istemiyorum."

Dev, Talin'i yerinden kıpırdamayacağını anlayacak kadar uzun süredir tanıyordu. "O zaman Ashaya'nın numarasına ihtiyacım var."

"İnsanlarını kaybettiği için oldukça üzgündü." Bir duraklama. "Ona karşı dikkatli ol."

Dev onun söylemediği şeyi duydu. "Cevabı ondan öğreneceğimden mi korkuyorsun?"

"Değişmişsin, Dev." Sessiz bir yanıt. "Daha sert ol."

Bu, son birkaç ay içinde birçok kez karşılaştığı bir suçlamaydı.

Seni kalpsiz piç! Onu hastaneye sen yatırdın! Kendinle nasıl yaşayabiliyorsun?

Bıçak sırtı anıyı rafa kaldırarak omuz silkti. "İşimin bir parçası." Bu bir yere kadar doğrudu ama yarın Shine'ın yöneticiliğini bıraksa bile yeteneği ruhundaki soğğun yayılmasını sağlayacaktı. Paradoksal olarak, bu buz onu Shine'ı yönetecek en iyi kişi yapıyordu - Psy'ların nasıl düşündüğünü biliyordu.

"Al."

Talin'in ekranda yanıp sönen numarasını not etti. "Toplantımızı erteleyebilir miyiz?"

Başını salladı. "Ne bana haber ver."

Aramayı sonlandıran Dev, Ashaya'nın numarasını kodladı. Telefonu gri gözlü, ipeksi düz siyah saçlı bir çocuk açtı. "Merhaba. Size yardımcı olabilir miyim?"

Dev bugün hiçbir şeyin onu gülümsetebileceğini düşünmemişti ama bu ciddi selam karşısında dudaklarının kıvrıldığını hissetti. "Annen buralarda mı?"

"Evet." Çocuğun gözleri parladı, aniden griden çok mavi oldu. "Bana anaokulu için kurabiye yapıyor."

Dev, Psy bilimcisi Ashaya Aleine'in sabahın altı buçuğunda küçük oğluna kurabiye yapan bir anne olduğu fikrini bir türlü kabullenemiyordu. "Hâlâ uyuyor olman gerekmiyor mu?"

Çocuk cevap veremeden, çatık kaşlı bir kadın yüzü ekranı doldurdu. "Kiminle konuşuyorsun-" Kadının bakışları oğlanın üzerine düştü. "Evet?"

"Benim adım Devraj Santos."

Oğlunu kucağına alan Ashaya onu kalçasının üzerine oturttu. Çocuk hemen başını onun omzuna yasladı, küçük bir eli gömleğinin soluk mavisine uzandı. Zeki gözler Dev'i gizlenemez bir ilgiyle izledi.

"Shine Vakfı," dedi Ashaya, oğlunun pijamasının yakasını böyle şeyler yapmaya alışkın bir annenin dalgın hareketleriyle düzeltirken.

"Evet."

"Talin senden bahsetti." Örgüsünden kurtulan kıvrıkcık siyah saçlarından bir tutamı geriye attı. "Senin için ne yapabilirim?"

Dev'in gözleri oğluna kaydı. İpucunu alan Ashaya çocuğu yanağından öptü ve gülümsedi. "Keenan, ben Bay Santos'la konuşurken sen de biraz kurabiye kesmek ister misin?"

Coşkulu bir baş sallama. Anne ve çocuk bir dakikalığına ekrandan kayboldu ve Dev beklerken kendini bir gün kendi çocuğunu kucağına alıp alamayacağını merak ederken buldu. Bu olasılık çok düşüktü - genetik mirasına güvenmiş olsa bile, çok fazla şey yapmış, çok fazla şey görmüştü. İçinde hiç yumuşaklık kalmamıştı.

Ashaya'nın yüzü ekrana döndü, gözleri kahkaha kalıntılarıyla doluydu. "Çabuk olmalıyız, Keenan çok iyi ama hâlâ kurabiye hamuruyla baş başa kalmış dört yaşında bir çocuk."

Kızın gözlerindeki o pırıltılı neşeyi silmek üzere olduğunu bildiğinden, darbeyi yumuşatmaya çalışmadı, imaları şekerle kaplamaya çalışmadı. "Birini teşhis edip edemeyeceğine bakmanı istiyorum." Sonra ona apartman kapısının önünde terk edilmiş halde bulduğu kadından bahsetti.

Ashaya'nın yüzü o esmer teninin altında solgunlaştı. "Sence-"

"Bir şey olmayabilir," diye araya girdi. "Ama bu kontrol gereken bir olasılık."

"Elbette." Yutkunurken boğazı düğümlendi. "Eğer Konsey Unutulmuşların çocuklarında ortaya çıkan eşsiz yeteneklerden haberdar olursa, o çocuklar üzerinde bir kez daha deney yapmaya başlama ihtimalleri var." Bir duraklama. "Bence Ming onları kullanamazsa öldürecektir."

Dev'in çenesi gerildi. Onu endişelendiren de tam olarak buydu; Konsey, psişik güçlere erişimi olan başka bir grup fikrini asla kabul etmezdi, hele ki bu güçler halkından bazılarında giderek daha güçlü bir şekilde ortaya çıkıyordu. "Bu hat güvenli mi?"

"Evet."

Bir fotoğraf gönderdi. "Eskisi gibi görünmeyebilir."

Ashaya başını sallayarak derin bir nefes aldı ve eki açtı. Fotoğraftaki kadını tanıdığı anda anlamıştı. Ezici bir rahatlama, öfke ve acı, hepsi şiddetli bir dalga halinde yüzünü kapladı. "Yüce Tanrım." Parmaklarıyla ağzını kapattı. "Ekaterina. Bu Ekaterina."

BÖLÜM 3

Psy Konseyi her zamanki yerinde, PsyNet'in derinliklerindeki bir zihinsel mahzende toplanıyordu; dönecekler hariç gezegendeki tüm Psy'ları birbirine bağlayan psişik ağ. Her Psy zihninin tek bir beyaz yıldızla temsil edildiği sonsuz bir siyah manzara olan Ağ'ın sade bir güzelliği vardı. Ama elbette, Ağ'ın içindekiler artık güzellikten anlamıyordu.

Konseyleri gibi onlar da sadece mantık, pratiklik ve ekonomiden anlıyorlardı.

Kasanın katı siyah duvarlarının içine kapanan Nikita, Ming'e baktı. "Konuşmak istediğin bir şey mi vardı?"

"Evet." Diğer Konsey Üyesi'nin zihni bir bıçak gibiydi, kesin ve buz gibi. "Ashaya Aleine'in iltica etmeden önce gizlediği bazı verilere ulaşabildim."

"Mükemmel." Shoshanna Scott'ın zihnindeki sesi de yüzündeki gibi soğukkanlı ve zarifti. Bu yüzden Konsey'in kamuoyuna yansıyan iki yüzünden biriydi. İlişkileri insan ve Dönüşen medyasını yatıştırmak için bir paravan olan "kocas" Henry de diğer yarısıydı. Gerçi Nikita, ikisinin son aylarda uyumlu bir birim olarak çalışmadığını düşünüyordu.

"Kullanabileceğimiz bir şey var mı?" Yine Shoshanna.

"Muhtemelen." Ming durakladı. "Şimdi yüklüyorum."

Veri akışları siyah duvarlardan aşağıya doğru kayıyor, sadece en güçlü Psy zihinlerinin anlayabileceği gümüş bir şelale oluşturunuyordu. Nikita bilgileri özümsemi, göze çarpanları taradı

puan. "Bu Unutulmuşlarla ilgili."

"Görünüşe göre," dedi Ming, "onların en yeni torunları Ağ'da görülmemiş yeteneklerle doğuyor."

"Bu hiç de şaşırtıcı değil." Kaleb'in yumuşak sesi.

Nikita onu sadece Konsey'in değil, Ağ'ın en ölümcül üyesi olarak görüyordu. Şu anda, Nikita'ya karşı

bazı sorunları vardı, ancak gerekli olması halinde onu tereddüt etmeden öldüreceğinden hiç şüphesi yoktu.

Tatiana ilk kez konuşarak, "Konsey Üyesi Krychek haklı," dedi. "Mutasyonların Ağ'ın işlevselliğini sürdürmek için gerekli olduğu durumlar haricinde gen havuzundan mutasyonları eleme konusunda bir uygulama yaptık."

Nikita bu iğnelemenin kendisine yönelik olduğunu biliyordu, kızının kabul edilemez genetiğini hatırlatıyordu. "E sıfatı bir mutasyon değil," dedi beşikten itibaren ona şartlandırılmış bir sakinlikle. "Empatlar Ağ'ın kritik bir bileşenini oluşturur. Yoksa tarih derslerinizi unuttunuz mu?" Konsey son kez E işaretini bastırmaya çalıştığında -yetenek testi pozitif çıkan tüm embriyoları yok ederek- PsyNet çökmeye çok yaklaştı.

"Hiçbir şey unutmadım." Tatiana'nın sesinde hiçbir tonlama yoktu. "Konumuza dönecek olursak, mutasyonların silinmesi temel yeteneklerimizi daha güçlü, daha saf hale getirdi, ancak bunun kaçınılmaz yan etkisi yeni yeteneklerin gelişimini engellemek oldu."

"Bu gerçekten bir sorun mu?" Anthony Kyriakus her zamanki gibi soğukkanlı bir tavırla sordu. "Unutulmuşlar tehlikeli yeni yetenekler geliştirmiş olsalardı, bunları şimdiye kadar bize karşı kullanmış olurlardı."

"Benim vardığım sonuç da buydu," dedi Ming. "Bununla birlikte, eğer kimse karşı çıkmazsa, Konsey kaynaklarının küçük bir kısmını Unutulmuş nüfusun daha ciddi mutasyonlara dair kanıtlar için izlenmesine ayırmak istiyorum - bir daha asla eskisi gibi olmamalarını sağlamamız gerekiyor."

Herhangi bir itiraz gelmedi.

Ming'in verileri duvarlardan kaybolurken Tatiana, "Nikita," dedi, "sizin sektörde gönüllü rehabilitasyon nasıl gidiyor?"

"Hız sabit." Halkı buna zorlamak yerine koşullanmalarını kontrol ettirmeyi ve gerekirse güçlendirmeyi seçmelerine izin vermek Nikita'nın beklediğinin ötesinde kazanç sağlamıştı. "İnsanların gönüllü olarak gelmelerine izin vermeye devam etmemizi öneriyorum - Ağ şimdiden sakinleşmeye başladı."

"Evet," dedi Henry. "Şiddet patlamaları sona erdi."

Nikita, Psy'ın son zamanlarda toplumda yarattığı ölümcül şiddet dalgasını düzenleyen kişinin maskesini düşürememişti ama bu kişinin büyük ihtimalle bu odadaki biri olduğunu biliyordu. Eğer o kişinin amacı insanları Sessizliğe sarılmaya itmekse, bunu başarmıştı. Ama bu kanlı olaylar psişik bir yankı bırakmıştı.

-Ağ kapalı bir sistemdi. Ne girerse, içinde kalırdı.

Diğer Konsey üyeleri bunu unutmuş gibi görünüyordu ama o unutmamıştı. Çoktan kalkanlarını oluşturmuş, bu vahşi stratejinin bedelini ödeyecekleri anı bekliyordu.

BÖLÜM 4

Sabah erken saatlerde yaptıkları görüşmeden altı saat sonra Dev kendini Ashaya Aleine'i tıbbi kata götürürken buldu. Eşi Dorian da onun yanında yürüyordu, ağzı bir karış açıktı. "Eğer Ekaterina laboratuvar yok edildiğinde oradan alındıysa, muhtemelen beş aydan fazla bir süredir Konsey'in elindeydi."

Ashaya boğuk bir acı sesi çıkararak Dorian'ın nefesinin altında küfretmesine neden oldu. Arkadaşını yanına çekerek saçlarının elektrikli buklelerini okşadı. "Üzgünüm, Shaya."

"Hayır." Nefesini içine çekti. "Haklısın."

"Ve eğer bu doğruysa," dedi Dev, "artık onun yaptığı her şeyi biliyorlar."

Ashaya başını salladı. "Ming LeBon onun aklını başından alırdı. Laboratuvarın yok edilmesinin arkasında o vardı; kaçırın da o olmalıydı."

Dev, soğuk bir öfke patlamasıyla, *zihinsel ihlalin her şeyi tüketeceğini* düşündü. Psikik bir saldırı kurbanı en ufak bir kaçış yolu, her şey yolundaymış gibi davranabileceği bir yer bile bırakmazdı.

"Neden onu kapının eşiğinde bıraktın?" Ashaya sesi titreyerek konuştu. "Bir uyarı mı?"

"Bir alay, daha çok." Dev düşmanı incelemeyi kendine iş edinmişti. "Psikolojik savaş."

Dorian başını salladı. "Ming seni korkutup düşüncesizce bir şey yapmanı istiyor olabilir."

Son birkaç saatini bunu doğrulamakla geçiren Dev, "Tüm Shine çocukları güvende ve hesaba katıldı," dedi. "Ne yazık ki, izlerini sürdürdüğümüz ama henüz yardımımızı kabul etmedikleri gri bir alan var." Son Konsey köstebeği bu gri alandan faydalanmış, saha ofislerine geldikten sonra ama Shine şemsiyesi altına güvenli bir şekilde getirilmeden önce çocukları deney için parmaklamıştı.

Her bir ölüm Dev'in peşini bırakmıyordu. Çünkü Shine güvenlikle ilgiliydi, Konsey atalarını avlamaya başladığında gruptan kopmuş, kaybolmuş Unutulmuşları bulmakla ilgiliydi. Ama çocuklar güvenli bir liman yerine sadece ölümü bulmuşlardı... Eski Shine kurulu başlarını kuma gömmüş öylece otururken.

Dev, körlükleri, itlafın yeniden başladığını görmeyi reddetmeleri nedeniyle onları öldürmeye hazırды ve bazılarına göre neredeyse başarıyordu. Bir yönetim kurulu üyesi, Dev'in çocukların parçalanmış bedenlerinin resimlerini önüne fırlatmasının ardından kalp krizi geçirmişti. Diğer birkaçı da sinir krizinin eşiğine gelmişti.

Ama görevi devraldığında, tek bir hedefe odaklanarak köstebeğin peşine düştüğünde kimse onu durdurmamıştı. "Bu taraftan," dedi ve onları sessiz bir koridora yönlendirdi.

"Tally geçen sefer işe alım sürecini durdurduğunu söyledi." Dorian ona doğru baktı, kendine özgü beyaz-sarı saçlarının arasında gözlerinin parlak mavisi daha da belirgindi. "Bu sefer de öyle mi yapacaksın?" "O çocukları bulmak için bir köstebeğe ihtiyaçları var," dedi Dev, sesi düzdü. "Ve köstebek öldü."

Ashaya gözlerini kırıştırtarak ondan Dorian'a baktı ama tek kelime etmedi. Arkadaşı başını salladı. "Güzel."

Dev onları güvenlik kapısından içeri sokmak için avuç içi izini kullandı. "Sağlam bir sorun kanıtı olmadan programı bu kadar kısa sürede tekrar kapatmayı haklı çıkaramam - ilk asilerin torunlarını bulmak için bu kadar zaman ve çaba harcamamızın bir nedeni var. Dışarıda insan olduklarını düşündükleri için deliren çocuklar var."

Psy'lerin kendi kültürleri içinde kapalı kaldıkları yüz yıllık sessizlikten sonra, kimse psişik yetenekleri test etme zahmetine girmede. Kimse o çılgın çocuklardan bazılarının aslında kafalarının içinde sesler duyduğunu fark etmedi. Bazıları ergenlik döneminde yetenekleri ortaya çıkan gizli telepatlardı. Bazıları zayıf empatilerdi, başkalarının duygularına kapılmışlardı. Ve bazıları... bazıları gizli hazinelerdi, yüzyıllık genetik sürüklenmeden doğan yeteneklerdi.

Glen'in bir odadan çıktığını görünce doktora el salladı. Diğer adam aceleyle yanına geldi, gözlerinin altında koyu halkalar vardı.

Dev arkadaşının buruşuk kıyafetlerine, dağınık tutamlar halinde yukarıya doğru uzanan kızıl saçlarına baktı. "Vardiya dışında olduğunu sanıyordum."

Glen elini saçlarında gezdirerek saç tellerini daha da elektriklendirdi. "Misafirimiz uyanırsa diye burada olmak istedim. Dinlenme odasında biraz uyudum."

Tanışma sadece birkaç saniye sürdü ve ardından Ekaterina'nın odasına girdiler. Dev'i şaşırtan bir şekilde Ekaterina uyanıktı ve oturmuş küçük bir fincandan bir şeyler yudumluyordu. Glen'e baktı.

"Sadece on dakika önce," diye mırıldandı doktor.

Ekaterina doğrudan Dev'e baktı, gözleri sanki eski meslektaşı yokmuş gibi Ashaya'nın üzerinden kayıyordu. "Örümcek ağları dağılmaya başlıyor." Sesi boğuktu, sanki uzun zamandır kullanılmamış gibiydi... ya da en acımasız şekilde kırılmış gibiydi.

Onun yanına yürüyen Dev, uzattığı fincanı aldı ve gözlerinin yeşil-altın derinliklerinde dönen gölgelere takıldı. "Ne kadarını hatırlıyorsun?"

Yutkundu ama göz temasını kesmedi. "Kim olduğumu bilmiyorum." Sesi titremese de, gözleri parıldamasa da bu bir yalvarıştı. Yine de Dev çığlığı duydu; onu tam kalbinden bıçaklayan ince, delici bir çığlık.

Bir parçası, zar zor kurtarılabilen küçük bir parçası, teselli etmek istiyordu ama bu kadın sadece varlığıyla bile halkı için bir tehlikeydi. O Psy'dı. Ve Ağ'a bağlı Psy'lara güvenilemezdi. Kardeşlerinden daha insani davranırsa da, ona içinde Shine'ın yıkımının tohumlarını taşıyan bir silah gibi davranmak zorundaydı. Ve eğer böyle olduğunu kanıtlarsa, en ölümcül kararları vermek zorunda kalacaktı... içinde kalan son insanlık kırıntısını da öldürse bile.

"Ekaterina." Ashaya'nın sesi, nazik, ikna edici.

Yataktaki kadın gözlerini kırıştırdı ve başını salladı. "Hayır."

"Bu senin adın," dedi Dev, gözlerini kaçırmasına izin vermeyerek.

O değişken ela gözler titredi ve söndü, sönen bir alev gibi. "Ekaterina öldü," dedi mutlak bir sakinlikle. "Her şey öldü. Geriye hiçbir şey kal-" Vücudu şiddetli bir güçle kasılırken dişleri birbirine çarptı.

"Glen!" Yataktan fırlamadan önce onu yakalayan Dev, kendine zarar vermesini engellemeye çalıştı, ellerinin altındaki kemikleri ürkütücü derecede kırıldı.

"Söyle."

Dudaklarını kapalı tuttu.

"Söyle."

Hayır. Hayır. Hayır.

"Söyle."

Yorulmadı, durmadı, kadının aklına girmedi. Acıyı beklemenin dehşeti, dehşet, bir şekilde ihlalin kendisinden daha kötüydü.

"Söyle."

İlk günler, ilk haftalar boyunca akıl sağlığını korudu. Ama yine de vazgeçmedi.

Dili çok kalın, çok kuru hissediyordu. Midesi ağrıyordu. Ama dayanmaya çalıştı.

"Söyle."

Üç ay sürdü ama yaptı. Söyledi. "Ekaterina öldü."

"Bilinci yerinde değil." Glen, yastıkların üzerine yığılmış Ekaterina'nın gözlerine ışık tuttu. "Vücudundaki ilaç kalıntıları olabilir, ama bence tetikleyici onun adıydı - bir tür psişik el bombası."

Ashaya, "Büyük olasılıkla bir kombinasyon," dedi ve Glen'in çizelgeye not ettiği uyku haplarının kimyasal bileşimlerini sıraladı. "Bu maddelerden bazıları Psy'da hafıza kaybına neden oluyor."

Doktorun gözleri bir meslektaş bulduğu için parladı. "Evet. Bazı ilaçların onu psikolojik olarak çökertmek için diğer yöntemlerle birlikte az miktarda kullanılmış olma ihtimali var."

Dev, Ekaterina Haas'ın çizilmiş ve morarmış yüzüne baktı ve işkenceden sağ çıkmak için nelerden vazgeçtiğini merak etti... onu esir alanların içine ne koymasına izin verdiğini. Elleri pantolonunun ceplerinde yumruk oldu; her ne pazarlık yapmış olursa olsun, bu onu kurtarmamıştı. Doktor ve Ashaya'nın dikkati dağılmışken Dorian'a, "İlk geldiğinde söylediğin şey," diye mırıldandı, "bu olamaz."

"Shaya onu yakınında istiyor." Dorian kollarını kavuşturmuş, gözlerini arkadaşına dikmişti. "Ekaterina'nın öldüğünü düşündüğünde yıkılmıştı."

"Ona her ne olduysa," dedi Dev, gözlerini yataktaki ince figürden alamayarak, "ona her ne *yapıldıysa*, eşinizin tanıdığı kadın o değil. Onu izleme konusunda çok daha yetenekliyiz."

"Peki ya bir tehdit olduğunu kanıtlarsa?"

Dev diğer adamın bakışlarıyla karşılaştı. "Bunun cevabını biliyorsun." Dorian bir DarkRiver nöbetçisiydi. Ve leopar sürüsü ülkedeki en baskın şekil değiştiren gruplarından biri olarak şu anki konumuna zayıf ya da kolay affedici olarak ulaşmamıştı.

Yumuşak bir nefes üfleyen Dorian dikkatini eşine geri verdi. "Bu kararı sen vereceksin, beni içeri alacaksın. Onu hazırlamama izin ver." Sesi sert ve alçak bir emir gibiydi.

Dev emir almaktan çok emir vermeye alışkındı ama Ashaya kendi hayatını riske atarak Unutulmuş çocukların hayatını kurtarmıştı. Sonra da Konsey'in gizli sapkınlıklarını açığa çıkarmıştı. Onun saygısını kazanmıştı. "Yeterince adil." Ancak Ekaterina'nın göğsünün tehlikeli derecede sığ bir ritimle yükselip alçalmasını izlerken, iş o noktaya gelirse bu işi yapıp yapamayacağını bir kez daha merak etti. Zaten çok kötü kırılmış olan bu bedeni kırabilir miydi?

Cevap, kan ve acı içinde bilenmiş bir parçasından geldi. *Evet.*

Çünkü canavarlarla savaşırken bazen bir canavara dönüşmeniz gerekiyordu.

PETROKOV AİLE ARŞİVLERİ

24 Mayıs 1969 tarihli mektup

Sevgili Matthew,

Baban bir gün sana, şu anda iki başparmağını birden emmeye çalışan oğluna yazdığım bu mektuplara güleceğini söylüyor. "Zarina," dedi David bu öğleden sonra, "ne tür anne yedi aylık oğluna siyasi risaleler yazar? "

Ona ne söyledim biliyor musun?

"Çocuğunun büyüyünce bir dahi olacağından emin olan bir anne."

Beni nasıl da gülümsetiyorsun. Bunu yazarken bile, bu mektupları okumana izin verip vermeyeceğimi merak ediyorum. Sanırım benim için bir tür günlük haline geldiler, ama "Sevgili Günlük" yazamayacak kadar mantıklı olduğumdan, bunun yerine bir gün olacağın adama yazıyorum.

Umarım bu adam çok daha az kargaşanın olduğu bir zamanda büyür. Psikologların teorileri ne olursa olsun, ilk belirtiler gençlerimizi öfkeye koşullandırmanın neredeyse imkansız olduğunu gösteriyor.

Ama beni endişelendiren bu değil; Konsey'in Mercury, Catherine ve Arif Adelaja'nın gizli grubuna giderek daha fazla yöneldiğine dair rahatsız edici söylentiler duydum. Eğer bu söylentiler doğru çıkarsa, başımız sandığımdan çok daha fazla belada olabilir.

Catherine ve Arif'e karşı olduğumdan değil. Gerçekten de onları bir zamanlar arkadaşım olarak görüyordum ve bir ebeveynin başına gelebilecek en kötü trajediden sağ çıkma cesaretlerine sadece hayranlık duyuyorum. Onların bizim neslimizin en sıra dışı beyinlerinden ikisi olduğunu söylemenin abartı olduğunu düşünmüyorum. Ve her ikisiyle de hatırı sayılır bir zaman geçirmiş biri olarak, kategorik bir kesinlikte bildiğim bir şey var: ırkımız için yalnızca en iyisini istiyorlar.

Ancak bazen, bu derin ihtiyaç -kurtarmak, korumak- kör edici bir coşkuya dönüşebilir ve bu coşku her şeyi yok edebilir.

*korumayı düşünüyor.
Umarım Konsey de bunu görür.*

*Sevgiler,
Anne*

BÖLÜM 5

İki gün sonra, herkesin Ekaterina dediği kadın aynadaki yabancıya baktı ve ne gördüklerini anlamaya çalıştı. "Bu ben değilim."

"Hâlâ hafızan yok mu?"

Döndüğünde kendisini Devraj Santos olarak tanıtan adamın banyo kapısında dikildiğini gördü. Koyu renk saçlar, koyu renk gözler... ve ona adı konmamış bir yırtıcıyı hatırlatan bir hareket tarzı, zarif, dikkatli, kıyaslanamayacak kadar tehlikeli.

Bu yırtıcı mükemmel, kömür rengi bir takım elbise giyiyordu.

Kamuflaj, diye düşündü, en temel, en hayvani içgüdüleri onun güvenli olmadığını fısıldıyordu. "Hayır. Bu isim... benim değil." Ne söylemek istediğini tam olarak açıklayamıyordu, kelimeler aşamadığı bir duvarın arkasında kilitliydi. "Şimdi değil."

Onun bu ifadeyi geçiştirmesini bekliyordu ama bunun yerine bir omzunu kapı pervazına yasladı, elleri takım elbise pantolonunun ceplerindeydi ve "Başka bir tercihin var mı?" diye sordu.

Bir seçim mi?

Uzun zamandır kimse ona bir seçenek sunmamıştı. O da bunu biliyordu. Ama ayrıntılara ulaşmaya çalıştığında, çocukken yüzünde hissettiği sis kadar önemsiz olan ayrıntılar fısıldayarak avuçlarından kaçıyordu.

Kim olduğuna, *kim olduğuna* bir pırıltı için bile çaresizce anı parçasına tutundu, perdeyi yırtmaya çalışırken psişik parmakları neredeyse pençelere dönüşüyordu.

Hiçbir şey yok. Sadece boşluk.

"Hayır," dedi. "Sadece o isim değil." Gölge adam bu ismi kullanmıştı. Sesi onu rahatsız ediyordu. O ismi tekrar tekrar söylüyordu. Ve o söylediğinde, acı da peşinden geliyordu. Çok fazla acı. Ta ki hayalet anılar onu sarsarak uyandırana kadar, adamın onu bulup o deliğe, o *hiçliğe* geri koyduğuna emindi.

"Peki ya Trina?" Dev'in sesi onu şimdiki zamana, gerçekten tanımadığı bir adamla birlikte olduğunun bilincine geri döndürdü.

Başka bir gölge olabilecek bir adam. "Hafızanı canlandıracak kadar yakın."

Ensesindeki tüyler diken oldu. "Çok yakın." "Kate?"

Durdu, düşündü. Tereddüt etti. "Katya?"

Nedense daha önce kimsenin ona böyle seslenmediğini biliyordu. Yeni bir his. Taze. Canlı. Ekaterina ölmüştü. Katya yaşıyordu. "Evet."

Dev odaya doğru ilerledikçe, ilk kez onun ne kadar iri olduğunu fark etti. Öylesine ölümcül bir zarafetle hareket ediyordu ki, takım elbise ceketini zahmetsiz bir güvenle taşıyan sağlam omuzlarıyla 1.80'in üzerinde olduğu gerçeğini gözden kaçırmak kolaydı. Bu uzun gövdede hatırı sayılır bir kas gücü vardı; onu çaba harcamadan ortadan ikiye ayırmaya yetecek kadar.

Korkması gerekirdi ama Devraj Santos'ta onu yaklaştırmaya zorlayan bir sıcaklık, bir gerçeklik vardı. O bir gölge değildi, diye düşündü. Eğer bu adam onu öldürmeye karar verirse, bunu açık bir pragmatizmle yapacaktı. İşkence yapmazdı, eziyet etmezdi. Bu yüzden yaklaşmasına izin verdi, bir elini saçlarına götürmesine ve parmak uçlarının arasında saç tellerini ovmasına izin verdi, tıraş losyonunun kokusu tenine işledi, ta ki kokusunu alabildiği tek şey tıraş losyonunun taze ısırtığı olana kadar.

"Bunu fırçalaman gerekiyor" demeden hemen önce vücudu onunkine doğru sallanmaya başladı.

"Yıkadım." Bir fırça aldı, bir araya getirmeyi başardığı küçük kontrolü yok etmekle tehdit eden dürtüyle savaştı. "Ama o kadar düğümlenmiş ki . Kesmek daha kolay olabilir."

"Ver onu bana." Fırçayı kızın elinden alarak onu yatağa doğru itti.

Hafif bir dokunuş onu sarstı, karşı koymadan hareket etmesini sağladı. Ama yataktan uzaklaşıp sandalyeye yöneldi. "Burada güneş ışığı yok." *Gün ışığı*. Bu kelime kafasının içinde yankı üstüne yankı yapıyordu. *Gün ışığı*. Kalbinde acı veren bir gümbürtü, önemli bir şeyi unuttuğu hissi. "Günü ışığı," diye tekrar fısıldadı ama yankısı çoktan kaybolmuş, zihninin sisinde kaybolmuştu.

"Yukarıda kar yağıyor," dedi Dev. "Ama güneş çıktı - çok aşağıdayız." Saçlarını taramaya başlamadan önce onun oturmasını bekledi. Ne beklediğini bilmiyordu ama Dev'in düğümleri çözerken gösterdiği sabır bunu göstermiyordu.

Kadının küçük bir parçası, adamın aynı nazik ellerini onun hayatına son vermek için de kullanabileceğini biliyordu. Yine de oturmaya devam etti, vücudu savunmasızdı, boynunun hassas derisi parmaklarının sıyırdığı yerde karıncalanıyordu. *Daha fazla, lütfen* demek istedi. İhtiyacının derinliğine ihanet etmek yerine, yalvarmak yerine, sandalyenin kenarlarını kavradı, metal avuçlarının altında ısınmaya başladı. Ama sıcaklığın dokunuşu ne olursa olsun, bu gerçek değildi, insan değildi.

"Bir şeyler biliyorum," diye kaçırdı. Adam hiç duraksamadı.

"Ne gibi şeyler?"

Kendini ona doğru eğilirken buldu, temas kurmaya o kadar açtı ki teni susuzluktan kavrulup ölüyormuş gibi hissetti. "Dünyayı biliyorum. Psy olduğumu biliyorum. Duyguları hissedemem gerektiğini biliyorum." Ama hissediyordu. İhtiyaç, korku, kafa karışıklığı, onu kıvrandıran ve yırtan, dikkat isteyen, yüzeye çıkmak isteyen pek çok şey.

Ve tüm bunların altında dehşet vardı. Sonsuz. Sözsüz. *Her zaman.*

Dev'in parmakları ensesine dokundu, canlı bir sıcaklık ve sessiz bir talep. "Dünya hakkında ne kadar şey biliyorsun? Siyaset hakkında?"

"Yeter. Parçalar." Derin bir nefes aldı, tıraş keskinliğinin altındaki zengin ve karanlık adam kokusunun ciğerlerine dolduğunu fark etti. Bu koku kalbini hızlandırdı, avuçlarını nemlendirdi. "İnsanlar konuştuğunda, haber kanallarını izlediğimde anlıyorum. Ve başka şeyler de biliyorum... Kim-ne-sen onu biliyorum. Shine'ın ne olduğunu biliyorum. Bilmediğim tek şey kendimim. Hiçbir şey gelmiyor."

"Bu doğru değil." Sert vuruşlar, kafa derisinde küçük çekiştirmeler. "Rüya görüyorsun."

Bir korku nabızı, boğazında safra. "İstemiyorum." "Bu beyninin bazı şeyleri işlemesi için bir yol."

Kolları acıyordu ve kendini o kadar sert tuttuğunu fark etti ki kasları yanmaya başlamıştı. Kendini sandalyeyi bırakmaya zorlayarak, saçlarında tekrarlayan darbelere, kılların verdiği hisse ve arkasındaki adamın agresif erkek sıcaklığına odaklandı. "Ben bir tehdidim."

"Evet."

Yalan söylememiş olması neredeyse kendini daha iyi hissetmesini sağlıyordu. "Benimle ne yapacaksın?"

"Şimdilik mi? Seni yakınımda tutacağım."

"Yapma." Düşünmeden ağzından çıktı. "Bende bir sorun var." Bu *yanlışlık* kafatasının arkasında yabancı bir siluet, tam olarak duyamadığı bir fısıltı dalgasıydı.

"Biliyorum." Sesi çok endişeli gelmiyordu ama o zaman, diye düşündü, muhtemelen korkuyu hiç tatmamış bir adamdı. Kendisi bunu çok iyi biliyordu, ta ki asidi tüm hücrelerini boyayana kadar. Ama yine de aklı yerindeydi, her ne kadar çatlamış olsa da.

"Benden bir şey istiyorsun." Yoksa neden onu hayatta tutsun, yakınında tutsun ki?

"Ashaya ile yaptığınız araştırmayı hatırlıyor musunuz?"

Soluk mavi-gri gözler, çılgın bukleler halinde koyu renk saçlar, kahve rengi bir ten. *Ashaya*. "O burada mıydı?" Alnında çizgiler oluşurken teni gerildi. "O buradaydı."

"Evet." Artık düzeltilmeye ihtiyaç duymayan saçlarını uzun ve rahat hareketlerle okşadı. "Gidip onunla kalmanı istiyor."

O konuşmasını bitirmeden Katya başını sallıyordu. "*Hayır*." Korku boğazına sarıldı, acımasız eller nefes alamayana kadar onu boğdu. Gözlerinin önünde iğne ucu kadar ışık, göğsünde acı.

Kafa derisindeki çekiştirmeler durdu ve bir saniye sonra Dev onun önünde çömelmiş, ellerini onunkilerin üzerinde tutuyordu. "Nefes al." İtaatsizliği kabul *etmeyen* bir adamın sesiyle verilmiş acımasız bir emir.

O kahverengi olmayan gözlere bakarak bir denge, bir benlik duygusu bulmaya çalıştı. "Nefes al," diye tekrarladı zar zor çıkan ince bir fısıltıyla. "Nefes al." Hava, onu düşmandan başka bir şey olarak görmeyen bir adamın egzotik tadıyla baş döndürücü bir şekilde ciğerlerine doldu.

O anda umurunda değildi.

Tek istediği, içindeki korku belirsiz bir anıdan, unutulmuş bir rüyadan başka bir şey olmayana kadar onun kokusunda boğulmaktı. Derin bir nefes daha çekerek onun vahşi kokusunun tadını çıkardı.

Devraj Santos'un acımasız erkek güzelliğinde duyuları. Güç ve beklenmedik bir vahşilik, zengin tarçın ve Doğu rüzgârları kokuyordu - bir şekilde bildiği şeyler, zihninin sağladığı kelimeler. Neredeyse bunu yapmaya karar vermeden elini adamın kalın ipek saçlarına götürdü. Yumuşaktı, bu adamda olması gerekenden daha yumuşak. "Bana bir söz verir misin?"

Yıllar sonra ilk kez, Dev kendisini o kadar belirsiz bir rakiple karşı karşıya buldu ki, onu bir türlü çözemiyordu. Buraya onun gerçekten zeki bir oyuncudan başka bir şey olup olmadığına karar vermek için gelmişti. Bunun yerine, Aşil'inin topuğuna insan şekli verildiğini gördü; tamamen engelsiz ve korumasız görünen bir kadın.

Sonra kadın ona dokunmuştu ve Dev onu itmemişti... Gerçi o dokunmakla, pek çok kişinin kanıksadığı gündelik yaklaşımlarla arası hiç iyi olmayan bir adamdı. Dev mesafesini korumayı tercih ediyordu. Ama kızın eli hâlâ saçlarındaydı, teni onun sert tutuşunun altında yumuşacıktı.

Şu anda bile, ilkel koruma, barınma ve kurtarma ihtiyacıyla savaşmak zorundaydı. Bazılarının taş gibi soğuk dediği kalbinde belli ki biraz sıcaklık kalmıştı. Ama bu sıcaklık onu alaycı gerçeğe karşı kör etmeye yetmemişti; Dev, Psy Council'in şimdiye kadar yaptığı en iyi hamle olabilirdi, Dev'in çok az kontrolü olduğu ya da hiç olmadığı kadar temel içgüdüleri kışkırtmak için özel olarak üretilmiş bir silah. "Ne söz vermemi istiyorsun?" diye sordu, merhamet dilemesine karşı kendini sertleştirerek.

Bunun yerine, dokusundan büyülenmiş gibi elini saçlarında gezdirdi ve "Beni öldürecek misin?" dedi.

Dondu kaldı.

"Eğer çok kırıldığımı kanıtlarsam," diye devam etti, "tamir edilemeyecek kadar tükenmiş olursam, beni öldürecek misin?"

O anda onda hiçbir şeyin kaybolmadığını düşündü. Niyeti parlak ve kararlı bir ateşle yanıyordu. "Katya-"

"İçimde bir şey yaptı," diye fısıldadı, kontrol altında tutulduğu için daha da güçlü olan ölçülü bir şiddetle. "Beni değiştirdi. Eğer ben buysam yaşamak istemiyorum. Onun ... yaratımı."

Yüzündeki dehşet, söylediklerinin kaçınılmaz çirkinliği, ruhunu kafesleyen demir kalkanların etrafında kıvrıldı ve kendisi hakkında bildiğini düşündüğü her şeyi aşındırmakla tehdit etti. "Eğer," dedi, altın ve yeşile boyanmış o gözlerden başka bir yere bakamayarak, "vazgeçecek olsaydın, şimdiye kadar çoktan vazgeçmiş olurdun."

Elini saçlarından çekti ama çıplak dürüstlüğünden ödün vermeden bakışlarını onunkilerden ayırmadı. " nereden biliyorsun?"

EARTHTWO KOMUTA GÜNLÜĞÜ: GÜNIŞIĞI ISTASYONU

21 Şubat 2080: Yeni personel rotasyonu saat 09:00'da geldi. Tüm personelin fiziksel ve zihinsel durumu iyi. Ekip üyeleri koşullara alıştıktan sonra bir gün içinde çalışmalara başlanacaktır.

Meclis Üyesi Ming LeBon, bu sahanın devam eden uygulanabilirliği hakkında, bu rotasyonun sonunda teslim edilmek üzere bir rapor talep etmiştir. Mevcut hesaplamalara göre, saha öngörülebilir gelecekte değerli bileşikler üretecektir, ancak tüm veriler raporun tamamlanmasından önce teyit edilecektir.

BÖLÜM 6

Katya'nın kendisinden ölüm sözü istemesinden bir saat sonra, Dev dinlenme odasındaki masaya bir tabak itti. "Ye."

Yemeğe dokunmadan, o anda yeşilden çok altın rengi olan ve göz bebeklerinden kahverengi çizgiler fışkıran gözleriyle onu kıstırdı. "Sözünü tutacak mısın?"

Ne zaman oyuna geldiğini biliyordu. Ama çoğu insan çok daha az nihai türden iyilikler isterdi. "Gerekirse seni öldürürüm."

Sanki onun sözlerini düşünüyormuş gibi durakladı, sonra çatalı eline aldı. "Teşekkür ederim." Kadın kuş gibi küçük ısırmalarla yemeğini yerken, Dev onunla ne yapacağını merak ediyordu. Dev neye dönüştüğünü çok iyi biliyordu ama onu kurtların önüne atacak da canavar değildi -henüz değil-. Ama onun Shine ile yakınlaşmasına da izin veremezdi.

Katya kırılğan görünebilir, ruhunu harap eden bir çocukluğun karanlığında doğmuş içgüdülere hitap edebilirdi ama o Psy'ydı ve Psy fiziksel görünümüne sadece işi hallettiği ölçüde önem verirdi. Dikkate alması gereken şey onun zihniydi; hiçbir bilgisayarın, hiçbir veri kaynağının, özellikle de en savunmasız olanlarının yanına yaklaşmasına izin verilemezdi.

Düşüncelerinin merkezindeki kadın, hâlâ çoğunlukla dolu olan tabağı iterek başını salladı. "Midem daha fazlasını kaldıramaz."

"Bir saat içinde başka bir yemek."

Yüz ifadesi değişmemişti ama parmak uçlarının masanın kenarına sertçe bastırdığını gördü. "Emir vermeye alışkınsın."

"Ve onlara itaat ettirmek." Doğasını, iradesini saklamak için hiç çaba sarf etmedi. Onu buraya kadar getiren şey buydu ve Unutulmuşları Konsey'in onları sonsuza dek yok etmeye yönelik canice girişimlerinden koruyacak olan da buydu. "Bazı sorularla başa çıkabilir misin?"

"Yapamazsam durur musun?"

"Hayır." Tehdit seviyesini değerlendirmek zorundaydı, dışarıdan bakıldığında cam kadar kırılıyordu, ama yine de çoğu zehir de pek öyle görünmüyordu.

Onunla bu kasvetli ruh hali içinde karşılaşan insanların çoğunun aksine, göz temasını kesmedi. "En azından dürüstsün."

"Karşılaştırıldığında mı?"

Başını sallayarak ona vermeyeceği bir cevap verdi. "Sorularınızı sorun."

"Ağda mısın?"

Gözlerini kırıştırdı. "Elbette." Ama sesi emin değildi, alnı çatlamıştı.

Kızın kırpiklerinin inmesini, gözlerinin narin kapakların ardında hızla hareket etmesini bekledi. Bir an sonra gözler yukarı fırladı. "Kapana kısıldım." Parmakları masaya kıvrıldı, tırnakları ahşap kaplamayı kazıyordu. "Beni zihnime gömdü."

"Hayır. Eğer öyle olsaydı, ölmüş olurdun."

Sert sözler bir tokat etkisi yaptı. Katya başını kaldırdı, onun gözlerine bakan gözlerdeki soğuk mesafeyi gördü ve ondan yumuşaklık gelmeyeceğini anladı. O artık saçlarını okşayan ve kendisine dokunmasına izin veren Dev değildi. Bu adam ona verdiği sözü yerine getirmekte tereddüt etmeyecekti. Ama bu adama sormamıştı.

Paradoksal olarak, adamın acımasızlığı omurgasını dikleştirdi, hırpalanmış ruhundan yeni bir tür kararlılık yükseldi. Dev için yumuşayacağı yerde, teslim olmak ve Shine Vakfı'nın yöneticisine bu zevki tattırmak istemiyordu. "Evet," dedi, paniğini yatıştırmak için kendini zorlayarak. "Biyolojik geri bildirim geliyor olmalı." Bunun mantığı reddedilemezdi - her Psy'nin doğuştan içgüdüsel olarak bağlandığı sinir ağından gelen bu geri bildirim olmadan birkaç dakikadan fazla dayanamazdı. "Ama Ağ'ın kendisine girebileceğimi sanmıyorum."

"Bu, birinin senin içinde bir yol bulamayacağı anlamına gelmez."

Midesi bulandı. Yediklerini midesinde tutabilmek için şeyini harcadı. O acımasız yüze bakarak, "Çoktan sahip olduğunu düşünüyorsun," diye fısıldadı. "Benim bir kukladan başka bir şey olmadığımı düşünüyorsun."

Katya -evet, diye düşünürken buldu kendini, bu isim ona Ekaterina'dan çok daha yakışıyordu- yorgunluktan çökmeye başladıktan sonra ofisine geri dönerken Dev, Katya Haas'ın gizeminin cevabını kimin bilebileceğini düşündü. PsyNet kadar karmaşık bir casus ve muhbir ağına sahipti. Ancak, bu ağa doğrudan bir kanal açmak henüz başaramadığı tek şeydi. Ama, diye düşündü, DarkRiver'ın sayıları arasında birden fazla tam kanlı Psy vardı - bir yerlerde açık bir iletişim hattının var olma ihtimali çok yüksekti.

New York'un çılgın enerjisine bakarak bir sonraki hamlesini tarttı. Eğer Katya bir uyarı olarak evine bırakıldıysa, PsyNet'teki güçler onun hayatta olduğunu zaten biliyordu ve -kendisinin de söylediği gibi- onu kontrol ediyordu. Ancak tersi ihtimali düşünmek zorundaydı; kız kurtarılmış ve onun evine bırakılmıştı çünkü onu kurtaran kişi Unutulmuşların Konsey'le asla işbirliği yapmayacağını biliyordu. Eğer öyleyse, göldeki herhangi bir dalgalanma onun hayatını tehlikeye atabilirdi.

"Dev?"

Döndüğünde Maggie'yi kapı aralığında buldu. "Ne oldu?"

"Jack yukarı geliyor." Gözleri sempatikti.

Dev'in içi burkuldu, zihni Jack'in oğlu William'ın görüntüleriyle doldu. Dev onu son gördüğünde, Will hâlâ gülen, enerjik küçük bir çocuktü. Şimdi ise... "Geldiğinde onu içeri al."

Maggie geri çekilirken pencereye kar yağmaya başladı, her darbe bir öncekinden daha soğuk ve kırılıyordu. Ani karanlıktan uzaklaşan Dev masasına döndü. Sorumluluklarına. Katya hakkında bilgi almak konusunda verebileceği tek bir karar vardı; Katya, korumaya söz verdiği binlerce Unutulmuş kadar önemli değildi. Acımasız bir çizgiydi ama geçemeyeceği bir çizgiydi.

Birkaç kat aşağıda, gözleri uykuda kapalı olan Katya kendini tekrar örümcek ağının içinde buldu.

"İkincil amacınız nedir?"

"Unutulmuşlar hakkında bilgi toplamak, onların sırlarını keşfetmek için." "Ve eğer belirlenen süre içinde işe yarar bir veri bulamazsanız

çerçeve?"

Korku yükseldi, ama donuktu, o kadar uzun süre katlandığı bir duyguydu ki, asla solmayan bir çürük haline gelmişti. "Tüm odağımı birincil göreve vermeliyim."

"Bu görev nedir?"

"Shine Vakfı'nın yöneticisi Devraj Santos'u öldürmek için."

"Nasıl?"

"Suikaste uğradığını açıkça ortaya koyacak şekilde. Görevi kimin yaptığı konusunda şüpheye yer bırakmayacak şekilde."

"Neden?"

Bu onu şaşırttı. "Bana nedenini söylemedin."

"Güzel." Tek, buz gibi bir kelime. "Senin işin anlamak değil, sadece yapmak. Şimdi ne yapman gerektiğini tekrarla."

"Devraj Santos'u

öldürün." "Ve sonra?"

"Kendimi öldürmek."

Bir duraklama, bacak bacak üstüne atarken kumaşta bir hışırtı, yüzü, elleri ve dizleri üzerinde yalvarıp yakarmasına rağmen onu tekrar karanlığa kapattığı zamanki gibi ifadesizdi.

"Lütfen," demişti, bacaklarına tutunmaya çalışarak. "Lütfen, yapma. Lütfen, lütfen!"

Ama onu kovmuş, kapıyı kilitlemişti. Ve şimdi, o yerde büzülürken tahtında bir tanrı gibi oturmuş, ne kadar çığlık atarsa atsın hiç değişmeyen o soğuk sesiyle onunla konuşuyordu.

"Seni hayatta bırakmamın tek nedeni bu görev."

"Neden ben?"

"Sen zaten ölüsün. Kolayca harcanabilirsin."

"Ya başarısız olursam?" O kadar zayıftı ki, kemikleri içten dışa doğru eriyor gibiydi. Bırakın Shine Vakfı'nın yöneticisi kadar ölümcül olduğu söylenen birini, herhangi bir adamı nasıl öldürebilirdi ki?

Evreni olan sonsuz acıdaki tek canlı varlık haline gelen örümcekten hemen bir cevap ya da hareket gelmedi. O gerçek bir Psy'ydi. Amaçsız jestler ya da hareketler yapmazdı. Bir zamanlar o da böyleydi. Zihnini parçalayıp koşullanmasının iplerini koparmadan ve onu kendisi yapan her şeyi silmeden önce.

Onu öldürmeden önce.

"Eğer başarısız olursan," dedi sonunda, "Devraj Santos seni denklemden çıkar. Senin için de son aynı olacak."

Katya soluk soluğa uyandı, giysileri tenine yapışmıştı ve başı zonkluyordu. Korku ve dehşet, battaniyeleri tekmeleyene kadar göğsünü tırmaladı, bir şeyin kaburgalarının üzerine oturup kemiklerini ezdiğinden emindi.

Hiçbir şey.

Delilikten başka bir şey değil.

Ağzına bir yumruk atarak yan tarafına kıvrıldı ve vücudunu korku terinin hastalıklı soğuğuyla ıslatan bir rüyanın pürüzlü parçalarıyla boğuştu. Ama ne kadar uğraşırsa uğraşsın, parçaları birleştiremiyor, gölge adamın ondan ne yapmasını istediğini anlayamıyordu.

Zamanı geldiğinde bunu yapacağını biliyordu. Çünkü gölge adam hiçbir şeyi şansa bırakmazdı. Özellikle de silahlarını.

PETROKOV AİLE ARŞİVLERİ

Mektup 3 Aralık 1970 tarihli

Sevgili Matthew,

Düşündüğüm gibi, gençlerimizi öfkeye koşullandırma çabası başarısız oluyor. Ancak en rahatsız edici haber bu değil. Bugün okuduğum gizli bir rapora göre Konsey

*başladı için dikkate alın ve etkili ortadan
kaldırılması . hepsi duygularımız.*

*Bunu yazarken ellerim titriyor. Ne istediklerini göremiyorlar
mı? Neyi yok ettiklerini?*

Anne

BÖLÜM 7

Üç gün sonra, Dev sorusunun cevabını aldı.

Dorian iletişim panelinden ona, "Kaynağımızla tekrar kontrol ettik," dedi. "Resmi olarak ölü olarak listelenmiş."

"Ming onu önceden dışarı çıkarmış olmalı. Tabii istihbaratınız aksini söylemiyorsa?"

"Hayır. Ekaterina ile-"

"Katya," diye düzeltti Dev otomatik olarak.

"Doğru." Nöbetçi keskin bir şekilde başını salladı. "Katya'ya gelince, izlerini gerçekten temizlemiş; görünüşe göre patlamadan kurtulduğuna dair tek bir fısıltı bile yok. Ashaya hafıza kaybının bir tür psişik blokajın yan etkisi olabileceğini düşünmeye başladı, bu onun internette kendine ihanet etmesini engelleyen bir şey."

"Bunun üzerinde çalışıyoruz." Unutulmuşlar yıllar içinde değişmişti ama hâlâ içlerinde telepatlar vardı, hâlâ zihinsel bir hapishaneye kapatılmış zihinlerle çalışabilenler vardı. Dev bunun acı verici kesinliğini çok iyi biliyordu.

"Herhangi birimize ihtiyacın olursa, tek yapman gereken söylemen. Sascha, Faith, Shaya," dedi Dorian, sürüsündeki güçlü Psy'lardan üçünün adını vererek, "Katya'ya yardım etmek için her şeyi bırakmaya hazırlar."

"Onun ne kadar tehlikeli olduğunu öğrenene kadar buna şans veremem," diye yanıtladı Dev. "Asıl hedef Shine olabilir ama Konsey'i tanıyorsam, bu fırsatı herkese zarar vermek için kullanacaklardır. DarkRiver onlar için gerçek bir baş belası." Hepsi doğrudu. Ama başka bir gerçek daha vardı: Katya ondan son vermesini isteyerek hayatını onun ellerine teslim etmişti ve başka hiç kimsenin buna müdahale etmesine izin vermeyecekti. "Başka bir şey bulursak sana haber ."

Glen onu tıbbi kata çağırdığında Dev telefonu henüz kapatmıştı. Doktor gelir gelmez Dev'e "Taburcu edilmeye hazır," dedi. "Ona birkaç şişe takviye verdim; bunları düzenli bir diyetle birleştirdiğinde kendini çabucak toparlayacaktır."

Ona ne kadar kötü davranıldığını hatırlayınca Dev'in omuzları gerildi ama kendini elindeki konuya odaklamaya zorladı. "Yeteneklerine dair herhangi bir belirti var mı?"

"Yaptığımız testlere göre, güç açısından orta seviyede. Ne tür bir yeteneğe sahip olduğunu henüz söyleyemem, ancak size söyleyebileceğim şey şu anda buna erişiyor gibi görünmediği."

Bu tehdit seviyesini düşürdü ama-"Neden gönderildiğini anlayana kadar onu yakınımızda tutmalıyız."

"Onu burada tutmamı haklı çıkaramam." Glen'in çocuksu yüzü pek çok kişiyi şaşırtabilecek inatçı çizgilerle belirlenmişti. "Burası yeterince iyi bir klinik ama gün ışığına, temiz havaya ihtiyacı var."

"Onu serbest bırakamam Glen, bunu biliyorsun." Evet, kendini bir piç gibi hissetmesine neden oluyordu ama piç olma yeteneği onun müdür olarak seçilmesinin nedeniydi. Metal onun yeteneğiydi, belki de lanetiydi, ama metalik buz tabakasının büyümesi, yapılması gerekeni yapmakta tereddüt etmediği anlamına geliyordu.

Doktor burnunu sıktı. "Hipokrat yemini dost ve düşman arasında ayırım yapmaz."

"Biliyorum. Bu yüzden ben varım." Diğer adamın omzunu sıkarak Katya'nın odasına doğru döndü.

"Dev." Dev ona dönüp baktığında Glen'in yüzünde sıkıntılı bir ifade vardı. "Tüm zor kararlardan sorumlu olmaya devam edemezsin."

"Bu seçimi işi kabul ettiğimde yaptım." Ya da belki de onlarca yıl önce, polislerin onu ailesinin yatak odasının köşesinde yarı kırık halde yatarken bulduğu gün yapmıştı. Metali ilk kez gün hissetmiş, etrafındaki makinelerin soğuk zekâsını ilk kez o gün sezmeye başlamıştı.

Glen başını salladı. "Sen olmak zorunda değilsin. Shine'ın bir kurulu var."

Evet, öyle oldu. Ve bu kurul artık, gerçekler çok sert ve rahatsız edici bir hal aldığı anda diğer tarafa bakıp geçmeyecek kadın ve erkeklerden oluşuyordu. Ama-"İyi bir lider asla askerlerinden yapamayacağı bir şeyi yapmalarını istemez." Topuklarının üzerinde kayarak, "Evine git Glen. Biraz uyu."

"Onunla ne yapacağını öğrenene kadar olmaz."

İşte o zaman Dev, Glen'in, basit varlığıyla, *hayatta kalmasıyla*, karanlıkta bırakmayı tercih ettiği parçalarına ulaşan kadını incitmeyeceğine güvenmediğini fark etti. Bu bir darbeydi... ve Glen'in ilk başta dostum dediği adamdan ne kadar değiştiğini gösteriyordu. "Henüz o kadar ileri gitmedim," dedi usulca.

Dev kapıdan Katya'nın odasına geçerken doktor, "Hayır... henüz değil," diye yankılandı.

Onu yatağın üzerinde yeni bir kot pantolon ve beyaz bir tişört giymiş, üstüne de ağır gri bir sweatshirt atmış olarak buldu. Omuz hizasındaki saçları sıkı bir Fransız örgüsüyle örülmüştü ve ayaklarında da son moda beyaz spor ayakkabılar vardı. Onu gördüğünde dudakları belli belirsiz bir gülümsemeyle kalktı. "Merhaba."

Ve bu kadar çabuk, metal geri çekilmekle tehdit etti, onu acımasız bir güçle tenine çarpan öfkeli korumacılığa karşı tamamen açık bıraktı. "Botların, palton nerede?" diye sordu ve kelimeler sertti.

"İşte burada." Gülümsemesi solarken, haki renkli bir spor çantasını sessizce sahiplenilen bir elle okşadı. "Kıyafetler için teşekkür ederim. Ve diğer şeyler için de."

"Maggie aldı onları." Çantasına uzanırken başını kapıya doğru salladı. "Hadi, buradan gidiyorsun."

Kadın çantayı adamın elinden çekip aldı. "Beni nereye götüreceksin?" Çeliğin en ince ipliği.

O kadar da şaşırmamıştı, elini bıraktı. "Şimdilik Vermont'taki evime."

"Peki ya işin?"

Sorunun basit bir merak mı yoksa çok daha uğursuz bir şey mi olduğunu merak ederek hâlâ solgun olan yüze baktı. Ancak cevap tam olarak bir devlet sırrı değildi. "İşleri uzaktan halledebilirim." Ekibi sağladı ve nerede olursa olsun onunla çalışmaya alışkındı. "Gerekirse gidip gelebilirim." Shine'ın birkaç jet-helikoptere erişimi vardı ama Dev çoğu zaman araba kullanmayı tercih ediyordu; yüksek hızlı bir araçla yolculuk üç saatten az sürüyordu ve bu ona dikkati dağılmadan düşünmek için zaman kazandırıyordu.

"Neden?" Katya'nın gözleri onunkilerle buluştuğunda kristal berraklığındaydı.

-kahverengi, yeşil, sarı- mükemmel bir şekilde tanımlanmış. "Neden beni öylece bırakıp

başkasına mı?"

"Çünkü senin ne kadar büyük bir tehdit olduğunu bilmiyorum," diye cevap verdi ve bu *bir* gerçektir. Uyandırdığı karmaşık, istenmeyen duyguları, ortaya çıkardığı gömülü anıları bilmesine gerek yoktu. "Seninle ne yapacağıma karar verene kadar benimle kalacaksın."

"Beni bırakabilirsin." Parmakları spor çantasının üstünde kıvrıldı. "Mümkün değil."

"Yani yine bir mahkumum."

Nokta sertçe çarptı, bir şekilde korumayı başardığı onur çekirdeğine saplandı. Tüm bunlar bittikten sonra hala orada olup olmayacağını merak ediyordu. "Hayır, sen düşmansın." Bu kez onun onayını beklemeden çantayı aldı.

Katya, Dev'in geri çekilen geniş duvarını izledi ve kendini yataktan kalkmaya zorladı. Bu yerde uyandığından beri ilk kez korku, dehşet ya da endişe hissetmemişti. Bunun yerine, içinde başka bir şey yanıyordu, sıcak, keskin ve şiddetli bir şey.

." Kapı aralığından gelen bir emirdi bu.

Bu yeni ham duygu öylesine alevlendi ki, sesini bulmak için savaşmak zorunda kaldı. "Trene binecek miyiz?"

"Hayır. Ben ."

Ona doğru yürüdü, sonra onunla birlikte koridorda ilerledi, adamın adımlarını onunkilere uydurmak için kısa tuttuğunun farkındaydı, iri vücudu ondan kaçmak için asla yeterince hızlı hareket edemeyeceğini söyleyen bir zarafetle hareket ediyordu. Yine de içinde bir heyecan dalgası kabardı, zihnini aydınlattı - araba, diye düşündü, bunun arabayla ilgisi vardı. *Arabayı alırsa, bulabilirdi-*

Başka bir siyah ekran, hafızası kötü ayarlanmış bir iletişim paneli gibi kesildi.

Tırnakları avuçlarının yumuşak etine o kadar sert battı ki derisinin kırıldığını hissetti. Parmaklarını güçlükle gevşeterek avuçlarından birine bakmak için elini kaldırdı. Onun avucuydu, bunu biliyordu. O hayat çizgileri, onlar onundu. Ama başka çizgiler de vardı, ince beyaz çizgiler, az önce yarattığı kan kırmızısı hilaller dışında kırılmadan deriyi çaprazlıyordu. Bu çizgileri nasıl almıştı? Başsı sıkıcı bir şekilde çarpmaya başladı,

ne kadar çirkin olursa olsun gerçeği öğrenmeye kararlı bir şekilde baktı.

Sıcak erkek parmakları elini kavradı. İrkilerek başını kaldırdı ve Dev'in kaşlarını çatmasıyla karşılaştı. Parmaklarını sıkarak, "Zorlama," diye emretti. "Glen zamanı geldiğinde anıların geri geleceğini söyledi."

Duygularının şiddetli kaosuna rağmen elini onun elinden çekmedi. Adam ona dokunduğunda kendini gerçek, hayalet yerine yaşayan bir varlık gibi hissetti. "değil. Kim olduğumu bilmemekten nefret ediyorum."

"Nefret, güçlü bir kelime." Onu bir çift otomatik cam kapıdan geçirdi. "Duygular sana kolay mı geliyor?"

"Evet." Adam asansörün önünde duraklayınca yutkundu. "Zihin ancak bu kadarını kaldırabilir. Ondan sonra parçalanır." Şartlanma çizgilerini de beraberinde götürür.

Asansörün kapıları açıldı ve Dev onu içeri çekti. Donup kalmadan önce eşikten bir adım attı, nefesi boğazında düğümlendi, omurgası o kadar kaskatı kesilmişti ki kelimenin tam anlamıyla hareket edemiyordu.

Dev'in eli onunkini kavradı ve bir an için onu içeri çekeceğinden korktu. Adam çok daha büyüktü, çok daha güçlüydü, onu asla durduramazdı. Korku boğazında bir yumruk olmuş, nefes yolunu tıkamıştı.

Sonra elini bırakıp bir kolunu beline doladı ve onu dışarı çıkarıp koridora geri götürdü. "Oraya girmek zorunda değilsin." Zımpara kağıdı kadar sert bir sesle konuşurken bir avucu başının arkasını kavradı. Ve yine de onu tutuşu...

Tüm vücudu titremeye başladı, dehşet acı verici bir rahatlama dönüşü. Düşünmeyi bırakıp yüzünü onun göğsüne gömdü ve kollarını ona doladı. Sert bir kelime. Spor çantasının yere çarpma sesi. Sonra adamın kolları morartıcı bir güçle ona sarıldı. Daha fazlasını istedi, onu derisine kadar soymak ve kalp atışlarına dokunmak, kendini onun var olduğuna, *kendisinin* var olduğuna ikna etmek istedi. İçten içe, tüm bunların deliliğe bağlı başka bir fantezi olmasından, zihninin sonsuz boşluğu dolduracak bir şey bulmaya çalışmasından çok korkuyordu.

"Şşş." Kulağına karşı nazikçe söylendi, nefesinin sıcak fırçası başka bir dokunsal çapa.

Elini hareket ettirme cesaretini göstererek parmaklarını adamın boynunun yan tarafına koydu ve parmak uçlarında adamın nabzının güçlü ve sabit olduğunu hissetti. Gerçekti. Çok gerçek. "Tekrar bir kutunun içinde olamam." Son söylediği bir fısıltıydı, çünkü hafızasında bir şeyler canlanmıştı. "Işık yoktu, ses yoktu, dokunma yoktu, ağ yoktu." Hiçliğin içinde nasıl bu kadar acı olabilirdi? Ama vardı, dayanılmaz, ıstırap verici, amansız bir acı

-Onu bilinçli bir varlıktan hayvandan daha aşağı bir şeye dönüştüren acı. "Sanki hiç var olmamışım gibiydi."

Dev, Katya'nın tereddütlü dokunuşu altında kıpırdamadan durdu. Anlattığı şey, insanoğlunun bildiği en acımasız işkence biçimlerinden biriydi; iz bırakmayan ama kurbanı içten içe yok eden bir işkence; duysal yoksunluk. Düşünen, yaşayan bir varlığı yeterince uzun süre geri bildirimsiz bıraktığınızda zihin kırılmaya, içe dönmeye başlar ve o kadar derine iner ki çoğu asla geri çıkamaz. Ve bir Psy'nin ağdan kopması-

Acıma dalgasını yüksелеmeden engelledi. Çünkü duysal yoksunluk sadece kurbanı paramparça kadar incitmek anlamına gelmiyordu. Çok daha uğursuz bir amaç için de kullanılabilirdi - bir bireyi parçalamak ve sonra işkencecinin gereksinimlerine göre onu yeniden inşa etmek.

Katya tam da korktuğu şey olabilirdi, Ming'in yarattığı.

Çürükler, çizikler, açlık, büyük olasılıkla onu zayıf göstermek, merhamet ve koruma uyandırmak için yapılmış en hesaplı vitrin süslerinden başka bir şey değildi

Acı gerçeği anlasa bile, o dayanılmaz incelikteki bedeninde hâlâ titremeler varken onu bırakamazdı. Eğer onu çok fazla sıkarsa, kırabileceğini düşündü. Psy kemikleri zaten insandan daha kırılgandı ve bunun üzerine bir de aç bırakılmıştı - sadece vitrin süsü olması her darbeyi, her tekmeyi, her açlık saatini hissetmediği anlamına gelmiyordu.

Tutuşunu gevşetmek için bilinçli bir çaba sarf etti, ama bunu yaptığı anda kadın öyle bir titremeye başladı ki, içten dışa doğru paramparça olacağını düşündü. Onu daha da yaklaştırarak elini örgüsünün altından ensesinin yumuşak derisine kadar götürdü. Bu deri, onun çok daha sert dokunuşu altında morartıcı bir şekilde narin hissettirdi, ama kadın sakinleşti

temas. Bu yüzden onu o şekilde tuttu, parmakları nabzını okşarken, vücudu onunkinin içinde erirken sözsüz güvenceler mırıldandı.

Titremesinin durması on uzun dakika sürdü. Boynundaki el aşağı kayarak kravatının düğümünde oyalandı. Kızın kirpikleri kalkıp gözleri beklediği korkuyla değil, neredeyse imkânsız bir sükûnetle dolunca nefesini tuttu. "Bunu atlattım. Sandığımdan daha güçlü olmalıyım."

Bunun düşman topraklarına atılan tehlikeli bir adım olduğunun farkındaydı ama onun içinde hissettiği gurura engel olamıyordu; ilkel bir duygu kabarmasıydı bu. "Evet."

"Evet." Adamın göğsünü iterek kollarının arasından çıktı. "Biliyor musun, bazen bir panter tarafından kovalandığımı hatırlıyorum."

Konunun değişmesi onu bir an için şaşırttı. Sonra anladı. "Böyle bir şey olmadığını öğrenmemi ister misin?" Kadının vücudunun kendi vücuduna değen izini hâlâ hissedebiliyordu, onu en derinden rahatsız eden sessiz bir damgaydı bu.

"Eğer yapabilirsen. Kafamdaki şeylere güvenip güvenemeyeceğimi bilmem gerekiyor." Elleriyle kot pantolonunun önünü ovuşturdu. "Hatırlamak çok garip bir şey. Belki de hatırladığım her şey bir fantezidir."

Dev öyle düşünmüyordu. Değişen bir panter tanıyordu ama DarkRiver'ın alfası Lucas Hunter'ın saldırgan hayvan formuyla Katya'nın peşinden gitmesinin ne anlamı olabilirdi ki? "Merdivenlerle başa çıkabileceğini düşünüyor musun?"

Bir duraklama. "Sanırım öyle. Merdivenlerde her zaman bir çıkış yolu vardır."

Bu ona kadının tutsaklığı hakkında her şeyden çok şey anlatıyordu. Çıkışı olmayan bir öfkeyle kasları gerildi, çantasını almak için eğildi, sonra hiç bu kadar kolay olmasını beklemediği bir hareketle elini uzattı. Kadın elini hemen tuttu, hiç de onun tanıdığı Psy gibi davranmıyordu. Sessiz ırk asla dokunmazdı, eğer bundan kaçınabilirlerse. Dokunsal temasın kaygan bir zemin olduğunu, hayatın diğer alanlarında da duygusallığa yol açabileceğini söylerlerdi. Ama Katya açıkça temas istiyordu.

Ne ışık, ne ses, ne dokunma, ne de ağ vardı.

Parmaklarını onun zaten tanıdık olan sıcaklığında sıkarak, iyi olacağını işaret edene kadar merdiven kapısını açık tuttu.

Elini o kadar sıkı kavramıştı ki her bir tendonunu görebiliyordu, yukarı çıkarken bir kez bile durmadı - havadar lobiye çıkana kadar nefes aldığından bile emin değildi.

Kadının avlunun yükselen kemerlerini gördüğünde nefesinin kesilmesi, binanın güzelliğini bir kez daha takdir etmesini sağladı. Zekice bir tasarımla, zemin katın yüzölçümü, üzerinde duran güneş panelli ofis kulesinin yüzölçümünden daha genişti. Mimar bu ekstra alanı lobiye ışık getirmek için kullanmıştı; kıvrımlı cam kemerler hem girişi hem de resepsiyon görevlilerinin bulunduğu büyük adayı kaplıyordu. Binanın eko-derecelendirmesinin bir parçası olarak yeşillik, ikinci bir koruyucu cam tabakasının altında sağlıklı ve gür bir şekilde bu camın üzerinden süzülüyordu.

Sonuç olarak, bugünkü gibi bulutsuz bir günde lobide yürümek, güneş ışığı alan bir açıklıktan geçmek gibi hissettiriyordu. Ancak mimar daha da ileri giderek doğal ışıktan en iyi şekilde yararlanmak için cam ve aynaların akıllıca konumlandırılmasını kullanmış. Bu ustalık sadece gündüz saatlerinde yapay ışık kullanımını en aza indirerek Shine'a şehir şebekesine satması için daha fazla güneş enerjisi bırakmakla kalmadı, aynı zamanda tüm alanı altın bir parıltıyla yıkadı.

Bu parıltı Katya'nın yüzünü aydınlatıyor, o büyülenmiş bir halde bakarken teninin yarı saydam güzelliğini okşuyordu. "O kadar çok ışık var ki"-dokunmak istercesine uzandı-"o kadar parlak ki."

Onu izlerken, onun bir düşman olmasıyla hiçbir ilgisi olmayan ve her şeyi onu karanlıkta tuzağa düşüren kötülükle ilgili olan bir öfkeyle bağırsakları gerildi. Hiç kimsenin başka bir canlıya bu şekilde vahşice davranmaya hakkı yoktu.

Hiç kimse.

Yine de metalle -ve şimdi de makinelerle- her "bağ kurduğunda", en kötü türden işkenceye yeşil ışık yakabilecek türden duygusuz bir zihniyete doğru bir adım daha attığını biliyordu. Büyük büyükannesi Maya onu son gördüğünde ellerini sıkmış ve kendini koruması, "insan kalması" için *yalvarmıştı*. Ancak, bir empatinin duyguları hissetmemesi mümkün olmadığı gibi, Dev de etrafındaki metali hissetmemesi mümkün değildi. Metal onun kalkanıydı.

Ve eğer bu kalkan yavaş yavaş insanlığını çalıyorsa... halkını korumak için ödemeye hazır olduğu bir bedeldi bu. O sırada gözü Katya'ya takıldı ve içinde bir şeyler her zaman mutlak bir kabullenış olan şeye karşı isyan etti. Yüzü hâlâ ışığa dönüktü, elleri iki yanında gevşekçe sallanıyordu. Basit bir zevk onun her santimini sarmıştı, ta ki uzanıp dokunmak, bu neşeyi kendi içine çekip çekemeyeceğini görmek isteyene kadar.

Tehlikeli, diye düşündü, kadın pek çok açıdan tehlikeliydi.

BÖLÜM 8

"Dev!"

Beyninde kırmızı bir uyarı ışığının yanmasına neden olan isteksizlikle Katya'nın sevinçli yüzüne bakarken, kendini müdür yardımcılarından biriyle karşı karşıya buldu. "Aubry."

"Merhaba." Aubry Katya'ya gülümsedi, Maggie'ye göre "en tatlı bitter çikolata" rengindeki teninde dişleri bembeyaz parlıyordu. Shine'daki çoğu kadın gibi sekreteri de uzun boylu siyah adama ilk gülümsediğinde gönlünü kaptırmıştı.

Dev, Katya'nın tepkisini görmek için bekledi, binanın kendisinden metal çektiğinin farkındaydı. Çok derinlere ulaşmış, ona çok fazla şey hissettirmiş, sanki hiç var olmamışlar gibi savunmasının altından kaymıştı.

Katya hafifçe başını salladı. "Merhaba."

Aubry resmi selamlama karşısında biraz irkilmiş görünüyordu. Ama hemen toparlandı, gülümsemesini ve ses tonunu yumuşattı. "Daha çok yemelisin, hayatım." Teksas'ın yavaş müziği her kolay heceye sinmişti.

Dev, Katya'nın başını sallarken bile ona yaklaştığının farkındaydı. "Dev sürekli önüme yemek koyuyor ve ye diyor."

Sakinliği sarsıldı, kırılmakla tehdit etti. Daha fazla metal çekti, soğğun iliklerine kadar işlemesine izin verdi. Ama sonra Katya'nın parmakları onunkilere dokundu ve metal kaydı, daha önce hiç deneyimlemediği ani, şiddetli bir sıcaklık. Uzaklaşmalıydı. Bunun yerine, Katya'nın parmaklarını kendi parmaklarına dolamasına izin verdi ve elini sıkıca Katya'nın elinin etrafına kapattı.

Aubry kıkırdadı. "Kulağa patron gibi geliyor." Gözleri Dev'e kaydı.

İçindeki alışılmadık sıcaklığı daha fazla metalle bastıran Dev, Aubry'ye istediği cevabı veremeyeceğini bildiğinden diğer adamın bakışlarıyla karşılaştı; en ilkel içgüdülerini uyandırır da yanındaki kadına bakacağına söz veremezdi. "Bana bir şey için mi ihtiyacın vardı?"

"Evet." Aubry kaşlarını çattı. "Bazı yeni-"

Dev, Katya' önünde hassas bir şey söyleyemeden onun sözünü kesti. "Daha sonra. Bir iletişim konferansı ayarlarız. Ben şehir dışına çıkıyorum."

Tüm tembel çekiciliğine rağmen Aubry'nin zeki olmadığı söylenemezdi. Alt metni kavrayarak, açtığı küçük elektronik ajandayı kapattı. "Ayrıntıları sana e-posta ile gönderirim, bir şeyleri gözden geçirme fırsatın olduktan sonra konuşabiliriz. Sonra görüşürüz, güzelim."

Katya "Hoşça kal" dediğinde, Dev arabasının yol bilgisayarına bir mesaj göndererek aracın onlarla binanın önünde buluşmasını söyledi.

Katya, neredeyse kaldırıma varana kadar bir daha konuşmadı. "O adam-"

Araba önünde dururken "Aubry," dedi, bilgisayar sistemi zihninin arkasında sorunsuzca mırıldanıyordu.

"Aubry çok yakışıklıydı." Sesi neredeyse şaşkındı.

Dev arabanın kilidini açmak için parmak izini kullandı, ancak bilgisayarla olan bağlantısını da kolaylıkla kullanabilirdi. Sadece çok az sayıda güvenilir kişi onun metal konusundaki yeteneğini biliyordu, makinelere karşı gelişen yakınlığını bilenlerin sayısı daha da azdı. "Atla bakalım." Kadın onun yanına yerleşirken, daha önceki yorumuna cevap verdi. "Aubry gibi kadınlar." Yaş, kültür, sınıf, hiçbiri önemli değildi. Diğer adam bir odaya girdi ve kadınlar gülümsedi.

"Nedenini anlayabiliyorum," diye mırıldandı Katya, onun arabayı trafiğin içine doğru yönlendirmesini izlerken. Neredeyse bir dakika süren sessizliğin ardından, "Gerçek bir Psy onun görünüşünü fark etmezdi," diye ekledi.

"Neden olmasın?" Dev aniden Katya'yı kendine çektiği anda metal çizmeyi bıraktığını fark etti.

"Gerçek Psy Sessizdir."

"Düzeltilme," dedi. "Ağıdaki Psiler Sessizdir. Ağın dışındaki Psy sessiz değildir. İkisi de Psy'dır." Ve hiçbiri onu evinin önüne bir çöp gibi atılmış bu kadın kadar içgüdüsel olarak etkilememişti.

"Unutulmuş," diye fısıldadı kadın o kadar yumuşak bir sesle ki, koruyucu öfke seli arasında onu duyabilmek için zorlanması gerekti. "Hatırlıyorum... o çocuk, sizinkilerden biriydi. Unutulmuşlardan biri." Yüzünü buruşturarak birkaç saniye durakladıktan sonra şöyle bir ses çıkardı

mutlak ve mutlak hayal kırıklığı. "Bir şey biliyorum ama henüz ona ulaşamıyorum. Çocukla ilgili bir şey."

Dev onun tam olarak neyi hatırlamaya çalıştığını tahmin edebiliyordu: Jonquil'in insanları istediği her şeyi yapmaları için tatlı dille ikna etme yeteneği Ming LeBon ve Konsey üyeleri tarafından silahların en mükemmeli olarak kabul edilirdi. İktidardaki Psy'lar gerektiğinde soğukkanlı bir şekilde öldürürdü ama mümkünse radarın altında çalışmayı tercih ederlerdi; bu sayede harekete geçirdikleri acımasız eylemlerin tüm sorumluluğunu reddetmek çok daha kolay olurdu.

Katya'nın parmaklarını şakaklarına bastırdığını gördü, sanki bir ağrıyı dindirmeye ya da daha da kötü bir acıya yol açabilecek olsa da hafızasının kilitli kasasını açmaya çalışıyordu. İçgüdü yükseldi ve hem medeni adamı hem de metalin soğuk kontrolünü silip süpürdü. "Anevrizmaya neden olmak mı *istiyorsun?*"

Katya onun sesinin kılıfsız bıçağı karşısında tüm vücudunun gerildiğini hissetti. "Sadece hatırlamak istiyorum." Bu sinirli yanıt onun yeni bir parçasından gelmişti, hastane yatağında uyanmadan önce var olmayan bir parçasından; merakla düşündü, taze, kırılmamış bir parçasından... Anka kuşu parçasından.

"Anılar seni olduğun kişi yapmayacak."

"Hiçbir şeyin yapabileceğinden emin değilim." Bir parıltı, kayıp zamanın çıplak bir kıymığı gözünün önüne geldiğinde boğazı kurudu. "Çok üşüyordum."

"Sessizdin."

"Evet." Yan şeritteki trafiğe baktı, her şey yirminci yüzyılın sonlarında olduğu gibi şehir içinde tıkanıklık olmamasını sağlayan keskin bir hızda ilerliyordu. Manuel bir sürücü optimum hız aralığından çok fazla saparsa, arabanın yedekleme sistemi devreye giriyor ve onu trafiğin geri kalanıyla senkronize hale getiriyordu. Her şey programlamayla ilgiliydi. Tıpkı zihni gibi. "Ben kör bir enstrümanım."

Hiçbir uyarı yoktu. Bir an konuşuyordu, sonra omurgası çığlık çığlığa acı içinde kavis çizerken gözlerinin kapandığını hissetti. Sonra... hiçbir şey.

"Katya!" Katya'nın başı yana düşerken uzanan Dev, onun bileğini yakaladı. Nabızı güçlüydü ama düzensizdi.

Çıkış hangi cehennemdeydi? *Şurada!* Arabayı kenara çekerek, çıkış rampasının hemen kenarında bulunan büyük bir alışveriş merkezinin otoparkına girmeyi başardı. Emniyet kemerini çözmesi ve Katya'nın kapısını açmak için arabanın etrafında dolaşması sadece birkaç saniye daha sürdü.

"," dedi yüzünü avuçlayarak, "."

Cevap vermeyince, artık telepatik yeteneğine odaklandı ve onunla konuştu, çağrının ona bir düzeyde ulaşmasını ve bilincini geri getirmesini umuyordu.

Katya.

Nabzında bir hıçkırık.

İşte bu, senin adın Katya. "Bana geri dön. Sen bundan daha güçlüsün." Bir hıçkırık daha. "Katya." Bir okşayış, sözlü bir öpücük gibi çıktı.

Gittikçe güçleniyor gibi görünen örümcek ağının yapışkan ipliklerine yakalanan Katya durdu, dinledi ve bir isim duydu. Kendi adını mı? *Evet*, diye düşündü, sisle savaşıarak, uyanmak için mücadele ederek. Bu onun ismiydi. İlk nefesi öksürerek aldı, ikincisinde ise kahverengi olmayan gözleri ve o kadar güzel bir teni olan bir adamın egzotik kokusuyla doluydu ki tatmak istedi. "Katya," dedi, boğazı garip bir şekilde acıyarak. "O benim."

Dev'in elleri kızın yüzünde sıkılaştı, elmacık kemikleri kızın altın sarısı tenini kesiyordu. "Seni kliniğe geri götürmeliyiz."

"Hayır." Düşünmeden, içgüdüsel bir tepki olarak ağzından çıkmıştı. Eğer onu geri götürürse, yine kapana kısılacaktı ve harekete geçmesi, oraya gitmesi gerekiyordu. *Nereye?* Sisi dağıtmak için başını sallayarak onun omzuna dokunmak için uzandı. Avucunun altındaki kaslar esnedi ve düşünceleri dağılmakla tehdit etti.

Sonra onun gözlerindeki kararlılığı gördü ve konuşması anladı. "Sanırım bu bir tür tetikleyiciye verilen bir tepkiydi. Söylediğim sözler... içlerinde beynimin işleyemediği bir şey vardı, bu yüzden yeniden başlatmama izin vermek için birkaç saniyeliğine kapandı."

Dev'in ifadesi değişti, odaklandığı saflıkta neredeyse münzevi bir hal aldı. "Sana geri dönüyor, değil mi?"

"Ağızımdan bir şeyler çıkıyor," dedi ona, bakışları onunkilere kilitlenmişti, "ve sonra onları biliyorum." Bu ona mantıklı gelmişti ama onun ikna olmadığını görebiliyordu. "Seni bilerek yanlış yönlendirmiyorum." Bir yabancı olmasına rağmen ona inanması, onu tanıması çok önemliydi.

Ama Devraj Santos ona kolay bir cevap verecek bir adam değildi.

şimdi kirpikleri bir anlığına gözlerini örtmek için aşağı indi ve "Sanırım yakında öğreneceğiz" dedi. Ayağa kalkarak ona arabadan inmesini işaret etti. "Biraz mola verelim de bir şeyler ye."

Alışveriş merkezine, insan kalabalığına baktı ve kendini geri çekilmiş hissetti. "Burada kalmayı tercih ederim."

Dev'in bakışları uzun bir süre onun üzerinde durdu. "Sana bir şey getireceğim" dediğinde onun geri çekilişini kaçırmadığını biliyordu. Kapıyı kapattıktan sonra sürücü tarafına doğru yürüdü ve gösterge panelinde bir şeye bastı. "Arabamla kaçmanı istemem." Delici bir bakış.

Yüzünü ifadesiz, hayal kırıklığını kontrol altında tutmak zordu. "Eğer isteseydim, basitçe çekip gidebilirdim."

"Uzağı gitmek için çok zayıfsın." Oldukça pragmatik bir cevap. "Ve ben bu riski almayacağım." Adam geri adım atıp arabanın hırsızlık önleme sistemlerini bir tür uzaktan kumanda olduğunu tahmin ettiğı bir şeyle etkinleştirirken kapılar etrafından kilitlendi.

Katya arabayı yeniden çalıştırmayı denemeden önce sadece onun arkasını dönmesini bekledi. *Oraya gitmeliydi, görmeliydi, tanıklık etmeliydi.*

Kafasında bir davul sesi vardı, o garip dürtü, ama nereye gitmesi gerektiğini bilmiyordu, kimi ya da neyi bulması bilmiyordu. Tek bildiğı, eğer kurtulmayı başarırca, devam etmesi, *oraya varana* kadar koşmaya devam etmesi gerektiğıydi.

Ama önce kaçması gerekiyordu.

Kafasını kaldırdığında, Dev'in uzun boyunun alışveriş merkezinin içinde kaybolduğunu gördü; tam da arabanın bilgisayar korumalarını gizleyen paneli bulduğu sırada.

PETROKOV AİLE ARŞİVLERİ

Mektup 24 Şubat 1971 tarihli

Benim tatlı Matthew'um,

Tartışmalar interneti kasıp kavuruyor. Kendimi kaptırmadan akışa adımımı atamıyorum. Konsey'in "en iyi, belki de tek umudumuz" dediği bu öneriye, bu sessizliğe karşı bir güvensizlik duygusu var.

Belki de korkularım boşunaydı. Görünen o ki, bizi vahşileştiren şeytanlar ne olursa olsun, sonuçta yavrularımıza böylesine onarılamaz bir zarar veremeyecek kadar insansınız. Bu merhamet için Tanrı'ya içimdeki her şeyle şükrediyorum.

*Sevgiler,
Anne*

BÖLÜM 9

Katya birkaç çivi kırdı ama panel yerinden oynamadı. Panelin ikinci bir güvenlik katmanı tarafından kilitlendiğini fark etmesi on değerli saniyesini aldı. Hayal kırıklığına uğramış bir halde yoluna devam etti ve beyni parmaklarını harekete geçirene kadar bildiğini bile bilmediği şeyleri denedi.

Hepsi boşuna.

Arabanın sistemleri bir tankınki kadar zaptedilemezdi. Enerjisini boşa harcadığı belli olunca pes ederek koltuğuna geri oturdu ve iki parmağını alına bastırarak dürtünün ipini takip etmeye, oraya gitme... *kuzeye* gitme -*evet, kuzeye!*- ihtiyacının başka bir bubi tuzağından başka bir şey olup olmadığını anlamaya çalıştı.

İlk başta sadece örümcek ağının yapışkan boşluğu vardı, ellerini hapseden, ağzını kapatan bir hapishane. Ama sonra kendini ruhunun sessiz, gizli bir bölümünde, anka kuşunun kanatlarıyla korunan bir bölümünde buldu. O kısım bu ihtiyacın, bu dürtünün kendi içinden geldiğini fısıldıyordu. Yine de zihni çatlak ve kırık bir şeyken, delikler ve yalanlarla, yanılsamalar ve kâbuslarla doluyken bunun böyle olduğuna nasıl güvenebilirdi? Ya gördüğü anka kuşu sadece deliliğe bağlı bir fanteziyse, her şey elinden alındığında sarıldığı bir şeyse?

Bir klik sesi.

Başını kaldırdığında sürücü tarafındaki kapının geriye doğru kaydığını gördü. Dev içeri girdi, uzun, kaslı vücudu boş alanın her santimini kaplıyordu. "Al bakalım."

Adamın uzattığı paket içecek kabını kabul ederken kaşlarını çatı. "Bu meyve suyu için çok ağır."

"Milk shake," dedi, bir şişe suyun kapağını açıp aralarındaki tutucuya yedek bir şişe koydu. "Bu da senin için."

"Teşekkür ederim." Milk shake'in soğuğu yalıtımlı kaptan sızıyordu, bu küçük bir şeydi, ama o bunun tadını çıkarıyordu.

artık karanlıkta olmadığını hatırlattı.

"bir telefon görüşmesi yaptım," dedi Dev, onu şaşırtarak. "Panter mi? Bu gerçek bir anı."

"Oh." Yavaş yavaş bir umut yeşerdi. "Emin misin?"

Hızlı bir baş sallama hareketiyle saçları alnına doğru kayarak kadının dikkatini çekti. Saçlarını geriye iterek kadının elindeki kaba baktı. "İç."

Muhtemelen daha önce böyle bir şeyin tadına hiç bakmadığının farkında olarak temkinli bir yudum aldı. Hiçbir şey çıkmadı. "Pipet arızalı."

Dev ona hızlı bir sırtış attı. Yüzünü değiştirmiş, onu çarpıcı bir güzelliğe büründürmüştü. Ama tuhaf olan bu değildi. Tuhaf olan, *onun* gülümsediğini görmenin kalbinin ritmini değiştirmesiydi. Elini bir parça kaldırdı, dudaklarının kıvrımını, yanağındaki kırışıklığı izlemeye zorlandı. Bir askerin ya da bir yırtıcı hayvanın sıvı zarafetiyle hareket eden bu adamın ona izin verip vermeyeceğini düşündü.

"Milk shake mi dedim ben?" dedi, sesinde kahkahayı gizleyerek. "Dondurmalı smoothie demek istemiştin - içine katılmasını sağlayacak kadar taze meyve karıştırılmış." Kız hareket etmeyince ona bakarak bir kaşını kaldırdı.

Yüzünde bir sıcaklık dalgası hissetti ve bu his o kadar tuhaftı ki büyüsünü bozdu. Pipeti çıkardıktan sonra kapağı indirdi ve nefis kokulu karışıma hakim olan pembe ve beyaz girdaplara baktı. Merakla pipetinin ucuyla karışımı dürttü. "Çilek parçalarını görebiliyorum, peki bu ne?" Pembe kaplı siyah tohumlara daha yakından baktı. "Çarkıfelek meyvesi mi?"

"Dene ve gör." Ona su şişesini uzatarak arabayı çalıştırdı ve yola koyuldular.

"Ben nereden bileyim?" Suyu, açılmamış şişenin yanındaki tutucuya koydu. "Ve bunun için bir kaşığa ihtiyacım var."

Elini cebine atarak plastik ambalajlı bir çatal bıçak takımı çıkardı. "Al bakalım."

"Bunu bilerek yaptın," diye suçladı. "Karışımı emmek için ne kadar uğraşacağımı mı görmek istedin?"

Başka bir gülümseme, bu seferki çıplak bir gölge. "Bunu yapar mıydım?"

Adamın kendisiyle dalga geçtiğini fark edince irkildi. Devraj Santos'un espri anlayışı olmaması gerektiğini düşünüyordu. Bu sadece bildiği bir şeydi. Ve bu *yanlıştı*.

Bu, gölge adamın her şeyi bilmediği, her şeye kadir anlamına geliyordu.

Damarlarında şelale gibi kabarcıklar parlıyordu, parlak ve coşkulu. "Bence sen neredeyse her şeyi yapabilecek kapasitedesin." Kaşığı daldırarak çökmekte olan karışımı dudaklarına götürdü.

Oh!

Buzun keskin acısı, krema zengin ve tatlı, meyve ise ekşi bir his patlaması. İkinci bir ısırık almamak imkansızdı. Ve üçüncüyü.

Gözlerini yoldan ayırmasa da Dev, Katya'nın smoothie'yi yiyip bitirdiğinin farkındaydı. Katya yemeğe o kadar konsantre olmuştu ki onu tamamen unutmuş gibiydi. Dev'in içindeki korumacı duygu gevşedi; Katya'nın yiyebileceği bir şey bulmuştu. Ve önümüzdeki ay boyunca onu bu şeylerle beslemek zorunda kalırsa, kilo alacaktı.

Düşman kanından geliyordu. Onun için en iyisi zayıf.

Elleri direksiyon simidinde sıkılaştı. O acımasız ses de koruyuculuğu kadar onun bir parçasıydı, bundan kaçış yoktu ama bugünlerde giderek daha baskın hale geliyordu. Diğer taraftan, diye düşündü, Santos'un soy ağacında bir empat, duygusal yaraları iyileştirme yeteneğine sahip bir kadın olduğu için de şanslıydı; belki de büyük büyükannesinin kanı onu tam bir piç olmaktan kurtaracaktı. Onu son gördüğünde de bunu tahmin etmişti.

"Kalbinde çok fazla demir var evlat," demişti Maya. "Sana dokunuyorum ve metal tadı alıyorum."

"Bu benim kim bir parçası."

"Bunun seni güçlü kıldığını düşünüyorsun." İtiraz etmemişti.

"Annemle babamın Net' ayrılma nedeni bu değil," dedi kaşlarını çatarak. "Onlar bizim hakkımız için savaştılar.

-Hissetmek, istediğin gibi yaşamak için. Bunun yerine o kadar soğuk davranıyorsun ki Psy bile olabilirsin."

Büyük büyükannesi iltica sırasında henüz bir çocuktü ve kendi neslindeki diğerleri gibi, bu onun hayatının belirleyici anı olmuştu. Eskilerin anlamadığı şey, savaşın hiç bitmediği, Unutulmuşları yok olmaktan koruyan tek şeyin demir gibi sert seçimler olduğuydu.

Ve Dev henüz bir empatın kalbini paramparça edecek kadar alçak değildi.

Katya içini çekti ve o kadar hızlı bir şekilde şimdiki zamana geri döndü ki. "İyi mi?" diye sordu.

"Daha fazla yemek istiyorum ama midem itiraz ediyor."

O an için kontrol buzunu bıraktı, doğasının karanlık sıcaklığı içindeki boş alanları doldurdu. "Bir dinlenme tesisinde duracağım, böylece bardağı atabilirsin."

"Onu atmak istemiyorum." Kaşığı masum bir zevkle yaladı ama bu ona hiç de öyle gelmedi.

Tüm vücudu gerginleşti, ağzının gür yumuşaklığına, dilinin pembe okuna sabitlendi. *Tanrım, Dev*, dedi kendi kendine, *seksi düşünmek için hiç de uygun bir zaman değil*.

Vücudunun başka fikirleri vardı. Zayıf, kırılgan kadınlar onu hiçbir zaman cezbetmemişti. Katya ise bunların hepsine sahipti. Ama o saydam tenin altındaki çelik iskeleti, o kayıp gözleri görmüştü; bu kadın kendini yeniden bulduğunda, hesaba katılması gereken bir güç olacaktı.

"Sana evde bir tane daha yaparım," diyebildi, sesi kısıktı. "Yolda bir bakkalda durur ve erzak alırız." Ona bakmaktan kendini alamıyordu. Başka bir küçük zayıflık, zırhında başka bir çatlak.

"Meyveyi ben seçebilir miyim?"

Kadının heyecanı hem adamın açlığına merhem oluyor hem de aynı açlığı körüklüyordu. "Neyi seçeceğini nasıl bileceksin?"

"Hepsinden birer tane alacağım, sonra hangisini sevdiğime karar vereceğim." Son derece pratik bir cevap... ama yine de sesindeki parıldayan neşe hiç de pratik değildi, Psy'a hiç benzemiyordu.

Eğer o bir silahsa, bir ustalık eseri idi.

İki saatten biraz fazla bir süre sonra Katya geniş bir verandadan geçerek uzun bir yolun sonunda izole edilmiş ve dönümlerce ağaçla çevrili gibi görünen zarif bir eve girdi. İnce bir kar tabakası etrafı kazanılmış bir deryaya çevirmişti ama Katya'nın ilgisini çeken şey evdi. "Burayı eviniz olarak mı görüyorsunuz?"

Dev kısa bir süre başını salladı. "Yetişebildiğim zaman. Şu yiyecekleri mutfağa koymam için bana bir saniye verin."

Yönetmenin arkasındaki adamı derinden merak ederek yavaşça döndü ve her şeyi inceledi. İki katlı ev geniş ve ışık doluydu mobilyalar şıktı ama yaşanmış gibi görünüyordu. Birkaç duvarı şişirilmiş fotoğraflar süslüyordu; kendini sessiz bir hayranlıkla bir tanesine doğru ilerlerken buldu. Kumsalda yatan bir deniz kabuğuydu bu, her açısı objektif tarafından aydınlatılmıştı. Ama siyah-beyaz çekimde bir sıcaklık, fotoğrafçının basit bir nesnenin güzelliği karşısında büyülediği hissi vardı. "Sanat," diye fısıldadı Dev'in ayak seslerini duyarak, "Psy'nin takdir ettiği bir şey değil."

"Belki de Unutulmuşlar bu yüzden ona bu kadar sıkı tutunmuşlardır." Bir omzunu fotoğrafın yanındaki duvara yasladı, kollarını gevşekçe kavuşturdu. "Neredeyse tüm Unutulmuş çocuklar sanat ve müziğe karşı güçlü bir takdirle yetiştirilir."

Katya, bunun Dev'e ve halkına zarar vermek için kullanılabilecek bir bilgi olup olmadığını düşündü ve bir gün deliğe, karanlığa geri atılırsa bunu yapmamaya karar verdi. "Sanatı tercih ediyorsun."

Hafif bir baş sallama.

"Çok iyisin." Psy sanattan tam olarak anlamıyordu, ama kafasında nasıl değer vereceğini öğrendiğini söyleyen bir veri deposu vardı

onu. Çünkü onun ırkından olanlar için değer kazanan şey, sahibi parçayı gerçekten estetik olarak hoş bulsun ya da bulmasın, sağlam bir yatırımdı.

Dev ona baktığında gözleri parladı. "Benim olduklarını nereden biliyorsun?"

"Seninle birlikte yankılanıyorlar." Konuşurken bile ne demek istediğinden emin değildi. Sadece her bir parçada onun parmak izini hissettiğini biliyordu. Netlik, odaklanma, onun kişiliğiyle çınılıyordu. Ama o sıcaklık... bir şeyler değişmişti. "Bunları ne zaman aldın?"

"Birkaç yıl ."

Aradan geçen zamanda neler olduğunu merak etti. Çünkü onunla gülüşürken, Dev'de soğuk bir mesafe hissetti, her şeyi birden fazla kalkanın arkasında tuttuğunu hissetti. Ama yine de o bir düşmandı. Neden kendisiyle ilgili herhangi bir şeyi onunla paylaşsındı ki?

Dev deniz kabuğunun fotoğrafına dokundu. "Hiç sahile gittin mi?"

Ayakkabılarında, saçlarında, kıyafetlerinde kum var.

"Evet." Çılgın elleriyle anıyı kavradı ve ona . "Bir keresinde, ben çocukken. Bir kazaydı. Aracımız arızalandı ve babam sahile yakın bir yerde durmak zorunda kaldı."

"Babanla birlikte mi büyüdün?"

"Evet." Yine anı parçaları, keskin, neredeyse vahşi, sanki beyninin hücrelerinden dışarı fırlatılıyorlarmış gibi. "Hayır. İkisi de."

"İkisi de mi?"

"Evet." Başını salladı ve bulmacayı tamamlayacak parçayı aramaya koyuldu. Acı omurgasında yankılandı ama o son kırık parçayı buldu. "Ortak bir ebeveynlik anlaşmaları vardı."

"Bazen," diye mırıldandı Dev, "Psy'ların anlaşmalarında haklı olduklarını düşünüyorum." Yüzündeki ifade garip bir şekilde mesafeliydi. "İnsan hatasına yer bırakmıyor."

"Hiçbir şey için yer yok." Zihni çok şey saklamaya devam ediyordu ama çocukken bile hissettiği yalnızlık duygusunu hatırladı. "Aramızda duygusal bir bağ yok. Babam da

Onun için kolayca bir yabancı oldum, ben bir yatırımdım, onun genetik mirasıydım."

"Yine de ona karşı güçlü hisler besliyorsunuz - ilk ondan bahsettiniz."

Bu onu durdurdu. Gözlerini kırıştırdı, rüyalarında görmeye başladığı o gözlere baktı. "Evet, sanırım... ama bu bir paradoks değil mi? Ağ'da hissetmedim. Sessizdim."

"Ya da belki," diye mırıldandı, uzanıp saçından bir tutamı kulağının arkasına kaydırarak, dokunuş sinirlerinde şok edici bir his patlamasına neden oldu, "sadece susturuldun."

EARTHTWO KOMUTA GÜNLÜĞÜ: GÜNIŞIĞI ISTASYONU

18 Mayıs 2080: Sağlık ekibi, baş ağrıları ana şikayet olmak üzere, ortalamanın üzerinde sayıda küçük hastalık bildiriyor. Bugüne kadar yapılan testler, az sayıda personelin serebral kortekste tekrarlayan iğne ucu kanamalarından muzdarip olduğunu ortaya koymuştur.

Etkilenenler düzenli olarak izlenirken, bir biyomedikal ekibe de soruna neden olabilecek karşı bölgeyi tarama talimatı verildi.

Bununla birlikte, bu hastalıklar sonucunda hiç kimse sakat kalmamış veya ciddi şekilde riske girmemiştir ve verimlilik yüksek kalmaya devam etmektedir. Yedek personele ihtiyaç duyulmamaktadır.

BÖLÜM 10

Dev'in sözleri -dokunuşunun etkisi- ona üst katı ve yatak odasını gösterirken Katya'nın kafasında durmadan dönüp duruyordu. Oda çok güzel ve havadardı, çift kişilik yatağın çarşafı gül renginde zengin bir kremdi. "Mükemmel, teşekkür ederim."

"Ne yazık ki açılmıyorlar." Odanın karşı tarafındaki iki geniş pencereye başıyla işaret etti. "Geçen kış tahta şişti ve değiştirmeye fırsat bulamadım. Ama gün boyunca kapınızı açık bırakırsanız bol bol temiz hava alırsınız."

Katya o yakışıklı yüze baktı ve acımasız bir fatih, onur duygusu kendisine kötü davranılmasına asla izin vermeyecek savaşçı bir kral gördü. Ve yine de... "Çok rahat bir hapisane." Midesinde alçak bir öfke kıvrımı belirdi.

İrkilmedi, şaşırmış gibi yapmadı. "Pencerelerin neden çalışmadığı hakkında söylediklerim? Gerçek. Ama evet, bu yüzden diğerlerinden birini değil de bu odayı alıyorsun."

"Benden ne yapmamı bekliyorsun?" Camın ötesindeki uçsuz bucaksız yeşil ve beyaz örtüye el salladı. "bir yerin ortasındayız, bana bir harita ve pusula verseniz bile yolumu bulabileceğimden şüpheliyim."

"Ama arabanın navigasyon sistemi var," dedi sessiz bir acımasızlıkla. "Ayrıca, birisi izinsiz çalıştırmaya bana haber veren güvenlik özellikleri de var."

Omurgasından aşağı buz damlayarak öfkesini söndürdü. "Ben bir tutsağım. Kaçmak benim görevim."

"Ve nereye gideceğiz?" Savaşçıdan sert bir soru, medeniyetin tüm izleri silinmiş. "Çöp gibi kapımın önüne bırakıldın."

İrkilen o oldu. "Bu birileri tarafından istenmediğim anlamına . Mesela babam."

"Hiç yatırım kaybetmedin mi?" Sözlerinin usturası etini kesip biçti, içini açtı.

"Evet," diye fısıldadı, onu yetiştiren soğuk adamın, onun kadar soğuk bir kadınla, yaşamasını ya da ölmesini önemsediğine inanmak istiyordu. "Bana yardım edecek."

"Konsey'e karşı mı?"

Hayır, diye düşündü. Babası asi değildi. Onu iyi bir Konsey askeri olması için yetiştirmişti. Ama o kendi yolunu seçmişti ve bu gerçekte gücünü bulmuştu. "Kendime yardım edeceğim."

Dev başını salladı, güneş ışığı siyah saçlarında parıltıyor ve gizli bronz telleri ortaya çıkarıyordu. "Bacakların titremeden on dakika bile ayakta duramıyorsun."

Yeteneklerini bu kadar hiçe sayması onu kızdırmıştı. O bir boşluktu. Hiç kimse. Hiç kimse değildi. Ama biri olacaktı, diye yemin etti o kibirli yüze bakarak. Devraj Santos sözlerini yiyecekti.

Alay ettiği bacaklarının üzerinde yürüyerek onu göğsünden itti.

Bir santim bile kaymadı ama gözleri kısıldı. "Bu ne içindi?"

Avuç içleri ona dokunduğu yerde karıncalanıyor, teni acı dolu bir arzuyla geriliyordu. "Gitmeni istiyorum." Dokunsal temas ihtiyacıyla savaşıyor kollarını kavuşturdu ve başını kapıya doğru eğdi. "Hemen şimdi."

"Ya ?" Parmak ucuna gelene kadar yaklaştı, o inanılmaz güzellikteki gözleri ona bakıyordu.

Göz korkutmada iyiydi.

Ama korkutulmaktan bıkmıştı. "O zaman dikkatli yesen iyi olur," dedi tatlı bir sesle. "Ne de olsa ben bir bilim insanıyım."

"Zehir mi?" Dudakları kıvrıldı. "Getir bakalım."

"Seni tehdit ettim ve sen gülümsedin. Kaçmaya çalıştım ve sen sinirlendin?" Onu anlamamıştı.

"Tehdit," dedi, parmaklarını yavaşça yanağına dokundurarak, "izin verilebilir. de olsa seni tutsak olarak tutuyorum ve beni alt edebilecek gibi görünmüyorsun. Ama kaçma girişimi? Bu, ben

izin vermeyeceğim - sen Unutulmuşlar'a aitsin ve ne yapman gerektiğini bulana kadar seni görebileceğim yerde kalacaksın."

Aradaki farkı anlamıştı. Dev'le, yani bir erkekle uğraşırken pek çok şey yanına kâr kalabilirdi. Ama Shine Vakfı'nın yöneticisi Devraj Santos söz konusu olduğunda, isyan ona her şeye mal olabilirdi. Tartışma sırasında içinde yeniden alevlenen sıcaklık, ani ateş püskürmesi, anlayışın buzu altında soğumuştı.

Ne söyleyeceğini, nasıl karşılık vereceğini bilmiyordu çünkü o anda cep telefonu çaldı. Ancak... cebinden almak için hiçbir hareket yapmadı. Sürekli göz teması nefesini kesmiş, onu altına çekmekle tehdit etmişti. "Cevap vermeyecek misin?" Sesi kendi kulaklarına bile gergin geliyordu.

"Hayır."

Cevabın sertliği kalbinin kaburgalarına neden oldu. "Seni herhangi bir şeyden vazgeçirmeye çalışsan oldu mu hiç?"

"Eğer havamdaysam."

Verdiği cevaplar onu şaşırtmaya devam etti. Beyninin, dünya hakkındaki bilgilerinin ona nasıl davranması *gerektiğini* söylediğine göre davranmıyordu. "Ne istiyorsun?"

Telefonun sesi kesildi.

Dev gözlerini kırıştırdı, avuçlarının altında hissettiği vahşi enerjiyle çelişen yavaş, tembel bir şeydi bu. "Sorun da bu, değil mi?"

PETROKOV AİLE ARŞİVLERİ

Mektubun tarihi 30 Kasım 1971,

Sevgili Matthew,

Bugün salıncaktan düştün ve dizini fena halde kanatmışsın. Ama ne oldu biliyor musun? Hiç ağlamadın. Bunun yerine, ben yarayı temizleyip sararken yüzün buruşmuş ve gözlerinde yaşlar parlayarak orada öylece durdun.

Ben onu daha iyi öpene kadar kollarını bana doladın ve "acıyor" dedin. Bebeğim, hayatıma neşe katıyorsun. Ve yakında, oynayacağın başka biri daha olacak - baban ona başka bir oğul ya da kız, sana da küçük bir erkek ya da kız kardeş vermem için beni büyüledi.

Onu seviyorum, babanı, zaman zaman çileden çıkaran adamı. Ama bu dünyaya bir çocuk getirmeyi merak ediyorum. Akıntı değişiyor, Matty. Bugün Bayan Ennis bana belki de Konsey'in haklı olduğunu, belki de Sessizliği kucaklamamız gerektiğini söyledi. Onunla tartışmak istedim ama kaybının karşısında ne diyebilirdim ki? Hâlâ kocasının yasını tutuyor. Enforcement bir seri katili yakalar yakalamaz, bir başkası onun yerini alıyor. Bay Ennis birçok kurbandan sadece biriydi ve bu beni dehşete düşürüyor.

Yine de gülümsemelerinizi, gözyaşlarınızı, kalbinizi çalacak bir protokolü kabul edemem. Sen benim için dünyadaki tüm barıştan daha değerlisin.

*Sevgiler,
Anne*

BÖLÜM 11

Eşofman altı ve kolsuz bir tişört giyen Dev, evin arka tarafındaki spor salonunda sıkı bir egzersiz yapmak için cep telefonunu görmezden gelmeye devam etti. Yumruklarını kum torbasına vurmak hayal kırıklığının bir kısmını giderse de ona yeni bir cevap bırakmadı.

Katya onu çizdi. Bu kadar basit. Ve bunu itiraf etme zamanı gelmişti.

Kadın düşmandı, hatta yüzünde patlamayı bekleyen bir el bombası olduğu konusunda onu uyarmıştı ama yine de onu kendine çekiyordu. Bir yanı onu korumak, ona göz kulak olmak isterken, diğer yanı, katı pragmatist yanı, bunu yapmanın onu kışından ısırmak için geri döneceği konusunda onu uyardı.

Neredeyse onu yukarıda öpecekti, tüm vücudu sadece çok daha samimi bir tutku uyandıran bir kadınla tartışmanın getirdiği ham heyecanla uğulduyordu. Onun kalkanlarının metalini geçememeliydi, onu böylesine içgüdüsel bir seviyede etkileyememeliydi, onun bilinçli bir kararı olmadan değil.

Ve yine de vardı. Yapmıştı. Her seferinde.

Ayağını kum torbasına çarparak döndü ve ayakları düz bir şekilde egzersiz minderine indi.

"İyisin."

Dönmedi, bir sonraki yumruklarına odaklandı. "Gençliğimden beri bunu yapıyorum." Çocukken hayatını paramparça eden şiddetin tohumlarını içinde taşıdığını fark ettiği günden beri. "İyi bir stres yöntemi."

Katya kapı aralığında kaldı ve onu izlerken bakışlarının kör edici bir şekilde farkındaydı. Odaklanmayı sürdürmek için tüm kullanması gerekti. "Seni hafif esneme hareketleri yapmaya alıştıracağız, kaslarını güçlendireceksin."

"Bende olduğuna emin misin?"

İçine bir tekmeydi bu mizah duygusu. Yüzündeki nemli saçları iterek ona baktı, tişörtünün vücuduna yapıştığının ve kollarının terden parıldadığının farkındaydı. "Eminim o sıska vücudunda bir ya da iki tane saklı vardır."

Ela gözleri karardı. "Kaçırdığınız kadınlara hep hakaret mi edersiniz?"

Öfke. İlginç. "Kadına göre değişir." "Buraya kaç tane getirdiniz?"

Hiç. Dev kişisel alanlarını pek iyi paylaşmazdı. "Bunu bilmek bana düşer." Köşeye attığı havluyla yüzünü silerek kapıya doğru yürüdü. "Duş aldıktan sonra sana smoothie yapacağım."

Adam yanından geçerken başka yöne kaydı. Bu Psy'ların yapacağı bir şeydi. Her türlü fiziksel temastan nefret ederlerdi. Ama Katya bunu arzuluyor gibiydi. Bu değişim karşısında sinirlenen adam, adımlarını öfkeli bir güvenle attı. Ve duş buz gibi olduğunda, o şekilde bıraktı.

Katya eğildi, tüm nefesi kesilirken ellerini dizlerine dayadı. Tanrım, onun formda olduğunu biliyordu ama...

Yutkundu, nefes almayı yeniden öğrenmeye çalıştı. Bir keresinde Hindistan'daki bir vahşi yaşam rezervinde bir kaplan görmüştü. İşi, bölgede maden çıkarma izni almak için lobi yapan çok uluslu bir şirketteydi ama kaplanın görüntüsü hep aklında kalmıştı. Ölümcül zarafeti, güzelliği - Psy zihni bile bunun olağanüstü bir şey olduğunu anlamıştı.

Dev'in kasları terden kayganlaşmış, pazıları torbayı yumruklarken belirginleşmişti; o kaplan kadar çılginca güzeldi, koyu renk takım elbiseli ve resmi gömlekli adamdan ne kadar uzaksa, bir zamanlar Konsey için çalışan Ekaterina'dan da o kadar uzaktı. Uzanıp onu okşamamak için tüm kontrolünü kaybetmesi gerekmişti.

Cesaret edebilseydi muhtemelen elini .

Titrek bir nefes daha alarak egzersiz minderinin üzerinde yürüdü ve avucunu kum torbasının üzerine koydu. Çok ağırdı. Ve sanki hiçbir ağırlığı yokmuş gibi onu ileri geri gönderiyordu. Ayrıntılara dair anıları dağınık olabilirdi ama hayatı boyunca psişik güce fiziksel güçten daha fazla değer verdiğini biliyordu. Ama Dev'in hareketini gördükten sonra fikrini gözden geçiriyordu.

Fiziksel düzlem de psişik düzlem kadar güçlüydü.

Özellikle de erkek ve kadın arasında.

Ve ilk kez kendini kadın gibi hissetti.

Dengesini bulmaya çalışarak derin bir nefes aldı... ve onun yerine Dev'in kendine özgü kokusunun yankısını yakaladı, sert, şehvetli, affetmeyen erkeksi.

Vücudunun alt kısmında bir şey , adını bilmediği, karşılaştırma yapamadığı bir his. Sıcak, sıkı ve... muhtaçtı. Ve Devraj Santos'u arzuluyordu.

BÖLÜM 12

Duşun verdiği serinliğin ardından yeniden giyinen Dev, telefonunu açtığında üç cevapsız arama gördü. Biri Maggie'den, ikisi Glen'den. Maggie toplantılarını yeniden planladığını söyleyen bir mesaj bırakmıştı ama Glen her iki seferde de telefonu kapatmıştı.

Parmaklarını tarak yerine nemli saçlarında gezdirerek, aşağı inerken doktoru aramak için kodlama yaptı. Evin güvenliği bozulmamıştı, bu da Katya'nın içeride bir yerlerde olduğu anlamına geliyordu. Onu bulmadan önce aramayı bitirmeye karar vererek mutfığa girdi ve blenderi çıkardı.

"Dev?" Glen'in sesi geldi. "?" "Meşguldüm." Sütü tezgâhın üzerine koydu. "Ne oldu?"

"Shine Guardian'lardan biri Des Moines'de bir çocuk yakalamış. Gerçek bir telepata benziyor."

Dev dondu kaldı. "Eminler mi?" Gerçek telepatlar PsyNet dışında son derece nadirdi; Unutulmuşlar göç ettikten sonra insanlarla ve şekil değiştirenlerle evlenmiş, karışık ırktan çocuklar doğurmuşlardı. Yetenekleri dikkate değer şekillerde değişmişti ama bazı şeyleri de kaybetmişlerdi. İlk kaybolan bazı Psy yeteneklerinin saflığı oldu.

-Ağıdaki bazı Psy'lar gözlerini kırpmadan dünyanın dört bir yanına telepatiyle ulaşabiliyordu. Asi nesilden beri Unutulmuşların hiçbiri bunu yapamamıştı.

"Hem de çok," dedi Glen. "Guardian'ı biliyorsun -Aryan- kendisinin de düşük seviyede telepatisi var ve Tag ve Tiara ile telefonda görüştü. Hepsi de çocuğun güçlü telepatik yeteneklerin açık işaretlerini gösterdiği konusunda hemfikir."

Tag ve Tiara ShadowNet'teki en güçlü telepatlardı - PsyNet'ten düşüklerinde orijinal isyancılar tarafından yaratılan sinir ağı - ama menzilleri bile Birleşik Devletler'in uzunluğu ve genişliği ile karşılaştırılabilir bir mesafeyle sınırlıydı. Elbette bu bile başlı başına etkileyiciydi. "Kurtarılabilir mi?" Dev

Bu soruyu sormak zorundaydı ama ağırlığı göğsünde bir kaya gibiydi. Halkından herhangi birini kaybetmekten nefret ediyordu, onu acımasızlaştıran bir intikam duygusuyla nefret ediyordu.

"Çocuk devlet yurdundaydı." Glen'in sesi gergindi. "Ailesi bir araba kazasında ölmüş ve onu yetim bırakmışlar. Görünüşe göre büyükanne ve büyükbabası babasının Unutulmuşlar'ın soyundan geldiği gerçeğini hiç aktarmamışlar, bu yüzden zavallı çocuk hayatının çoğunda şizofreni nedeniyle ilaç kullanmış."

Dev'in içinde öfke . Bu bilgi asla kaybolmamalıydı. Konsey onları avlamaya başladıktan sonra dağılan tüm Unutulmuşlara, tam da bu nedenle, gizli genlerin çocuklarında yıkıcı sonuçlarla uyanabileceği için kesin kayıtlar tutmaları söylenmişti. "Eğer çocuk gerçek bir telepatsa, annesi de bizden biri olmalı."

"Aryan onun kayıtlarının izini sürdü. Büyük büyük büyükannesi orijinal isyancı grubun bir parçasıymış." Glen nefesinin altında mavi bir şeyler mırıldandı. "Çocuk çok kırılgan, Dev. Sana ihtiyacı olacak, bu çocuklara ulaşmanın bir yolunu bulmuşsun. Daha iyi bilmesem, bir tür empati yeteneğinin olduğunu söyledim."

Dev, çocukların onda hissettiklerinin tam tersi olduğunu biliyordu - onun bir pitbull olduğunu, hiç kimsenin ve hiçbir şeyin onlara ulaşmasına izin vermeyen biri olduğunu. "Orada olacağım."

"Peki ya Katya? Diğerlerinden birinin ona göz kulak olmasını ister misin?"

"Hayır. O benimle geliyor." Bu içgüdüsel bir tepkiydi, neredeyse acımasız bir sahiplenme duygusuyla örülmüştü. İçinden bir ses bu tanım karşısında irkildi, soğuğu giderek daha hızlı kaybettiğini fark etti.

Ama Glen itiraz etmedi. "Şu anda vücudunda bulunan ilaçlarla, çocuk en az iki gün boyunca akli başında olmayacak, bu yüzden o zamana kadar size ihtiyacımız yok."

Birkaç ayrıntı daha öğrendikten sonra telefonu kapatan Dev, duyularını araştırmaya koyuldu. Yeteneklerinin bu yönü, olayların şemasında çok küçük olsa da, telepatinin ilginç bir dalıydı. Ayrı bir alanı tam anlamıyla tarayabiliyor, her birindeki bireyleri doğru bir şekilde tanımlayabiliyordu.

ve duygusal olarak birine bağılıysa, onun ruh halini doğru bir şekilde tahmin edebilirdi.

Katya ön taraftaki güneşlenme odasında oturuyordu.

Ruh hali onun için anlaşılmazdı, sırları gizliydi.

Bir bardağı tezgâha çarparak sütü blender'a döktü ve vitaminli protein karışımını içine attı. "Katya!"

Bir dakika sonra mutfak kapısında belirdi. "Evet?" "Ne meyvesi?"

Bir an için aç olmadığını söyleyeceğini düşündü, bu durumda işler çirkinleşebilirdi -ona bakma ihtiyacı karnına inen lanet bir yumruk, serbest bırakılmasını isteyen şiddetli bir korumacılıktı. Ama kadın bir adım daha yaklaştı ve bir mango aldı.

Ona bir bıçak verdi. "Soy ve doğra."

İkinci bir mango alarak hızla aynısını yaptı. Kız daha yarısına gelmeden bitirmişti çünkü kız parmaklarını yalamaya devam ediyordu. Dudaklarını bir parmağının etrafına kapatıp parmağını okşamasını izlerken tüm vücudu dev bir nabız gibi atmaya başladı. "Katya."

Bu tek kelimeyi yanlış okuyarak renk değiştirdi. "Tadı çok güzel."

Elinde değildi. Sulu sarı etten bir parçayı dudaklarına götürerek, "Aç," dedi.

Gözleri onunkilere kilitlendi ve itaat etti. Ona meyveyi yedirirken dudakları -yumuşak, gür, ıslak- adamın parmak uçlarına değdi ve bu şimdiye kadar hissettiği en erotik şeydi. "İyi mi?" diye sordu, sesi boğuktu.

Başını salladı, sarı saçları ışığı yakaladı. "Dondurma nerede?" Sıradan bir soruydu ama kızın ona bakışı bambaşka bir şey söylüyordu.

Her şey bir yana, kadının kısa bir süre önce bilincini kaybetmiş olduğunu kendine hatırlatarak, her yeminini, her sözünü baltalamakla tehdit eden bir arzuya kapıyı kapattı. "Ben bakarım." Karışımına ekleyerek her şeyi karıştırmayı bitirdi ve ona bir bardak doldurdu. "Sen de bir sandviç yiyorsun."

"Gerçekten aç değilim." "Zor."

Eline aldığı bardak büyük bir gürültüyle tezgâha çarptı. "Yemezsem ne yapacaksın?"

"Seni bir sandalyeye bağlar ve işbirliği yapmaya karar verene kadar beklerdim. Sonra da her lokmayı sana yediririm." Ekmeği tezgâha doğru iterek malzemeleri çıkarmaya başladı. "Kendin yapmaya başla, yoksa ben seçerim."

Bu sefer ona attığı bakış saf bir kadın öfkesiydi. "Daha büyük olman zorba olman gerektiği anlamına gelmez."

"Kadın olman, saçmalıklarının yanına kâr kalmasına izin vereceğim anlamına gelmez."

Ekmeğine tereyağı sürdü, sonra jambon ya da peynire değil, ahududu jölesine uzandı. "Sessiz ol," dedi adam ağzını açtığı anda.

Kaşlarını kaldırarak kilere gitti ve bir kavanoz çıtır fıstık ezmesi getirdi. "Birlikte iyi gider."

Kadın ona şüpheli bir bakış attı ama kavanozu aldı. Hiçbir şey söylemeden hızla kendi sandviçini hazırladı, sonra onu ve smoothie'sini masaya götürdü. Katya da bir dakika sonra onu takip etti, reçeli ve fıstık ezmesini yavaşça yerleştirdikten sonra -sanki işi bitene kadar onun gitmiş olmasını umuyormuş gibi.

Oturduğunda gözlerini kararlı bir şekilde yemeğinden ayırmadı.

Görmezden geldiğini fark etti. Sırıtarak sandalyesinde geriye doğru yayıldı, bacakları onun alanına tecavüz ediyordu.

Katya hayatını bilimle geçirmişti. Pek bir hatırlamıyor olabilirdi ama Sessizliğin altında bile soğukkanlı, sakin ve soğukkanlı olduğunu biliyordu. Ama bugün, Dev'le birlikte, öfkesini kaybetmeye şaşırtıcı derecede yaklaşmıştı. Ve şu anda, kasıtlı olarak kişisel alanına girdiğinin farkında olan Dev'in ayaklarını sandalyesinden uzaklaştırmak istiyordu.

İri omuzlar, uzun bacaklar, kaslı bir güç ve kontrollü bir kibir. Onu kızdırmasına şaşmamalı. Ama sandviçini bıraktı, ağzı aniden kupkuru oldu. "Duygusal durumum neden dışarı sızıyor?"

Ağa mı?" Ona ihanet etmek, diğerlerini Silence'a ettiği konusunda uyarmak.

"Kapana kısıldığınızı söylemişsiniz." Kollarındaki tüyler her kelimedeki buza tepki olarak yükseldi. "Kalkanın sadece bir kafes görevi görmemesi mantıklı. Seni de saklamak zorunda - bir Truva atını ne kadar az kişi bilirse, o kadar çok zarar verebilir."

"Neden bu konuda sesin bu kadar sakın çıkıyor?" Öne doğru eğildi, cevap arıyordu. "Tek bildiğin, görevimin seni öldürmek olabileceği." Omurgasına bir ürperti yayıldı ve kendini fısıldarken buldu: "Öyle olma ihtimali yüksek."

Bir omzu umursamaz bir omuz silkmeye kalktı. "Beni öldürmek kolay değil." "Kendine bu kadar güvenme. Ne de olsa ben bir telepatım."

Sessizlik.

Gözlerini kırıştırdı. Başını salladı. "Evet, ben orta seviye bir telepatım... ve M-Psy. Çift yetenek, hem telepatim hem de tıbbi yeteneğim yaklaşık aynı seviyede ölçülüyor. Gradient'te 5'in altında."

Dev, Gradyan'ın Psy'nin gücü ölçmek için kullandığı bir ölçek olduğunu ve 10'un en yüksek seviye olduğunu biliyordu. Görünüşe göre, kardinaler bu noktanın ötesinde ölçülemezdi. "Bana gönder."

"Dev! Eğer beni bulurlarsa-"

"Konsey zaten bazı kalıntı yeteneklerimiz olduğunu biliyor ve gitmenize izin vermeye niyetim yok." Yumuşak kelimeler, bıçak gibi ölümcül. "Sadece biraz telepatim var. Bir Psy'yi 'duymak' için yeterli olup olmadığını bilmek istiyorum."

Aklına gelen ilk şeyi gönderdi. *Kendini Psy olarak görmüyor musun?*

Dev başını hafifçe yana eğdi, kaşlarının arasında bir çatıklık vardı. "Neredeyse yakalıyordum. Çok yumuşak bir mırıltı gibi. Ne dedin sen?"

Sorusunu yüksek sesle tekrarladı.

"Hayır." Ağzı sertleşti. "Psiler atalarımı hiç düşünmeden kestiler, sonra da onları yok etmeye çalıştılar. Bana kalırsa, bu her türlü aile bağını ortadan kaldırır." Kaçınma umudu olmayan bir hızla öne uzandı ve çenesini kavradı, tutuşu nazik ama sertti. "Öyle mi? Kendini Psy olarak görüyor musun?"

"Ben buyum." Ama onun sorusu kendi zihninde de soru işaretleri yarattı, kalbine hayali bir acı sapladı. "Beni bir kenara attılar."

Dev başparmağını kızın çenesine yavaş ve niyetli bir şekilde vurdu. "Ya da başka bir şekilde de görebilirsin." Altın kahverengi gözleri, kaplanın bakışlarında gördüğü aynı mutlak odaklanmayla onu izliyordu.

"Başka ne olabilir ki?" diye fısıldadı, ona doğru eğildiğini fark ederek.

Ama geri çekilemedi, parçalanmış anılarının ona söylediği Psy olamazdı. Varlığının her zerresi Dev'in teninin onunkine değen sertliğine, yüzünün güneş ışığındaki açılara ve düzlemlerine, "Seni bana verdiler," derken ağzının aldığı şekle odaklanmıştı.

BÖLÜM 13

Nikita Ağ'ın sadece "ölü" olan kısmına baktı. Yanındaki zihne "Bu ne zamandır burada?" diye sordu.

Konsey Üyesi Kaleb Krychek ona psişik bir görüntü gönderdi. "Bir süredir Ağ'da ipler dolaşıyor ama böylesi hiç olmamıştı."

"Buna ne sebep oldu?"

Kaleb sanki ne kadarını açıklayacağını düşünüyormuş gibi durakladı. Bir kardinal telekinetik, belki de Ağ'daki en güçlü Tk olarak, Ağ'a şekil veren neo-duygusal varlık *olan* NetAkıl üzerinde hatırı sayılır bir kontrole sahipti. Kaleb'e başka hiçbir Konsey Üyesinin bir veri kanalı sağlıyordu. Ama tek söylediği "Kendi şüpheleriniz var." oldu.

Bunları paylaşmanın kaybedilecek bir şey olmadığına karar verdi. "Geçtiğimiz aylardaki şiddet dalgası -zorlama cinayetleri- bir iz bıraktı. Bence bu psişik bir yara."

"Mümkün."

"Ama aynı fikirde değilsiniz?"

"Bence bu şiddetin yankısı bir süre daha internette dalgalanacak ama bu daha derin bir rahatsızlığa işaret ediyor."

Daha iyi bir kelime bulamadığı için "İnternetin kendisinin ... hasta olduğunu düşünüyorsunuz," dedi. "Eğer doğruysa, halkı etkilemeye başlayacaktır." Tüm Psy'lar en temel düzeyde Net'e bağlıydı - bu "ölü" alanlar büyümeye devam ederse sinsî etkiden kaçınmanın bir yolu olmayacaktı.

"Belki de çoktan olmuştur - belki de neden ve sonuç artık bir geri besleme döngüsüne kilitlenmiştir." Kaleb karanlığın kenarlarına psişik bir dal dokundurdu.

Nikita geri çekildi. "Buna neden olan şey her neyse sana da bulaşabilir."

"Hayır," diye mırıldandı, neredeyse dalgınca. "Ben ."

Bundan daha fazlası olduğunu biliyordu. Kaleb'in yayılan lekeyle bir yakınlığı olabilir miydi? "Başka nerede bu kadar kötü?" Bu yama küçük ve izole edilmişti -sanki hastalık saklanıyormuş gibi. Nikita başka bir bağlamda olsa bu antropomorfizasyonu saçma bulurdu ama NetAkıl'ı ortaya çıkararak Net'in bir tür organizma olduğunu açıkça kanıtlamıştı.

"Bu en kötüsü," diye cevap verdi Kaleb, karanlığı keşfetmek için kullandığı psişik filizi geri çekerek. "Sanki tüm ölü iplikler buraya göç ediyor ve bir havuzda toplanıyor."

"da büyümeye devam edeceği anlamına geliyor."

"Tabii bu karanlık ipleri yok etmenin bir yolunu bulamazsak."

Bir uyarı titreşimi hissetti. "Bunu neden Konsey'in tamamına değil de bana gösteriyorsun?" Onlar bir tür müttefikti ama bu ifadede başka bir şey daha vardı.

"Bunun açık olacağını düşünmüştüm," dedi. "Kızınız kardinal bir E-Psy."

"Anlıyorum." Ve anladı da. Ağ en son kendini yok etmekle tehdit ettiğinde, bunun nedeni E-Psy'nin sistematik olarak ortadan kaldırılmasıydı. Ama şimdi durum tamamen farklıydı. "Ağ'da milyonlarca E-Psy var." Konsey, basit varlıklarının - empatik güçleri acımasızca kontrol altında tutulsa da - zihinsel parçalanmayı uzak tutmaya yardımcı olduğu ortaya çıktığında, tüm E-tanımlama kavramları üzerindeki silme emirlerini durdurmuştu. "Bu başka bir şey." Sorun ki, ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

BÖLÜM 14

Karanlıktı. Çok karanlık. Gecedен, gece yarısı güneşinden daha karanlık. Hayır, bu mantıklı değildi. Gece yarısı güneşi diye bir şey yoktu. Hayır. Alaska'da gece yarısı güneşi vardı. Ama bu tüm gün boyunca ışık olduğu anlamına geliyordu. Burada gün ışığı yoktu, güneş ışığı yoktu, umut yoktu.

El ve ayak parmaklarını kıvırmaya çalıştı ama onları hissedemedi. Sanki karanlık tarafından yutulmuş gibiydiler. Çığlık atmak, göremese, hissedemese bile ses duymak istiyordu ama bunu içinde tuttu, zihninin duvarlarına kilitleti. Canavar sahip olduğu her şeyi almıştı.

Çığlıklarını ona vermedi.

Ancak dakikalar, saatler, günler sonra savaşı kaybetti ve ıstıraplı bir ses dalgası halinde içinden döküldü.

Ancak... sadece sessizliği duydu. Karanlık onun çığlığını bile yutmuştu.

Ve işte o zaman . O
gerçekten ölmüştü.

* * *

Sıcak.

Dokun.

Hayat, öfkesi içinde elektrik... katılmasını talep eden bir öpücük.

Teslimiyet içinde titreyerek onun kokusunda boğuldu. Vahşi ve egzotik. Karanlık ve erkek.

Ona hırlayan, onu kafese kapatan... onu besleyen bir adam.

"Dev." Dudaklarına karşı söylediğinde, teması kesmeye hiç niyeti yoktu.

Daha fazla bir şey söyleyemeden ağızı tekrar aldı, dişleri alt dudağına battı. Sarsıldı, parmaklarını sert erkeksi omuzlarına geçirdi. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamadığını biliyordu. Adam o kadar ateşliydi ki, içine girmek istedi. Teni parmak uçlarını yakıyordu ve daha fazlasını istiyordu, çıplak olmak, onun kendisini çarşafıara sıkıştırmasını, ağırlığının ağır, taşınmaz bir battaniye olmasını istiyordu.

Adam onu bıraktığında nefesini tutarak gözlerinin içine baktı ve adamın ihtiyacının derinliğini okuyup okuyamadığını merak etti.

"Döndün mü?" Sesi sertti, gözleri ateş gibi .

Göğüsleri her nefeste adamın göğsüne sürtünüyordu, uçları ihtiyaçtan o kadar gergindi ki neredeyse acı veriyordu. "Nereye gittim ben?"

"Avazın çıktığı kadar bağırıyordun." Onu asla koparamayacağını bildiği bir kucaklamayla tutmaya devam etti. "Seni ne kadar sarsarsam sarsayım uyanmıyordun."

"Yani beni öptün." Bunun son derece pratik bir karar olduğunu kabul etmek zorundaydı. Bozuk bir Psy bile şartlanmalarına tamamen aykırı bir şeye tepki verirdi. "Teşekkür ederim." Geri çekilmek akıllıca olurdu ama kendini hiç bu kadar canlı, bu kadar *gerçek* hissetmemişti. "Sanırım bu benim ilk öpücüğümdü."

Alçak, sert bir kelime. "Kahretsin, özür dilerim." "Tekrar yap."

Kirpikleri aşağı indi. Bir kere. İki kez. Reddetmesini bekliyordu. Onun yerine, başını geriye çekti ve dudaklarını onunkilerin üzerinde gezdirdi, tek bir sıcak okşayış. Kadın yaklaşmaya çalıştığında, adam buna izin vermedi. "Dev."

"Acele etme." Sonra ağızını tekrar onunkine değdirdi ama bu sefer oyalandı.

İçgüdüleriyle hareket ederek adamın alt dudağının dolgunluğunu yudumladı, göğsüne bastırıldığı avuçlarına karşı vücudunun sert sıcaklığının gerildiğini Bir an için adamın duracağından korktu. Ama adam yavaş, tatlı darbelerle öpücüğü ve vücudu sıvı gibi bir sıcaklıkla dolarken parmakları ellerinin altındaki sert kaslara saplandı. Kalçaları zar zor anladığı bir açlıkla bükülerek onu daha yakına çekmeye çalıştı.

"Yeter." Dudaklarına karşı söylenmiş sert bir söz.

"Biraz daha." Her sıcak nefes, her vuruş, her yalama, onu en şehvetli, en dünyevi yollarla demirlemişti. "Dokun bana."

Parmakları onun yerine saçlarında sıkılaştı, çenesi şimdiden tanıdık gelmeye başlayan bir şekilde sertleşti. "Neden çığlık atıyordun?"

Bir şekilde, sorunun yumuşaklığı, tutuşunun gücü, kabusu dönmeyi kolaylaştırdı. "Rüyamda yine o delikte, o hiçlikte olduğumu gördüm."

Adamın yüzünde bir şey parladı, öylesine keskin bir öfkeydi ki bu, kadının kaçmasına neden olmalıydı. Ama tek yapmak istediği onu derisine kadar soymak, vücudunu sert ve utanmazca erkek vücudunun üzerinde hissetmekti. "Dev-"

"Korkuyorsun," dedi, parmakları kızın çenesindeydi. "Bundan faydalanmayacağım."

Gözleri adamın uyarılmasının yarattığı şişkinliğe kaydı. "İstiyorsun."

"İstediğimiz şey" -taş gibi bükülmez bir ses- "bizim için her zaman iyi değildir."

Bu sözdeki kesinliği duyunca, onu zorlamaya devam etmeye iten ihtiyacı yuttu. "Bana geldiğin için teşekkür ederim."

"Şimdi iyi olacak mısın?"

Kendini sansürleyemeden gerçek ortaya çıktı. "Hayır." Dev'in öpücüğünün erotik kalkanı olmadan, korku çoktan bacaklarına tırmanmaya, ciğerlerine kadar işlemeye başlamıştı.

Tek kelime etmedi, sadece ayağa kalktı ve onu yatağa doğru itti. Kadın büyük bir hevesle yer değiştirdi, adam oturur haldeki kadının yanına uzanırken yatağın onun tarafına doğru eğildiğini hissetti. Adamın üzerinde sadece bir eşofman altı olduğunu fark etti, göğsü koyu renk kıllarla kaplı, kaslı bir düzlemdi. Parmakları avuçlarının içinde kıvrılırken, bakışlarının düştüğünü, izleri takip ettiğini fark etti.

"Buraya gel." Bir kolunu kaldırdı.

Başını kaldırdığında yanaklarının yandığını hissetti. "Ben ısırمام."

O kadar emin değildi. Bu adam kafasını karıştırmıştı. Güzel olduğu kadar sertti ve yine de onu bocalatan bir nezakete sahipti. Şimdi sadece onu izliyor, kendi kararını vermesine izin veriyordu. Sadece tek bir seçenek vardı, olmak istediği tek bir yer.

Adamın erotizm yüklü tadı hâlâ ağzındayken, yana kaykıldı ve başını adamın koluna koydu. Omuzlarının etrafında kıvrıldı, onu vücuduna doğru kıvrıldı. Ve temas -sıcak, gerçek, Dev -Korkuyu bir kenara itti. Adam üzerlerine bir çarşaf çektiğinde itiraz etmedi, başını adamın göğsüne yasladı, parmakları adamın göğsündeki gevrek tüylere dolandı. Farkında olduğu son şey onun kalp atışlarıydı.

Dev, Katya'nın saçlarını yanağından ayırdı ve uyuyan yüzünü inceledi, gözleri Katya'nın ağzının tatlılığına takıldı. Açlık ve masumiyet, çok güçlü bir kombinasyondur. Vücudu bu anıyla kabardı ve onu kontrol altında tutma çabalarına meydan okudu. Dişlerini sıkarak evdeki tüm metalleri aradı.

Demir ve çeliğin serin öpücüğü zihnini fırçaladı, uzuvlarını istila etti. Katya'nın hafif formu ona güvenle yaslanmışken uzun sürmeyecekti ama bu sakinliği kullanacak, ShadowNet'te bazı sorularına cevap bulup bulamayacağına bakacaktı. PsyNet'in milyonlarca beyaz yıldızla dolu, her yıldızın bir zihni temsil ettiği sonsuz bir siyah alan olduğuna dair hikâyeler duymuştu ama bu, anlamakta zorlandığı bir kavramdı.

Zihinler nasıl tamamen ayrı kalabilir?

Fiziksel gözlerini kapatarak psişik bir geçit açtı ve ShadowNet'in organize kaosuna adım attı. Sayıları nispeten az olduğundan, bu psişik ağın "gökyüzü" PsyNet'in sonsuz genişliğine kıyasla çok inceydi ama bir renk cümbüşü ve bağlantılar cümbüşüydü.

Durduğu yerden, onu her iki büyükanne ve büyükbaba setine bağlayan sağlam ipleri görebiliyordu - anneannesiyse olan bağı en güçlü olanıydı, ancak dördüne de silinmez bir şekilde bağlıydı ve iki çift de birbirlerine bağlıydı, ancak bu bağlar çok daha zayıftı. Onu amcalarına bağlayan daha fazla bağ vardı,

Teyzeler, kuzenler, arkadaşlar, bazıları zayıf, bazıları güçlü, bazıları kırılmanın eşiğinde.

Ve sonra, onu babasına bağlayan garip, neredeyse görünmez karanlık bir iplik vardı.

Tüm bu çapraz bağlar ShadowNet'i gezinmek için yoğun bir yer haline getiriyordu. Çoğu insan istedikleri kişiyi bulana kadar bağlantı hatlarını takip etme eğilimindeydi - bazen o zaman bile hatlar o kadar karışıktı ki doğru ipliği bulmak birkaç deneme gerektiriyordu. Ama Dev'in istediği kişi bir işaret feneri gibi göze çarpıyordu; parlak gümüş rengi ve titanyum kadar sert.

Anneannesi kimseden bir bok almazdı.

Gözlerini ilk açtığı ve onu izlediğini gördüğü günden beri sevdiği kadının düşüncesiyle için için gülümseyerek, gümüş iplik boyunca ilerledi ve onun zihninin kapısını "çaldı". Kadın bir an sonra cevap verdi. Psişik "gürültü" miktarı nedeniyle ShadowNet'in kendisinde konuşmak zordu, bu yüzden ikisi de onları birbirine bağlayan duygusal hatta bağlandılar, konuşma için doğrudan bir kanal oluşturdular ve ulaşılamaz bir gizlilik sağladılar.

"Devraj." Büyükannesinin enerjisi güçlü ve güzeldi; içinde tütsü ve baharatın, silis ve erimiş sıcaklığın yankılarını taşıyordu. "Gelmek için biraz geç kaldın, *beta*."

Sadece büyükannesi ona annesinin dilinde "sevgili çocuğum" diye hitap etmişti. "Uyanık olup tasarımların üzerinde çalışacağını düşünmüştüm."

"Cam yaşlandıkça daha da inatçı hale geliyor. Bugün bir vitray pencereyi bitirmek istedim ama kırmızı işbirliği yapmayı reddetti. Onun yerine turuncuya döndü."

Kadının değerli bardağından sanki bilinçli bir varlıkmış gibi bahsetmesine alışkındı. "Bana hâlâ doğum günü hediyesi göndermedin."

"Arsız çocuk." Zihnine psişik bir fırça, alnına şefkatli bir öpücük. "Hak ettiğini bulacaksın."

Güldü ve belki de artık gerçekten güldüğü tek andı; kendisinden nefret ettiği zamanlarda bile onu seven bu kadınla. "Nani," dedi, Hintçe'de anneanne anlamına gelen kelimeyi kullanarak, "biraz tavsiyeye ihtiyacım var."

"Son birkaç yıldır yalnız bir yolda yürüyorsun."

"Evet." Büyükannesine hiç yalan söylememişti. Belki en karanlık sırlarını saklamıştı ama asla yalan söylememişti.

"Metal, başka bir çocuğun kırılabileceği bir zamanda aklını başında tuttuğunu biliyorum," dedi, sevgisinin sıcaklığı adamın hisleri üzerinde hafif bir rüzgâr estirerek, "ama bunun sana ne yaptığını görmelisin."

Dev biliyordu ki, bu onun hücrelerine işlemişti. Bazen zihni o kadar soğukkanlı, o kadar kusursuz bir sessizliğe bürünüyordu ki, damarlarında dolaşan kan mı yoksa çok daha az insani bir şey mi olduğunu merak ediyordu. "Sen nasıl cama şekil vermeyi bırakamazsan, ben de metale uzanmayı bırakamam." Çelik ve demir, bakır ve altın, hepsi onu çağırıyor, sadece kendisinin hissedebileceği psişik bir frekansta yankılanıyordu. "Yapmam gerekeni yapmama yardımcı oluyor."

"Psy'ı anlıyor musun?"

"Evet. Ve gereken kararları verin."

Bir iç çekiş. "Metal de erir, *beta*. Her zaman sert değildir, her zaman soğuk değildir."

"Sorun da bu. Bir şey kalkanlarımı deliyor." "Bilinçli kontrolün olmadan mı?"

"Evet." Ona Katya'dan bahsetti. "Ben yöneticiyim, kalkanlarımda böyle bir çatlak olmasını göze alamam."

"Hayır."

"Tehdidi ortadan kaldırmalıyım."

"Yani onu öldürmeliyim."

"Evet."

Büyükannesi hiç şaşırmamıştı. Gençliğinde o da Unutulmuşlar'ın piyadelerinden biriydi. "Bu kadın, bu Katya," dedi şimdi, "senin zayıflıklarınla oynuyor."

Katyanın çığlıkları içinde yankılandı, o kadar dehşet doluydu ki, nasıl hayatta kaldığını bilmiyordu. "Bunun kasıtlı olduğunu sanmıyorum."

"Belki de." Bir duraklama. "Eğer uyuyan bir suikastçıysa, seçilmiş olabilir... hayır, seni silahsızlandırmak için *yaratılmış* olabilir. Geçmişiniz kamuya açık değil ama tamamen gizli de değil; onun girişini reddettiğinize inanıyor olabilirsiniz ama bilinçaltınız açıkça ona bir kapı açmış."

İçinden bir ses kalbine doğru dikenler fırlattı. "Eğer derimin altına girmek için tasarlandıysa, iyi iş çıkarmışlar." İçine öyle bir gizlilikle girmişti ki, karanlıkta mükemmel bir stiletto.

"Ah, Devraj, aptal yerine konmuş gibi konuşma." Değerli camının eriyen silikası kadar tanıdık sevgi dolu bir enerji nabzı. "Senin adına sevindim."

"Neden?"

"Hemen saldırmak için harekete geçmemiş olman hala yürekli olduğunu gösteriyor. Ve güçten başka bir şey düşünmeyen soğukkanlı bir general olmaktansa buna sahip olmanı tercih ederim."

"Onun zihni," dedi, "programlamayı çözebileceğini düşünüyor musun?" Büyükannesi sadece orta seviye bir göndericiydi ama psişik düğümleri çözme konusunda çok ama çok iyiydi - Ağ'daki Psy'ların kaybetmiş gibi görüldüğü tuhaf bir beceri. Belki de artık Sessiz oldukları için buna gerek kalmamıştı.

Unutulmuşlar için bu çok gerekliydi.

Nani, Dev'in babasını mahveden delilik şeritlerini çözen kişiydi. Kurdeleler her seferinde daha hızlı bir şekilde geri geliyordu ama artık neye dikkat etmeleri gerektiğini biliyorlardı. İlk seferinde . . . Dev şiddetle reddederek başını salladı.

Katya kıpırdandığında dikkati bir an için doğasının psişik ve fiziksel yönleri arasında bölündü. Elini başının arkasına koyarak, büyükannesine dönmeden önce onu bir kez daha uyuttu.

"Onu görmem gerek." Zihinsel tonu sakindi ama bu yüzden daha az keskin değildi. "Ama sorunu biliyorsun, biz Ağ'daki Psy'lerle aynı değiliz. Bırakın daha derin programlamayı, onu kilitleyen bağları bile algılayamayabilirim."

"Her halükarda henüz denemeni istemiyorum." Orta seviye bir Psy telepatı, kalkanlarını indirmiş Unutulmuşlardan birine çok fazla hasar verebilirdi.

"Bana ihtiyacın olduğunda beni ara." Başka bir psişik fırça. "*Ninenle* konuşmak ister misin?"

"Hayır, bırak uyusun."

"Ben uyanırken asla uyumadığını biliyorsun. İnatçı adam."

ShadowNet'ten ayrılmadan önce ona bir veda öpücüğü gönderdi. Kendi zihnine geri dönmek kolay bir süzülüş, tanıdık bir gerçektir. Kollarındaki kadının psişik düzlemden koparıldığında neler hissettiğini çok iyi anlıyordu. Bir uzvunun kesilmesine benzer bir şey olmalıydı, klostrofobik bir dehşet.

Tabii eğer doğruyu söylüyorsa.

Bu kadın, bu Katya, senin zayıflıklarınla oynuyor.

Nasıl olur da bunu göremezdi? Sanki biri onun ruhuna girmiş ve kendine ne söylerse söylesin zarar veremeyeceği bir kadın yaratmıştı. Şimdi bile, büyükannesinin sözlerinin gerçekliği kafasında çınlarken, Katya'yı reddedemezdi... onu karanlığa geri gönderemezdi.

Eli göğsünde gezindi.

Sıkılmış dişlerinin arasından bir nefes çekti. Sağlıklı bir erkekti, kadınlardan hoşlanıyordu ve çoğu zaman kadınlar da ondan hoşlanıyordu. Ama kendini hiç bu kadar uçurumun kenarında, kontrolden çıkmaya bu kadar yakın hissetmemişti. İçinde çok fazla duygu çarpışıyordu - ölümüne yol açabilecek bir sahiplenme duygusu da buna dâhildi.

"Dev." Bu bir şikayetti. "Yayını durdur."

Dondu kaldı. "Düşüncelerimi mi dinliyordun?" Bu imkânsız olmalıydı. Annesinden başka hiç kimseye bir şey gönderememişti. Annesi öldüğünde, o parçası sessizliğe gömülmüştü.

Başını salladı, parmaklarıyla uykulu gözlerini ovuşturdu. "Kafatasıma vuran bir davul sesi, bam, bam, bam."

Merakla parmaklarını kızın saçlarında gezdirdi. "Benim olduğumu nereden biliyorsun?"

"Senin gibi hissettiriyor." Bir esneme ve kirpiklerinin kalkması. "Ve başımı ağrıyorsun."

Tövbe etmeliydi. Bunun yerine, kollarının üzerinde kendini desteklemek için hareket etti, vücudu onunkinin altında ince ama özünde kadınsıydı. Bunu yapan onun gözleriydi, ondan asla veremeyeceği bir şey isteyen kocaman havuzlar -ona, hiç kimseye-. Babasının o her zaman dikkatli olan ellerini annesinin boğazına kapatışını izlediği gün, güneşin kavurduğu bir odada o parçasını geride bırakmıştı.

Gölgeler berrak elanın içinde kıpırdandı, farkındalık uykudan uyandı.
"Dev."

"Şşş. Söz yok." Ağzını ele geçirerek, nefesini çalarak bunu sağladı. Bu sefer içinde hiç yumuşaklık yoktu. Onu yatağa bastırdı, dişlerini boynunda kullandı, elini saçlarında dolaştırdı.

Sadece bir öpücük, diye düşündü, sadece bir tane.

Sonra kollarını ona doladı. Ve adam onun bu kadarını almak için kendine izin verdi. Dudakları karanlık ve şehvetli bir birleşmeyle bir araya geldi, her nefes alış kaçınılmaz gerçeğe doluydu -bu an, bu öpücük çalınmıştı. Çok yakında gerçeklik ikisini de ele geçirecekti. Ve bunu yaptığında Dev ya onun yeni doğan gülümsemesini yok edecek, kalbini vahşileştirecek... ya da ettiği her yemine ihanet edecekti.

PETROKOV AİLE ARŞİVLERİ

4 Mart 1972 tarihli mektup

Sevgili Matthew,

Bugün olağanüstü bir şey oldu. Hala inandığımdan emin değilim. Catherine ve Arif Adelaja, ikizleri Tendaji ve Naeem ile birlikte on yıl sonra ilk kez halkın karşısına çıktılar. Çocuklar genç, güçlü ve oldukça güzeller. Ve sessizler.

Arif bir konuşma yaptı, eşiyle birlikte - durun, bir fikrim var. Konuşmasının ilgili bölümünün bir kopyasını bu mektuba yapıştıracağım. Büyüdüğünde, içinde büyüdüğün ve kız kardeşinin doğacağı garip dünyaya bir bakış atmanı sağlayacak.

Birçoğunuz gibi, Catherine ve ben de hediyeler yüzünden çok sayıda aile üyemizi kaybettik. Bazıları baskı altında buruşurken, diğerleri

sayısız erkek, kadın ve çocuğu da yanlarına alarak daha şiddetli bir şekilde kırıldı.

Bebek kızımızı, yakın bir aile dostumuzu yok eden ve onu kimsenin tanıyamayacağı kötü niyetli bir yaratığa dönüştüren psikotik bir salgında kaybettik. Tilly çocukları seven tatlı, nazik bir kadındı ama o gün telepatisini kullanarak Margaret'imizin zihnini paramparça etti ve kıymetli bebeğimiz çığlık bağırdı.

Aslında o gün iki kişiyi kaybettik. Margaret Tilly'nin çılgınlığı yüzünden, Tilly de kendi dehşeti ve suçluluğu yüzünden.

Sevdiklerimizi daha fazla kaybetmeyi reddediyoruz. İşte bu yüzden doğdukları andan itibaren oğullarımızın duygularını şartlandırmak için çalışıyoruz. Belki bazılarınız bize canavar diyecek ama bugün çocuklarımız yanımızda, yeteneklerinin tam kontrolünde canlı bir şekilde duruyorlar. Onlara hayat verdik.

Arif'in acısını anlıyorum -Catherine ile Margaret'i kaybettiklerinde sadece yirmi yaşındaydım- ama zavallı, tatlı bebeklerini bulduğu gece çektiği acıyı asla unutmayacağım. Bu onu da, ikisini de perişan etmişti. Bugün gördüğüm adam hala duygusal yaralar taşıyor. O kadar derin ve gerçek ki kendi sözlerindeki çelişkiyi göremiyor. Sevdiklerini kurtarmak için, sevme kapasitesinin kendisini yok etmeye razı mı?

Bu nasıl bir cevap olabilir ki? Anne

BÖLÜM 15

Katya ertesi sabah Dev'in yürüyüş teklifini tereddüt etmeden kabul etti. Bir önceki gece aralarında bir şeyler değişmişti; bunu derinlerde hissedebiliyordu: ince bir çekiş, henüz oluşmamış bir bağ.

Ama onu üzen değişiklik bu değildi.

Dev onun yanında yürüyordu ama onu ruhunu dağılayan bir tutkuyla öpen adam gitmişti. Geriye sadece sert, odaklanmış, ulaşılmaz yönetmen kalmıştı. Dişlerinin parlak kırmızı bir elmanın çıtır çıtır etine batışını izlerken, aynı dişlerin boynunu sıyırdığını, kulağını ısırıldığını hatırlamadan edemedi. Yine de bu soğuk yabancının, varlığının en derinine kadar damgalanmış hissedene kadar ağzını alan karanlık şehvetli adam olması imkansız görünüyordu.

"Belki de bana bir iyilik yaptı," dedi sessizlik çok ezici hale geldiğinde.

"O mu?"

"Gölge adam." Zihnindeki örümcek ağı titreşiyor, sonuçta bir kukladan başka bir şey olmadığını sürekli hatırlatıyordu. Eli yumruk şeklinde sıkıldı. "Sessizliğimi bozarak."

"Bireyi yok etmeden de bunu yapmanın yolları var." Elindeki elma çekirdeğini çalılıkların arasına fırlattı, ceketini sarkan bir daldan düşen karla tozlandı. "Hadi şuraya inelim."

Karla kaplı köknarların arasından onu takip etti ama zihni içe dönmüştü. Uyandığından beri ilk kez derinlere baktı, ruhunun etrafında dönen kontrol -zorlama- iplikçiklerini inceledi. Her biri dikenliydi. Onları söküp atmak bazı kısımlarını yok edebilir, belki de beyinde hasara yol açabilirdi. Vazgeçmek kolay olurdu ama vahşetin öfkesinin kaynayan alevlerini körüklemesine izin vermeyi seçti.

Ve yolu gördüğünde, onu almakta tereddüt etmedi. Kontrol sarmaşıkları onu her taraftan parçalıyor, kanını çekiyordu.

gerçek hissetti, keskin kokusu burun deliklerinde yoğunlaştı, ama cevapları bulmaya, kendini bulmaya kararlı bir şekilde ilerledi.

İki adım sonra dehşet zihnine, kalbinin derinliklerine işledi. "Dev." Kendi kalbini şafakla birlikte dondurmuş gibi görünen bir adama boğuk bir yakarış.

Elini tuttu, sıcaklığı tenine, kanına, hücrelerine kadar işledi. Dehşet devam ediyordu ama şimdi anlıyordu. Bu, onun bu yolun sonuna ulaşmasını engellemek için tasarlanmış, yerleştirilmiş bir korkuydu. Görevi tamamladığında zihni kan içinde kalmış gibi hissetti ama durmadı.

Ve işte oradaydı, o kadar derine gömülmüştü ki kalp atışı kadar onun bir parçasıydı - PsyNet'e, Psy beyninin ölmesini engelleyen biofeedback'e olan bağlantısı. Parlak ve güzel, katı ışık sütununa baktı ve hiçbir kaçış yolu sunmadığını anladı. Bağlantı onu doğrudan Ağ'ın dokusuna bağlıyordu ama bu bir tünel değildi. Hayır, bu en sağlam kanaldı ve tek amacı onu hayatta tutmaktı. Dışarı çıkmak, 'da gerçekten sörf yapmak için bir kapı bulması gerekiyordu.

Bunu daha önce bir kez yapmayı denemişti ama o zaman fiziksel olarak güçsüzdü ve zihni kaos içindeydi. Bir şeyi gözden kaçırmış olması mümkündü. Bugün, her adımını yavaşça düşünerek attı... ve onu buldu. Psişik kapı birkaç kat dikenli telin arkasına gizlenmişti. Yutkunarak ellerini tellerin acımasızlığına doğru itti ve kapıyı milimetrelerce araladı.

Siyah.

Ağın siyahı değil, bir kalkanın siyahı. Kalkanın işkencecisi tarafından yaratıldığını, bir şekilde onunla bağlantılı olduğunu biliyordu. Ama ... "Bu zihin kontrolü değil," dedi yüksek sesle. "Bu açık bir bağlantı değil. Bu çok fazla enerji gerektirir." Yani onu zihnine hapsetmiş, ona talimatlar vermiş ve serbest bırakmıştı. "Benim bildiklerimi bilmiyor, gördüklerimi görmüyor." Kalbinin etrafındaki yumruk açıldı.

"Muhtemelen önemli bir şey keşfedersen onunla iletişime geçmeye programlanmışsındır." Bir güneş ışığının vurduğu küçük bir açıklıkta durduğunda Dev'in sesi düzdü. "Bir telefon görüşmesi kadar basit olabilir."

Psişik kapıyı kapatarak patikadan geri döndü ve tamamen dünyaya döndü. Ayaklarını karın parıldayan beyazında tutmak, kendine gerçekten kanamadığını söylemek bir çabaydı. "Bundan canlı çıkmam gerektiğini hiç sanmıyorum."

Dev'in çenesinin tendonları kemiğin üzerinde beyazlaştı. "Ne gördün?"

"*Onun* kontrolünün kökleri derinlere gömülü. Onları çıkarmanın bir yolunu - nasıl yapacağımı bulabilsem bile - bu süreçte kendimi öldürmeden."

"Güvenli bir şekilde kilidi açmak için psişik anahtara sahip olmalı."

"Bana verecek değil ya." Ellerini paltosunun ceplerine soktu, ruhunun derinliklerine kadar üşümüştü. "Her halükarda öleceğime göre, ne yapmak istediğimi biliyor musun?"

Dev sadece o muhteşem, kehribar rengi gözleriyle onu izledi.

"Elimde kalan tek şeyi, içgüdülerimi takip etmek istiyorum."

"Sana ne yapmanı söylüyor?"

Anlayış ve özgürlük umuduyla onun bakışlarını karşıladı. "Kuzeye gitmek için."

Ama onu karşılayan buzdu. Soğuk, boş... metalik.

Dev'in konuşmaya devam etmek gibi bir niyeti vardı ama eve döndüğünde bir durumun devam ettiğini gördü. Katya'ya "Bunu sonra konuşuruz," dedi.

"Konuşacak pek bir şey yok. Gitmeme izin verecek misin?"

"Cevabı biliyorsun."

"Söyle." Vücudu titredi, elleri iki yanında yumruk oldu.

Ona asla veremeyeceği bir şeyi talep ettiği için kızgın olan adam, sert bir şekilde "Hayır" diye cevap verdi.

Birkaç dakika sonra hâlâ onun irkilmesinin etkisini hissederken, bilgisayarının şeffaf ekranını iletişim moduna geçirerek Aubry'yi aradı. "Maggie bir ayaklanmanın devam ettiğini söylüyor."

Diğer adam başını salladı, yüzü asıktı. "Genç olanlar, bilinmesi gereken her şeyi bildiklerini sanan yirmi yaşındakiler."

"Jack'le birlikte mi?" Kuzeni, halklarının karşı karşıya olduğu en kritik konuda Dev'in tam karşısında duruyordu ama daha önce hiç Dev'in arkasından iş çevirmemişti.

Aubry başını salladı. "Bir tür 'radi cal' üniversite grubuna benziyor. Sümüklü serseriler sandıkları kadar radikal değiller."

"Bana kısa versiyonunu anlat."

"Onlar, aynen aktarıyorum, 'ailelerinin Shine'a bağlanmasına gerek olmadığını' düşünüyorlar. Suçlamaların başını çeken yakışıklı akademisyen Beck'e göre biz günümüz toplumunda hiçbir amaca hizmet etmeyen bir 'anakronizm'iz." Bir homurtu. "Bence onlara gerçekleri göstermenin zamanı geldi -işkence gören o çocuklar en son-

"Hayır." Shine'ın Konsey'in soğukkanlı ve mantıklı kötülüğü yüzünden kaybettiği çocukları, sadece oldukları kişi oldukları için öldürülen çocukları hatırlayınca Dev'in kanı öfkeyle doldu.

Aubry'nin kaşları . "Neden olmasın?"

"O çocukları bir daha kullanmayacağım." Bu onun kuma çizdiği bir çizgiydi. Hâlâ hayatta olanları kurtarmak için onları bir kez kullanmak zorunda kalmıştı. Bu onu yaralamıştı. Bir kez daha yaparsa çizginin yanlış tarafına geçmiş olacaktı ve bunun telafisi olmayacaktı.

"Evet, tamam." Aubry elini yüzünde gezdirdi, bu kâbus onun da hafızasına kazınmıştı. "Beck'in grubuyla ne yapacağız o zaman?"

"Onlara istediklerini verin. Onları Shine kayıtlarından çıkarın, artık çağrıldıklarında yardımımıza gelmelerini beklemediğimizi bilsinler." Parası olanlar kasaya katkıda bulunuyordu, ancak temel gereksinim hizmetti.

"Dev." Aubry sıkıntılı görünüyordu. "Onlar sadece aptal çocuklar - ne kadar çok şey yaptığımızı, gelecekte bize ne kadar çok ihtiyaçları olabileceğini bilmiyorlar. Peki ya kendi çocukları? Bazı çekinik genler birdenbire ortaya çıkabilir."

"Biliyorum. Ama onlara bebek bakıcılığı yapamayız." Bu acımasız bir karardı ama yardım edebileceği, kurtarabileceği kişilere odaklanmak zorundaydı. "Yeterince büyüdüler, çıkmak istiyorlarsa çıkarsınlar."

Aubry onun gözleriyle karşılaştı. "Sert aşk mı?"

"Aynı fikirde değİL misin?"

"Aslına bakarsanız, bu durumda ben biliyorum." Keskin bir sırıtış. "Shine bilgi hattı olmadan ne kadar dayanabilecekler."

"Evet, evet, bu konuda her şeyi anlat." Unutulmuşlar'ın yaşlı üyeleri tarafından yönetilen bir bilgi hattı kurma fikrini ortaya atan Aubry'ydi; Dev'e ve kurula başvurarak torunların aklına gelebilecek hemen her soruya cevap verebilecek insanlardı.

"Olur, teşekkürler." Aubry'nin gözleri parlıyordu. "Geçen gece telefonlarda vardiyam vardı ve isimsiz bir çocuk aradı. Her şeyi üç kopya halinde görmenin normal olup olmadığını öğrenmek istedi."

"Ona ne söyledin?"

"Gözlerini kontrol ettirmek ve beni geri aramak için."

Dev güldü ama bu içi boş bir sestti. Hiçbir şey kalbinin etrafındaki mengeneği gevşetemiyordu çünkü Katya'yı ne kadar uzak tutmaya çalışırsa çalışsın, metal hala onun için eriyor, hala onun için yanıyordu... asla sahip olamayacağı tek kadın için. "Bilmem gereken başka bir şey var mı?"

"Jack sessiz - bunun üp sürmeyeceğini bilmiyorum."

Bu mengene başka bir duygu katmanından güç alarak büküldü. "Onu neyin harekete geçirdiğini anlıyorum," dedi Dev, pencerelerin ötesine yayılan karla kaplı manzaraya bakarak. "Bu da sert oynamayı çok daha zor hale getiriyor."

"Kuzenin olması da yardımcı olmuyor."

"Hayır." Dev bir elini saçlarının arasından geçirdi. "Eğer sessizse, şimdilik öyle kalsın. Bu tam olarak cevabını bildiğimiz bir konu değil."

"Yakında bir şeyler düşünmemiz gerekecek. Yoksa Unutulmuşlar'ın tekrar parçalanma ihtimali var."

"Biliyorum." Sandalyesinde geriye yaslanırken masasının üzerinde soluk altın rengi bir parıltı yakaladı... Katya'nın saçından bir tutam. Vücudundaki çalışmaya aktarılmış olabilirdi ama burada olma ihtimali de vardı. Hiçbir şey elde edemezdi ama Dev onun bu kadar rahat hareket edemeyeceğinin, sabotaj yapamayacağının farkındaydı.

Altın saç telinden gözlerini ayırarak dikkatini elindeki konuya verdi. "Bu üniversiteli çocuklara göz kulak olabilir misin?"

"Evet. Onları dosyalarda etiketleyeceğim - eğer yalnız kurt olmaya karar verirlerse, aktif Psy genlerine sahip çocukları olursa müdahale edebilmemiz gerekir."

"Shine'ın her zaman amacı buydu." Çocukları korumak. Ve bu bir Psy bilim adamının ölümü anlamına geliyorsa ... Dev'in eli bir kâğıt ağırlığını çatlatarak kadar sert bir şekilde sıkı.

PETROKOV AİLE ARŞİVLERİ

7 Haziran 1972 tarihli mektup

Sevgili Matthew,

Ne yazacağımı tam olarak bilmiyorum, bu yüzden belki de olduğu gibi yazmalı ve kendi kararınızı vermenize izin vermeliyim. Bu sabah, garip bir tesadüf sonucu Tendaji ve Naeem Adelaja ile tanıştım.

Ailenin Konsey ile bir toplantı için hükümet binasına gelmesi planlanmıştı ve tahmin edebileceğiniz gibi güvenlik çok sıkıydı. Ağabeyleri Zaid'in içinde büyük bir acı ve aynı zamanda büyük bir inanç var. Gözlerine baktığım anda Mercury için her şeyi yapabileceğini anladım.

Ama kendimi aşıyorum. Meclis Üyesi Moran'ın yardımcısı olarak işim bana belirli bir güvenlik yetkisi veriyor, ancak ırkımız için çok önemli hale geldikleri için Adelajalarla tanışacak kadar yüksek olmasa da. Bugün erken gittim, çünkü tamamlamam gereken bir rapor vardı ve lobide ilerlerken üç adamın güvenli kata çıkan asansöre girdiğini gördüm. Biri adımı seslenene kadar hiçbir şey düşünmedim.

Döndüğümde Zaid asansörü açık tutuyordu. Beni Adelaja'ların babanla benim aynı sokakta oturduğumuz zamanlardan, yani ilk evlendiğimiz zamanlardan hatırlıyordu. Yanlarına gittim ve üç çocuk da geri çekildi.

Lobiye çıktık ve toplantılarından önce birkaç dakika konuşabildik.

Zaid. Zaid'i hep sevmişimdir. O kadar vakur bir çocuktı ki, kalbimde korkunç bir gücün yükünü taşıdığını biliyordum. Şimdi bana bir askeri hatırlatıyor, güçlü, kararlı, gururlu. Yanındaki ikiz kardeşleri incecikti ve o kadar soğuklardı ki neredeyse nefeslerindeki buzu hissedebiliyordum. Tendaji ikisi adına da konuştu; kibardılar, tam olarak öyleydiler ve zekâlarından şüphe edilemezdi. Yine de sanki iki gölgeyle konuşuyormuşum gibi hissetmeye devam ettim - sanki kritik bir şey eksikti.

Hayır, doğru söylemiyorum. Kayıp değil, ölü. Öldü. Sanki bir parçası olmuş gibi. Elbette böyle bir şey söylemedim, o kısa zamanın çoğunu Zaid ile konuşarak geçirdim. Bir gün huzura kavuşacağını umuyordum. Bugün de onda huzurdan söz eden bir amaç duygusu olduğunu iddia edemem.

Eğer bu doğruysa, belki de bu Sessizliğin bir şansı vardır? Ama Zaid, cesareti, gücü ve iradesiyle gelecek değil. İkizler gelecek. Ve insanlıktan o kadar uzaklaştılar ki, böyle bir gidişatın ırkımızın vahşi güzelliğine ne yapacağından korkuyorum. PsyNet bir gün karanlığa, zihinlerimiz soğuk, izole yıldızlara mı dönüşecek?

Bilmiyorum. Ve bu beni korkutuyor.

*Tüm sevgimle,
anne*

BÖLÜM 16

Dev, yeni anıları tetikleme umuduyla arşivlenmiş haber görüntülerini izlediği güneşlenme odasına girdiğinde Katya yerinden sıçradı. Gözleri Katya'nın elindeki karışıma takıldı.

Elmacık kemiklerinde ateş yanıyordu. Kuzeye gitme konusundaki kesin "hayır" cevabından sonra elindeki kâğıdı ona geri fırlatmıştı. Şimdi hayal kırıklığı, öfke, *ihtiyaç*, hepsi içinde düğümleniyor, sesini çalıyordu. Yapabildiği tek şey, adam etrafından dolaşıp yanındaki kanepeye otururken, onun içinde barındırdığı gücü izlemektir. "NewsNet," dedi uzaktan kumandayı alarak. "Bu Konsey'in propaganda makinesi."

Onun küstahlığı karşısında felç oldu. "Öyle değil." Kumandayı geri almaya çalıştı ama adam onu ulaşamayacağı bir yerde tutuyordu. "Ne yapıyorsun?"

"İşte." Vücudu Ashaya'nın yanında bir sıcaklık çizgisi oluştururken bilmediği bir kanala geçti. "İzlemen gereken kanal CTX - Ashaya'nın hikâyesini onlar yayınladı ve şu anda Psy'in son zamanlarda artan toplumsal şiddeti üzerine bir dizi yayınlıyorlar."

Kaynayan öfkesine rağmen ondan uzaklaşmak istemedi, uzaklaşamadı, izledi. "Çok enerjik." Hiçbir NewsNet muhabiri bu kadar duygusal bir dil kullanmak şöyle dursun, bu kadar çılgınca el kol hareketleri yapmazdı.

"Hmm." Dev elini uzatıp, kızın ilgisini Sri Lanka'daki bir tür siyasi çalkantı gibi görünen bir haberden kaçırarak yumuşak bir hareketle, kızın patlamış mısır karışımından biraz çaldı ve ağzına attı.

Derin bir nefes alarak odaklanmaya çalıştı. Ama Dev'in kokusu -Zengin ve vahşi, çeliğin tadına varan bir kenarı vardı; duyularının üzerine yerleşti ve onu esir aldı. Tam o anda ona baktı ve donmuş bir saniye boyunca her şey durdu. Dev kolunu ona dolayarak elektrik temasını kesti.

Direndi. Çünkü o kısacık anda onun gözlerinde binlerce gölge görmüştü. "New York'a döndüğümüzde ne olacak?"

"Görüşürüz, Katya."

Başını sallayarak adamın göğsünü itmek için döndü. "Bu numara dün gece sona erdi." O öpücüğün acı veren dürüstlüğüyle.

Elini onunkinin üzerine kapadı ve avucunu, okşama hakkına sahip olmak için can attığı göğüslerine doğru tuttu. "Birkaç saat daha," dedi, yüz ifadesi söylenmemiş şeylerle doluydu. "Bunun bu kadar çabuk bitmesini istiyor musun?"

Hayır, diye düşündü, *hayır*. İlişkileri günün sert ışığında asla ayakta kalamayacak umutlardan oluşan kırılgan bir yapı olsa bile, içindeki tüm güçle ona tutunmak istedi. Pes ederek tekrar onun yanına yerleşti, parmaklarını hafifçe göğsüne doğru kıvırdı, bacaklarını bükerek otururken dizleri onun kalçasına sürtündü, ayakları ondan uzağa bakıyordu.

"Şunu izle" derken çenesi kızın saçlarını okşadı.

Muhabirin Sri Lanka'nın yasama başkentinde yaşanan sorunlarla ilgili söylediklerinin önemini anlaması duygularıyla örselenmiş zihninin birkaç saniyesini aldı. "Psy hakkında konuşuyor." Ağzı açık kaldı. "Muhabir Psy'ın bir hükümet binasına saldırdığını söylüyor!"

Dev'in boştaki eli onun dizinin üzerine geldi. "Sadece dört kişi," diye mırıldandı, "ama Sessizlik altında olması gerekenden dört kişi daha fazla."

"Bu Shoshanna Scott!" Hafızası ve birbiriyle bağlantılı bilgi yığınlarının etkisiyle, Dev onu tutuyor olmasaydı sarsılarak ayağa kalkacaktı.

Ekranda, ince esmer kadın açıklama yapmak için muhabirler kadar bekledi, soluk mavi gözleri saçlarının koyuluğuna, teninin kremi beyazlığına çarpıyordu. Shoshanna Scott'ın Konsey'in kamuya açık yüzü olmasının bir nedeni vardı; o kadar narin bir güzelliği vardı ki insanlar Psy'ların bedenleriyle değil zihinleriyle hükmettiğini unutuyordu.

"Bu," diye başladı net bir sesle, "Jax tarafından kışkırtılan bir olaydı."

Katya buna inanamıyordu; anıları ne kadar titrek olsa da Konsey'in Psy uyuşturucu sorununu en karanlık köşelere atmayı sevdiğini söylüyordu.

köşelerin.

"Konsey Üyesi Scott sözlerine şöyle devam etti: "Jax'e yenik düşenlerin doğasında bulunan psikolojik zayıflık ne yazık ki tarayabileceğimiz bir genetik anormallik değil."

"Konsey Üyesi!" Sert siyah saçlı, kısa boylu bir adam ayağa kalktı, gözleri bir rottweiler'a benziyordu. "Bu olaya duygularına yenik düşen Psy'ların sebep olduğuna dair söylentiler var. Buna cevabınız nedir?"

"Bu çok saçma bir iddia. Normal Psy hissetmez."

"Zekice," diye mırıldandı Dev, elini baldırında gezdirerek konsantrasyonunu bozan bir . "O dördünü kenara itiyor, onları etkili bir şekilde Psy olmayanlar haline getiriyor."

Katya onun ayaklarını altından çekip kucağına koyduğunu fark ettiğinde başka bir muhabir ayağa kalktı. "Dev-"

"Şşş." Gözleri ekrandaydı ama parmakları baldırını hafifçe okşamaya devam ediyordu. "Dinle."

Dikkatini tekrar ekrana vermeye zorladı ve en yeni sorunun sadece son kısmını duydu.

"-Jax Psy için bir sorun mu?"

"Aramızdaki zayıflar için, evet," dedi Shoshanna. "Bazı bireyler doğuştan kusurludur."

Haber o anda kesildi ve sunucu kısa bir analiz yaptı. "Daha az zarar verici olan darbeyi aldı," dedi Katya, Dev'in her durgun derisi daha da geriliyordu, "Psy'nin Sessizliği bozmaya başladığını kabul etmek yerine Jax sorununu kabul etti."

"Evet, ben de öyle düşünüyorum." Eli, sahiplenmeyi haykıran bir kavrayışla ayak bileğinin üzerine kapandı. "Bu hiçbir şeyi kabul etmek sayılmaz, değil mi? Herkes bazı Psy'ların Jax'i yaptığını bilir. Keşleri gözden kaçırmak zordur." Başparmağı ayak bileği kemiğinin üzerinde tembelce gezindi.

İçgüdüsel bir tepkiyle kalçalarını birbirine bastırdı. Nefes nefese kalarak düşünce akışını bulmaya çalıştı. "Ama asıl ilginç olan daha derin bir mesele, yani çöküşlerin kamusal niteliği."

"Bu dördü ilk değil," dedi, yüzleri birbirine yaklaştıkça nefesi onunkine karışıyordu. "Buna benzer bir dizi

Olaylar o kadar da eski değil. CTX arşivlerinde olacaklar."

Bu şaşırtıcı bir bilgi olmalıydı ama-"Ashaya ile yıllarca çalıştım. Sessizliğinde kusurlu bir şeyler olduğunu hep biliyordum." Ve eğer bir tane varsa, neden daha fazla olmasın?

"Kes şunu."

Ancak o zaman tişörtünün ince pamuğunun altından onu okşadığını fark etti. "I-"

Adamın eli kızın saçlarına dolandı, başını geriye çekti ve sözlerini . Kendini karanlık bir savaş ve fetih çağına ait olabilecek bir yüze bakarken buldu. Devraj Santos'un medeni görünmek için iyi bir gösteri yaptığını düşünüyordu ama bunu bir kenara bırakırsak, özünde böyle biriydi. Sert. Acımasız. Büyük olasılıkla merhametsiz.

"Ne büyük gözler," diye mırıldandı. "Başa çıkamayacağın şeylerle oynamaman gerektiğini bilmiyor musun?"

"Düşman casusu olma ihtimalimin beni kurtaracağını düşünmüştüm," dedi toz gibi kurumuş boğazından. Her nasılsa, adamın kucağında sürükleniyordu ve kalbi onunkiyle aynı anda atıyordu.

"Kimse," diye mırıldandı o alçak, zorlayıcı sesiyle, "ikisine de sahip olamayacağımı söylemedi." Dudakları onunkilere dokundu.

Yoğunluğu ayak parmaklarının kıvrılmasına neden oldu. "Dokunamazsın." Ama eli adamın boynundaydı, gerçi bu kadar tehlikeli bir adama dokunmaya nasıl cesaret ettiğini tam olarak bilmiyordu - ne kadar uysal görünürse görünsün, öyle değildi, asla da olmayacaktı.

"Hayır mı?" Bir başka kısa süreli dokunuş, bacağına olan el boğazına hafifçe yaklaştı.

"Hayır," diye fısıldadı. "Ben ya düşmanım ya da..."

"Yoksa?" Kadının alt dudağına minik, emici bir öpücük kondurdu.

"Aynen öyle." Sesi hırıltılı çıkıyordu, kalp atışları derisinin her santimetresinde atıyordu.

Ona o çıldırtıcı küçük öpücüklerden bir tane daha verdi, parmakları boynunda sıkıştı, vücudu inanılmaz derecede yakınlaştı. Gözlerinde bir şey parıldadı, bir parıltı gibi görünen bir şey

Altın. Sonra başı eğildi ve kadın vücudunda yayılan zevk dışında her şeyi unuttu.

Dudaklarını yavaş, çok yavaş bir öpücükle alarak, ona tam da istediği şeyi verirken bile onu çılgına çevirdi. Adamın sıcaklığı vücuduna dalga dalga yayılıyor, meme uçlarını sızlatıyor, sütyeninin yumuşak pamuğunu aniden dayanılmaz hale getiriyordu. Bu, "normal" bir Psy'nin geri çekilmesine, şartlanmayı yeniden başlatmak için çabalamasına neden olurdu. Ama Katya bu hisleri, canlı olma, *var* olma hissini arzuluyordu.

Burada, Dev'in yanında, o ışısız, şekilsiz, sıcaklığın hiç değişmediği ve kimsenin onunla uzun süre konuşmadığı odada onu takip eden deliliğe yer yoktu, basit bir insan nezaketi için kendini küçük düşürebilirdi.

Dişler çok bilinçli bir şekilde alt dudağına batıyor.

Gözlerini açtığı anda onu, avını görmüş bir kaplanın ışıltılı bakışlarıyla izlerken buldu. Öpücükle ıslattığı dudağını bıraktığında olduğu yerde kaldı, adamın nabzını avucunda hissetti, teni sıcaktı ve bir şekilde onunkinden daha sertti, vücudu o kadar büyük, o kadar güçlüydü ki dünyayı engelliyordu. Onu o çiğ erkek sıcaklığıyla kaplasa, basitçe ele geçirse nasıl olurdu?

Titredi.

Başparmağını kızın boynunun dibindeki hassas çukura sürterek, "Üstten mi alttan mı?" diye sordu.

"Ne?" Onun aklını mı okumuştun?

"Üstte mi altta mı?" diye tekrarladı usulca.

Birden boyundan büyük bir işe kalkıştığından emin oldu. Devraj Santos bir kadının "öğrendiği" türden bir adam değildi. Sadece almakla kalmaz, talep ederdi ve bu talepler karşılanmazsa... Kolay bir sevgili olmazdı.

Sonraki sözlerinin de kanıtladığı gibi.

"Seni buradan öpmemi ister misin?" - parmak eklemlerini göğüslerinin üzerinde gezdirdi - "yoksa daha aşağıya mı ineyim?" İri bir el üzerine kapandı. Dev durması gerektiğini, daha ileri giderse ertesi gün ondan nefret edeceğini biliyordu. Ama dün gece kendini kontrol etme yetisini tüketmişti. Artık yeryüzündeki hiçbir metal onu durduramazdı. Tek istediği onu soyup tadına bakmak. "Ben bencil bir piçim."

Ona bakarken gözleri neredeyse saf yeşil renkteydi. "Eğer öpülen sen değilsen."

Dondu kaldı.

Adam kendini toparlayamadan, kadın tişörtünü yukarı itiyordu, niyeti açıktı. Tartışacak değildi. Yumuşak pamuğu başının üzerinden yırtmak için gereken saniyeler boyunca onu serbest bıraktı, sağındaki büyük pencerelerden içeri giren güneş ışığında saçları parıldayana kadar pozisyonlarını değiştirdi. "Seninim," diye fısıldadı, sesi açlığının vahşiliğiyle boğuklaşmıştı. "Ne istersen yap, ne istersen."

Parmaklarını adamın göğüslerinin üzerinde gezdirdi, şok doğrudan adamın sikine gitti. "İstiyorum ..." Parmakları onu okşarken sesi fısıltıyla uzaklaştı, hafif, o kadar hafifti ki tüm vücudu yukarı doğru kalktı, daha fazlası için yalvardı. Kadın ürperdi, öne doğru eğildi... sonra başını salladı. "Hayır."

Sesini bulması neredeyse bir dakika sürdü. O zaman bile sesi sert çıkıyordu. "Emin misin?"

"Kuzeye gitmekte ısrar edersem ne olur?" Elini uzattı ve yanılsıklıkla elindeki karışımı yere düşürdü.

Ve yanılsamaların zamanının geçtiğini biliyordu. "Gitmene izin veremem."

Ela gözleri onunkilerle kilitlendi, içlerindeki niyet açıktı. "Beni tutmaya çalışabilirsin. Başaramayacaksın."

"Başarısızlığa alışık değilim."

"Dev, kaybedecek hiçbir şeyim yok." Sessiz kelimelerdi ama iradesi çelik mavisi bir alevdi. "Yüzümde patlayacak bir silahın namlusuna baktığımı biliyorum. Bu yüzden gerekirse kelepçelerden kurtulmak için ellerimi keserim, kendi bileğimi kırarım, kaçmak için ne gerekiyorsa yaparım."

Kanlı görüntüler ona çarptı, sert, acımasız, affetmez. Bu gibi sözleri daha önce de duymuştu. Eski ordu birliğindeki adamlardan, hiçbir çıkış yolu olmadan sıkıştırıldıklarında. Yedisi de hayatta kalmıştı çünkü yaşayıp yaşamadıklarını umursamamışlardı. Düşmanın esiri olarak yaşamaktansa savaşarak ölmek daha iyiydi.

Eğer onu tutmaya çalışırsa Katya tam olarak onun dediğini yapacaktı.

Ve onu elinde tutmak için elinden gelen her şeyi yapacaktı. "Sen hâlâ bir tehditsin," dedi, kırılğan yeni ilişkiyi parçaladığının farkındaydı.

Aralarındaki bağlar onarılamayacak kadar hasar gördü. "Seni kontrol altına almak için ne gerekiyorsa yapacağım."

Katya hoş karşılanmayan bir şaşkınlık hissetti.

Dev'in ona karşı çok dikkatli olduğunu fark etti. Bunu bildiğini sanıyordu ama o ana kadar Dev ona doğasının acımasız tam olarak göstermemişti. Sesi yumuşak olsa da, onunla ilgili her şey yalın gerçeği söylediğini gösteriyordu. Gerekirse onu bir yere kapatır ve anahtarı da atardı.

Ve onunla savaşıacak hiçbir yolu yoktu.

Kendi çaresizliğine, fikrini değiştireceğine dair aptalca umuduna öfkelenerek onu itti. Adam onu bırakmadan önce elleri bir anlığına kalçalarında sıkıştı. Ayrı bir koltuğa geçerek kollarını kendi etrafında kavuşturdu. "Ashaya'yı görmek istiyorum." Bu küçük bir isyandı, onun düşündüğü kadar yalnız olmadığını hatırlatan bir şeydi.

Güneş ışığında bronzlaşmış bir tanrı olan tişörtünü giymemişti. "Ziyarete geldiğinde onunla konuşmaya pek hevesli görünmüyordun."

"Utaniyordum." Gözlerinin onun bağımlılık yaratan güzelliğine dalmasına engel olamayarak ayağa kalktı ve pencereden dışarı bakarak yürümeye başladı. "O zaman nedenini anlamamıştım ama şimdi biliyorum."

"Tahmin edecektir-"

"Önemli değil!" Bir elini kış güneşi altında bile açılmaya başlayan saçlarının arasından geçirerek alnını cama yasladı. "Onunla yüzleşmeli, ona ne yaptığımı anlatmalıyım."

Dev'in sesi birkaç santim arkasından geldi. "Daha fazlasını hatırladın."

"Rüya görüyorum." Ne korkunç rüyalar. "Ama dün gece farklıydı - bir süre sanki belirli bir merceğin kirini silmiş ve her şeyi kristal berraklığında yapmış gibiydim."

Öne doğru eğildi, bir elini başının iki yanına koydu. "Ne kadar?"

Kendini umutsuzca geriye yaslanma, bir kez daha illüzyona teslim olma dürtüsüyle savaşıırken buldu. "Parça parça, ama Ashaya'ya söylemem, onu uyarmam gerektiğini bilecek kadar."

Sadece nefes alıp vermeleriyle bozulan uzun bir sessizlik, pencerenin buğulanarak onları hareketsiz, sessiz bir yakınlığa hapsedmesi. "Onun ailesi ve çocukları için bir tehdit olabilirsin. Klinikte bundan bahsettiğimde ona gitmeme konusunda oldukça kararlıydın."

Midesi bulandı. "Evet... evet, haklısın." Bacakları zayıflayınca, ikinci kez geri çekilebileceğinden emin kendini ona değil cama dayadı. Duygular kuralsız, sınırsız bir geri bildirim döngüsüydü. Uygunsuz olduklarında duygularını kilitleme becerisiyle neredeyse Psy gibi görünen bu adama karşı bu kadar hassas olması onu korkutuyordu.

Onunla ilgili çalkantılı farkındalığının ötesinde düşünmek için kendini zorlamak neredeyse imkânsızdı ama sözlerindeki bir şey onu ileriye doğru itti. "Dev," diye fısıldadı, "çocuk dedin. Ashaya'nın sadece bir oğlu var."

Konuşurken Dev'in bedeninin katı sıcaklığı onun üzerinde okşandı. "Sen oradayken laboratuvarda tutulan iki çocuk . . ."

"Bir oğlan ve küçük bir kız." Çok genç, çok savunmasız. "Ashaya onları öldürmedi, kaçmalarına yardım etti." Panik içinde çırpınıyordu. "Bekle-"

"Konsey biliyor," dedi Dev ona. "Çocuklar bir DarkRiver çifti tarafından evlat edinildi ve Ashaya'nın ilticasından sonra onları saklamaya gerek kalmadı."

Duygular -rahatlama, endişe, sevinç- onu her kuşatmıştı. "Ashaya'nın onları dışarı çıkardığını tahmin ediyordum ama asla emin olamadım." Gerçeği ne kadar az kişi bilirse o kadar iyi olacağının bilinciyle de sormamıştı. "Sanırım," demeyi başardı vücudundaki, zihnindeki kaosun içinden, "ona doğru yönelmeye zorlanmadığım için hedefin Shine olması gerektiğini düşünmeye başlamıştım ama gerçek şu ki onu ya da çocukları vurmaya programlanmış olabilirdim. Dürtünün o bileşeni aktif hale gelene kadar bunu asla bilemezdim." Elini öylesine sıktı ki tüm elinin zonkladığını hissetti. "Bundan *nefret ediyorum*, kendi kafamın içinde ne olduğunu bilmemekten."

"Bunu düzeltmek için ne kadar ileri gidersin?" Dev sordu ve sesinde onu korkutması gereken bir karanlık vardı.

Ama o bu tür korkuları geride bırakmıştı. "Ne kadar sürerse!" "PsyNet'i terk eder miydin?"

Bu onu durdurdu. Bu daha önce hiç düşünmediği bir soruydu. "Yapamam. Ağa olan bağlantımın sağladığı biyolojik geri beslemeye ihtiyacım var." Bu geri bildirimini kaybeden Psy birkaç dakika içinde öldü. "Biliyorum.

-ShadowNet artık safkan Psy'ları kabul edemiyor."

Kol kasları kaya gibi sertleşti. "Psy'nin bunu bildiğini fark etmemiştim."

"Psy değil... şey, sanırım artık Konsey biliyor." Ne kadar kırıldığından, ne kadar ihanet ettiğinden utanarak kollarını kendi etrafında sardı. "Ashaya ve ben bu değerlendirmeyi yaptık. En iyi tahmin senaryosuydu. Bilmemiz gerekiyordu, görüyorsunuz."

"Evet." Bir sessizlik. Sonra, sanki bir santim daha yaklaşmış gibi bir sıcaklık dalgası. "ShadowNet tam kanlıları destekleyebilseydi, asiler mükemmel bir kaçış kapısına sahip olurdu."

Katya dudağını ısırды, aralarındaki son, minicik boşluğu kapatmasını istiyor ve aynı zamanda içinde böyle bir ihtiyaç uyandırdığı için ondan nefret ediyordu. Çünkü Dev'in aksine, artık nasıl bilmiyordu. Bu isteği, bu açlığı asla kutusuna geri koyamayacaktı. Ama dönmedi, istediği gibi yumruklarıyla ona vurmadı.

"Paralı askerlik değildi," dedi. "Yapamadığımız çok şey var çünkü geri bildirim ihtiyacımız yüzünden kapana kısılmış durumdayız. Eğer bunu bir şekilde etkisiz hale getirebilirsek ..." Anıları gittikçe daha fazla geri gelmeye başlamıştı, sanki zihni yavaş yavaş da olsa perdeleri aralayabilecek kadar hızlanmıştı.

"Mesele şu ki Katya," dedi Dev, dudakları neredeyse onu kıracak kadar sıcak bir okşayışla kulağını okşarken, "Gölge Ağı muhtemelen çoğu Psy'yi deliliğe sürüklerdi. Bu kaosa biçim verilmiş hali."

"Peki ya zaten deli olanlar?" diye sordu bir başka acı gerçeği görerek. "Peki ya benim gibi olanlar?"

BÖLÜM 17

William garaja girerken Jack başını kaldırıp baktı. "Hey, ufaklık. N'aber?"

"Bir sorum var." Yosun yeşili iri gözleriyle Will, kapalı alet sandığının üstündeki her zamanki yerine oturdu.

"Öyle mi? Ev ödevi mi?" Bir ağaç ev inşa etmeye hazırlanırken bir keresteyi kısaltmak için kullandığı eski moda testereyi yere bırakan Jack, Will'in daha normal gibi davranmasına sevinerek oğlunun önüne doğru ilerledi. Son olaydan sonra... "Vur bana."

Ama Will her zamanki sahte yumruğuyla karşılık vermedi. Onun yerine alt dudağı titredi. "Kötü olup olmadığını nereden biliyorsun?"

Jack oğlunun dizine dokundu, korkusu boğazında düğümlendi. "Bir şey mi yaptın Will?" Çimenlikteki ölü kuşların üzerinden iki ay geçmişti. Bir ya da iki değil, düzinelerce. Hepsi de sanki gökyüzünden düşmüş gibi görünüyordu.

Will o sabah dehşet içinde çılgılık atarak uyanmış ve Melissa onun titreyen bedenine sarılırken, Jack de Will'e bunun sadece bir rüya olduğunu kanıtlamak için şafağın karanlık sınırına doğru yola çıkmıştı. Onun yerine bir kâbus bulmuştu. Ama Jack kuşları gün gömmüştü ve Will'in bundan hiç haberi olmamıştı. "Hadi oğlum," dedi Jack, küçük bir elini şefkatli bir öpücük için ağzına götürerek. "Cam falan mı kırdın?"

Will başını salladı. "Hayır. Henüz bir şey yapmadım."

Bu sözlerdeki bir şey Jack'in kalbini titretti. "Bir şey yapacağını mı sanıyorsun?"

"Ben kötüyüm," diye fısıldadı Will. "İçim kötü."

"Hayır Will, değilsin." Oğlunun, değerli çocuğunun kendi yeteneklerinin kurbanı olmasına izin veremezdi. "Sen iyi bir çocuksun."

Ama Will'in gözleri yaşlarla doldu. "Yardım et baba."

BÖLÜM 18

Peki ya zaten deli olanlar? Benim gibiler ne olacak?

Katya'nın sorusu Dev'in aklından çıkmıyordu, o gece egzersizini bitirirken Dev onun ellerinin narin sıcaklığını, vücudunun yemyeşil sıcaklığını unutmak için kendini tüketmeye çalışıyordu. Ancak egzersiz hayal kırıklığını yatıştırmak için çok az şey yaptı. Kaderin kendisine kızgındı - eğer sadece Katya'yı yok etmesi gerekiyorsa neden onu hayatına sokmuştu?

"Dev."

Onun geldiğini hissederek başını kaldırdı. "Burada ne işin var?" O öğleden sonra onu cama bastırmak ve vücudunun istediği her şekilde içine almak yerine onu terk etmek tüm kontrolünü almıştı ... sonra tekrar yapıyordu. "Yatağına dön." Çünkü kendine güvenemiyordu. İki kez uzaklaştıktan sonra ve şimdi gece onları dünyadan saklayan gizli bir battaniyeyken

"Sana bir şey sormam gerekiyor." Spor salonuna adım atarak çıplak ayaklarıyla, aralarında sadece tek bir adım kalana kadar ilerledi.

Gözleri ıslık ıslık parlayarak başını kaldırdığında parmakları avuçlarının içinde kıvrıldı. "Bu öğleden sonra olanları düşünüyordum."

"Katya-"

"Hayır, konuşma sırası bende."

Kısa bir süre başını salladı, boğazındaki düğümün ötesinde konuşamıyordu. "Karar verdim," dedi, "davrandım. İstiyorum-"

"Hayır." Çenesini sıkarak onun yanından geçip gitti.

Elini koluna koyarak onu durdurdu. "Ne soracağımı bilmiyorsun."

Onu duvara doğru iterken, elini onun ipeksi yumuşak saçlarına doladığını fark etti. "Bir kadın bana bu şekilde baktığında aklında ne bilirim." Ve vücudu da buna karşılık vermekten çok mutluydu. Ama bunu ona yapamazdı. Ne istediği, neyi riske attığı hakkında hiçbir fikri yoktu.

Bu öğleden sonra hormonlarının etkisiyle sarhoş olmuştu ama bu gece bunu yaparsa, bu bilinçli bir seçim olacak ve sonsuza dek peşini bırakmayacaktı. "Cevabım hayır. Hayır olmaya devam edecek."

Elmacık kemiklerinde bir kızarıklık, o kadar masumdu ki, işlerin bu noktaya gelmesine izin verdiği için kendisine kitaptaki her ismi saydı. Ama sonra kız dudaklarını ayırdı ve adam ne söylemek istediğini hatırlayamadı.

"Neden olmasın?" diye ısrar etti. "bir bağ var."

Kadının teklifini kabul etmemek için elinden gelen her şeyi yaptı. Aleti kalbinin her atışıyla birlikte çarpıyordu, sert ve acı verici bir şekilde onu almaya, onu *işaretlemeye* hazırdı. "Hiç bir erkekle birlikte oldun mu Katya?"

" biliyorsun."

Evet, biliyordu. Psy böyle samimi zevklere inanmazdı. "O zaman sana bir şey söyleyeyim, bunu yaparsak sadece fiziksel hisler yaşamayacaksın."

Sakin bir bakış, ama o kadar yakınlardı ki, vücudunda yılan gibi kıvrılan ince titremeleri hissetti. "Sana daha çok bağlandığımı hissedeceğim."

"Bunu söylemenin bir yolu da bu." Bırakamadı, geri adım atamadı. "Bu öğleden sonra benden biraz nefret etmeyi öğrendin."

Cevap vermedi.

"Anlat bana."

"Evet," dedi, çenesi titreyerek. "*Evet.*"

Kalbine saplanmış bir mızrak gibi hissetti, bunu zaten biliyordu. "Bunu yaparsak, seni bir hücreye atmak zorunda kaldığımda canının ne kadar yanacağını düşün."

Fiziksel olarak irkildi. "Her şeyin değişeceğini biliyorum. Ben hazırım."

Onu bu işe ikna etmesi çok kolay, çok kolay olurdu. "Öyle misin?" Dudaklarını onunkilere değdirerek konuştu. "Yoksa sevişirsek hayatını bağışlayacağımı mı umuyorsun?"

Bu kasıtlı olarak kaba ifade karşısında tüm vücudu kaskatı kesildi. "Bırakın gideyim."

Onun yerine kalçasını kavradı. "Benden yeterince nefret et, yoksa-"

"Ne demek istediğini anladın!" Kızgın elleriyle adamın göğsünü itti. "Şimdi bırak beni!"

Kadının sesindeki kırılmayı duydu ve bu onu da kırdı. "Tanrı yardımcım olsun, ama yapamam." Onu kendine çekerek sıkıca sarıldı.

"Sus, seni yakaladım" diye fısıldayana kadar mücadele bırakmadı.

Bir duraklama. "Bunu bana daha önce de söylemiştin." Kolları ona dolandı, sesi titreyen bir fısıltıya dönüştü. "O gece hayatımı kurtardın."

Bunun artık koruyamayacağı bir hayat olduğu söylenmemişti.

Yere kaydıklarında, duvara yaslandı ve ona mümkün olduğunca yakın durdu. Şafak ufuk çizgisini geçene kadar saatlerce bu şekilde oturdular.

BÖLÜM 19

"Shoshanna Henry'ye Sri Lanka'daki durumdan sen mi sorumluydun?" diye sordu. Yıllardır Konsey'deki güçlerini artırmak için çalışan bir ekip olmuşlardı ama Ashaya Aleinein prototip implantlarıyla ilgili olaydan sonra Henry değişmişti. İmplantlar arızalandığında beyninin hasar gördüğünden emindi ama her ne oluyorsa onu zayıflatmak yerine, kişiliğinin başka bir yönünü ortaya çıkarmıştı; bu yön onların çöküşüne yol açabilirdi. "Ya öyle olsaydım?"

Onun karşısında oturuyordu, gözleri karanlıktı, ama ifade.

Sıkıca kilitlendiklerinden emin olmak için kalkanlarını kontrol etti. Henry bir telepattı, Gradient'te 9.5'ti. Bir zihni yıldırım hızıyla tarayabilirdi. Hâlâ güvende olduğundan emin olunca sandalyesine geri oturdu. "Sen değildin," dedi yavaşça. "Sen akıllısın. Hatalarından ders çıkarırsın." Bunu hiç doğrulamamıştı ama yaklaşık iki ay önce Psy tarafından gerçekleştirilen ve Silence'a desteğin yeniden artmasına neden olan şiddet olaylarının arkasında onun olduğunu biliyordu. "PsyNet'in işleyiş şekli göz önüne alındığında, şiddet sadece daha fazla şiddeti doğuracaktır. Ve siz Sessizliğin devam etmesini istiyorsunuz."

"Sadece tutmak değil, canım," dedi, sevecenliği anlamsızdı. İkisi de kendilerini insan ve Dönüşen medyasına daha sevimli göstermek için böyle küçük "insancılıklar" kullanmayı öğrenmişlerdi.

"Hayır mı?"

"Hayır. Tek bir muhalif fısıltı bile kalmayana kadar interneti tüketmesini istiyorum."

Saf Sessizlik Shoshanna'nın da istediği şeydi ama... "Peki ya Konsey?"

"Mükemmel Sessizlik Konsey'e olan ihtiyacı ortadan kaldıracaktır." Onun bakışlarıyla karşılaştı. "Hepimiz tek bir akılla düşüneceğiz."

"İmkânsız." İlk kez Henry'nin amaçlarına ulaşmak için onu öldürecek kadar ileri gidip gitmeyeceğini merak etti. "Bir implant olmadan

birleşmeye zorluyor, evrensel bir akıl oluşturmamaya kadar bireyseliz."

"Birimizin haklı olduğu kanıtlanacak, diğerimizin değil. Bekleyip görelim mi?"

Yavaşça başını salladı ve buluşmak istemesinin asıl nedenine geçti.

"Birlikte, ayrı olduğumuzdan daha güçlüyüz."

"Evet."

"O zaman bir takım olarak mı kalacağız?"

"Hayır. Hedefleri aynı olan iki Konsey Üyesi olarak kalacağız."

Henry'den duymaya alışık olduğu şey bu değildi.

Yine de mevcut durumdan çok daha iyiydi. "Anlaştık."

"Nikita'nın Konsey Üyesi Krychek ile de aynı anlaşmayı yapmış olabileceğine inanıyorum."

"Nikita, eğer Şeytan diye biri varsa, ticari çıkarlarına hizmet ettiği sürece onunla bir anlaşma yapardı."

"Ve sen yapmaz mıydın?"

"Tabii ki ." Sandalyeden kalktı. "Bu şekilde Konsey Üyesi oldum."

"Ming ile konuşabildiniz mi?"

"Prototip implantları izinsiz kullandığımızı biliyor. Kayda değer bir çaba göstermeden bizim tarafımıza geçmeyecektir." Durakladı, bilgiyi paylaşıp paylaşmamayı düşündü ve devam etmeye karar verdi. "İmplant laboratuvarı patladığında tüm bilim adamlarının öldüğüne inanmıyorum."

"Büyük ihtimalle. Ming bir noktaya değinmek için bile olsa bu kadar potansiyeli boşa harcamazdı."

"Kendine ait bir implant geliştiriyor olabilir."

"O bitirmeden önce onu bulacağız," dedi Henry yüce bir güvenle. "Bu tür bir sırrı saklamak neredeyse imkânsızdır. Bunu sen bile yapamazsın."

Henry onun cevap vermesini bekledi. da izin verdi.

Sonunda ayağa kalktı ve insan medyasının "patrisyen" olarak adlandırdığı maun tenli, uzun boylu bir adam olarak önünde durmak üzere yürüdü. Bunu hiç umursamadı, sadece onun zihinsel ve politik gücünü önemsendi.

Şimdi de "Sri Lankalılar doğal olarak kırıldılar - o bölgedeki çıpa dalgalanıyor" diyerek siyasi zekasını kanıtladı.

Shoshanna'nın çok iyi bildiği gibi çapalar PsyNet'in işleyişinin ayrılmaz bir parçasıydı. Çapalar yaratılmadıkları, doğdukları için

Genç yaşta tanımlanmış ve yeteneklerini kullanarak Ağ ile birleşmek ve istikrarlı kalmasını sağlamak üzere eğitilmişlerdi. Ancak bu eşsiz Psy'ların olağanüstü bir şekilde başarısız olma alışkanlıkları da vardı - son zamanlarda çapa havuzundan orantısız sayıda seri katil çıkmıştı.

"Bunu bir sonraki Konsey toplantısında gündeme getirmemiz gerekiyor mu?" Bazı konularda inisiyatif almak siyasi açıdan daha faydalı olabilirdi.

"Ben hallederim."

"Henry, çapalara ihtiyacımız var." Diğer kırılanlar gibi basitçe rehabilite edilemezlerdi. Rehabilitasyon çok az işleyen bir zihin bırakıyordu ve çapaların işlerini yapabilmeleri için bu zihinlere ihtiyaçları vardı.

Henry'nin ifadesi değişmedi. "Biraz akıllıca bir telepatik yeniden şekillendirme ile kontrol altına alınabilir."

"Bu onun aklını başından alabilir."

"Ne yaptığımı biliyorum, biraz pratik yaptım." Gözlerini ona dikti. "Eğer başarısızsak, bize bağlı bir çıpamız olacak. Ağ'ın o kısmı bizim kontrolümüzde olacak."

Ve eğer başarısız olurlarsa, kimse bilmeyecekti. "Yardıma ihtiyacınız var mı?"

"Medyaya kar yağdırmaya devam et. Gerisini ben hallederim."

Henry ofisinden çıkarken, Shoshanna yeniden bir değerlendirme yaptı. Önceki ilişkileri onun yararına olmuştu, çünkü Henry onun emirlerinin hepsine olmasa da çoğuna itaat etmişti. Ancak -eğer Henry mantıklı davranmaya devam ederse- bu yeni ortaklık daha da büyük meyveler verebilirdi.

Henry hükmetmek istemeyebilirdi ama o istiyordu. Ayrıca kullanım süresini doldurduktan sonra gereksiz şeylerle nasıl ilgileneceğini de biliyordu.

BÖLÜM 20

Dev, Katyayı Shine binasının on ikinci katındaki daireye sokarken vücudunun yumuşak kıvrımlarını hâlâ hissedebiliyordu. Manhattan'a gidiş büyük ölçüde sessiz olmuştu ama Katya'nın kaçma planlarından - kuzeye gitme planlarından- vazgeçtiğini düşünme hatasına düşmemişti.

Adam çantasını yere bırakırken gözleri kapıya gitti. "Beni içeri kilitleyeceksin, değil mi?" Soru değildi, ama soru gibi çerçevelenmişti.

İki yumruklu bir yumruk gibi sertçe vurmuştu çünkü onu hayatına sokan hesaplanmış kötülüğün farkında olsa da Katya savunmasını bir neşter gibi kesmeye devam etmiş ve onu savunmasız bırakmıştı. "Seni Shine'ın kontrolünden çıkaramam." Dosyaları, bilgileri, belirli kişileri aramak ve yok etmek üzere programlanabilirdi.

"Senin kontrolün dışında demek istiyorsun." Çene çizgisi sıkılaştı, narin kemik yapısı sağlığın altın rengini almaya başlayan cildinde belirginleşti.

"Evet." Yalan söylemek hiçbir işe yaramazdı. "Halkım her şeyden önce gelir; bu asla unutamayacağınız bir şeydir."

Pencerelere doğru yürürken ona arkasını döndü. "Beni burada ne kadar tutmayı planlıyorsun?"

Aradaki mesafeyi kapatma, Vermont'ta olduğu gibi onu kollarının arasına alma içgüdüleriyle savaşıarak iki elini de takım elbise pantolonunun ceplerine soktu. "Şimdilik, en azından bir hafta."

"Bu bir cevap değil Dev."

"Cevabı biliyorsun." Sırtının ince çizgisine baktı, onunla yüzleşmesini, kendisini daha az canavar gibi hissetmesini istiyordu. "Cevabı her zaman biliyorsun."

Elini düz bir şekilde cama bastırdı. "Ne kadar sürerse sürsün beni burada tutacaksın. Yıllar sürse bile."

Sesinin mutlak boşluğu karnına bir tekmeydi. İlk defa sesi Psy'lardan biri gibi çıkıyordu. Sanki adam onun içindeki bir şeyi yok etmişti. "Olmayacak," dedi. "Cevapları er ya da geç alacağız." Bağlantılarının her birini devreye sokmuştu.

"Sonra ne olacak?" Sonunda dönüp ona baktı, gözleri de sesi kadar boştu. Dün gece ona gelen kadın artık yoktu. "PsyNet'e bağlı olduğum sürece ben bir tehdidim. Ve beni ağdan çıkarmanın hiçbir yolu yok. Çıkmaz."

Dev bir saatten uzun bir süre sonra başka bir dairenin kapısından içeri girdi. Katya'ya odasını gösterdikten hemen sonra oraya gitmek istemişti ama travma geçirmiş bir çocukla konuşacak havada değildi. Kendini tacizci gibi hissederken olmazdı.

Dudakları gergin bir çizgi halindeydi. Bu bir tesadüf değildi. Nani haklıydı; birileri Katya'yı yaratmak için çok düşünmüş, ona en derin içgüdüleriyle oynamak için tasarlanmış zayıflıklar vermişti. Sümüklü paralı hainlerle uykusuz kalmadan başa çıkabilirdi, hatta başka nefretlerle hareket edenlerle bile. Ama söz konusu hırpalanmış ve istismara uğramış kadınlar olduğunda büyük bir kör noktası vardı.

Bunu bilmek, on ikinci kattaki süite kilitlediği kadına karşı tepkisini nötralize etmeliydi ama tek yaptığı, zayıflığının derinliğinin farkına varmasını sağlamak oldu.

"Dev."

Glen'in sesiyle başını kaldırıp sol taraftaki açık kapıya doğru baktı. "Çocuk orada mı?"

Glen başıyla küçük bir selam verdi. "Bilinci yerine gelmeye başladıktan sonra onu buraya taşıdık. Burası klinikten daha ev gibi."

"Sorun değil ama üzerinde korumalarınız mı var?" Dev çocuğun fiziksel gücü konusunda endişelenmiyordu; onu endişelendiren psişik düzlemde. Yeni Nesil'in bazı yetenekleri ölümcül olabilirdi. "Tag burada," dedi Glen. "Başka bir telepata ihtiyacımız olduğunu fark ettim. Bunu kontrol et."

Dev, Tag'in kendine özgü zihinsel enerjisinin yankısını çoktan yakalamıştı. ShadowNet'teki çok az sayıdaki gerçek telepattan biri olan diğer adam gerçekten korkunç bir çocukluk geçirmişti. Delirmemiş olmasının bir mucize olduğunu söyleyenler vardı. Dev bunun mucizelerle bir ilgisi olduğunu düşünmüyordu-Tag sadece sert bir orospu çocuğuydu. "Çocuk sana başka bir şey söyledi mi?"

Glen yüzünü ovuşturdu, Dev'in onu daha önce hiç görmediği bir şekilde bitkin görünüyordu - sanki deneyimin ağırlığı onu ezmekle tehdit ediyormuş gibi. "Glen?"

"Çocuk-Cruz," diye başladı doktor, "berbattan da beter. Onu kullandıkları ilaçlar psişik yollarını tıkadı ama aynı zamanda gelişimini de engelledi."

"Lanet olsun." Psy gibi, genetik miraslarının derinliğine bağlı olarak, Unutulmuşların çoğu da insan ilaçlarına iyi tepki vermiyordu. "Beyin hasarı mı?" Günümüz doktorları pek çok şeyi düzeltebiliyordu ama bile beyin hücreleri ölümcül şekilde zarar gördükten sonra onları iyileştiremiyordu.

Glen onu rahatlatmak için başını salladı. "Hayır. Zekâsında bir sorun yok, sadece psişik gelişimi ciddi şekilde zarar görmüş."

"Olabileceği kadar güçlü değil mi?"

Glen yine başını sallayarak onu şaşırttı. "Çocuk standartların dışında. Tag onun kardinal seviyesinde olduğunu söylüyor."

Dev nefesini içine çekti. "Bu mümkün olmamalı." Kardinaller nadirdi, çok nadirdi, gerçi son zamanlarda iki kardinalin Net'ten ayrılmasıyla birlikte halk aksini düşündüğü için affedilebilirdi. Ama Sascha Duncan ve Faith NightStar çok ama çok özel bir kulübün parçasıydı. Dünya genelinde milyonlarca Psy vardı. Bu sayı içinde beş bin kardinal bile olsa, Dev'in beklediğinden daha fazla olurdu. "Kardinal gözleri olamaz." Siyah üzerine beyaz yıldızlar, en güçlü yeteneklere sahip Psy'ların gözleri hem ürkütücü hem de şaşırtıcı derecede eşsizdi.

"İnsan değil," diye doğruladı Glen. "Genetik yapısı hepimiz gibi karışık. Ama Tag, Cruz'un üzerinde tuttuğu kalkanları bıraktığında, çocuğun gücü sizi bir kasırga gibi vuracak."

Dev bu açık ifadeyi görmezden geldi. "Bana bu çocuğun kendi kalkanı olmadığını mı söylüyorsun?"

Glen'in gözlerinin altındaki torbalar daha da derinleşiyor gibiydi. "Evet. Ve melez bir kanı olsa da, olağanüstü sayıda aktif Psy genine sahip, o kadar çok resesif çift var ki..." Glen başını salladı. "İlaçları aldığı sürece psişik kanalları tıkalı, ama onu çıkarırsan kanallar ardına kadar açılıyor."

"Lanet olsun." Dev ellerini saçlarının arasında gezdirerek seçenekleri hızla değerlendirip bir kenara bıraktı. "Eğer ona kalıcı koruma sağlamanın bir yolunu bulamazsak delirecek."

"Çocuklarımıza herhangi bir ilaç vermekten nefret etsem de daha hafif dozda ilaç vermeyi düşündüm," dedi Glen. "Ama?"

"Ama bu ilaçlar onu bir zombiye dönüştürüyor." Kapıya doğru baktı, yüzünün her yorgun çizgisinde merhamet vardı.

"Ne anlıyor mu?"

"Tag onu dışarı çekmeyi başaramadı-Cruz muhtemelen onu gardiyanı olarak görüyor, bu yüzden bu pek de sürpriz değil."

Dev, Katya'nın arkasını dönmüş halini ve boş sesini hatırlayarak içten içe irkildi. "Onunla konuşacağım. Bilmem gereken başka bir şey var mı?" Cruz dışındaki her şeyi gerisine iterek takım elbisesinin ceketini çıkardı, ardından kravatını çözüp çıkardı ve gömleğinin üst düğmelerini çözüp kollarını sıvadı. Bir çocuğun odasına okul müdürü gibi görünerek girmenin faydası yoktu.

"Anlayabildiğimiz kadarıyla ailesi yok-Aryan'ın ekibi onu ShadowNet'te takip etti."

"Neden iki kişi onu fark etmedi? "ShadowNet'in sağladığı biofeedback'e ihtiyaç duyan herkes için değil, pek çok şey gibi, bu da onların karmaşık genetik yapılarına bağlıydı. "Bu yüzden sürekli olarak bu seminerleri düzenliyoruz, böylece yetişkinler yardıma ihtiyacı olabilecek küçüklerle dikkat etmeleri gerektiğini biliyorlar."

"Çünkü kimse onu 'göremiyordu'," diye yanıtladı Glen. "Çocuk tamamen izole edilmiş durumda."

Dev bunun imkânsız olması gerektiğini biliyordu. Herkesin kendini bağlı hissettiği *birileri* vardı, bu bağ her iki tarafın da tercih etmeyeceği sağlıklı bir bağ olsa bile. "Ah, kahretsin." Çocuğun korkmasına şaşmamalı. Bir karar vererek çenesini ovuşturdu. "Tag Cruz'u odanın dışından tutabilir mi?"

"Evet. Onunla yalnız mı kalmak istiyorsun?"

Dev'in başını sallamasıyla Glen yatak odasının kapısına gitti ve Tag'e dışarı çıkmasını işaret etti. İri adam sessiz adımlarla oturma odasına girdi, gözleri öfkeyle parlıyordu. "Onun büyükanne ve büyükbabasını boğabilirim."

Dev başını salladı. "Onları önce ben vurmazsam olmaz." Eğer Cruz protokole uygun olarak getirilmiş olsaydı, çocukluğundan itibaren güçlerini geliştirmesi ve koruması öğretilecekti. Şimdi, akıl sağlığını kurtardıkları için şanslı olabilirler. "Biraz zaman alabilir. Kalkanı tutabilir misin?"

"Gerekirse bunu günde yirmi dört saat yapabilirim," dedi Tag. "Çocuk benimle savaşıyor - nasıl yapacağını bilmiyor. Ama belli bir yarıçap içinde kalmam gerekiyor."

"Tiara seni heceleleyebilir mi?"

Tag başını çevirdi ama Dev onun elmacık kemiklerinin üstündeki koyu kırmızı kızarıklığı görmeden önce değil. "Az önce Paris'ten gelen bir uçağa bindi."

Glen'in gözleri şeytani bir neşeyle parladı. "Ona yetişmek için sabırsızlanıyor olmalısın."

"kapatmazsanız ikinizi de döverim."

Ruhunu saran buzları eritmeye hiç yaklaşmamış olsa da bu küçük eğlence patlamasından memnun olan Dev, Cruz'un odasına girerek kapıyı arkasından kapattı. Çocuk yan tarafına kıvrılmıştı, on yaşındaki bedeni olması gerekenden çok daha küçüktü.

Saçları koyu renk ve ipeksiydi ve çoğu çocuğun annesine feryat etmesine neden olacak bir çanak şeklinde kesilmişti. Ama Cruz'un şikayet edecek bir annesi yoktu. Ve son birkaç saate kadar muhtemelen neye benzediğini bile fark etmemişti. Şimdi, çocuğun kocaman kara gözleri Dev'in bir sandalye kapıp Cruz'un başucuna oturması için öne doğru çekmesini takip ediyordu. İlk şoku o zaman yaşadı.

Glen, Cruz'un gözlerinin insan gözleri olduğunu söylemişti. Ama değillerdi. Bu kadar yakından bakınca Dev, siyaha yakın irislerin derinliklerindeki tuhaf koyu altın rengi titreşimi gördü. Olağanüstü. Neden kimse fark etmemişti? Geriye dönüp düşününce cevabı buldu: Uyuşturucular Cruz'u o kadar bozmuştu ki bakışları da donuklaşmıştı.

"Ben Dev," dedi ve bekledi. Cruz onun psişik duyuları için bir hayaletti, yok denecek kadar hafifti.

Çocuk tek kelime etmedi.

Gülümseyen Dev farklı bir yol izledi. "Buna inanmayacaksın ama ben de bir zamanlar senin yaşıdaydım. Eğer o saç kesimi bana yapılısaydı, kuaföre ciddi zarar verirdim."

Bir göz kırpma. Başka bir şey yok.

"Tamir etmesi için birini organize etmemi ister misin?" Bir göz kırpma daha, ama bu sefer daha yavaş.

Dev sıırttı. "Ya da sende kalabilir. Kadınlar bunu bir çocukta sevimli buluyor. Muhtemelen ölümüne şımartılacaksın."

Cruz elini saçına götürdü ve rengini görmek istercesine öne doğru çekti. "Saçımı annem keserdi." Sesi sessizdi... ve kontrol edemediği vahşi bir psişik güçle doluydu.

PETROKOV AİLE ARŞİVLERİ

25 Mayıs 1975 tarihli mektup

Sevgili Matthew,

Kız kardeşin Emily yanımda uyuyor ama onun tatlı gülümsemesi bile kalbimi harap eden kederi durduramıyor. Baban... Bir kahin olarak, nüfusun çoğundan çok daha fazla akıl hastalığı riski hep biliyordum. Yine de bilmemeye çalıştım. Çünkü o benim kalbim, onsuz ne yapardım bilmiyorum.

Bugün kendini psikiyatri koğuşuna yatırdı. Gitmemesi için ona yalvardım. akımlardan, Sessizliğe destek dalgasından korkuyorum. Adelajalar oğullarının "kanıtını" sunduğundan beri, giderek daha fazla insan Konsey'in düşünce tarzına yöneliyor. Ne kanıtı, sorarım size. Tendaji ve Naeem nerede? Neden onları artık hiç görmüyoruz?

Kimse sorularıma cevap vermiyor ve şimdi bakanlıktaki pozisyonum için korkuyorum. Çok yüksek sesle konuşuyorum. Ağzımı kapatmak benim doğamda yok ama paraya ihtiyacımız var. Bu yüzden

onun yerine dinlemeyi dene. Ve babanın yakında eve dönmesi için dua edeceğim.

*Tüm sevgimle,
anne*

BÖLÜM 21

Katya dairenin her odasını gözden geçirmişti. Geniş bir yatak odası, banyo ve geniş ana yaşam alanından dışarıya taşan bir mini mutfak vardı. Ama ön kapı dışında hiçbir çıkış yoktu, hiçbir kaçış yolu yoktu. Mutfaktaki bıçaklar bile küçüktü, ancak meyve kesebilecek kadar keskindi.

Devraj Santos aptal bir adam değildi.

En azından, diye düşündü, bir umut ışığı bulmaya çalışarak, onu sadece bir ışınlayıcının kaçabileceği bir yere koyacak kadar yeteneklerine saygı duyuyordu. Ne yazık ki bu onun psişik yeteneklerinin bir parçası değildi.

Zihnindeki yapbozun içine bir başka anı parçası daha yerleştirildi.

Gözleri büyüdü. "Tabii ki." Onu farklı kılan, eşsiz yapan şeyi görmezden geliyordu. Evet, Gradyan'da telepati seviyesi 4.5'ti. Bu da onun orta seviye bir Tp-Psy olduğu anlamına geliyordu. Ayrıca Gradyan 4.9 M-Psy'ydi.

İki orta seviye yetenek.

Az önce fark ettiği şey, iki orta seviye yeteneğe sahip bir kişinin bazen bir güçlendirme etkisi yaratabileceğiydi - genellikle yeteneklerden yalnızca biri üzerinde. Ancak bu etki o kadar öngörülemezdi ki kullanıcı tarafından gizlenebiliyordu ve o da kendininkini gizlemişti; aksi takdirde çok farklı bir hizmete zorlanmış olacaktı.

İşte bu yüzden, diye düşündü geçmişini bir çırpıda silip süpürürken, o ve Ashaya isyancı faaliyetlerinde birlikte çok iyi çalışmışlardı -Katya direnişteki neredeyse herkese mesajlar ulaştırabilmişti. Çünkü güçlendirme yeteneğini kullandığında, Tp becerileri Gradyan'da 4.5'ten 9'a çıkıyordu.

Ve 9. seviye bir telepat istediği herkesle konuşabilirdi. Ama -kaşlarını çattı- son aylarda konuşmamıştı. Neden? Ellerini başına götürdü, avuçlarının topukları şakaklarına bastırıyordu.

Bir acı oku, ama anıyı da sürükledi.

"Düşük teknolojiyle yapılabilecek her şey"-Ashaya'nın tanıdık sesi
- *"Bu şekilde yaparız. Senden şüpheleniyor, Ekaterina. Ve seni ona kaptırmayacak kadar çok ihtiyacım var sana."*

"Telepatim işleri sayısal olarak daha kolay hale getirecektir."

"Eğer ölüysen değil. Yeteneklerini birleştirmek için enerji gerekir.
-Besin alımınızı artırırsanız, daha fazla uyursanız fark edilecektir."

Zihni şimdiki zamana geri dönerken Katya sendeledi. Aşaya haklıydı - gölge adam... *Ming - bir başka* anı parıltısı, işkencecisinin kimliği kusursuz bir *netlikle* tanımlanmıştı - ondan şüphelenmişti. Ama şimdi onu izleyecek, yemek yeme ya da uyku alışkanlıklarını aniden değiştirip değiştirmedini görecekti kimse yoktu. Ming onun internete erişimini engellemişti ama doğuştan gelen yeteneklerini kullanmasını engelleyecek hiçbir şey yapmamıştı. Kalbine bir ürperti yayıldı - hatta onu bu yetenekleri tam da yapmayı düşündüğü gibi için programlamış bile olabilirdi.

Bir anlık felç. "Hayır." Çenesini eğdi, kendini nefes almaya zorladı.

Korkunun onu durdurmasına izin verirse, gerçekten kazanmış olacaktı. Eylemlerinin kendisine ait olduğuna inanarak, bir şekilde küllerinden doğduğuna, kişiliğini yeniden şekillendirmeye başladığına, ruhunda yaşayan anka kuşu olduğuna güvenerek ilerlemek zorundaydı.

Elbette Ming, Dev'e verdiği ateş fırtınası tepkisini ya da bu tepkinin onu nasıl daha güçlü olmak istemeye iteceğini düşünmemişti.

-Böylece onun amansız gücüne karşı kendini koruyabilirdi. "Bunu bilmenin tek yolu denemektir."

Derin bir nefes alarak bir koltuğa ve gözlerini kapattı. Genellikle Tp kullandığında belirli bir hedefe, belirli bir zihne yönelirdi. Ancak, bir telepat olarak, duyularını açarsa başkalarını da "duyabiliyordu". Bununla birlikte, atamalarının çoğu gibi, zihninin bu yönünü de sıkı sıkıya kilitli tutuyordu.

PsyNet'te bile çoğu zaman kalkanları sürekli bir düşünce akışı sızdıran bireyler vardı. Bu rahatsızlığı binlerle çarpın ve elinizde delilik için bir reçete olsun.

Peki ya burada, ağın dışında? Muhtemelen milyon kat daha kötü olacaktı. İnsanların çoğunda en basit kalkanlardan başka bir şey yoktu. Geçmişleri göz önüne alındığında, Unutulmuşların bir parça daha sofistike olmaları muhtemeldi, ama yine de herhangi bir sayıda sızıntı, ses olabilirdi.

Midesindeki kelebekleri, açık yolları her an kapatabileceği bilgisiyle yatıştırarak koltuğun kollarını kavradı ve iç kalkanlarını indirdi.

Bir anlık saf sessizlik.

WHTIOSKTNIHIGHNSTIONTIJO!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Kalkanları acımasız bir güçle kapanırken başı koltuk başlığına çarptı. Başının çınlamasının durması birkaç dakika sürdü. Gözlerini yeniden açtığı anda omurgası terden ıslanmış, saçları alnına yapışmıştı.

"Tamam," dedi, "tamam." Hızla atan kalp atışlarını zihnini işbirliğine zorlayabilmesi beş uzun dakika daha sürdü. Sonunda tekrar düşünebildi, sandalyenin kollarını daha da sıkı kavradı ve iç kalkanlarını bir kez daha düşürdü - bu sefer çok az bir farkla.

Dev, Cruz'la model arabalar hakkında konuşuyordu - çocuğun devlet bakımına alınmadan önce hoşlandığını hatırladığı bir hobisi vardı - o sırada kapı çalındı. Dev ayağa kalktı. "Ne bakmam gerekecek. Önemli olmadıkça rahatsız etmezler."

Cruz'un alnında küçük çizgiler belirdi. "Neredeyse bir şeyler duyabiliyorum." Başını salladı. "Artık yok. Onu korkutup kaçırdı." Cruz yüzünü buruşturarak yastığını kabarttı ve kapıya doğru baktı.

Dev kaşlarını kaldırarak kapıyı açtı ve kendini Tag ile burun buruna buldu. Büyük telepatın bakışları gök gürültüsünü andırıyordu.

yüzünde.

Diğer adam genellikle tehditkâr görünmemek için aşırı çaba sarf ettiğinden, Dev'in içgüdüleri tam alarma geçti. "Ne?"

"Kapıyı kapat." Sesi öfkeyle titriyordu.

"Cruz'la oturacağım." Glen içeri girerek kapıyı arkasından kapattı.

Dev, Tag'in gözleriyle karşılaştı. "Birini öldürmek istiyormuş gibi görünüyorsun."

"Bu sen oluyorsun," diye mırıldandı Tag kısa ve öz bir şekilde. "O inatçı kafanı yerin dibine sokmalıyım."

"Deneyebilirsin."

"Güzel çocuk, seni tek yumrukla ezebilirim." Derin bir nefes alan Tag yukarıyı işaret etti. "Yukarıda çok *güçlü* bir telepat var ve sen beni uyarmayı düşünmedin mi?"

Dev dondu kaldı. "Sen neden bahsediyorsun? O orta seviye, daha zayıf."

"Saçmalık," diye araya girdi Tag. "Senin küçük sırrın spektrumun en üst sınırına daha yakın." Tag başını iki yana salladı ve şakaklarını ovuşturdu. "Akli benimkine değerken onu yakaladım. Ne aradığını bilmiyorum ama umarım onu durduracak kadar korkutmuşumdur."

Dev çoktan harekete geçmişti, öfkesi içinde kavurucu bir dalga halinde yükseliyordu. Bu kadar güçlü bir telepat büyük miktarda hasar verebilirdi. Katya, Shine'ın zayıf üyelerinin kalkanlarını parçalayabilir, halkını sebzededen başka bir şey bırakmayabilirdi. Ve onu buraya o getirmişti. Onu *güvende* tutmuştu.

Duyularını harekete geçirerek binadaki her metal parçasına dokundu. Sonuç olarak, Katya'nın süitine ulaştığında öfkesi soğuk bir hiddete dönüşmüştü. Yeteneklerini kullanarak kapıya ulaşmadan önce kilidi açtı ve Katya'nın derisini diliyle yüzmek niyetiyle kapıyı iterek içeri girdi.

Bu, onu bir koltuğa yığılmış, burnundan kan sızarken görmeden önceydi.

Tag ne yapmıştı?

Parmaklarını boynundaki nabzın üzerine koyarak rahat bir aldı. Nedenini bilmiyordu. Onun ölümü hayatını oldukça kolaylaştırabilirdi. Bu düşüncüyü şiddetle reddetmeyi bir kenara iterek cep telefonunu çıkardı ve Tag'i aradı. "Bilinci yerinde değil."

"Öyle olmalı," dedi Tag. "Telepatik hat üzerinden bir ılık gönderdim."

Dev'in eli telefonun üzerinde sıkıştı. Tag doğru olanı yapmıştı ama bunun için diğ er adamın suratına bir yumruk atmak istemiyordu. Tanrım, acınacak haldeydi. Bu kadın ilk günden beri onunla oynamıştı ve o h     onu korumak istiyordu. "Yakında kendine gelecek mi?"

"Uzun s  rmez. Bu ona bir ders olacak." Tag'in sesi değişti. "Hiçbir telepat kendini bu kadar açıkta bırakmamalı Dev. Bunu bilmeli. Eğer isteseydim, bir ılıktan daha g  nderebilirdim."

İçinde buz gibi bir cehennem olan   fkesine rağmen Dev, Katya'nın neden b  yle bir risk aldığını biliyordu. "Onu bir hapishaneye koydum. Sen olsan ne yapardın?"

"Muhtemelen aynı." Tag derin bir nefes aldı. "Bu onun için   z  lebileceğimiz anlamına gelmiyor. Senin kalkanların titanyum, ama o Shine'daki insanların yarısının kalkanlarını kırabilecek kadar g     ."

"Bir dahaki sefere olmamasını sağlayacağım." Telefonu kapattı ve Banyoya girip nemli bir havluyla d  nmeden   nce havluyu cebine attı. Çok fazla kan yoktu, ama çıkmasını beklerken lekeli havluyu k   k sehpanın   zerine bıraktı, az   nce neyle karşılaştığının açık bir g  rsel hatırlatıcısı olarak.

Beklerken kızın y  z  ne eleştirel bir bakış attı. İmk  nsız gibi g  r  nse de, onu son g  rd  ğ nden bu yana geçen kısa s  re içinde birkaç kilo vermiş gibiydi. Ama bu, diye d  ş  nd  , doğal iğ d  lerini reddederek, onun sorunu değildi. Bu kez, savunmasız kadınlar konusundaki zayıflığını kendisine karşı kullanmasına izin vermeyecekti. Eğer kendini a bırakmak istiyorsa, ona izin verecekti.

Sonunda g  zlerini amayı başardığında Katya'nın kafası koyu ve benekli bir morluk içindeydi. Neredeyse aynı anda midesi bulandı ve boğazının d  ğ  mlendiğini hissederek   ne doğru eğildi.

"Nefes al!"

Kesik kesik gelen komut her şeyi kesip atıyor, mutlak kontrolüyle onu ürpertiyordu. Burnunun dibine bir bardak itildiğinde bardağı aldı ve yavaşça doğrulup oturma pozisyonuna geçti.

"İç," diye emretti Dev, yüzü daha önce hiç görmediği bir şekilde acımasızdı. "Sistemi daha hızlı çalışır hale getirecektir."

Kendisini kamyon çarpmış gibi hissettiğinden, daha iyi hissetmesini sağlayan hiçbir şeye itiraz etmeyecekti. Bardağı dudaklarına götürerek derin derin içti. Tadı hafif tatlıydı ama ağızda güçlü bir ilaç tadı bırakıyordu. Suyu vitamin kattığını tahmin ederek bardağı bitirdi ve koltuğun yanındaki masaya koydu. "Kimin kanı bu?" diye sordu nemli havluyu görünce.

"kimin?"

Yutkundu ve karşısındaki koltukta oturan çok tehlikeli adama baktı, bir ayağı diğer dizinin üzerine kolayca asılmıştı. Bu onu daha az korkutucu yapmıyordu. Aslında, adamın katıksız sakinliği nabzını hızlandırmıştı. Adam öfkeliydi, o kadar öfkeliydi ki hücreleri korkuyla çalkalanıyordu. "Dev," diye başladı.

"Tam olarak ne zaman," araya girdi, "bana bir zihni patlatabilecek kadar güçlü bir telepat olduğunu söylemeyi planlıyordun?" Soğuk bir ses tonu, kusursuz bir telaffuz, gözlerini kırpmadan onu izleyen gözler.

"Bilmiyordum." Kollarını gövdesine doladı, kendini hesaplanamayacak kadar açıkta hissediyordu. "Yemin ederim, keşfe çıkmaya karar vermeden hemen öncesine kadar bilmiyordum."

"Keşfetmek mi?" Bir kaşını kaldırdı. "Bunu bir dakikalığına bir kenara bırakalım - tam olarak ne kadar aptal olduğumu düşünüyorsun?"

"Ben-"

"Dur." Bu onun nefesini kesen tek ve kısa bir kelimeydi. "Hafıza kaybı olayı artık işe yaramayacak."

Duygular kabaran bir dalga halinde yükseldi. "Gerçek bu. Daha fazlasını hatırlıyorum, ama değil-"

"Umurumda değil." Aynı korkutucu derecede sakin sesle söyledi. "Tek ilgilendiğim senin emirlerin."

"Ben. Bilmiyorum. Bilmiyorum." Duygu kabarması uzuvlarını dolduruyor, sesini boğuklaştırıyordu. "Ve bunu kaç kez söylediğin önemli değil."

Bana sorarsanız, anılarım geri gelene kadar hatırlamayacağım. Programlamaya bağlı olarak o zaman bile hatırlamayabilirim."

"Bunu konuşmuştuk - Shine'a göre sen tamamen işlevsel bir gizli ajansın."

Parla.

Dev değil.

"Ya sen?" diye sordu. "Sen ne düşünüyorsun?"

Daha önce hiç görmediği karanlık bir kenarı soğuk bir bakış. "Sanırım bir kurban haline getirildim." Ayağa kalktı. "Ama kimse hatalarımdan ders almadığımı söyleyemez."

"Dev-"

Ellerini sandalyesinin kollarına koymak için eğildi ve onu engelledi. "Bir daha *as/a* Shine'da kimseyi taramaya kalkma. Sana karşı ölümcül güç kullanımına izin verdim."

Tüm hava vücudunu terk etti. Kalbi sanki kayaya dönüşmüş gibi hissetti. Ama onun görmesine izin vermeyi reddetti, içinde zar zor büyüyen bir şeyin canına okuduğunu bilmenin tatminini ona yaşatmayı reddetti. "Anlaşıldı, Bay Santos."

Yüzü, ifadesi, hiçbiri değişmedi. "Güzel. Bu şekilde kaldığından emin ol."

BÖLÜM 22

Katya, kapı Dev'in sırtında kapandıktan sonra bile kendini uzun süre kapıya bakarken buldu. Kısa bir süre önce ondan, gerekirse kendisini öldürmesini istemişti. Şimdi ise yaşama düşüncesi içinde isyankâr bir nabız gibi atıyordu. Bunu yenecekti; Devraj Santos'a gözünün önünden uzaklaştırabileceği bir rahatsızlık olmadığını göstermek için bile olsa. O Katya Haas'tı ve bir *insandı*. İnsan olma hakkı için kanını dökmüştü. Hayatta kalmıştı!

Masanın üzerindeki bardağı soğukkanlılıkla alıp kapıya doğru fırlattı. Çok tatmin edici bir çarpma sesi çıkardı. Dev'bir dahaki sefere daireye girdiğinde ayakkabı giymediğini . Hatta, diye düşündü, sehpadan bir vazı alırken, umarım ayaklarını parçalamıştır. Bir başka çarpma sesi, porselen parçaları kristale karıştı.

Başka bir kırılabilir nesne ararken, eline bir damla su düştü. Kafası karışmış bir halde yere baktı. Su gelmişti? Tavan kuruydu ve suyu ağzına götürdüğünde tuz tadı almıştı.

Gözyaşları.

Ağlıyordu. Titreyen parmaklarını yanaklarına götürerek merakla ıslaklığı sildi. Daha önce de ağlamıştı; bunu biliyordu. Ming'in onu gömdüğü o karanlık odada o kadar çok gözyaşı dökmüştü ki. Ama hiçbirisi bunlar gibi değildi. Temiz. Öfkeli. Kararlı. Bu kez kendini kurban gibi hissetmiyordu. Kendini haksızlığa uğramış ve intikamını alacak bir kadın gibi hissediyordu.

Devraj Santos kiminle bilmiyordu.

Dev bir saat sonra Ashaya'yı aradığında hâlâ öfkenin doruklarındaydı.

M-Psy neredeyse aynı anda cevap verdi. İlk sözleri "Katya iyi mi?" oldu.

"Onun ne kadar güçlü bir telepat olduğunu biliyor muydun?"

Ashaya'nın gözleri kocaman oldu. "Evet, ama bunu asla zarar vermek için kullanmazdı." "Tanıdığın kadın bunu yapmamış olabilir," diye tersledi Dev. "Sende var

şimdi ne yapabileceği hakkında hiçbir fikrim yok."

Dorian'ın yüzü Ashaya'nınkiyle yer değiştirdi. "Bu kadar yeter." Hırıltılıydı. "Soruyu sormayarak çuvalladın. Bunu dostumun üzerine yıkma."

Dev'in öfkesi ona geri döndü. Dorian'ın haklı olduğunu biliyordu, aramadan önce de biliyordu. Derin bir nefes alarak, "Özür dilerim," dedi.

Dorian elinin tersiyle itti. "Kimseye zarar verdi mi?"

"Bu sefer değil." Tag'in olay yerinde olması saf, kör bir şanstı. "Sascha ile konuşmam gerek."

"Bir telepat için fazla bir şey yapamaz."

"Kalkan sorunu olan bir çocuğumuz var." DarkRiver'in Talin'le paylaşmasına izin verdiği bilgilere göre, Sascha ağdaki ya da ağ dışındaki en iyi kalkan yapıcılardan biriydi.

"Lucas'ı ara," dedi Dorian. "Sana Sascha'nın cep numarasını vermek hayatıma değmez."

"Neden?"

"Luc'u ara. Kod burada." Bir duraklama. "Ve bir daha dostuma bağıırırsan boğazını koparırım. Anlaştık mı?" Leopar gözleri bir insan yüzüne bakıyor.

Dev o gözlere baktı, gördüğünde bir baskınlık gösterisi olduğunu anladı. "Kristal ama beni kolay bir av olarak görme." Yırtıcı Dönüşenlerle konuşurken, zayıf görünmek ölümcül olabilirdi.

Dorian'ın gözleri parladı. "Bu saçmalığı bir daha yapmadığın sürece, hangimizin daha ölümcül olduğunu öğrenmek zorunda kalmayacağız."

Temper artık tasmalıydı, Dev ana iletişim paneline Lucas'ın numarasını girdi. DarkRiver alfasının yüzü bir an sonra ekranda belirdi. "Santos," dedi Lucas, kedi yeşili gözleri meraklıydı. "Bu Noor ve Jon'la mı ilgili?"

"Hayır." Dev, Talin'in evlat edindiği iki Unutulmuş çocuktan söz edilince başını salladı. "Bir iyiliğe ihtiyacım var."

"Takip ettiğimizizin farkında mısınız?"

"Evet." DarkRiver yumuşak dokunuşlarla ülkenin en güçlü sürülerinden biri haline gelmemiştir. "Size borçlu olacağız."

"Yani?"

"Sascha'nın yardımına ihtiyacım var."

Lucas'ın bakışları sessizleşti, niyetliydi. Ama tek söylediği "Açıkla." oldu.

Dev ona basit bir taslak verdi. "Sascha'nın ona kendi kalkanlarını yapmayı öğretebileceğini umuyorum. Bunun mümkün olup olmadığını bilmiyorum ama eğer Talin'in söylediği kadar iyiye-

"O en iyisi," diye araya girdi Lucas, her kelimesinde gurur vardı. "Ama bana bu çocuğun hasarlı olduğunu söylüyorsun -eğer hasar beynin kendisindeyse, Sascha hiçbir şey yapamaz."

"Tüm taramalarımız beyninin yüzde yüz çalıştığını gösteriyor. Psişik düzlemde darbe aldı."

"Psişik yaralanmalar da fiziksel yaralanmalar kadar acımasız olabilir."

"Ama," dedi Dev, "iyileşme şansı biraz daha yüksek." Lucas başını salladı. "Sascha'ya soracağım."

"Teşekkürler."

"Bana henüz teşekkür etme." Lucas'ın gözleri insan gibi bakıyordu ama Dev konuşanın panter olduğunu biliyordu. "Evet dese bile, ki eşimin kalbini bilirim, diyecektir, DarkRiver bölgesinden bir adım bile dışarı çıkmayacak."

Dorian'ın önceki sözleri birden anlam kazandı. "Sascha hamile, değil mi?"

Küçük bir baş sallama. "Bunu kendine sakla. Konsey'in gözlerini ona çevirmesini istemeyiz."

"Sascha'nın yardımını istiyorsam sana gelmem gerektiğini mi söylüyorsun?"

"Çocuk için üzülüyorum," dedi Lucas, "ama Sascha önce gelir. Şu haliyle, bir hava jetine binip size gelmemesi için muhtemelen onu domuz bağıyla bağlamam gerekecek."

"Ama ona söyleyeceksin?" Dev sordu.

"Evlendiğinizde, eşinize yalan söylemeyi deneyin ve bunun sizi nereye görsün. Sascha ile konuştuktan sonra tekrar arayacağım."

Bu yapabileceği her şeyi yaptığını bilen Dev, Maggie ile konuşmak için dışarı çıktı. "Bana hangi yangınları söndürmem gerektiğini ve hangilerinin bekleyebileceğini söyle."

Kırk sekiz yaşında, doğal gümüş rengi saçlarını moda haline getirmiş zarif bir kadın olan sekreteri kaşlarını kaldırdı. "Peki, nereden başlayayım? Jack ve diğerleri bir toplantı daha istiyor." Dev dişlerini gıcırdatmamak için kendini zor tuttu. "Ne zaman?" Kaçınmak hiçbirini bir yere götürmezdi ve bu şekilde en azından soruna göz kulak olabilirdi.

"Şehirdeler."

"Onları bu öğleden sonra yerleştirin." Başı ağrıyan adam devam etmesi için başıyla onayladı. "Sıradaki?"

"Glen, Hasta X'e yüksek kalorili yiyeceklerin ulaştırılmasını sağlayacağını söylüyor." Ses tonunda hiç merak yoktu. Maggie muhtemelen Hasta X hakkındaki her ayrıntıyı biliyordu; pozisyon için başvuran parlak yeni mezunlar yerine onu işe almasının bir nedeni vardı.

"Sıradaki." Hâlâ o kadar öfkeliydi , savunmasının altından sıyrılıp onu kalbinden bıçaklayan kadını düşünmeye bile cesaret edemiyordu.

BÖLÜM 23

Dev telefonu Lucas'a kapatıp zihnini başka konulara çevirdiğinde bile, DarkRiver alfasının bölgesinde açıklanamaz bir şeyler oluyordu.

Judd Lauren, Psy isyancısı, eski suikastçı ve onu tanıyan herkese göre çok tehlikeli bir orospu çocuğu, kalp şeklindeki yüzünde kocaman gözlerle kendisine bakan küçük kıza şaşkınlıkla baktı. "Evet?" Ormanın zeminine çömelerek tehditkâr görünmemeye çalıştı. "Bir şey mi istemiştiniz?"

Başını salladı, parlak siyah bukleleri omuzlarında zıplıyordu.

Judd PsyNet'ten ayrıldığından beri çocuklarla daha iyi anlaşır olmuştu ama tam o anda kendini tamamen bilgisiz hissetti. Normalde Dorian'la antrenman yapmaya geldiğinde sadece Keenan'la karşılaşır. Ve Dorian'ın oğlu sohbet etmekten çok onların hareketlerini taklit etmekle ilgileniyordu. "Noor," diye tekrar dener. "Keenan'ı mı arıyorsun?" İkisinin çok yakın arkadaş olduğunu biliyordu.

Başını bir kez daha salladı.

Dorian'ın dışarı çıkıp onu kurtaracağını umarak arkasına baktı. Öyle bir şans yoktu. "Oynamak ister misin?" SnowDancer yavrularından biri olan Ben, Judd'ın peşinden giderken genellikle bunu isterdi.

Ama Noor yine başını salladı.

Umutsuzluğa kapıldı. "Ah . . ." Elinde hiçbir şey yoktu.

Sonra gülümsedi, gözlerinin ışıltısında saf bir güven vardı. "Sana bir hediyem var." Küçük bir yumruk kaldırdı.

"Ah?" Şaşkınlıkla elini avuç içi yukarı bakacak şekilde kaldırdı. "Neden?" "Çünkü biz aynıyız."

Judd elini, Brenna'nın avucuna koyduğu nehir pürüzsüzlüğündeki taşın üzerine kapattı ve kendisinin bu parlak masum gibi olmadığını biliyordu. Yeteneği onu önce bir suikastçı, sonra da bir şifacı yapmıştı ama yine de öldürmek onun için çok kolay olacaktı - sadece Brenna'ya, ailesine ve

Arkadaşları, *sürüsü*, onun o acımasız çizgiyi geçmesini engelledi. "Öyle mi? Bunu nasıl anladın?"

Muhteşem bir gülümseme. "Sadece biliyorum." Sonra öne doğru eğilerek kollarını onun boynuna doladı.

İçindeki tüm nezaketle ona sarıldı ve onu da yanına alarak ayağa kalktı. Dorian'ın evine doğru yürürken, adı "Işık" anlamına gelen küçük bir kızın aralarında ne gibi benzerlikler gördüğünü merak etti.

Eskiden olsa görmezden gelir, mesafeli davranırdı. Şimdi, onun yanağını öptü ve güveninin hediyesini kabul etti.

BÖLÜM 24

Katya sonraki üç gün boyunca kendisine gönderilen her şeyi yedi. Kaçmaya çalışmadı - gerçi banyoda bulduğu reçetesiz satılan ağrı ve grip ilaçlarını sakladı ama pek bir işe yaramayacaktı - ve telepatiyi kullanmaya da çalışmadı. Bunun yerine, duvardaki bilgisayar konsolundan indirdiği egzersiz rutinlerini kullanarak kendini güçlendirmeye odaklandı. Bilgisayar sadece en basit sitelere girmesine izin veriyordu ama sorun değildi. İhtiyacı olan şeye sahipti.

Oturma odasındaki tüm mobilyaları duvarlara iterek, uzanabileceği ve vücudunu yeniden şekillendirmeye başlayabileceği bir alan yarattı. Dev'in onu ne kadar derinden yaraladığını görmesine izin vermek istemediği için cam ve porselen kırıklarını bile temizledi. Odak noktası, fırsatını bulduğunda kaçabilecek kadar güçlenmekti.

Ve sonra... yüzleşmesi gereken bir kabus vardı.

Bayılmasından sonraki dördüncü günde Dev nihayet geri döndü. Gerinme rutinini uygulamaya başlarken onu görmezden geldi. Temizlenmiş alanın kenarında durdu. "Eşyalarını topla. Taşınıyoruz."

Heyecandan içi içine sığmıyordu ama yüzünü ifadesiz tuttu. "Nerede?"

"Ashaya'nın yakınında olacaksın."

Çoktan başını sallamaya başlamıştı. "Bunu konuşmuştuk. Onun yanında bana güven olmaz."

"Bu yüzden gönüllü olarak hafif bir yatıştırıcı alacaksınız."

Midesi bulandı. "Hayır." Bu onu şaşırtacak, çaresiz bırakacaktı. Ve çaresizlikle işi bitmişti.

Dev kollarını, daha birkaç gün önce üzerinde huzurla uyuduğu göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Tamam. Onda hazır ol."

Tırnaklarının avuçlarını ısırıldığını hissedebiliyordu. "Beni uyutmak için kim yumruk atacak?" diye sordu, kan akıtacak kadar öfkeliydi. "Sen mi?"

Adam cevap vermeden çıkıp gitti ve kadının yeni bulduğu sükûnetini bozdu.

Dev dışarı çıktığında Tag Katya'nın odasının önünde bekliyordu. "İyi gitmedi mi?"

"Sakinleştirici almayacak."

"Gerçekten yapacağını düşündün mü?"

"Hayır." O da istemezdi. "Ama hem sen hem de Tiara gideceğinize göre, Sascha'yı görmeye gittiğimizde onun da bizimle gelmesi gerekiyor. Ve tehdit oluşturabilecekken onu yanıma almamın imkânı yok. Lucas boğazımı keser."

"Başka bir seçenek daha var," diye belirtti Tag. "Glen biz yokken onu tıbbi olarak indüklenmiş bir komaya sokabilir."

Dev tüm vücudunun şiddetle uğuldadığını hissetti. "Bunu yapıyoruz, bu bir işkence." Onu kıracak, göremediği, duyamadığı, dokunamadığı o odaya geri koyacaktı.

"Evet." Tag nefesini dışarı verdi. "Biraz telepatiniz var - yeteneklerini ne zaman kullandığınızı anlayabiliyor musunuz?"

"Artık onu izlemem gerektiğini biliyorum - eğer yakınsam, evet."

Tag iri bedenini duvardan uzaklaştırdı. "O zaman yakın dur. Gerekirse onu fiziksel olarak etkisiz hale getirecek kadar yakın."

Dev'in midesi bulandı.

"Ben yaparım." Dev'i herkesten daha iyi tanıyan bir adamdan gelen sessiz bir teklifti bu.

"Hayır." Dakikalar önce çarpmamak için kendini zor tuttuğu kapıya baktı. "O benim."

"Sizin sorumluluğunuz demek istiyorsunuz." Çok kasıtlı bir hatırlatmaydı. "Endişelenme, ben senin sorumluluğundan başka bir şey tarafından yönlendirilmiyorum. kafatasımdaki beyin." Artık öyle değil.

"Şey, şimdi güzel bir şey, dolgunlaşmaya başladı." Tag omuz silkti. "Ve hepimiz senin çaresizlere karşı nasıl olduğunu biliyoruz."

"Ama tam olarak çaresiz değil, değil mi?" Neredeyse onunla *gurur* duyduğunu hissediyordu. Tanrım, ne kadar berbattı. Yine de... eğer doğruyu söylüyorsa -sadece işkenceden değil, zihninin, kişiliğinin yok edilmesinden de kurtulduysa, bunun gurur duyulacak bir şey olması gerekmez miydi?

"Hayır." Tag'in onaylaması düşüncelerinin üzerine soğuk su döktü. "Lucas'a ne söyleyeceksin?"

"Gerçeği." Kendini , artık bulduğu kırık dökük yaratık değil, çok daha tehlikeli... çok daha zorlayıcı biri olan bir kadının öfkesinden uzağa bakmaya zorladı. "Gerekirse ona kendim sakinleştirici enjekte edeceğim."

Tag yine omuz silkti. "Dev, kendine böyle işkence etme. Sorumluluğu bana ver."

"Hayır." Düz. Uzlaşmaya yer yok. "Cruz'u kontrol etmen gerekiyor - bu çok daha yoğun bir iş - Tiara bunu tek başına yapamaz."

"Evet. Eğer onu engellemezsek çocuk hâlâ açıkta."

Keşke, diye düşündü Dev, Katya'yı da bu kadar kolay etkisiz hale getirebilselerdi. Bu onu çok daha az tehdit haline getirirdi ama Katya basit bir Psy , o bir yetişkindi. Tag ya da Tiara onu engelleyebilse bile, Katya onlarla savaşıacak ve bunu yaparken Cruz'un güvenliğini sağlamak için ihtiyaç duydukları enerjiyi tüketecekti. "Katya zihnine girmene izin verseydi," dedi Tag'e, "telepatik kalkanlarını indirebilseydi, onu engelleyebilir miydin?"

Tag, "Tüm bu süre boyunca onu izlemem gerekirdi," dedi. "Bundan nefret ederdi. Cruz'da durum farklı - somurtkan bir tavır takınıyor ama içinde bir kabullenme var. Etrafına koyduğumuz kalkanlara ihtiyacı olduğunu biliyor. Onu güvende hissettiriyorlar."

"Ama Katya'nın kendini ihlal edilmiş hissetmesine neden olurlar." "Bu ve kapana kısılmış."

"O zaman bunu düşünmeyeceğiz." Bu anlık bir karardı, ruhunun ilkel çekirdeğinde verilmişti. "PsyNet ile bağlantısı çoktan kesildi. Bunu yaparsak, onu etkili bir şekilde sakat bırakmış oluruz."

"Yani onun hikayesine inanıyorsun?"

"Neye inanacağımı bilmiyorum." Kafasını kaldırdığında Tag'in yüz ifadesini yakaladı. "Söyle."

"Ne söyleyeceğimi biliyorsun." Tag omuz silkti. "Onu başka birine teslim etmelisin, burada onun duygularının bir önemi yok. Onu mümkün olan en etkili şekilde kontrol altına almalıyız."

Dev bunu biliyordu. Bunun olmayacağını da biliyordu. Kız onundu - ne olursa olsun, başka kimsenin müdahale etmesine izin vermeyecekti. "Belki de bu sefer Konsey doğru olanı yapmıştır." Katya'nın süitinden uzaklaşmaya başladı.

"Belki." Tag onun yanına düştü. "Ve belki de seni sandıkları kadar iyi tanımıyorlardır."

"Yani ben incinmiş kadınlar için enayi değil miyim?" Dokuzuncu yaş gününden bir gün sonra bu şekilde yeniden bağlanmıştı. Hiç kimse bu kabloyu söküp atamazdı.

Asansöre adım attıklarında Tag, "Bir zayıflığın olabilir," diye cevap verdi, "ama bu seni müdür olarak işini yapmaktan alıkoymayacak."

"Yani taş gibi bir piç olduğum gerçeği benim kurtuluşum mu?"

Tag'in gülümsemesi zayıftı. "Son kurul iyi adamlar ve kadınlarla doluydu. Konsey bizi neredeyse canlı canlı yiyordu. Dümende bir köpekbalığına güvenmeyi tercih ederim."

PETROKOV AİLE ARŞİVLERİ

Mektup tarihi 1 Eylül 1976

Sevgili Matthew,

Bugün baban ve Emily ile oynadın, de o kadar çok güldünüz ki ruhumu sevinçten yaktınız. Baban saatlerce akli başında kalmayı başarıyor, ancak bunun ona neye mal olduğunu merak ediyorum.

Bugün amcanız Greg Sessizlik kararı alınca bir darbe daha aldı. Babanın kardeşinin bu adımı atmasını beklediğini sanmıyorum ama Greg'in öngörü yetenekleri David'inkinden daha güçlü. Gözlerindeki kabuslar . . . Keşke ona yardım edebilseydim. Ama ben bir M-Psy'im, bir tarayıcıyım.

Bazı insanlar bu yüzden Sessizliğin önemini anlamadığını söylüyor, ama Tanrım, bunu nasıl düşünebilirler? Ben bir F-Psy ile evliyim, iki küçük telepatın annesiyim. Son gözyaşına, son korku kırıntısına, babanızın gözlerindeki son ışık parçasına kadar tam maliyetini biliyorum.

Hatta ona belki de Greg'in haklı olduğunu, belki de Silence'ın bu yeteneğiyle insanlara yardım edebileceğini söyledim. Kızmadı. Onu tüm varlığımla sevdiğimi çok iyi biliyor - zihninin parçalanmasını, imgelemlerinin karanlığının ağırlığı altında kırılmasını izleme fikri... bu beni paramparça ediyor. Ne dedi biliyor musun Matthew?

Onu yapan her şeyi yok ederek yaşamaktansa deli bir adam olarak ölmeyi tercih edeceğini söyledi. O "vahşi, sonsuz öfkeyi" hissetmeden bir ömür geçirmektense, kalbinde bana, sana ve Emily'ye olan sevgisiyle bir gün yaşamayı tercih ederdi. Baban zaman zaman bir şairdir. Eminim bunu bilmiyordun. Bunu yazarken gülümsüyorum, kararımızı verdiğimizizi biliyorum. Sessizliğe karşı duracağız. Ama Matty, korkarım ki azınlıkta kalabiliriz.

Kalbimdeki tüm sevgimle, anne

BÖLÜM 25

Katya, uçakta yanında oturan Dev'in zorlukla kontrol altına aldığı enerjisinin farkındaydı. Uçağın en arkasına kadar eşlik edildiğinden, uçakta başka kimlerin olduğunu görmeye çalışmaması konusunda uyarılmıştı; yine de ön tarafta hareket eden iki kişiyi fark etmemesi zordu. Biri Dev'Tag olarak tanıttığı iri yarı bir adamdı, diğeri ise mavi-siyah saçları ve süper model elmacık kemiklerinden oluşan yüzüne yerleştirilmiş göz kamaştırıcı kahverengi gözlü gülümsemesiyle Venüs gibi bir kadındı.

Uçakta başka biri daha olduğunu biliyordu ama o kişi Katya'nın görüş alanından uzak tutulmuştu. Katya telepatik bir tarama yapmak, gizli kişinin kimliğini keşfetmek için hiçbir çaba sarf etmedi. Dev uçağa bindikten sonra ona cebindeki basınç enjektörünü göstermişti. Katya bir tehdit beklemişti ama onun yerine bacaklarını kesmişti.

"Beni bunu kullanmaya zorladın," demişti, gözlerinde karanlık ve acı verici bir yaşlılık vardı, "ve seni asla affetmeyeceğim."

O anda, gerçek Devraj Santos'u ilk kez gördüğünü irkilerek fark etmişti. Bir an sonra duvarlarının arkasına çekilmişti ve şimdi, yolculuğun onuncu dakikasında, elektronik veri tabletiyle meşguldü. Aradan geçen süre içinde aralarında tek bir kelime bile geçmemişti.

İleride, Tag'in su almak için koridorda yürüyen muhteşem arkadaşının ilerleyişini takip etmek için bakışlarını kaydırdığını gördü. Kadın geri dönmeye başladığı anda başını geri çevirdi. Katya'nın dudakları kıpırdadı.

"Komik bir şey mi var?"

Bu soru karşısında o kadar şaşırmıştı ki Dev'e bakmak için döndü. Dev hâlâ veri tabletine bakıyordu. "Nereden biliyorsun?"

"Biliyorum."

Dairede ona karşı nazik olacağına dair yemin etmişti ama daha fazlasını yapmamıştı. Onun arkadaşı değildi - söylediği tek bir kelimeye bile inanmazken nasıl olabilirdi ki? Ama şu anda, onun yanında otururken, Dev'e ulaşmanın yolunun mesafe olmadığını fark etti. Adam belli ki konuda çok şey biliyordu - haftanın herhangi bir günü onu alt edebilirdi. Ama kahkaha... Dev kahkaha hakkında pek bir şey bilmiyor gibiydi. Kendisi Psy olsa da, yeni anka kuşu kalbinde bir mizah damarı bulmuştu.

"Tag," dedi sesini alçaltarak. "Kimsenin dikkat etmediğini düşündüğü anlarda o kadına bakıp duruyor."

"Adı Tiara." Dev veri tabanına başka bir şey daha girdi. "Shine'da bu ikisi üzerine açık bir bahis defteri var."

Merakla onun devam etmesini bekledi. Devam etmeyince "Ne hakkında?" diye sordu.

"Tag ona çıkma teklif edecek cesareti ne zaman bulacak?"

Gözlerini kırıştırtarak taş gibi bir suratı olan iri yarı adama baktı. "Arkadaşın hiçbir şeyden korkuyor gibi görünmüyor. Psy Konseyi'ni gözünü kırpmadan alt edebileceğini görebiliyorum."

"İşte bu yüzden çok komik."

"Oh." Şimdi anlamıştı. Nedense bu Tiara Tag'i en derin seviyelerde sarsmıştı. "PsyNet'teyken," dedi başka bir anı kırıntısını yakalayarak, "insan ve değişken dışilerin Sessizlik ipleri olmadan erkeklerine nasıl güvenebildiklerini hiç anlamamıştım."

Dev sonunda ona baktı, o egzotik gözler niyetliydi.

"Özellikle de," diye devam etti, "erkekler daha büyük ve güçlü olduğunda. Sascha Duncan'ın DarkRiver alfasıyla çiftleşmek için kaçtığı zamanki gibi. Onun yanında kendini nasıl güvende hissedebildiğini anlayamıyordum."

"kadın kadına şiddet yok mu?"

"Hayır, kastettiğiniz anlamda değil. Aile içi şiddet duyulmamış bir şey - sanırım buna hiç şans yok," dedi, kendi halkının etkin alfası olan, ölümcül ve tehlikeli adamın yüzüne bakarak. "Sessizlik altındaki erkekler soğuk ve kontrollüdür. Ama dışarıdaki adamlar? Çok öfkelenirsiniz - sizi zayıf bir insana zarar vermekten alıkoyacak hiçbir şey yoktur."

Bir anda sıcaklık düştü, neredeyse nefesinin havayı dondurduğunu görecekti. "Araştırmanız çok kapsamlı olmalı."

"Sen neden ?"

Dev ona baktı, yüzünde hiçbir duygu yoktu. Uzun, donuk bir anın ardından, dikkatini datapad'ine geri verdi. "Önünüzdeki koltuğun arkalığındaki datapad'de bir eğlence modülü var."

Bu cesareti nereden bulduğunu bilmiyordu. Uzanarak kendi veri tabletini aldı ve Kapama düğmesine bastı. Adam sadece elini uzattı. "Bu modelin otomatik hafızası olduğı için şanslısın."

Ona vermek yerine, koltuğunun kenarına koydu. "Kalkanlarımı indireceğim."

Uçaktaki diğeri insanların mırıltıları tarafından bile bozulmayan mutlak bir sessizlik.

"Yapamazsın," dedi sonunda. "Tabii tüm bu ağdan uzakta kilitli kalma paniğı başka bir yalan değılse?"

Bu cerrahi bir saldırıydı, kesin ve ölümcül, ama onun kendisini sarsmasına izin vermeyi reddetti. "Ağ'dan engellendim ama yeteneklerimi kullanmamı engellemek için hiçbir şey yapmadı-"

"Neden?" Dev araya girdi.

"Muhtemelen bu tür bir kesinti sürekli polislik gerektirdiğı içindir." Boğazında toz, ağzında çakıl. "Ya da belki de yeteneklerimi kullanmamı istediğı içindir, ama nedeni ne olursa olsun, bu kişisel kalkanlarım üzerinde kontrolüm olduğı anlamına geliyor. Onları düşürebilirim."

"Bu bir teklif mi yoksa tehdit mi?" Soğuk kelimeler, ifadesiz bir yüz.

"Bir teklif." Kendisine güvenilmemesinden bıkmış usanmıştı. "Dedin ki

biraz telepatiniz vardı. Bu açık bir zihni taramak için yeterli mi?"

Ona cevap vermedi.

Bu yüzden içgüdüleriyle hareket etti, onun istediğı şeyi yapabileceğini varsaydı. "İçeri gel, ne bildiğimi, ne *olduğumu* gör." *Güven bana*, demek istedi. Çünkü öfke onu ancak bir yere kadar götürebilirdi. Kendini çok yalnız hissediyordu. Onu o odaya kilitlediğinden beri geçen günlerde, varlığının sonsuz boşluğunun farkında olarak geceleri birkaç saatten fazla uyumamıştı.

Dev'in elmacık kemiklerinin üzerindeki deri gerildi. "Bana bu kadar mı güveniyorsun?"

"Açık konuştun - eğer bir tehdit oluşturursam ölürüm. Aksi takdirde, bana acımasızca davranacağını sanmıyorum."

Sanki ona vurmuş gibi irkildi. "Bu tür bir istila, bir telepatın tercih edeceği bir şey değil."

"Öyleyim. Bana bir sahtekârmışım gibi davranmayı bırakmanı istiyorum. Sahtekâr değilim." "Hayır." Çenesi sertleşti.

"Neden?" Onunla yüzleşmek için döndü. "Zihnimi işgal ettiğin için kendini suçlu mu hissediyorsun? Sana izin veriyorum Dev."

"Bu onu daha az istilacı yapmaz."

"Peki ya bu?" Elini salladı. "Bana mükemmel bir yalancı gibi davranılan bu yer daha mı iyi?"

Yukarı baktı. Ardından Tiara'nın ikisine gizlenemeyen bir ilgiyle baktığını gördü. Dev ona döndüğünde ses tonu kesikti. "Bunu burada tartışmayacağız."

Vücudunu saran sıcaklık yüzünü renklendirmekle tehdit ediyordu. "Peki. Ama bunu tartışacağız."

Uçağın boşaltılması saat gibi işledi. Dev, Katya ile birlikte indiğinde Cruz ve bakıcıları bir araca binmişlerdi. DarkRiver iki dört tekerlekten çekişli araçla dört kişilik bir karşılama ekibi göndermişti.

Uzun boylu, kendine özgü sarı saçlarını arkadan bağlamış bir erkek öne çıktı. "Vaughn," dedi elini uzatarak.

"Dev." El sıkıştırlarken Dev, Vaughn'un gözlerinin Katya'ya kaydığını ve sonra geri döndüğünü gördü. Adamın Lucas'ın sürüsündeki en yüksek rütbeli adamlardan biri olan bir nöbetçi olduğunun farkında olan Dev, Vaughn'un onun kim olduğunu tam olarak bildiğini düşündü ama yine de tanıştırdı. "Bu Katya."

Vaughn ona elini uzatmadı; bu bir nezaketti çünkü Ağ'daki çoğu Psy kendisine dokunulmasını istemezdi. "Ashaya seninle konuşmayı dört gözle bekliyor."

"Bunun ne kadar güvenli emin değilim," dedi Katya, yüzü asılmış bir halde.

Vaughn endişeli görünmüyordu. "Takviye kuvvetlerimiz var. Hadi gelin."

-Siz ikiniz Cory ve benimle gelebilirsiniz. Mercy ile tanıştın mı?"

Dev başını iki yana salladı. "Bir kurtla çiftleştğini duydum," dedi elini küçük bir el sallamak için kaldıran güzel kızıl saçlıya.

"Travmanın etkisi yeni yeni geçmeye başlıyor." Cansız bir ses, ama gözleri parlıyordu. "Diğerlerini ben götüreceğim. Bu Jamie." Başparmağını yanındaki erkeğe doğru salladı, saçları parlak karamela sarısı ve kobalt rengine boyanmıştı. "O ön koltukta oturacak."

Vaughn takip etmeden önce ilk aracın çekilmesini bekledi. Dev'e ön yolcu koltuğunu teklif etti ama Dev arkada Katya'yla birlikte oturmayı tercih etti. Yolculuk her halükârda ön koltuktaki yolcular için rahat bir sessizlik içinde geçti. Dev, Katya'nın omurgasının sert çizgisinin, aralarında hâlâ asılı duran bıçak sırtı sorunun son derece farkındaydı.

Kadının ensesinden tutmak, pencereden dışarı bakmak yerine yüzünü ona dönmesini sağlamak istedi. Bu dürtüyle savaşmak ona müthiş bir baş ağrısı verdi. Sonuç olarak, DarkRiver'in Sascha ile buluşmak için seçtiği yere vardıklarında berbat bir ruh hali içindeydi.

"Güzel bir yer," dedi Dev. Komşularla mahremiyet sağlayan geniş bir arsa üzerine kurulu tek katlı ev hepsine yetecek büyüklükteydi. Tiara'dan aldığı mesaja göre diğerleri çoktan yerleşmişti. "Şehirden ne kadar uzaktayız?"

"On beş dakika," diye yanıtladı Vaughn. "Size araçlardan birini bırakacağız ve eğer gerekli olduğunu düşünüyorsanız bir tane daha getirebiliriz."

Dev bunu düşünmek için bir an durdu, Katya'nın motorun diğer tarafında sessizce durduğunun farkındaydı. "Herhangi bir nedenle ayrılmak zorunda kalırsak diye bir tane daha iyi olur. Her iki kodun da beni, Tag'i ve Tiara'yı tanımasını istiyorum."

Katya'nın eli kaputun üzerinde yumruk şeklinde kıvrıldı.

"Sadece yarım saat kadar sürer," dedi Vaughn. "Cory seni buna kodlayacak, sonra da diğerlerini yapabilirsin."

Genç erkek leopar arabanın bilgisayar sistemiyle uğraşırken Dev, Katya'nın Vaughn'un yanına geldiğini gördü. "Ashaya iyi mi?"

"Evet." Nöbetçi bir kaşını kaldırdı. "Seni görmeye geldiğini sanıyordum."

"O zamanlar pek iyi bir ruh halinde değildim. Pek konuşmadık."

"O mutlu," dedi Vaughn basitçe. "Dorian, o ve yavru, iyi bir aile oldular."

Cory Dev'den parmak izini girmesini istedi, o yüzden sonraki birkaç yorumu kaçırdı. Arkasını döndüğünde Vaughn telefonunda Katya'ya bir şey gösteriyordu, ikisi o kadar yakındı ki neredeyse dokunacaklardı. Eğer Tag olsaydı ... ama değildi. Dev Vaughn'u tanımıyordu, ona güvenmiyordu. Tüm vücudu gerildi, saldırmaya hazırды.

Kavgasının ortasında evin ön kapısı, daha önce hiç yaşamadığı bir kıskançlık patlamasıyla açıldı. Mercy ve Jamie verandaya çıkarak Vaughn'un dikkatini çekti. Nöbetçi telefonunu bir kenara bıraktı. "Her şey hazır mı?"

Mercy Dev'e dönmeden önce başıyla onayladı. "Sascha öğleden sonra gelecek."

"Teşekkürler." Kendini hiç de öyle hissetmese de kulağa medeni geliyordu.

"Umarım yardım edebilir-" Kızıl saçlı kadın Dev'in başını hızla sallamasıyla ağzını kapattı.

Mercy Dev'in işaretini takip ederken bile Katya kaskatı kesildi. Bir an sonra bu sertlik kayboldu, içinden hava gibi süzüldü, omuzları çöktü. Onu o şekilde görmeye dayanamıyordu. Doğrulama işlemini tamamlaması için Cory'yi bırakarak Katya'nın yanına gitti, sonra da boş verip kolunu beline doladı ve onu vücudunun sıcaklığına doğru çekti.

Ona karşı yumuşamadı ... ama geri de çekilmedi.

"Cory," diye seslendi Vaughn, Dev'in hareketleri hakkında hiçbir yorum yapmadan, "işin bitti mi?"

Ancak Mercy, Dev'e sert bir bakış attı. Gerçek ona bir şimşek gibi çarpmıştı: Katya onunla birlikte New York'a dönmeyi reddederse, leoparlar onun kalması için bir yol bulacaklardı. Ne de olsa Ashaya sadece olağanüstü yetenekli bir M-Psy değildi, leoparların sürüsünde iki de kardinal vardı.

Mercy'nin bakışlarıyla karşılaştı ve onu tuttu. Bir süre sonra hafifçe gülümsedi. "Sanırım biz gidiyoruz. Sonra görüşürüz, Dev. Katya, işte numaram." Bir kart uzattı. "Bana ihtiyacın olursa ara."

Dev, "Onu arayacak mısın?" demek için kedilerin gitmesini bekledi.

"Hayır." Parmak uçlarıyla bir kenarını ovuşturarak kartı cebine soktu. "Ashaya iyi bir insan ama onun beni ne kadar kötü değiştirdiğini anlamıyor. Onu şimdi görüyorum, biliyorsun - yüzündeki o doğum lekesi çok net. Yüz ifadesi hiç değişmedi," diye mırıldandı, "ne yaparsa yapsın ya da ben ne kadar yalvarırsam yalvarayım."

Öfke, ani ve kontrol edilemez bir şekilde boğazına dolanırken, yüzüne bakabilmek için duruşlarını değiştirdi. Ama ona konuşma fırsatı vermedi, ellerini göğsüne koyup itti. "Neden beni tutuyorsun?"

"Çünkü buna ihtiyacın varmış gibi görünüyordun."

Bu açık cevap onun dengesini bozmuş gibiydi. Ama sadece bir anlığına. "Bunu yapamazsın Dev."

"Ne yapmak?" Rüzgârla flört eden saçının bir oynadı.

Elini itmek için uzandı. "Bir dakika önce bana karşı ölümcül güç kullanımına izin verip, bir dakika sonra beni okşamak için emir verdiğinizi söyleyin!"

"Bunu sana söylediğimde fevkalade sinirlenmiştim," dedi, düşmanla ilişki kurma konusundaki tüm kurallarını çiğneyerek.

"Çünkü seninle oynadığımı düşündün." İncinme ve öfkenin öfkeli bir karışımı. "Ve hala öyle düşünüyorsun."

"Başka ne düşünebilirim ki?" Kendini kaybetti. "Sen çok güçlü bir telepatsın ve yine de *unuttun* mu? Bu bir uzvun olduğunu hatırlamamak gibi bir şey!"

"Aynı şey değil!" diye bağırdı, sonra başını tuttu. Adam hemen onun yanağını okşadı. "Ne oldu?"

"Şşş." Gözlerinin arasında çizgiler oluştu.

Neredeyse iki dakika boyunca öylece durdu, başını dinlediğini ima edecek şekilde eğmişti, sanki geçmişinin sırlarını çözmeye başlamıştı. Ama başını kaldırdığında, gözlerinde sadece perili bir acı vardı. "Derinlerde saklı olan kısımları bile görmeye başlıyorum."

O anda ona inanmamak mümkün değildi. "Güzel."

"Emin değilim." Yutkunurken boğazı düğümlendi. "O laboratuvarlarda bir şeyler yaptım Dev, hatırlamak istemediğim şeyler."

Kadının sesindeki korku onu sarstı. Onu hastane yatağında uyanan kazazede, kendisinden ölüm sözü isteyen çelik iradeli kadın olarak görmeye alışmıştı. Ama o kadın bir zamanlar Psy bilim adamıydı ve affedilemez şeyler yapmış olabilirdi. "O kadın her kimse," dedi, sesi sertti, "o canavarla geçirdiğin aylar içinde öldü."

"Bu çok kolay." Amansız bir karar. "Hayır, görmek zorundayım, bilmek zorundayım."

"O zaman yapacaksın." Elini ensesinde gezdirdi, ona dokunma, onu sahiplenme açlığını yatıştırdı. "Bildiğim bir şey varsa, o da senin iradenin kırılmaz olduğudur."

"O zaman geri adım atmayacağımı biliyorsun," dedi, o değişken gözleriyle ona bakarak. Şu anda, güneş ışığında, yarı saydam olacak kadar nettiler. Ama bu onları daha az kararlı yapmıyordu. "Zihnimi taramanı istiyorum."

BÖLÜM 26

Yardımcısının Sri Lanka'daki durumla olarak kendisi için hazırladığı raporu okuduktan sonra Kaleb dışarıya, sivri bir vadinin üzerinde uzanan verandanın en ucuna doğru yürüdü ve zihninin psişik yollarını açtı. Ancak Net'e Konsey Üyesi ve kardinal Tk Kaleb Krychek olarak girmek yerine, kimliğini gizleyerek durmadan yer değiştiren mobil bir güvenlik duvarına büründü.

Nikita Duncan bu küçük numarayı kimden öğrendiğini duysa çok şaşırırdı. Sascha Duncan'ı iltica etmeden önce bir süre izlemişti; NetMind Konsey Üyesi'nin kızını tercih ettiğini göstermişti ve bunun nedenini öğrenmek istemişti. Ama onun kalkanlarını aşmayı başaramamıştı-Sascha Duncan'ın şimdiye kadar gördüğü en iyi kalkan teknisyeni olabileceğini düşündü tarafsızca. Kendini Ağ'ın yollarında kaybetmeden önce yakaladığı anlık görüntülerden öğrendikleri, o ana kadar öğrendiği her şeyden daha faydalı olmuştu.

Şimdi, kendisini görünmez kılan kalkanlarını kullanarak, Ağ'ın gece yarısı gökyüzüne ve Nikita'ya gösterdiği yayılan lekeye doğru fırladı. Her zamanki rotayı izlemek yerine, havuza dökülen akıntılardan birini buldu ve tıpkı bir nehrin denize dökülmesi gibi onu tam da o noktaya sürüklemesine izin verdi.

Bulaşma korkusu yoktu; ölü bölgeyi olduğu gibi tanıyordu. Psy'nin hissetmeyi reddettiği tüm öfke ve acıdan yaratılan NetZihin'in sessiz, gizli ikizi olan KaranlıkZihin'in yankılarını barındırıyordu. Bu yankının bir kısmı Kaleb'in içinde de vardı. Mesele onun bir kardinal Tk olması değildi, mesele onun *çok özel* bir kardinal Tk olmasıydı; zaman ve koşullar tarafından mükemmel bir kanal haline getirilmiş bir kardinal Tk. Bu yüzden NetZihin'le "konuşurken" bile karanlık akıntılarda cezasız bir şekilde ilerledi.

Neosentience ona Kolombo'daki ayaklanmayla ilgili hiçbir şey söyleyemedi ama Kaleb'in bir dizi görüntü gönderdi.

neredeyse doğrudan o bölgedeki çıpaya uzanan tek bir karanlık ipliği filtreledi. Nikita'ya yalan söylememiştir; Ağ'ın bu cansız bölgesinin sorumlusu olarak Psy'ların son zamanlarda artan şiddet eylemlerini görmüyordu ama bu bir etkendi... ve Ağ'ın temellerini sarsmaya başlamıştı. Bu parçalanma henüz çığ gibi değildi ve gönüllü rehabilitasyonlardaki artış bunu daha da yavaşlatabilirdi, ancak er ya da geç bir şeyler vermek zorunda kalacaktı.

Bunu yaptığında, bu leke yayılacaktı. Ve nereye giderse gitsin, ölüm de onu takip edecekti.

BÖLÜM 27

Katya diğerlerinin geldiğini duyduğunda odasının kapalı kapısının arkasında kaldı. Dev ona böyle yapmasını emretmemişti, kapısına nöbetçi bile koymamıştı ama dışlandığı için incindiğini hissederek insanları tehlikeye atacak değildi. Belki de haklıydı ve Ming onun her düşüncesini izlemiyordu -tüm işaretler zihin kontrolünün eksikliğine işaret ediyordu- ama böylesine sallantılı bir zemin üzerine inşa edilmiş bir inancın gücüyle hayatlarla oynamayı nasıl haklı çıkarabilirdi?

Ama eğer haklıysa ve Ming PsyNet'te zihninin etrafında etkili bir çit oluşturduysa, bu çit nasıl yerinde kalıyordu? Görebildiği kadarıyla PsyNet'e hayat veren bağlantısı dışında hiç kimseyle ya da hiçbir şeyle psişik bir bağı yoktu.

Bağlantı yok.

"Ah," dedi yüksek sesle, Ming'in zihinsel savaşındaki becerisinin derinliklerini fark ederek. Çit, kalkan, *hapishane*; bunları o besliyordu. Onu kendi içine hapsetmiş, sonra da son bir hakaret olarak, kendi zihnini, koyduğu duvarları güçlendirmek için programlamıştı.

Elleri çarşafı, yatağı pençeledi. Sadece bir hapishanenin *içinde* değildi, hapishanenin bir parçasıydı.

Dev, Sascha Duncan'ın Cruz'un yatağının diğer tarafına oturup arkadaşının elini omzuna koymasını izledi. Cruz'un gözleri Dev'den Lucas'a gidip tekrar geri geldi. Sascha iç çekti. "Birbirinize sanki çatışmaya girecekmisiniz gibi bakmayı keser misiniz?"

Dev gözlerini DarkRiver alfasından ayırmadan, "Silah yok," dedi.

Sascha kaşlarını çatı. "*Lucas.*" Uslu durması için bir emir.

Leopar alfanın gözleri kedigil bir eğlenceyle parladı. "O isterse ben de isterim."

Cruz yatakta Dev'in cevabını beklerken dudakları hafifçe kıvrıldı.

"Misafir olduğunuza göre," dedi Dev, kapının yanındaki duvara yaslanarak, "sanırım bu raundu sizin kazanmanıza izin vermem gerekecek."

"Çok cömertsin." Lucas, Dev'in pozisyonunu yankılamak için arkadaşına yaklaştı. "Gördün mü Sascha, artık hepimiz arkadaşız."

Sascha cevap vermek yerine Cruz'a odaklandı. "Sence kaç yaşındadırlar?"

Cruz'un yanakları gülümserken gerçekten de çukurlaştı. "On mu?"

Sascha'nın kahkahası odayı doldurdu ve Dev ilk kez onun ne olduğunu gerçekten anladı. Bazı empatlar Unutulmuşlar'la birlikte kaçmıştı, ama birçoğu da geride kalmış, sadece varlıklarının bile halklarına yardım edeceğini ummuştu. Büyük büyükannesi Maya, ailesi iltica etmeyi seçtiğinde henüz bir çocuktı ve empatik yetenekleri orta düzeydeydi. Onun sayesinde empatları tanıdığını düşünmüştü... ama daha önce hiç kardinal bir E-Psy'nin yanında bulunmamıştı.

Eğer herhangi bir duygu hissediyorsanız, Sascha'ya karşı nefret ya da öfke duymanızın imkânsız olduğunu fark etti. Ve birdenbire anladı ki, E Psy'nin sistematik olarak Ağ'da boğulmasının, güçlerinin sınırlandırılmasının nedeni de buydu; Konsey'in gücü için gerçek bir tehdit oluşturuyorlardı. Sessizlik bozulursa, kontrolü ele geçirilenler empatlardı.

Ama ne kadar olağanüstü olursa olsun, Sascha'ya karşı hayranlıktan başka bir şey hissetmiyordu. Evin arka tarafındaki odada sessizce oturan kadının içinde uyandırdığı karmaşık ve çalkantılı duyguların hiçbirini uyandırmamıştı.

Onu özgür bırakamaması içinde bir şeyleri yok etti.

Sascha o anda onun bakışlarıyla karşılaştı, kendi bakışlarında sıcaklıktan başka bir şey yoktu. "Cruz konusunda bana güvenebileceğini düşünüyorum." Omzunun üzerinden Lucas'a baktı. "Kışt. Sürünün yarısı dışarıda nöbet tutarken kimse pencereden atlamaz."

Dev, Cruz'un Saschayla yalnız kalmakta bir sakınca görüp görmediğine bakarken Lucas duvardan doğruldu. Çocuğun zaten bir eli vardı

onunkine sarılmıştı. "Tag ve Tiara'nın kalkan olmaya devam etmesini mi istiyorsun?"

"Evet." Lucas eğilip onun ensesini öperken Sascha gülümsedi. "Bugün temel yapı taşlarıyla başlayacağız. Yine de içimden bir ses Cruz'un bunu çabuk kavrayacağını söylüyor."

DarkRiver alfasıyla birlikte dışarı çıkan Dev, Sascha ve Cruz'un yalnız kalabilmeleri için kapıyı kapattı. "Sascha hamile olmasına rağmen çok ince."

Lucas sinirlendi. "Eşime iyi bakmadığımı mı söylüyorsun?"

"Onu kışkırtmayı bırak Dev," dedi Tiara oturma alanındaki eğlence ekranının önünde bağdaş kurarak oturduğu yerden. "Değişken erkeklerin hamile eşlerine karşı ne kadar vahşi ve yırtıcı çok iyi biliyorsun. Tag, git onlardan birine vur."

Tag içini çekti ve başını kaldırdı. "Bu gerçekten gerekli mi beyler?"

Gözleri yeniden insan olan Lucas, Tag'den Tiara'ya baktı ve görmemesi gereken bir şey görmüş gibiydi. Ama tek kelime etmedi. "Katya'yla tanışmak istiyorum."

Dönüşen erkeğin onun adını söylerkenki aşinalığından hoşlanmayan Dev koridorda yürümeye başladı. "O benimle kalıyor."

"Şey, şimdi..." Lucas omuz silkti. "Ashaya ona bağlı."

"Uzlaşma yok."

Lucas ona kurnazca bir bakış attı. "Sen de mi onunla böyle konuşuyorsun?" "Seni hiç ilgilendirmez."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Bir kedi gülümsemesi. "Sana bir tavsiye, kadınlara hırlama. Bu onları kızdırır."

"Git kendini becer," dedi Dev hiç kızmadan.

Lucas güldü. "yok. Muhteşem bir eşim var."

Katya o anda kapıyı açtı. "Duyduğumu sandım-" Gözleri Lucas'a kilitlendi.

DarkRiver alfası yeşil gözleri ve sıcak leopar cazibesıyla gülümsüyordu. "Sen Katya olmalısın. Ben de Lucas."

"Merhaba." Katya küçük bir gülümseme verdi.

Ateş Dev'in omurgasını dalgalandırdı. "Konuşmak için dışarı çıkalım." Diğer adamı Katya'nın odasında istemesine imkân yoktu.

"Sascha evde olduğu sürece olmaz," dedi Lucas, kapının karşısındaki duvara yaslanarak. "Burada konuşabiliriz."

"ne var ki?" Katya kapı pervazına tutunarak sordu.

Lucas'ın gözleri onun beyaz boğumlarına kaydı. "Ashaya bir çıkış yolun olduğunu bilmeni istiyor."

Dev'in çenesi gerildi. "Burada alfayı oynama Luc. Sana sadakatim yok."

"Ben de senin gibi halkıma bakmak zorundayım Dev. Ve Ashaya Katya'yı gerçek bir dost olarak görüyor."

Dev, Katya'nın kuzeye gitme konusundaki kararlılığını düşündü ve ne yapacağını görmek için bekledi.

"Teşekkür ederim," dedi, kollarını kendine sarmak için parmaklarını çözdü. Vücudu dizginlerinden boşandı, ona gitmek, onu yakınında ezmek istiyordu. Sonra konuştu ve ona karşı duyduğu gurur içinde bir aleve dönüştü. "Ben de onu bir arkadaş olarak görüyorum. Ve onun arkadaşı olduğum için ailesini tehlikeye atmayacağım."

"İşte cevabın," dedi Dev, Lucas'ın sesindeki mutlak esneklik eksikliğini duyduğundan emin olarak. "Başka bir şey var mı?"

"Fikrini değiştirirsen Katya, tek yapman gereken bunu söylemek." Lucas'ın başı hafifçe sağa doğru eğildi. "Gidip eşimle konuşmam gerek."

Tag ve Tiara'nın olaylara göz kulak olacağını bilen Dev, Lucas uzaklaşırken geride kaldı. "Sana verdiği şansını değerlendirmeliydin."

Ses tonu karşısında Katya'nın gözleri fal taşı gibi açıldı.

İçindeki ilkel bir şey onu bitirmeye, iddiasını en son şekilde ortaya koymaya itti. "Gitmene izin vermeyeceğim."

Katya kızgın olması gerektiğini biliyordu ama Dev'in gözlerinde gördüğü bir tehdit değildi. Hayır, o altın rengi derinliklerde yanan şey, yalnızlığını sonsuza dek sona erdireceğini bildiği sahiplenici bir talepti ... ama sadece onun kurallarını kabul ederse. "Geldiğimde kırılmış olabilirim," dedi, derinden gelen kadınsı bir yanı şimdi teslim olursa her şeyin biteceğini hissediyordu, "ama artık bu doğru değil. Parçalar bir araya gelmeye başlıyor."

"Güzel." Bariz bir şekilde tescilli olan çenesini tuttu.

Midesi kelebeklerle doldu, her nefesinde onun elik ve sıcak kokusu vardı ama sesini çıkarmadı. "Bu istediğini yapmayacağım anlamına gelse bile mi?"

Başparmağını kızın alt dudağına sürttü, gözleri kızın ağzındaydı. "Ben asla bir kukla istediğimi söylemedim."

"O halde," dedi, dudakları başparmağını okşarken, "kendini önceden uyarılmış say. Yapabileceğin hiçbir şey beni yapmam gerekeni yapmaktan alıkoyamaz."

Dev'in ifadesi o anda değışti, öfkeyle değil meydan okumayla doldu. "Getir bakalım."

Öpücük sert, hızlı ve açıkça sahipleniciydi; bir uyarı ve bir söz bir aradaydı.

Sascha'yı Cruz'un odasından çıkarken bulmak için koridorda ilerleyen - doğruca eşinin kollarına giden- Dev, dışarıda kendisini takip etmeleri için ifte başıyla işaret etti. "Tag," dedi, Katya'nın tadı dilinde kalıcı bir tatlılıkla, "ikinizden biri de buna katılmalı." Duyduklarını kolayca birbirlerine aktarabilirlerdi.

Tiara zarif bir hareketle ayağı kalktı. "Ben gidiyorum. Zihnini bana açık tut, tamam mı koca adam?"

Tag başıyla kısa bir selam verdi ama Dev adamın gözlerindeki açlık parıltısını gördü. Bu, iki telepatın iletişim kurmasının nasıl bir his olduğunu merak etmesine neden oldu - Tag, Tiara olduğunda farklı bir şey mi hissediyordu? Bir yanı Katya'nın zihnini kendi zihnine açmasının bir şey olacağını düşünmeden edemiyordu.

O zaman geri adım atmayacağımı biliyorsun. Zihnime bakmanı istiyorum.

Tüm erkeklik içgüdüleri reddederek homurdandı. Böyle bir temasın samimiyetle hiçbir ilgisi olamazdı; bu en kötü türden bir ihlal, olması gerekenle alay etmek olurdu.

"Dev, iyi misin?" Arayan Tiara'ydı, sesi alçak perdeden geliyordu.

Duygularının yüzüne yansımalarına izin verdiğini fark ederek başını salladı. "Sascha," dedi ve ayağı kalkan empata dönerek

Lucas da diğer yanında. "Cruz hakkında ne düşünüyorsun?" "Hasarlı ama geri dönülemez şekilde değil." Cesaret verici bir gülümseme. "Çocuk kalkan kullanmayı öğrenebilir."

Tiara bir nefes verdi. "Kahretsin, bunu duyduğuma sevindim. Ama ona göstermeye çalıştığımız şeyleri neden anlamıyordu?"

"Yolları" dedi Sascha, "o kadar tehlikede ki sadece onun için tamamen yeni bir kalkan biçimi tasarlamak zorunda kaldım."

"Bunu yapabilir misin?" Tiara sordu. "Tag planı istiyor."

"Şu anda devam eden bir çalışma, onu içten dışa doğru inşa ediyorum. Daha doğrusu," diye düzeltti, "Cruz, benim talimatlarıma göre. Şimdiye kadar elimde olanları size vermekten mutluluk duyarım."

"Luc," dedi Dev iki kadın uzaklaşırken, "seninle konuşmam gereken başka bir var."

"Öyle mi?"

"Smokies'teki yeni leopar sürüsüyle herhangi bir bağlantın var mı?"

"Bu Remi'nin sürüsü," dedi Lucas kolayca. "RainFire."

"Remi?" Dev başını salladı. "Bir yerlerde timsah avlıyor olmalı gibi geliyor."

"Remington'ın kısaltması. Birinin bu ismi kullanması onu çok kızdırıyor."

"Tüyo için teşekkürler."

Lucas sıırttı.

"RainFire ne zamandır buralarda?"

"Yaklaşık bir yıl. Remi dolaşırken tanıdığı birkaç yalnız kişiyi topladı, bir bölge buldu ve sürünün açık olduğuna dair bir çağrı gönderdi. Şimdi makul bir grup oluşturduklarını duydum."

"Bölge olayı nasıl işliyor?" "Bir sebep mi soruyorsun?"

"Bölgede gergin insanlar var, topraklarına adil bir şekilde sahip olan insanlar." Pek çok Unutulmuş o bölgeye yerleşmiş, dağların devasa gölgesinde huzur bulmuştu.

Lucas başını salladı. "Sorun olmaz. Remi halkı için çok büyük bir arazi satın aldı ve Bölge Savaşları'ndan sonra Anayasa'da yapılan değişikliklere göre, kamu mülkiyetindeki alanlar üzerinde Dönüşen hakları var."

Dev bu yasaları kendisi de okumuştı. "Doğal manzarayı koruduğu ve diğer Dönüşenlere karşı elinde tutabildiği sürece onun mu? Bu Barış Anlaşması'na aykırı değil mi?"

"O bölge sahipsizdi," dedi Lucas. "Eğer sahipli olsaydı ama sürü zayıf olsaydı, o zaman da girebilirdi. Boş olması işi daha da kolaylaştırıyor."

"Peki ya halkımın o kamu arazisine erişimi?"

"Hâlâ onların, ama Remi burayı ele geçirmeyi başlarsa, onun kurallarına uymak zorunda kalacaklar."

"Tam olarak adil değil."

Lucas omuz silkti. "Eğer onu elinde tutarsa, bölgesindeki insanlara yardım edeceğine de söz verir, böylece insanlar ve yırtıcı olmayanlar leopar korumasına sahip olur. Fena bir anlaşma değil."

"Remi bir bok parçası değilse tabii."

Leopar alfanın yüzüne bir sırtıma yayıldı. "Bunu söylediğini ona söyleyeceğim."

"Bana direkt hattını vermeni tercih ederim. O piçi konuşmak için yeterince uzun süre sıkıştırıramam."

"Kendi bölgesini kurmakla meşgul." Ama Lucas cep telefonunu çıkardı ve verileri kablosuz olarak Dev'in kendi telefonuna gönderdi. "Remi iyi. RainFire'ın bir arada kalıp kalmayacağını görmek ilginç olacak. Dediğim gibi, sürünün temelinde Remi onları tatlı dille kendisine katılmaya ikna edene kadar yalnız yürümeyi seçen bir grup leopar var."

"Onun hakkında biraz bilgin var gibi görünüyor. Sürülerin bağımsız olduğunu sanıyordum."

"Zaman değişiyor," dedi Lucas, artık ses tonunda eğlence yoktu. "İstihbarat en izole sürüler için bile faydalı bir araçtır."

Dev diğer adamın gözleriyle buluştu. "Ülkenin dört bir yanında Unutulmuşlar var."

"Belki de konuşmalıyız."

EARTHTWO KOMUTA GÜNLÜĞÜ: GÜNIŞIĞI ISTASYONU

10 Temmuz 2080: Resmi olay raporu: Dört personel önemli güçte bir halüsinasyon dönemi geçirmiş gibi görünmektedir. Düzensiz beyin aktiviteleri sırasında ana yatakhane büyük hasara yol açmışlardır. Onarımlar şu anda devam ediyor.

Etkilenen tüm bireyler sağlık görevlileri tarafından kontrol edilmiş ve on iki saatlik gözlemin ardından durumlarının stabil olduğu bildirilmiştir. Sağlık ekibinin elinde şu anda kesin bir veri bulunmamakla birlikte, dört kişinin gıda zincirindeki bir kirletici madde tarafından zehirlenmiş olabileceği teorisi üzerinde durulmaktadır. Malzemelerimiz toksin taramasından geçiriliyor.

BÖLÜM 28

Katya öğleden sonrasının geri kalanını odasındaki küçük iletişim ünitesinde arşivlenmiş haber görüntülerini izleyerek geçirdi. Hafızası gittikçe daha fazla geri geliyordu ve birkaç kez kendini sunucuya soru sorarken buldu. Bu bir kez fazla olunca paneli kapattı ve bacaklarını esnetmeye karar verdi.

Mutfağa girdiğinde kimse onu rahatsız etmedi. Tezgâhın üzerindeki kâseden bir elma aldıktan sonra arka kapıyı açtı ve dışarı çıktı.

"Güzel bir gece olacak," dedi Tiara arka çimenlikte zarif bir egzersiz rutini uyguladığı yerden, saçları şık bir at kuyruğu şeklinde toplanmış, vücudu dökümlü beyaz bir bluz ve siyah taytla örtülmüştü.

Elmadan bir ısırık alan Katya, akşamın erken saatlerinde gökyüzüne baktı. "Nasıl anlayabiliyorsun?"

"*Oma*'mın dediği gibi, hava durumu sezgilerim var." "*Oma*?"

"Büyükanнем." Tiara uzun bacaklarını neredeyse kedigillere özgü bir şekilde uzattı. "Endonezya'da doğdu ama atalarının hepsi Hollanda'dan gelen denizcilerdi. Kimse bir denizci gibi hava durumunu okuyamaz."

Elma Katya'nın dilinde tatlı, hafif mayhoş bir tat bıraktı. Keyifle bir ısırık daha aldı. "Aileniz Endonezyalılarla mı evlendi?"

"Anlamıyor musun? Ben bir itim." Avrupa'dan çok uzaklardaki atalarını fısıldayacak kadar eğilmiş bir gözden göz kırptı.

Katya gülümsemekten kendini alamadı. "Bir çeşit yoga yapıyorsun."

"Bu daha atletik versiyonlardan biri." Bacağını bir dansçının gibi uzatarak yavaş bir kavisle dönerken gülümsedi. "Bana katılmak ister misin?"

Katya daha güçlü olmanın kaçışına yardımcı olacağını düşündü. "Bu kıyafetlerle yapabilir miyim?"

Tiara eleştirel bir gözle kot pantolonunu ve eşofmanını inceledi. "Hayır, daha hafif kıyafetlere ihtiyacın var. Benimkilerden birini ödünç alabilirsin."

"Benden yaklaşık bir karış daha uzunsun," diye Katya.

"Ve birkaç kilodan daha ağır." Tiara , bir eli kıvrımlı kalçasındaydı.

Katya onun, insan ressamların çoğunun çizmekten hoşlandığı kadın idealinin vücut bulmuş hali olduğunu düşündü. Olgun kıvrımları, boyu ve neredeyse elektrikli bir güzelliği vardı.

"Doğru," dedi Tiara başını sallayarak. "Ne yapacağımızı biliyorum. Sweatshirt'ü çıkar ve kot pantolondan kurtul. Güneş hâlâ tepede, o yüzden tişört geçen hafta aldığım taytlarla idare eder."

Katya emredileni yapmak üzere içeri girdi. Tiara bir dakika sonra bir çift tayt attı. Zayıf bedenine bol geldikleri için bir iğneyle tutturmak zorunda kalsa da, başka türlü gayet iyidiler ve ayak bileğinin ortasına kadar uzanıyorlardı; bu da Tiara'da muhtemelen diz hizasında oldukları anlamına geliyordu. Kendi saçlarını atkuyruğu yaparak çıplak ayaklarıyla çimenliğe doğru yürüdü.

Tiara ona temel esneme hareketlerini göstermeye başladığında, Katya vücudunun neredeyse hiç düşünmeden ritme kapıldığını hissetti. Birkaç dakika sonra, diğer kadın ona düşünceli bir bakış attı ve "Başka bir şey deneyelim" dedi.

Katya Tiara'nın gösterisini izledi, sonra da aldatıcı derecede yavaş olan hareketi kopyaladı.

Tiara başını salladı. "Bunu daha önce de yapmıştın."

"Evet." Katya başka bir harekete geçti. "Zihnim hatırlamasa bile bedenim hatırlıyor." Beyni, yoganın Net'te değerli bir egzersiz şekli olarak kabul edildiği bilgisini verdi, çünkü bedenin yanı sıra zihni de eğitmek anlamına geliyordu.

"Harika. Bu da demek oluyor ki bebek olayını atlayabiliriz."

"Hiç sanmıyorum." Titreyen baldır kaslarını ovuşturan Katya başını salladı. "Vücudum istekli olabilir ama olması gerektiği kadar yetenekli değil."

Tiara o megawatt sırıtışıyla gülümsedi. "Dev'e çene çalacak kadar güçlüysen, Tiara'nın Yoga Dersi için de yeterince güçlüsün demektir."

"Dev'e gevezelik ettiğimi nereden biliyorsun?" Pozisyonunu alarak vücudunu yavaş ve basit bir rutinden geçirdi.

Onun yanında, Tiara çok daha karmaşık bir dizi hareket yaptı. "Buna kadınsı sezgi diyebilirsiniz."

"Biliyor musun," dedi Katya, sırtından ter boşandığını hissederek, "ilk Psy'lerin sezgileri oldukça gelişmiş insanlar olduğuna dair bir teori var."

"Aynı ilkel balçıktan geldiğimizi söylüyorlar."

Katya hafızasının sisli bankalarını araştırdı ve daha fazla veriye ulaştı. "Konsey Sessizliği korumayı başarırca," dedi, vücudunu her kası mükemmel bir uyum içinde olana kadar hizalayarak, "ve Psy'ların çoğunluğu sadece diğer Psy'larla çiftleşirse, tamamen farklı bir yönde evrimleşme olasılıkları var."

"Bu tür bir evrim çok uzun zaman alacaktır. Şahsen bunun gerçekleşeceğini sanmıyorum." Katya'nın setini tamamlamasını izlerken omuz silkti. "Bence Psy'ın içindeki insanlık yüzeye çıkacaktır."

Katya'nın ayakları çimlerin üzerine inip onu toprağa köklerken başını iki yana salladı. "Bu, içlerinde hâlâ biraz insanlık olduğunu varsayar." Ming'le geçirdiği sonsuz saatlerden sonra böyle bir şey olmadığını biliyordu.

Dev o akşam Katya ile konuşmaya giderken Maggie'den bir telefon aldı. Sonuç olarak, Shine'da üst düzey bir dizi insanla iki saatten fazla süren bir konferans görüşmesi yaptı - de artan olay oranı konusunda paniğe kapılmaya başlamıştı.

Ancak, Dev'in kuzeni Jack'in Dev'in kabul etmeyi reddettiği bir çözüm için bastırmasına rağmen, toplantı ilk kez bir tartışmaya dönüşmedi. Sonunda telefonu kapattığında, omuzlarına çöken bir yorgunluk hissi vardı. Unutulmuşlar'ı parçalamakla tehdit eden korkularını paylaşamasa da Katya'nın yanına gitmek, onunla birlikte olmak istiyordu ama saat on biri çoktan geçmişti ve Tiara'ya göre Tag ve Katya, iki kadın geç bir akşam yemeğinde sohbet ettikten sonra saat on civarında yatmışlardı. Dev

bundan ne anlam çıkaracağından emin değildi. Tiara neredeyse herkesle iyi geçinirdi ama Shine'a da son derece sadıktı.

Birkaç saat uyumaya hazırlanırken tişörtünü çıkarmak için arkasına uzandığında, neredeyse başlamadan kesilen kısa, keskin bir çığlık sesiyle dondu kaldı.

Katya'nın odasına girdiğinde, Katya yatakta doğrulup çarşaflara bakıyordu.

"Ne oldu?" diye sordu Tiara'nın ön taraftaki nöbetine döndüğünü hissederek.

"Çocuk," diye fısıldadı, "o kadar güzel bir ki." Elini yüzüne doğru kaldırırken titredi. Sanki ne yapmak istediğini unutmuş gibi elini yarıda bıraktı. "Ona yardım edemedim."

İçindeki kâbusu duyduğunu fark ederek sözünü kesmedi.

"Onu korumaya çalıştım ama sonra Larsen onu istedi ve ben de bir şey söyleyemedim, durduramadım." Yutkunurken boğazı düğümlendi. "Larsen'in kalbine kendi neşterini saplamak istedim ama bunu yapsaydım Ming LeBon hain olduğumuzu öğrenecek ve *tüm* çocuklar ölecekti."

"Çocuk hayatta kaldı," diye hatırlattı ona. "Sana söylemiştim. Ashaya'nın neden hiç-"

Başını iki yana salladı. "Beni korumak içindi. Çocukları korumak için. Ne kadar az şey bilirim, eğer kırılırsam benden o kadar az şey alabilirlerdi."

"Artık bunun için endişelenmene gerek yok, geri alınmayacaksın." Dev kendisine ait olanı bırakmadı. "Ve Jon -onun adı bu- güvende. Konsey çocuğa dokunurlarsa bunun bir savaş ilanı olacağını biliyor."

"Jon ... Jonquil Duchslaya," diye mırıldandı yavaşça. "Korunduğuna sevindim... Tanrım, o kadar çok çığlık attı ki." Başını ellerinin arasına aldı, tüm vücudu titriyordu. "Ve ben bunun bir önemi yokmuş, umurumda değilmiş gibi davranmak zorunda kaldım."

Kendi bedeni de ona doğru gerilmişti ama onu kendi elleriyle kafese koymuşken ona nasıl gidebilirdi ki? "Gitmemeliydin. Sessizdin, duygusuzdun."

Başını kaldırdı, koridordan gelen ışıktaki gözleri parlıyordu. "Üşümek diye bir şey var, bir de üşümek diye bir şey var."

Vicdansız. Benim her zaman bir vicdanım oldu ve bu beni her gece uyanık tutuyor."

"Katya," diye başladı, ne söyleyeceğini bilmiyordu.

"Sence beni görür mü? Jon?" Kollarını kendi etrafında kavuşturdu. "Özür dilemem gerekiyor. En azından bu kadarını yapmalıyım."

Dev iblisleri biliyordu, onun gözlerinde çok fazla şey gördü. Mesafesini korumak için verdiği savaşı kaybederek kapıyı kapattı ve halının üzerinden geçti. "Soracağım."

"Teşekkür ederim." Adam yatağa otururken kadın geri çekildi. "Artık gitmelisin."

"Seni bu şekilde bırakmayacağım." Gözleri bembeyaz kesilmişti, vücudu battaniyelere rağmen titriyordu.

"Yalnız kalmak istiyorum."

"Cehenneme kadar yolun var." İçinden küfrederek yatağa girdi ve Katya'nın itirazlarına aldırmadan onu kucağına aldı. Katya onu itince, "Sessiz ol," diye çıkıştı.

Kıpırdamadan durdu. "Bu durumda söylenecek en uygun şeyin bu olmadığını ben bile biliyorum."

Bu aşırı ilkel tepki onu güldürmeliydi. Ama onun bedeninde hatırladığı dehşeti hissetmeye devam etti, kalbi o kadar hızlı atıyordu ki kaburgalarını zedeleyebileceğini düşündü. Bir kolunu vücudunda, diğerini saçlarında tutarak onu kendine doğru bastırdı, bu duyguya ihtiyacı olduğunu biliyordu ama bunu asla istemeyeceğini de biliyordu. Şimdi değil.

İçindeki sertlik yavaşça boşaldı, ellerinden biri tişörtünün altından süzülerek nabzının üzerinde gezindi. Eli serindi ya da belki de vücudu çok sıcaktı. Her zaman olduğu gibi, onun yanındayken tepkilerini kontrol edemiyordu. Bu önemli değildi. Kalkanlarını güçlendirmek yerine, tek yapmak istediği ona rahatlık sunmak, görmeden, duymadan, dokunmadan hapsoldüğü o karanlık odadan bir çıkış yolu vermektir.

"Tiara bana kısa bir süre önce Paris'te olduğunu söyledi."

Seçtiği konu karşısında irkilen adam elini ensesine doğru kaydırıp ve hafifçe sıktı. "Hmm."

"Ailesini ziyarete gittiğini söyledi." Parmakları onun tenini okşadı ve başka hiç kimsenin dokunamadığı kadar derinlere ulaştı.

vardı. "Annesinin her öğleden sonra ona kek ve kahve yaptığını, her gece saçlarını taradığını, babasının ise hem kendisi hem de annesi için bir günlük spa harcaması yaptığını, onları alışverişe götürdüğünü ve uçakla eve dönerken atıştırması için çikolata aldığını söyledi."

Dev aşağı baktı ama Katya başını ona yaslamıştı, kirpikleri yanaklarına doğru narin bir yelpaze gibi uzanıyordu. "Şımartılmış gibi görünüyor."

"O da öyle dedi." Parmakları kaburgalarının üzerinden kıvrılarak aşağıya doğru indi. İstemeden çok ileri gitmeden önce onu durdurması gerektiğini biliyordu ama yapmadı. Çünkü şu anda bile teni biraz nemli, kalbi gergindi.

"Ti başka ne paylaştı?" Tutuşunu değiştirerek elini kızın kalçasının üzerine kapattı.

Derisinin altındaki titremeleri hissetmesine rağmen olduğu yerde kaldı. "Onu isteyen erkeğin onu aynı şımartmasını bekler."

"Bunu söylediğinde Tag odada mıydı?"

"Tabii ki."

Bir gülümsemenin belli belirsiz gölgesini gördü. "Onunla alay ettiğini düşünüyorsun."

"Onunla alay ettiğini *biliyorum*. Gözlerin ne kadar çok şey anlatabildiği şaşırtıcı."

"İfadeleri okumayı Net'te çok erken öğrenmiş olmalısın," dedi, parmaklarının çıldırtıcı bir okşamayla kot pantolonunun üst kenarını izlediği gerçeğini görmezden gelmeye çalışarak. "Kimse her dakika her hareketi kontrol edemez."

"Sessizken çok daha zor," diye mırıldandı, parmaklarını kalçasında, bel kemerinin altında ağrıyan tek bir santimetreye sıkıştırarak. "Her şey çok küçük artışlarla gerçekleşiyor."

"Öyle mi?" Uzanarak kızın elini tuttu - hiçbir erkek bu kadar iyi olamazdı.

Kadın direndi. "Burada ilginç hissediyorsun." Başparmağını kalça kemiğinin üzerinde gezdirdi.

Yüce . "Katya," diye homurdandı, "iki saniye içinde çırılçıplak soyulmak istemiyorsan

Elini şuraya koy." Adam onun altında çoktan sertleşmişti. Bir kez daha dokunursa kopacaktı.

Onun yutkunduğunu gördü ama elini çekmedi. "Duygular inanılmaz olurdu," diye mırıldandı. "Eğer çıplak olsaydık."

"Tanrım." Günaha girmeden önce kızın elini çekerek kendi elini elinin etrafına kapattı. "Bana kızgınsın, unuttun mu?"

"Evet ama Tiara'ya göre cinsel temasın mutlaka duygusal bir bağ içermesi gerekiyor."

Dev, Ti ve Katya'nın birlikte tam olarak ne kadar zaman geçirdiklerini merak ediyordu. "Muhtemelen Tag'in zincirini koparmaya çalışıyordu."

Kaşlarını çattı. "Öyle olsa bile, bu doğru, değil mi? İnsanlar birbirlerinden hoşlanmadan da seks yapabilirler."

"Evet." Dişlerini sıkarak verdiği bir cevaptı bu.

Gözleri ona odaklandı. "Hiç sevmediğin biriyle birlikte oldun mu?"

"Hayır." Bunu düşünmesine gerek yoktu. "Seksi ciddiye alma eğilimindeyim."

Bir duraklama. "Yine de benden tahrik oluyorsun." Gözleri tekrar Katya'nın kollarıyla kilitlendi ve Katya'nın bağırsakları sert bir yumruğa karşı sıkıştı. Çünkü Katya artık korkmuyordu. Kızgındı.

"Ve ben," diye devam etti, "pek de hoşlanmadığınızı biliyorum."

Öne doğru eğilerek kızın başını geriye çekti. "Baştan çıkarmada bu kadar iyi olduğunu fark ."

Elmacık kemiklerinde hafif bir kızarıklık. "Benim hakkımda bilmediğin çok şey var."

"Demek ki planlı değilmiş," diye mırıldandı, vücudunun mırıldandığını hissederek. "Demek ki sen de düşmana karşı koyamıyorsun."

"Bunu atlatacağım." Kesik bir ifade. "Şimdi git."

Kızın kucağından inmesine izin verdi... çünkü bir saniye daha geç kalsaydı kıyafetlerini yırtıp atma ve teninin enfes çıplaklığıyla ziyafet çekme tehdidini yerine getireceğini biliyordu. Ama onun dudaklarını almaya karşı koyamadı. İki tarafın da öfkeyle dolu olduğu kısa, vahşi bir temastı bu. Ama öfkenin altında bir şey vardı, onu şok eden ve kızın şaşkınlıkla bakakalmasına neden olan vahşi bir ihtiyaç.

PETROKOV AİLE ARŞİVLERİ

Mektubun tarihi 1 Ekim 1977,

Sevgili Matthew,

Emily bugün hastaydı. Kulak enfeksiyonu var, küçük sevgilim. Gözlerinde yaş görmek kalbimi kırıyor - gerçi bunlar uzun sürmedi, onu M-Psy'ye götürdüğümde de sürmedi ama bir annenin dayanamayacağı kadar uzundu. Sen de bundan hoşlanmadın. Kendini daha iyi hissetsin diye ona oyuncaklarını vermeye çalışıyordun. Ve ne oldu biliyor musun? Senin için hıçkırdı ve bir süre oynadı.

İkinizin orada oturuşunu, sizin ona izlerken bir şeyi fark ettim. Sessizliğin bizi nasıl etkileyeceğine o kadar odaklanmışım ki, geleceği, doğmamış olanları hiç düşünmemiştim. Eğer Sessizlik başarılı olursa, anneleri tarafından asla öpülemeyecek çocukların doğacağı, annelerin kıymetli bebeklerini asla kucaklarına alamayacakları ve minik bir el kalplerinin üzerinde uzanırken o tatlı, tatlı kokuyu içlerine çekemeyecekleri bir zaman gelecek.

Çok basit bir seçim gibi görünüyor ama...

Greg bu gece aradı. Artık nadiren arıyor, bu yüzden baban konuşmayı siyasetten uzak tutmaya çalıştı. Konu o yöne kayınca hep kavga ederler. Ama baban Greg için bir şeyler almaya gittiğinde, ben de amcana anne ve çocuk arasındaki sevgisizlikten bahsettim.

Ne dedi biliyor musun?

Bu kadar çok kadın şiddete maruz kalırken, bir annenin kollarında uyumanın ne demek olduğunu bilmeyen bir nesle sahibiz.

En kötüsü de, o haklı. Anne

BÖLÜM 29

Katya'yı şaşırtan bir şekilde, DarkRiver Jon'u görmesine izin vermeyi kabul etti. Koyu tenli, yoğun yeşil gözlü bir adam çocuğu oraya götürdü. Katya onunla bahçedeki bir ağacın yanında konuşurken, Jon'a eşlik eden kumral saçlı kadın arka koltuğa uzandı ve kucağında kıkırdayan küçük bir kızla dışarı çıktı.

Noor Hassan.

Çocuğun yüzünde böylesine açık bir sevinç görmek kalbini sıkıştırdı. Kıza dokunmak ve gerçekten iyi olduğundan emin olmak isteyen Katya yine de korkaklığına karşı koyarak Jon'a baktı.

"Boyun uzamış," dedi, neden şaşırdığını merak ederek. Ergenlik çağındaki erkekler nadiren aydan aya aynı kalırdı. "Saçını kestirmişsin."

Omuz silkti ve parlak beyaz altın rengindeki kısa saç tellerini güneş ışığında oynattı.

"Beni kabul ettiğiniz için teşekkür ederim."

"Tally istedi." Ses tonunda, Katya'ya soran kadın için her şeyi yapabileceğini söyleyen bir şey vardı. "Ayrıca, sen beni hiç incitmedin."

"Öyle değil mi?" Adam yere oturduğunda kadın da yanına oturdu, uzun bacaklarını önüne uzattı. "Yine de onu durdurmadım, değil mi?"

Kendisini bu kadar kolay tanımasını sağlayan parlak mavi gözlerinden ona kısık gözlerle bir bakış attı. Jonquil Alexi Duchslaya'ya benzeyen çok fazla insan yoktu. "Neden bahsediyorsun?" diye sordu şimdi.

"Özür dilemek istiyorum." Suçlarıyla yüzleşme vakti gelmişti. "Larsen sana zarar verdiğinde onu durdurmadım." Hiçbir mazereti yoktu, çünkü hiçbir mazereti yoktu.

"Hafızanın olduğunu duydum. Şimdi hepsi geri geldi mi?"

"Çoğunu." Hâlâ eksik parçalar vardı, dürüst olmak gerekirse, zihninin muhtemelen hatırlamak istemediği şeyler. Bu konuda huzurluydu. Çünkü Ekaterina, bir Psy olan kadın

bilim adamı ve daha sonra bir kurban, gitmişti. Katya küllerinden doğmuştu ve kendi anılarını, kendi geleceğini yaratacaktı.

Jon ona tuhaf bir bakış attı. "Ve sen bunu hatırlamıyor musun? Sana çok sert bir ters vuruş yapmıştı." Yüzünü buruşturdu. "Tally'ye küfrettiğini söyleme, tamam mı?"

Tüm vücudu gerildi. "Kim bana ters vurdu?"

"Kertenkele Adam, Larsen, her neyse." Dikkatsiz sözlerine rağmen bacaklarını kaldırdı ve kollarını dizlerine doladı. Ama gözlerinde korku değil endişe vardı. "Bana bir şeyler yapıyordu ve sen de yeterince ileri gittiğini, üzerinde anlaşmaya varılan protokolleri çiğnediğini söyledin."

Zihni olayla ilgili hiçbir şey hatırlamıyordu. "Emin misin? Vücudunda uyuşturucu vardı."

"Evet, eminim. Uyuşturucu olsun ya da olmasın asla unutamayacağım bir şey." Başını iki yana salladı. "Elini alnımdan çekmeye çalıştın ve bam, işte o zaman sana öyle sert bir ters vurdu ki yerde baygın yattın."

Hâlâ hafıza yok ama bir umut balonu var. "Saldırıyı nasıl haklı çıkardı?" Şiddetin Sessizlik tarafından ortadan kaldırılmış olması gerekiyordu ve Larsen mükemmel Psy gibi davranıyordu.

"Bilmiyorum. Dışarıdaydın, yüzden onu arayamazdın." Eleştirel bir bakışla kızın yüzüne baktı. "Bir şeylerin çatırdadığını duyduğuma eminim. Burnunu ya da çenenin kıldığını sandım."

Burnunda bir acı nabızı, hayali bir anı. Bulanık. Belirsiz. Ama odaklanmaya başladı. "Evet," diye fısıldadı, parmaklarını burnunun köprüsüne doğru kaldırarak. "Deneyi tehlikeye atmamı engellemek için bunu yapmak zorunda olduğunu söyledi... tıbbi çalışmaları kendisi yapmış."

"Bu yüzden kendini üzme," dedi Jon. "Sen de benim gibi sıkışıp kalmıştın. Elinden geleni yaptın."

"Senin yaşındaki biri için çok akıllıca."

Gülümsedi ve bu yıkıcıydı, tüm cazibesi, gençliği ve hafif bir ukalılığı vardı. "Şşş. Herkes benim tekerlekli cehennem olduğumu düşünüyor."

O anda Noor kendisiyle oynayan kadından kurtuldu ve hızla onlara doğru koşmaya . "Jonny!"

Akıcı bir hareketle ayağa kalkan Jon onu yakaladı ve etrafında döndürdü için ve EŞLİK . onu

Keyifli Kahkaha. Katya

şaşkınlıkla çocuğa baktı. Ayağa kalkarken Larsen'in Noor'a hiç dokunmadığını, Jon'un onun yerini aldığını hatırladı ama küçük kız dehşetin ne olduğunu biliyordu. Bugün kollarını Jon'un boynuna dolamış ve Katya'ya bakıyordu.

Alnında çizgiler oluştu. "Sen de kimsin?"

"Noor," dedi Jon, "bu hiç hoş değil."

Noor burnunu kırıştırdı. "O senin kız arkadaşın mı?"

"Neden umursuyorsun ki?" Jon alay etti. "Keenan'la evleneceksin."

Noor yaklaştı, sonraki sözleri yüksek sesli bir fısıltı gibiydi. "Ama sen Rina."

Jon altın sarısı teninin altında kıpkırmızı kesildi. "Bu Katya. O bizim arkadaşımız." Son kelimeyi söylerken gözleri Katya'nınkilerle buluştu ve gözlerinde sadece kabullenme vardı. "Bir keresinde bize yardım etmişti."

Bir süre sonra Noor başıyla küçük bir selam verdi ve elini uzattı. "Tanıştığımıza memnun oldum."

Katya küçük kızın derisinin, kemiklerinin inceliğinin farkında olarak onu nazik bir dikkatle tuttu. "Ben de memnun oldum. Bana Rina'dan bahset."

Noor'un gülümsemesi adı kadar parlaktı.

Beş saat sonra, akşam yemeğinden sonra ev sessizleşirken Katya, Dev'in onu kollarına alırkenki şefkatini hatırlayan yanını ezdi ve onun yerine ilk gece attığı eldiveni aldı. Bunu dün yapmalıydı ama Dev o kadar meşguldü ki, ağzının etrafındaki gerginlik çizgileri o kadar derindi ki, onu rahatsız etmekten çekinmişti. Bunu yapmaya devam etmek, ertelemek için bahaneler bulmak çok kolay olacaktı ama Dev kim olduğu gerçeğini görene kadar ona asla özgürlük tanınmayacaktı. Ve kaçmak için bu özgürlüğe ihtiyacı vardı.

Kuzeye gitme dürtüsü artık boğazını tırmalayan bir ihtiyaç, mantıksız riskler almaktan kendini alıkoymak için fiziksel olarak savaşması gereken bir açlıktı.

Telepatik duyularını ince, çok ince bir noktaya kadar daraltarak Dev'e bir düşünce gönderdi. Kelimeleri duyamazdı ama teşebbüsü hissedebilirdi.

Konuşmamız lazım.

Tag bunu fark edemeden zihnine geri döndü. Bir an sonra kapısı sertçe çalındı. "İçeri gel."

"O da neydi?" İçeri giren Dev kapıyı arkasından kapattı ve kollarını kavuşturarak arkasına yaslandı. New York'ta görmeye alıştığı takım elbisesi yerine, yine onu daha da tehlikeli bir şekilde çekici kılan kot pantolonunu ve düz beyaz bir tişörtünü giymişti.

Ona dokunmak için yanıp tutuşsa da yine de odanın diğer tarafında kalmaya devam etti. "Dikkatini çekmek için bir yol."

"."

"Vakit geldi." Yürüyerek yatağın ayak ucunda durdu. "Zihnime girmen gerekiyor."

Tek bir acımasız kelime. "Sana söyledim, bu ."

"Neden?" Bir adım daha yaklaştı. "Seni bir canavar gibi hissettireceği için mi?"

Vurulmuş gibi sarsıldı. "Evet."

"Zor," dedi, pes etme, onun istediği gibi davranmasına izin verme dürtüsüne boyun eğmeyi reddederek. Eğer öyle yaparsa, bu noktadan öteye asla geçemezlerdi. Ve onun gözlerine her baktığında, onu ne kadar isterse istesin, güvensizlik görecekti. Bu *acı veriyordu*. Hayal edebileceğinden çok daha fazla. "Ben dayanabiliyorsam, sen de dayanabilirsin."

Aralarındaki boşluğu kapatarak ona dik dik baktı. "Ama şöyle bir şey var Katya. Beni zihnini istila etmeye zorlayamazsın."

Ellerini yumruk yaptı ve kemiklerini acıyla birbirine geçirecek kadar sıktı. "Kalkanlarımı indirve sen içeri girmezsen, giriş noktanın etrafındaki kalkanları kapatmama izin verirsen, zihnim psişik yeteneği olan herkese sonuna kadar açık olacak."

"Bunun benim için önemli olduğunu mu sanıyorsun?" Çok sert, çok kızgın.

"Evet, önemli," diye zorladı duygu yüklü boğazından. "Çünkü benim için sorumluluk aldın. Beni öldürmek zorunda kalabilirsin ama o zamana kadar beni koruyacaksın."

"Çok hoş ve çıkarıcı ."

Ses tonunu dengede tutmak için elinden geleni yaptı. "Bir kadın ne yapması gerekiyorsa onu yapmalı."

"Karşı tarafı yok etse bile mi?" Savunmasını jilet keskinliğinde kesen yumuşak bir soru.

Kanlar içinde başını kaldırıp baktı. "Senin için gerçekten o kadar kötü olacak mı?"

Sert bir kahkaha sesi. "Hakkımda tuttuğunuz dosyalara erişemediniz mi?"

"Bende o anılar yok." Bakışlarını onunkilerden ayırmadı, onu bunu yapmaya zorlarsa aralarındaki o tanımlanamaz "şey "in son parçalarının da yok olacağından aniden emin oldu. Bundan geri dönüş olmayacaktı. Gerçek bir Psy için, her şeyi maliyet-fayda oranının bir parçası olarak gören bir kişi için bunun bir önemi olmazdı.

Ama bu onun için önemliydi, dayanamayacağı kadar önemliydi.

"Tamam," dedi, pragmatik yanı isyan çılgınlıkları atsa da başını öne eğerek. "Tamam."

Dev, Katya'nın onayını bir darbe gibi hissetti.

"Neden?" "Çünkü bazen fiyat çok yüksek oluyor."

Kız arkasını dönmek üzereyken elini yakaladı, onu göğsüne çekti ve kız nefes almaktan başka bir şey yapamadan ağzını öfkeli bir şekilde ele geçirdi. Geri çekilmişti çünkü bu *onu* incitecekti.

Bu onu paramparça etti; o her zaman koruyan, başkalarını kollayan kişi olmuştu. Düşmanın onun kalbini korumaya çalışacağını hiç tahmin etmemişti.

Duyguların yankıları, kafasının içinde çok yumuşak fısıltılar.

Alt dudağını ısırıldı. "Şşş. Etiket duyacak."

Dudakları ürkek bir "Oh" ile kıvrıldı.

Bunu fırsat bilerek kızın ağzına daldı, dilini kızinkine değdirdi ve kızın sarhoş edici tadını ciğerlerine çekti. Fısıltılar kesildi ve adam anlaşılmaz bir şekilde sinirlendi. "Öğrenmem gerekecek," dedi çenesini öperek, "projeksiyonunu diğer telepatlardan nasıl koruyacağını." Çünkü bu, kimsenin istila etmesine izin vermeyeceği bir mahremiyetti.

Katya'nın eli, boğazının ince çizgisini ısırırken adamın saçlarında kenetlendi, sadece sertçe ısırarak için duyduğu vahşi ihtiyacı dizginledi

işaretleyecek kadar. "Bu," dedi sesi nefes nefese, "pratik yapmak için pek çok şansın olacağını varsayıyor."

"Ne istiyorsun?"

Gözlerini kırptırarak açtığında bakışları tahrikten kararmıştı. "Dev."

Bunu yapmaya devam etmemeleri gerektiğini söylemesini bekledi, onu bırakamayacağından emindi. Bunun yerine parmak uçlarında durdu, ellerini onun omuzlarına koydu ve tutkulu olduğu kadar narin, güçlü olduğu kadar kadınsı bir öpücük çaldı. Bu öpücük onu teslimiyetin eşiğine getirmişti. Tek yapmak istediği onu yatağa yuvarlamak ve yavaş yavaş soymaktı.

Ama dizginler ondaydı... ve kendi tatlı zamanını aldı. Sonunda geri adım attığında, tüm vücudu saf, su katılmamış bir açıklıkla titreşiyordu.

"Anlamıyorum," diye mırıldandı, parmak uçlarını kaldırıp öpücükten şişmiş dudaklarına dokunarak, "İrkim böylesine enfes bir duygudan nasıl vazgeçebildi?"

Aleti pantolonunun fermuarını zorluyor, metal onu bir hadıma dönüştürmekle tehdit ediyordu. "*Katya*."

Bir uyarı olarak, hiçbir etkisi olmadı. Elini dudaklarından çekerek, sanki içindeki bir ağrıyı dindiriyormuş gibi göbeğinin üzerinde sıktı. "Kendimi çok... aç hissediyorum, çok sıcak, sanki derim patlamak üzere."

Ürperdi, sesi kayboldu.

"Her zaman böyle midir?" diye sordu, elini karnının üzerinde gezdirip tekrar aşağı indirirken. Tekrar ve tekrar. Ta ki adam karşısına geçip elini kendi eliyle değiştirene kadar. Kadın nefesini içine çekti. "Dev, durumu daha da kötüleştiriyorsun." Ama ona daha da yaklaştı, kendi elini gömleğinin yakasından içeri kaydırarak tenini aradı.

"Sana yapmak istediğim şeyler," dedi, üstünü yukarı çekme ve elini altına sokma dürtüsüne zar zor direndi. Onun için yumuşak ve ıslak olacağını zaten biliyordu, neredeyse hissedebileceği ipeksi bir yumruk.

Dudakları adamın boynunda gezindi. "Soruma cevap vermedin."

Kadının neden bahsettiğini hatırlaması birkaç saniyesini aldı. "Hayır, her zaman böyle değildir."

"Yani başka bir adamı öpersem-"

"Onu öldüreceğim." Vücudu içten dışa doğru yanıyor olmasına rağmen buz gibi bir hassasiyetle çıkmıştı. Elini bir kez daha kızın saçlarına dolayarak başını geriye çekti. "Bu konuda anlaştık mı?"

Yavaşça göz kırptı. "Antropolojik bilgilerim doğruysa, bu kadar sahiplenici olması gerekenler sadece şekil değiştirenlerdir." Bilimsel kelimeler, boğuk bir ses, uyarılmışlığının acı verici çıkıntısını kucaklayan tatlı bir kadın vücudu.

"Hadi o zaman," dedi, elini onun poposunu kavrayacak şekilde kaydırarak. "Beni it ve ne olacağını gör." Pozisyonunu hafifçe değiştirerek onu yukarı kaldırdı... ve kalçalarının arasındaki sıcaklığı tam istediği yere yerleştirdi. Nefes nefese kaldı ve adamın omuzlarını kavradı. Adam gülümsedi.

"D-Dev."

Kekelemesinin çok sevimli olduğuna karar verdi. Çok da seksiydi. O ağza, o dudaklara saatlerce bakabilir, tam olarak ne yapmak istediğini hayal edebilirdi. "Bana bir saniye ver," dedi ve onu geriye doğru yürütecek kadar lezzetli teması kesti - tırnaklarını omuzlarına geçirmesine neden olan küçük öpücüklerle dikkatini dağıttı.

Sırtını duvara dayadığında irkilmiş bir ses çıkardı.

Elleriyle kalçalarını okşayarak parmaklarını kot pantolonunun üstündeki düğmeye götürdü. Gözleri kocaman oldu ama onu durdurmadı. Tanrılara şükrederek kapağını açtı ve fermuarını aşağı çekti.

Katya geri çekilmesi gerektiğini biliyordu ama Devraj Santos ve onun hınzır elleri söz konusu olduğunda iradesi yoktu. Adam kot pantolonunun yanlarından çekiştirdiğinde, Katya geriye doğru kayarak adamın giysiyi aşağı doğru itmesine izin verdi. Pantolonu vücudundan tamamen çıkarırken bacaklarını teker teker kaldırmasını sağladı.

Sonra, hâlâ önünde çömelmiş bir halde, ellerini bacaklarının arkasında gezdirdi.

Bu his zihninde karanlığın dalgalarını yuvarladı, ama bu kara ateş, gözlerinde böylesine şehvetli bir sahiplenmeyle ona bakan adam kadar sıcak, vahşi ve erkeksiydi. "Teslim ol," diye fısıldadı. "Seni iyi hissettirmeme izin ver."

Bu onun için inanılmaz bir adımdı, yakınlığı hiç bilmeyen bir kadın için, ama bunu yapmak zorundaydı... çünkü orada

ikinci bir şans olmayacaktı.

BÖLÜM 30

Kaçmaması için bu düşünceyi çabucak bastırarak, adamın ayağa kalkıp tişörtünü çıkarmasını izledi. Boğazı kurudu. "Sanırım tüm bu kickboksun faydaları var." Beyni onun çiğ erkek güzelliği karşısında sersemlemişken kelimelerin nereden geldiğini bilmiyordu.

Kıkırdadı. "Onaylamana sevindim." Onda neredeyse kibirli bir güven vardı ama bu hoşuna gitmişti. Dev'in gözlerinde, onu zihnini istila etmeye zorladığını söylediğinde bir an için gördüğü korkunç acıdan daha iyiydi bu.

Elleri kalçalarında. Sıcak. Biraz sert. *Mükemmel*. Nefesini içine çekti ve adam onu kaldırdığında içgüdüsel olarak bacaklarını adamın beline doladı. Adam onu - "Dev!" diye çığlık atana kadar hareket ettirdi, hâlâ örtülü olan siki yumuşaklığının içine girip onu sahiplenici bir sıcaklıkla ayırırken, külotunun ince pamuğu bir engel oluşturmadı.

Başparmağı kalçasının kıvrımında gezinerek onu sabırsızca hareket etmeye teşvik etti... ama bu sadece klitorisini ona sürttü ve vücudunu oluşturan yumruğu daha da sıkılaştırdı. Öpüşmeyi keserek adamın omuzlarını itti. "Bu çok fazla."

"Bunu kaldırabilirsin," diye kandırdı, boynunu öptü, nabzının atışını emdi. Aynı anda, parmakları külotunun içinde yumuşak bir şekilde kayarak onu daha da samimiyetle ayırdı. Nefes nefese kalan kadın yüzünü onun boynuna gömdü. Adam sıcak, arzu ve saf, tahrik olmuş bir erkek gibi kokuyordu. Hayır, herhangi bir erkek değil. *Dev*. Ona başka bir erkekle de böyle olup olmayacağını sormuştu ama cevabı zaten biliyordu: Hayır. Bir daha asla böyle olmayacaktı. En başından beri, gerçekten gördüğü tek erkek oydu.

Parmakları klitorisini, her zaman bilimsel olarak bildiği ama o ana kadar hiç anlamadığı o küçük et parçasını sıkıştırdı. Zevk neredeyse şiddetli bir dalga halinde içinden yayıldı ve içindeki yumruğun sıkılaştığını, sıkılaştığını hissedebiliyordu.

"Hoşuna gitti mi?" diye fısıldadı kulağına, bir an önce çok hassas bir şekilde işkence ettiği etini çevrelemek için baskıyı serbest bıraktı.

"Evet." Ona doğru itti, sürtünmek istiyordu ama vücudunun lezzetli ısısı tarafından yerinde tutuldu. Ağırlık, baskı, açlığını zorlukla nefes alana kadar artırdı. "Dokun bana."

Dudakları kıvrıldı. ", değil mi?"

Bu gülümseme göğüslerini sızlattı, o kadar umut ve arzu doluydu ki. "Benimle alay ediyorsun."

"Bu da eğlencenin bir parçası." Bir parmağı, onun çok daha sert bir şekilde dokunmasını umutsuzca istediği sinir uçları demetinin üzerinde gezindi.

"Bu," dedi elini düz bir erkek meme ucunu sıyırmak için aşağı doğru okşayarak, "eğlenceli değil."

"Bu konuda aynı fikirde olmadığımızı kabul etmemiz gerekecek." Sesi boğuktu, teni kızın dokunuşu altında sıcaktı.

Onun kendisine tepki verdiğini şaşkınlıkla fark etti. Onu okşamaya devam ederken, kendini onun nefesinin her titreyişini dinlerken buldu ve onu en çok memnun eden şeyi yapmak istedi. Tırnakları meme uçlarına sürtündüğünde adamın kabarık karnı kaya gibi sertleştiğinde, okşamayı tekrarladı.

Havayı maviye çeviren tek bir kelime. Bacaklarının arasında tuttuğu elini çekerek her iki bileğini de kavradı ve başının üzerinde sabitledi. "Şimdi," diye mırıldandı, gözleri onunkilere kilitlenmişti, "nerede kalmıştık?" Boştaki eli tekrar aşağıya, göbeğindeki sızıya, külotunun kenarının altına kaydı ve-

"Bu hiç adil değil," diye bir şekilde nefesini tutmayı başardı.

Nefesini kesen bir öpücük. "Kim adil oynamaktan bahsetti ki?" Kadının yarığını hafifçe okşayarak tüm vücudunun kasılmasına neden oldu. "Beni içeri alır mısın, Katya?"

Başını iki yana salladı. "Hayır, benimle alay ettiğin için cezalandırılmalısın." Ama vücudu onu karşılamak için çoktan ipeksi bir hal almıştı, teni tatlı bir şekilde nemliydi.

"Lütfen?" Başka bir öpücük, başka bir samimi dokunuş. Ve kendini onun içinde nazikçe okşadığı parmağa doğru eğilirken buldu. Bu his, sanki sinir uçları aşırı yüklenmiş gibi, en enfes zevk-acı hissiydi. Ama daha azını istemek yerine, daha fazlasını istiyordu. Daha fazla ve daha fazla. Burada, onun kollarında, işkencecinin karanlık odasında

ışık yılı uzakta gibiydi. Bu kadar sıcaklık, bu kadar duygu varken kabuslar nasıl istila edebilirdi?

"İşte bu," diye mırıldandı boğazına doğru, tekrar ağzına doğru öpüşürken. "Bana doğru ilerle."

Vücudunun garip ve akıcı hareketlerini durduramıyordu; bir yanı ne , nasıl biliyordu. "Daha fazla," diye emretti, onun kulağını ısırarak.

"Çok sıkısın."

"Daha fazla."

İnleyerek ikinci parmağını da içine soktu ve bir kez pompaladı. İki kez. Zevk ve acı, gergin bir coşku. Kızın uyarılması doruğa ulaştı, orada asılı kaldı, bekledi, bekledi... Başparmağı klitorisini okşadı.

Her şey patladı.

Başını geriye atarken başının arkasının duvara çarptığını hissetti, Dev'in ısırarak ettiği küfrü duydu, orgazm onu parçalara ayırırken kaslarının onun etrafında sarsıcı bir şekilde kenetlendiğini hissetti. Bunların hiçbirinin önemi yoktu. Hayatında ilk kez vücudunda o kadar çok zevk dolaşıyordu ki, bu zevkle çılgına dönmüştü.

Dev, Katya'nın yüzünün zevkle dolmasını izledi ve sadece kotunun fermuarını açıp onu almak istedi. Ama koridorun sonunda Tag ve Tiara varken, Cruz'dan bahsetmeye bile gerek yokken bunu yapmasına imkân yoktu. Bu kadar uzun süre sessiz kalmak yeterince zor olmuştu. Biraz daha devam etse kontrolü paramparça olacaktı.

Ama aralarındaki çekimi tamamlamamış olsalar da, bu gece bir çizgiyi aşmışlardı ve bundan geri dönüş olmayacaktı. Çenesi sertleşti. Onun için, o hastane yatağından uyanan ve yaşama hakkı için savaşmaya başlayan kadın için savaşacaktı. Kimse bu hakkı ondan alamazdı.

Onu cinsel coşkusundan kurtarmak için yatağa taşıdı. Ağır ağır kapanan gözleri açılarak ona doğuştan şehvetli bir

onu yere yatırırken baktı. "Peki ya sen?" Parmakları göğsünde geziniyordu.

Onun elini tuttu. "Sonra görüşürüz." Dudaklarına bir öpücük kondururken, kısa bir gölge gördüğünü sandı ama başını kaldırıp baktığında, öpücüğe teslim olan kızın gözleri kapalıydı. "Gitmem gerekiyor." Geceyi onun yanında geçirmek için her şeyini verebilirdi ama oturup önceki günkü konferans görüşmesinin sonuçlarını gözden geçirmesi gerekiyordu. Kışkırtıcılar giderek daha fazla ses çıkarmaya başlamıştı. Bir şeyler yapılmalıydı ama halkını içinden parçalayacak bir "çözümü" nasıl benimseyebilirdi?

Katya'nın parmakları yanağında. "Gözlerinde, omuzlarında çok fazla ağırlık var. Keşke bunu seninle paylaşabilseydim."

Bu dürüst teklif göğsünde bir şeylerin sıkışmasına neden oldu. Kadının yüzüne bakabilmek için bir dirseğinin üzerinde durarak onun tutuşunu . "Teklifi senin yapmış olman yeterli."

Kendine ait, kesinlikle güvenebileceği birine sahip olmanın nasıl bir şey olacağını merak ediyordu. İşin ironik yanı, bu rolde görebileceği tek kadın, asla güvenemeyeceği tek kadındı. "Biraz dinlen," dedi saçlarını alnından tarayarak. "Yarın konuşuruz."

Ağzını açtı, sonra kapattı. "Yarın. İyi geceler, Dev."

Acaba daha iyisini düşünmeden önce ona kalmasını mı teklif edecekti diye merak etti. Yataktan kalkıp tişörtünü alırken omuzlarına ağır bir kayıp duygusu çökmüştü. Sonra, öylece çekip gidemeyeceği için yatağa geri dönüp boynunun açıkta kalan kıvrımına bir öpücük kondurdu. "İyi rüyalar."

Yarım saat sonra, Katya giyinmeyi bitirdiğinde, Dev'in son yorumunu kalbine yakın tuttu. O sözlerde öyle bir özen, öyle bir şefkat vardı ki. Bu onu tereddüde düşürmüştü ama artık onun zihnine girmesini sağlamaktan vazgeçtiğine göre tek seçeneği buydu. O

öfkelenenecekti, ama aynı zamanda güvende olacaktı - o kadar uzaktan ona zarar veremezdi.

Şüphe tekrar ortaya çıktı.

Ya yaptıkları kendi başına değilse? Ya kaçması, kalbinin ve ruhunun gitmesi için ısrar ettiği yere gitmesi gerekiyorduydu? Ya bu zorlama sadece başka bir zekice tuzaksa?

"Hayır." Bu düşüncelerin kendisine ait olduğunu biliyordu. *Biliyordu.* Ama nasıl? Spor ayakkabılarını bağlarken kaşlarını çattı ve başının ağrımaya başladığını hissetti. Ama bu sefer geri çekilmedi... ve cevap sislerin arasından belirdi.

"Sen kör bir enstrümansın, başka bir şey değil." Tek bir parmak ucuyla alnına dokunuyor. "İncelik için yer yok."

"Neden?" diye sordu, artık korkamayacak kadar uyuşmuştu.

Bir cevap beklemiyordu, adam tekrar konuştuğunda şaşırdı. "Kurnazlık zihin kontrolü gerektirir. O kadar zamanımı harcamaya değmezsin."

"Tetikleyiciler etkinleşene kadar ne yapmam gerekiyor?"

"Var olacaksın. Gerçi artık senden geriye pek bir şey kalmadı." Zihninde yayılan bir karanlık, derinlere inen dokunaçlar, pençeler ve gaddarlık.

Katya acı dolu bir çığlık atarak eğildi, karnına bastırdı. Tanrım, bunu yaptığında canı yanmıştı. Hem de çok kötü acımıştı. O zamana kadar en ilkel yaratıklardan biraz daha fazlası olmuştu ama son işkenceyi, ruhunun son yok edilmesini hatırlıyordu.

"Ama ben ölmedim, seni piç kurusu," diye fısıldadı, mide bulantısı midesinde çalkalanmaya devam etmesine ve burnundan bir damla kan sızmasına rağmen ayağa kalktı. Bir mendille silerek kapıya baktı. "Ve beni bu hapishaneye kilitlediğinde, aynı zamanda özgür bıraktın." Çünkü PsyNet aracılığıyla kimse ona saldıramazdı. Kimse onu gözetleyemezdi. Kimse onu durduramazdı.

Tek yapması gereken bu evden çıkmaktı.

Evde sadece diğer üç yetişkin olsaydı bu çok zor olabilirdi. Üçü de tehlikeliydi. Ve Dev... Şey, onunla fiziksel bir kavgaya tutuşmayı aklından bile geçirmiyordu.

Ama burada beşinci bir kişi daha vardı. Bir telepat.

Dün Sascha ziyaretteyken onunla temasa geçmişti; Tag'i nasıl atlattığını bilmiyordu. O meraklı zihin onunkine dokunduğunda o kadar irkilmişti ki, geri çekilmemişti. Ve adam onunla konuşmuştu.

Geçen sefer seni korkutup kaçırdıkları için üzgünüm.

Sesin netliği karşısında şaşırmış, adamın anlayacağını umarak yansıtmadan cevap vermişti. *Birini korumaya çalışıyorlardı.* Bu telepat, hemen fark etmişti, artık bilgiye sahip olduğu için onu silmenin bir yolu olmadığını biliyordu. Bu yüzden bir daha kimsenin onun zihnini açamayacağından emin olmalıydı. *Benimle konuşmamalısın. Başın belaya girmeden geri dön.*

Sessiz bir duraklama. *Sen de benim gibisin. Sen de korkuyorsun.*

Olmamaya çalışıyorum, diye dürüstçe cevap verdi. *Peki ya sen? Dev'i seviyorum, beni güvende hissettiriyor.*

Ben de öyle.

Bir duraklama daha. *Neden istiyorsun?*

Aklının bir köşesinde olsa bile, adamın bu düşünceyi seçme kolaylığı karşısında nefesini tutmuştu. *Birinin düşüncelerini okumak iyi bir davranış değildir.*

kadar uzun süre sessiz kalmıştı ki, gittiğini sanmıştı. *Özür dilerim.*

Sessiz ol.

Çok sessiz. *Bütün kuralları bilmiyorum.*

Sorun değil. Hepimiz bir yerden başlamak zorundaydık. Yardım etmek isteyerek şansını denedi ve konuşmaya devam etti. Unutmayın, eğer bir başkasının size yapmasını istemediğiniz bir şeyse, siz de ona yapmamalısınız.

Anlıyorum. Düşüncelerinizi bir daha almayacağım. Teşekkür ederim.

Ama çoktan gittiğime göre, neden gitmek istiyorsun?

Yapmam gereken bir şey var. Tendonları kemiklerinden ayrılacakmış gibi hissedene kadar onu çeken bir şey, çarpan, gizli bir ihtiyaç. Ama nasıl sırrı olabilirdi ki? Ming her şeyini almıştı.

Zihnini bir yaramazlık dalgası sardı ve sanki çocuk daha önce hiç oynamamış gibi bir yenilik hissi uyandırdı. *Sana yardım edebilirim.*

Hayır. Başının belaya girmesini istemiyorum.

Annem erkeklerin bela için yaratıldığını söylerdi.

Bu cümledeki mutlak hüznün kalbini kırmıştı. Sascha Duncan hakkında harika şeyler duymuştu; tüm bu söylentilerin doğru olmasını umuyordu. Belki de kardinal Psy bu telepat çocuğun parçalanmış kalbini onarabilirdi. *Bu kulağa doğru geliyor.*

Bir planım var. Tereddütlü bir fısıltı.

Kendine rağmen büyülenmişti, "*Tamam, veriyorum.*" demişti. *Neymiş o?*

Ve ona söylediğinde, bunun aptalca basitliğinin aklına gelen diğer her şeyden daha iyi işe yarayabileceğini fark etmişti. Ancak, her şey çocuğun doğru ana kadar kendini uyanık tutup tutamayacağına bağlıydı.

O da hazır bir şekilde bekledi.

Ama çığlık duyulduğunda havalara sıçradı. Evin önüne doğru koşan ayak seslerini duyunca kapıya yöneldi, tokmağı çevirdi ve koridora çıkarak tam da o bölgeye doğru ilerledi. Birkaç ses duyabildiği bir odanın açık kapısından geçerken nefesi boğazında düğümlendi. Beklenmedik kesintiye rağmen ön kapı kilitli ve alarmlıydı.

Pencerelere doğru ilerledi. Hepsi alarmlı ve kilitliydi. Zamanının tükenmek üzere olduğunu farkında olarak kendine *düşünmesini* söyledi.

Bir camı kırabilirdi ama Dev, Tag ya da Tiara onu ezmeden önce beş adım bile gidemeyeceğini biliyordu.

Sen bir bilim adamısın.

Kalbi güm güm atarak koridora geri döndü, yatak odasında hızlıca bir mola verdi, sonra mutfığa yöneldi, genç suç ortağının onları birkaç dakika daha meşgul edebileceğini umuyordu.

Beklediği gibi, tezgâhın üzerinde taze bir cezve kahve duruyordu. Üçünden biri vardiya dışında olduğu için muhtemelen içmeyecekti ama bu, olasılıkları önemli ölçüde değiştirecekti. New York'taki dairesinden aldığı ilaçları çıkarıp sıvının içinde son derece özel bir kombinasyon eritti.

Hızlıca karıştırdı ve işi bitti.

İlaçlar diğerlerine zarar vermeyecek, sadece onları uyuşuk ve eğer şanslıysa uykulu yapacaktı. Daha fazla kullanabilirdi ama tereddüt etti-

Unutulmuşların Psy genleri vardı. . . Ciddi bir zarar vermek istemeyen kadın, ilaçların geri kalanı hâlâ elindeyken geri çekildi.

Odasına dönmüş kitap okuyormuş gibi yapıyordu ki kapısı bir parça açıldı. "O ses de neydi?" diye sordu Tiara'ya.

"Bir kabus." Diğer kadın kimin gördüğünü açıklamadı. "Sana endişelenmemeni söylemek istedim."

"Teşekkürler."

Ve sonra Katya bekledi.

Sonraki bir saat boyunca bir hareketlilik oldu; insanlar mırıldanıyor, mutfığa doğru adım atıyor, oturma odasına geri dönüyorlardı. Dokuz buçuğu biraz geç, bir kapı sessiz bir çıtırtıyla kapandı - üç kişiden biri yatmaya gidiyordu. O kişinin uykuya dalması için yirmi dakika daha bekledikten sonra battaniyeleri itti ve ayağa kalktı.

BÖLÜM 31

Kalbi boğazında, yakalanırsa paltosunun ve botlarının niyetini ele vereceğini bilerek kapıyı araladı. Ve tekrar hapsedilmeye hiç niyeti yoktu. Koridorda sürünerek ilerledi ve bir yatak odasının açık kapısından içeri baktı.

Dev.

Başını küçük bir yazı masasının üzerine koymuş, saçları dağınık bir halde yatıyordu. Yürümesi gerektiğini bildiği halde yine de yanına gitti. Nabızı parmaklarının altında güçlü bir şekilde atıyordu. Rahatlama yanaklarına serin bir yağmur gibi çarpıyordu.

Adamın çenesine bir öpücük kondurarak, kirli sakalın sertliği onu oyalanmaya ikna etti ve odadan çıkmaya yöneldi. Tam o sırada adamın sırtının alt kısmına sıkıştırdığı afeti gördü. Tereddüt etti. Kimseye zarar vermek istemiyordu ama Tag ya da Tiara uyanırsa onları uyarmak için bir şeye ihtiyacı olacaktı. "Benden nefret etme," diye fısıldadı ve evin girişine doğru ilerlemeden önce silahı aldı.

Tag eğlence ekranının önünde oturuyordu, arka planda bir bilim kurgu programı oynuyordu. Gözleri kapalıydı, başı kanepeye yaslanmıştı.

Önünde neredeyse boş bir fincan kahve duruyordu.

Onun hareketsizliğinden korkarak parmaklarını boğazına koymaya gitti. Adam inledi, kıpırdadı.

Donarak, onun uyanmasını ve alarmı çalmasını bekledi. Ancak gergin geçen birkaç dakikanın ardından çocuk tekrar uykuya daldı. Rahatlamış bir halde duyularını açarak çocuğun iyi olduğundan emin olmaya çalıştı. Tag'in kalkanları dayanıyordu - adam çok güçlü bir telepattı. Bilincini kaybetmeye devam edip etmeyeceğinden emin olamayınca, kendi kalkanlarını onunkilerin üzerine sardı. Ardından, binlerce sessiz özür dileyerek Tag'in cüzdanını karıştırdı ve üzerindeki tüm parayı aldı.

Alarm bir sonraki engeldi.

"Bana yardım edin," diye fısıldadı kime yalvardığını bilmeden.

Koridorun sonunda bir kapı açıldı.

"Tag?" Tiara'nın sesi yaklaştı, uykudan boğuklaşmıştı. "Hissettiğimi sandım

-" Diğer kadın sersemletici silahın kendisine doğrultulduğunu görünce dondu kaldı. Altın ve kehribarın yüzlerce tonuyla bezenmiş güzel kahverengi gözleri, derinliklerine endişe sinmiş bir halde kanepedeki iri adama kayd.

"O iyi," dedi Katya. "Kimseye zarar vermek istemiyorum, sadece çıkmak istiyorum."

"Bunu yapmana izin veremem," diye mırıldandı Tiara, elleri iki yanında gevşemişti.

Katya gardını indirmede. Kadının üzerinde bir yerlerde bir silah vardı. Ve o bir telepattı. Katya güçlü psişik saldırıyı kendi yetenekleriyle durdurarak etkili bir kilitlenme yarattı. "Bir şey mi biliyorsun, Tiara?"

"Ne?"

"Bu sersemleticinin yönünü değiştirirsem," diye fısıldadı Katya, "Tag'in kafasına bastırırsam, istediğim her şeyi yapacağımı biliyorum."

Tiara nefesini içine çekti.

"Ama ben bunu yapmak istemiyorum." Bu bir yalvarıştı. "Bir canavara dönüşmek istemiyorum."

"Kaçamayacaksın, biliyorsun." Tiara'nın ses tonu değişti. "Dev seni avlayacak."

Katya diğer kadına titrek bir gülümseme verdi. "Yani şimdi gitmeme izin vermeniz bir önemi yok."

"Katya, beni vurmayacağını biliyorum," dedi Tiara hiç düşünmeden. "Yani bu açmazın bir anlamı yok."

"Silah hafif sersemletmeye ayarlı," dedi Katya. "Seni dışarı çıkarmamı sağlayarak çocuğu gerçekten savunmasız mı bırakmak ?"

Tiara nefesinin altında küfretti. "Göründüğün kadar çaresiz değilsin." "Teşekkürler. Şimdi alarm paneline doğru yürü." Kadın hareket ederken

Tiara'yı kendisinden uzakta tutmak için yer değiştirdi. "Alarm paneline kodu."

Tiara başka soru sormadan itaat etti.

Katya dudaklarının kıvrıldığını hissetti. "Sessiz bir imdat sinyali mi gönderdin? Fark etmez, yeter ki kapıyı açtığında alarmlar ötmesin."

"Neden umursuyorsun ki?" Tiara mükemmel bir kaşını kaldırdı. "Ben zaten uyanığım."

"Çocuğu korkutmak istemiyorum."

Kocaman bir iç çekiş. "Senden hoşlanma yolundaydım, Katya. Şimdi git ve bana bir sersemletici doğrult."

Katya diğer kadının oyalandığını bildiğinden, "Kapıyı aç," dedi.

Tiara bunu tartışmadan yaptı. Hiçbir alarm çalmadı. Unutulmuş kadın verandaya çıkıp çimenliğe inen basamakları çıkarken Katya da onu takip etti. Tag artık tehdit altında olmadığı için Tiara'nın silahına davranacağını bildiğinden, "Özür dilerim," dedi ve bayıltıcıyı ateşledi.

"Siktir!" Tiara dizlerinin üzerine çöktü, hareketleri sarsıntılı ve koordinasyonsuzdu. "Spor değil." Yavaş ve düzensiz çıktı.

Bayıltıcıyı cebine sokan Katya, bir kolunu Tiara'nın omuzlarının altına koydu. "Biliyorum. Beni daha sonra lanetleyebilirsin." Şu anda telepatı araçlardan birine götürmesi gerekiyordu.

Diğer kadın direndi ama bayıltıcı sinir sistemini kısa devre yaptırmıştı. Bununla birlikte, muhteşem kadının Katya'dan daha uzun ve daha ağır olduğu gerçeği konusunda hiçbir şey yapılamazdı. Sonuç olarak Katya, Tiara'yı en yakın dört çekere sürüklediğinde panik ve stres karışımı bir duyguyla terliyordu. Kadının elini tutarak başparmağıyla kilide bastırdı.

Kapı kayarak açıldı ve geri döndü.

Tiara'nın vücudunun üst kısmını sürücü koltuğuna çeken Katya, kadının başparmağını kontak anahtarının üzerine getirmeyi başardı. Araba sessiz bir mırıltıyla çalıştı.

"Yeniden başlamayacak," diye mırıldandı Tiara, gözleri keskinleşmeye başlamıştı.

"Onu çalışır durumda tutmam gerekecek." Shine ajanını yere indirirken cebinden Tiara'nın cep telefonunu çıkardı. "Mümkün olan en düşük ayarı kullandım - beş dakikadan kısa bir süre içinde ayağa kalkıp hareket edeceksin. O zamana kadar çocuğun kalkanlarının sağlam olduğundan emin olacağım."

Tiara gülümsedi. "Dev senin kışını tekmeleyecek."

Bu gülümseme karşısında şaşırın Katya tereddüt etti. "Bayıltıcıların Unutulmuş fizyolojisi üzerinde herhangi bir garip etkisi yok, değil mi?"

"Tabii ki hayır." Tiara'nın konuşması netleşmeye başlamıştı. "Bunu eğlenceli bulmaya karar verdim."

Katya telepatın tuhaf espri anlayışı karşısında başını sallayarak araca bindi ve dikkatlice geri geri giderek yola çıktı. Yüz metre kadar gittikten sonra geceleyin büyük bir ağacın gölgesinde durdu. Yoldan aşağı inerlerse kimse onu göremezdi. Ve eğer sessiz alarm konusunda haklıysa, zaten yoldaydılar.

Tiara'nın enerjisinin kendi enerjisinin yerini aldığını hissedene kadar çocuğun üzerindeki kalkanı tutmaya devam etti ve diğer kadın ona bu seviyede saldırmadan önce zihnine geri döndü. Tam zamanında. İki araç özel yolda hızla ilerleyerek eve doğru gidiyordu. Katya onlar köşeyi dönene kadar bekledi, sonra cep telefonunu -ve içindeki GPS çipini- camdan dışarı fırlattı ve arabayı bir yarasa gibi sürdü.

Arabanın navigasyon sistemi onu ıssız bölgeden çıkarıp trafiğin hâlâ yoğun olduğu bir ana yola soktu. Arabayı yirmi dakika kadar sürdükten sonra devasa kamyonlarla dolu bir lokantanın otoparkına yanaştı. Hover-kamyonların otoyollarda kendi özel otomatik navigasyon şeritleri vardı ve genellikle arabaların üç ila dört katı hızda seyahat ediyorlardı.

Araçlardan birinin yanına park ederek derin bir nefes aldı ve motoru kapattı. Artık fiilen mahsur kalmıştı. Ama Dev'i tanıyorsa, bu arabanın içinde bir tür takip cihazı vardı. Daha fazla zarar vermek istemediği için bayıltıcıyı koltuğun altına bıraktı.

Lokantaya girdiği anda konuşmalar kesildi ama geri adım atmadı, atamazdı da. Tiara muhtemelen izleri çoktan harekete geçirmişti. Kendini toparlayarak etrafına bakındı. Tezgâhtaki insanların çoğu erkekti.

Omurgası boyunca terler boşaldı. Bir yabancıyla aynı araca binmek pek akıllıca bir hareket değildi ama elindeki tek seçenek buydu. Ve o bir telepatı. Bir daha hiç kimse

onu bir kurban haline getirecekti. Küçük bir gülümseme vererek tezgâha doğru ilerledi.

"Sana bir kahve ısmarlayayım mı?" Teklif sağındaki yirmili yaşlarda bir adamdan geldi.

"Portakal suyunu tercih ederim," dedi, onu "güvenli" olarak değerlendirerek. Elinde kalan tek şey içgüdüleriye, onlara güvenmek zorundaydı.

Gözlerinin kenarları kırışarak gülümsedi. "Meyve suyu o zaman. Umarım kusura bakmazsınız ama kemiklerinize biraz et koysanız iyi olur."

Zihninde Dev'in ona smoothie hazırladığı, granola barlarını ceplerine yerleştirdiği görüntüler çağlıyordu. "Bunun üzerinde çalışıyorum. Teşekkürler." Portakal suyunu aldı ve yudumlamaya başladı. "Sanırım kuzeye gitmiyorsun?"

Kamyoncu ona hayal kırıklığına uğramış bir bakış attı. "Kahretsin. Güneye.

Jessie!"

Uzun sarı at kuyruklu bir kadın tezgâhın gölgeli ucundan başını kaldırıp baktı. Yüzünde çiller ve parlayan bir cilt vardı. "Ne?"

"Kuzeye mi gidiyorsun?"

"Belki." Kadın Katya'ya baktı. "Seni ister misin?" "Eğer sakıncası yoksa."

Jessie omuz silkti ve ayağa kalktı. "Ben şimdi çıkıyorum. Bana eşlik edebilirsin."

Meyve suyu için adama teşekkür eden Katya, Jessie'yi bardan çıkana kadar takip etti. Kadın kamyoncu, daha çok küçük bir jetin kokpitinde bulabileceğiniz bir şeye benzeyen bir gösterge paneline sahip şık bir gümüş kamyonun kabinine girene kadar hiçbir şey söylemedi.

Otoyola çıktıklarında Jessie, "Ne yaptığın hiç akıllıca değil," dedi. "Çocukların çoğu iyi. Ama araba vermenin karşılığında bir şey almak anlamına geldiğini düşünen birkaç kişi var."

Katya dürüst olmaya karar vererek, "Biliyorum," dedi. Jessie'yle bir şey, bütün o taze yüzüne rağmen bir yalanı bir mil öteden fark edebileceğini söylüyordu. "Ama seyahat depolarında gözetlenirken yakalanmak istemedim."

Jessie kamyonu belirlenen şeride soktukten sonra otomatik navigasyona geçti. Kamyonun bilgisayar yazılımı girip aracı hızlanmaya başladığında direksiyon simidi yerinden oynadı.

bir insanın kontrol edebileceği bir şey değildi. "Birinden mi kaçırıyorsun?" Endişeli bir bakış. "Biri sana kötü mü davranıyor tatlım?"

Onu yakın tutan kollar. Tatlı rüyalar dilemek için bir öpücük. "Hayır. Ama yapmam gereken bir şey var." Yüzleşmesi gereken bir iblis.

"Yeterince adil." Jessie arkasına yaslanıp ayaklarını koltuğun üzerine koydu. "Caz sever misin?"

"Ben gidiyorum-" Dev kelimeleri ısırarak söyledi ve sırttan Tiara'ya baktı. "Öylece çıkıp gitmesine izin mi verdin?"

"Hey, beni sersemletti," dedi kadın küstahça. "Ve şeytanın şansına sahip olmasına ve arızalı takip cihazı olan arabayı almasına rağmen arabayı o lokantaya kadar takip eden ben değil miydim?"

Katya'nın kiminle ata binmiş olabileceğini ve ona ne yapmış olabileceklerini düşününce Dev'in midesine bıçaklar saplandı. "Lucas geri aradı mı?" Leopar alfa, Dev'in girişimleri taş gibi bir sessizlikle karşılandıktan sonra lokantanın sahipleriyle konuşmaya gitmişti.

O anda cep telefonu çaldı. Açıp arayanın kimliğine . "Lucas, anladın mı?"

"Kuzeye giden bir tırda," dedi DarkRiver alfası ona. "Jessie Amsel adında bir şoförle birlikte."

"Bir kadın mı?"

"Evet."

Ama bu, diye düşündü Dev, onun tehlikeli olmadığı anlamına gelmiyordu. "Kamyoncular sendikasında bir bağlantım var," dedi Dev. "Onun rotasını bulacağım."

"Yaklaşık dört saat önce ayrıldılar."

"O zaman harekete geçsem iyi olacak." Telefonu kapatarak bağlantı kurduğu kişiyi aradı ve beş dakika sonra Jessie Amsel'in rotasının çıktısını aldı. Gözlerini kısarak bir arama daha yaptı. "Michel? Bir iyiliğe ihtiyacım var."

"Bana borçlanacaksın, kuzen." Neredeyse duyabileceği bir gülümseme. "Ne var ne yok?"

Dev neye ihtiyacı olduğunu özetledi. "Yapılabilir mi?"

"Kurallara aykırı ama hapse girersem beni hapisten çıkarırsınız diye düşündüm."

"Teşekkürler."

"Bana henüz teşekkür etme. Önceden araç değiştirmese bile, Traffic Comp bana sınıra kadar yolların açık olduğunu söyledi. Ben ona ulaşmadan Kanada'ya varırsa bir şey yok."

EARTHTWO KOMUTA GÜNLÜĞÜ: GÜNIŞIĞI ISTASYONU

18 Ağustos 2080: Resmi olay raporu: Bilim ekibinin on üyesi şu anda revirde maruz kaldıkları maruziyetten kurtulmaya çalışıyor. Görünüşe göre bir araştırma görevinden dönerken karanlıkta yön duygularını kaybetmişler.

On kişiden hiçbiri yardım için ana kampla temasa geçmemiştir ve barınaksız geçirdikleri saatleri hatırlamıyor gibi görünmektedirler. On kişi de tam olarak değerlendirilinceye kadar revirde tutuluyor.

BÖLÜM 32

"Geçmek için evrakların var mı?" Jessie kamyonu Kanada sınırının üç saat güneyinde durdururken sordu, sabahın erken saatleri olmasına rağmen etraflarındaki dünya hâlâ karanlıktı.

Katya başını salladı. "Hayır. Gizlice geçmenin bir yolunu bulmam gerekecek."

"Bu pek de kolay değil. Artık Psy muhafızları da var - görünüşe göre insan muhafızların zihinlerini bulandırmak için telepati kullanan insanlarla ilgili bir sorun vardı."

Bu, Katya'nın tam da planı ortadan kaldırmıştı. "Sahte kimlik yapan birini tanıdığınızı sanmıyorum."

"Suçlu bir tipe mi benziyorum?"

"Hayır, becerikli görünüyorsun."

Jessie sırtıttı. " ne. ama."

Yirmi dakika sonra Katya'nın elinde "sadece tek kullanımlık" bir kimlik kartı vardı. "Kartı okuttuktan belki on dakika sonra geri alacaklar, o yüzden oradan hızlıca çıktığınızdan emin olun."

Katya başını salladı ve Tag'den aldığı paranın büyük bir kısmını uzattı. "Teşekkürler."

"Ve eğer yakalanırsan, beni hiç görmemiş olacaksın." Boncuk gibi siyah gözleri onu olduğu yerde sabitledi. "Anlaşıldı mı?"

"."

Tekrar yola koyulduklarında Jessie'ye, "Sınırı geçecek misin?" diye sordu.

Diğer kadın başını salladı. "Teslimatım yaklaşık kırk dakika uzaklıktaki bir tesise yapılacak. Oradan başka bir kamyoncuya otostop çekebilirsiniz, iyi kamyonculardan biri olduğundan emin olurum."

"Neden bana bu kadar çok yardım ediyorsun Jessie?" Katya parmaklarını kimlik kartının sert kenarlarında gezdirerek sordu. "Ben

Belli ki başı dertte olan biri, başınızı derde sokabilecek biri."

"İleriye dönük ödeme yapmakla ilgili bir şey
duydun mu?" "Hayır."

"Nerede yaşıyordun, bir mağarada mı?" Jessie cevap beklemeden hemen açıkladı. "Şöyle bir şey: Biri senin için iyi bir şey yaparsa, sen de ileride bir başkası için iyi bir şey yapmalısın. Bu, dünyaya iyiliği geri getirmek anlamına geliyor."

"Anlıyorum," dedi Katya yavaşça. "Herkes bunu yapsa dünya gerçekten de daha iyi bir yer olurdu. Kimin iyiliğine karşılık verdiğinizi sorabilir miyim?"

"On altı yaşında cılız bir çocukken, korkunç bir kamyon şoförü beni karanlık ve ıssız bir sokaktan aldı." Jessie'nin gülümsemesi çarpıcı bir hal aldı. "Otostop çekmenin tehlikeleri hakkında beni azarlamayı bitirdikten sonra karnımı doyurdu, kamyonunda duş almama izin verdi ve nereye gittiğimi sordu. Bilmediğimi söylediğimde kocaman bir iç çekti."

"Ve?" Jessie sessizliğe gömülünce Katya sordu.

"Ve sonraki beş yıl boyunca onunla çalıştım. Isaac bana büyük kamyonları nasıl kullanacağımı öğreten ve ilk işimi almamı sağlayan kişiydi."

"Seninle çok gurur duyuyor olmalı. Şimdi emekli mi
oldu?" "Hah! Benden sadece altı yaş büyük!"

"Oh." Katya dudağını ısırды ama merakına engel olamadı. "Onu kardeşin olarak görmüyorsun, değil mi?"

"Tanrım, acınacak haldeyim. Ve apaçık." Diğer kadın gözlerini devirdi. "Beni hâlâ tavladığı o sıska çocuk olarak görüyor. Sadece göğüslerim olmadığını, onları kullanmak istediğimi de henüz o küçük erkek aklına sokamadı, teşekkür ederim!"

Şafak ufukta fısıldamaya başladığında Katya bir kahkaha patlattı. "Onu mu bekliyorsun?"

"Ona bir ay daha veriyorum. Yemin ederim, ondan sonra gelen ilk teklifi kabul edeceğim."

"Bu harika bir şey, biliyorsun," dedi Katya, zihni saf erimiş sıcaklığın anılarıyla doluydu. "Kalbine dokunan biriyle birlikte olmak."

"Sesin pek mutlu gelmiyor."

"Sanırım şimdi benden nefret edecek."

Bir siren sesi havayı delerek nefesini kesti.

"Lanet olsun." Çatık kaşlı Jessie uzun ve boş yolun kenarında durdu. "Yemin ederim," diye mırıldandı sarışın, "taşralı polislerin yasalara saygılı vatandaşları rahatsız etmekten başka yapacak işleri yok."

"Jessie, biz aslında-"

"Şşş. Yasalara uygun şeyler düşün." Jessie kapısını geri kaydırarak ceketini kaptı ve aşağı atladı. Katya polis memuruna doğru ilerlerken onu göremiyordu ama sözlerini duydu. "Michel Benoit, senin gidip çörek falan yemen gerekmiyor mu?"

"Memur Benoit konuşuyor" diye cevap geldi. "Kaçak mal taşıdığına dair bir ihbar aldım, tatlım."

"Cehenneme kadar yolun var!" Şimdi Jessie'nin sesi kızgın geliyordu. "Ben temizim ve bunu sen de biliyorsun."

"Contraband uzun , koyu sarı saçlı, ince yapılı.

Bir şey mi?"

"Ne demek istediğinizi anlamadığıma eminim."

Katya, Jessie'nin yeteneklerine sonuna kadar güveniyordu ama kendisine bu kadar çok yardım etmiş olan bu kadının başını kanunla gerçekten derde sokmak istemiyordu

-Polis aracı kontrol etmeyecek değildi ya. Kendi kapısını geri kaydırarak soğuk kış havasına çıktı ve Jessie'nin yanında durmak için kamyonun ön tarafına doğru yürüdü, şafak etraflarında yumuşak ve sessizdi. Yol kenarını kaplayan kar bile kırmızı ve altın sarısı ışıktaki sıcak görünüyordu.

"Katya polisin buz mavisi gözlerine bakarak "Tam olarak ne yapmam gerekiyordu?" diye sordu.

Gülümsedi, koyu kahverengi saçları hafif esintide dalgalanıyordu. "Bir sersemletici ateşlemekle ilgili bir şey olabilir."

"Rapor mu tutmuşlar?" Bu Michel Benoit'da rahatsız edici derecede tanıdık bir şeyler vardı.

Bir kaşını kaldırdı. "Plak *mı istiyorsun?*"

Jessie ellerini kalçalarına koyarak, "Bu rapor olmadığı anlamına geliyor," dedi. "Seni içeri çekmeye hakkı yok."

Michel'in gözleri parladı. "Bu seni ilgilendirmez Jessie."

Jessie, "'Aint'lerini al da bir tarafına sok," diye mırıldandı. "Herkes senin lanet olası bir hukuk diplomasına sahip olduğunu biliyor."

Adam görünüyordu, gülümsemesi gözlerini ısıtmaya yetiyordu. "İşte anlaşıma," dedi Katya'ya. "Ya benimle kolayca gelirsin ya da ikinizi de bir şey bulurum."

"İkisi de mi? Jessie hiçbir şey yapmadı."

"Jessie," diye mırıldandı Michel, "muhtemelen pek çok şey yapmıştır."

Diğer kadın polisi yere sermek istercesine öne doğru kayınca Katya elini Jessie'nin koluna koydu. "Gözler yüzünden," diye mırıldandı. "Renk beni yanılttı ama senin gözlerin de aynı."

Michel'in gülümsemesi genişledi. "Kimden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok." "Devraj ismi bir şey çağırıştırıyor mu?"

"Dev adında bir kuzenim olabilir, ama biliyorsun, o kadar da sıra dışı bir isim değil."

Michel'in gitmesine izin vermeyeceğinden artık emin olan Katya, Jessie'ye döndü. "Teşekkür ederim."

Jessie hâlâ kaşlarını çatıyordu ama Katya'ya sıkıca sarıldı. "Bir daha yardıma ihtiyacın olursa beni ara. Numaram sende var, değil mi?"

Katya başını salladı, hücre kodunu ezberlemişti. "Peki," dedi Michel'e, "buradan nereye?"

PETROKOV AİLE ARŞİVLERİ

Mektubun tarihi 24 Aralık 1978,

Sevgili Matthew,

Noel arifesindeyiz ama dünya garip bir şekilde sessiz. Normalde, Dönüşenler yıllık oyunlarını oynuyor olurlardı.

-Çocukken bir keresinde yaptığım gibi, gece yarısı verandamda oturan bir kaplan bulmayı hep beklerim. Bana taze bir çobanpüskülü getirmişti, düşünebiliyor musunuz?

Ancak bu yıl, insan ilahiciler bile evde kaldı. Hepimiz baltanın düşmesini bekliyoruz - Konsey karar üzere. Eğer tahmin ettiğim gibi olursa, Ağ'da olmayan herkes sevdiklerimizden sonsuza dek kopmuş olacak.

Konsey yetişkinlerin tam olarak şartlandırılmayacağını kabul etti, ancak Ağ'da kalanların katı kurallara uyması gerekecek. Eğer uymazlarsa çocukları ellerinden alınacak, böylece doğru şekilde şartlandırılacaklar. Bunu yazarken ellerim titriyor. Kimse seni ya da Emily'i benden alamayacak.

Anne

BÖLÜM 33

Dev, Maggie'nin organize ettiği karla mücadele aracını kullanarak uçaktan kuzeninin evine -Britanya Kolumbiyası sınırının hemen güneyinde- doğru yola çıktı. Hava jetinin hızı göz önüne alındığında, Katya'yı "gözaltına" alan Michel'in çok gerisinde değildi.

Kuzeninin evine vardığında arabadan indi ve doğruca ön kapıya yöneldi. Kapıyı çalmak için yumruğunu kaldırdığı sırada Michel kapıyı açtı. "Kız senindir, Santos." Şapkasını tekrar takan Michel, "Senin yerinde olsam çelik yelek giyerdim," dedi.

"Uyarı için teşekkürler."

Kuzeni başını eğdi ve kendi aracına doğru yürüdü. Metalin soğuk fırçasına tepki vermeyi reddeden öfkesini kontrol altına almaya çalışan Dev, kapıdan içeri girdi ve Katya'nın varlığının yankısını takip ederek mutfığa gitti; orada onu sakince kocaman bir yaban mersinli kek yerken buldu, dirseğinin dibinde sıcak çikolataya benzeyen bir fincan vardı. Tanrım, lanet çikolatanın içinde şekerlemeler bile vardı. "Michel sana iyi bakmışa benziyor."

Ona hiçbir şey söylemeyen bir bakış. "Bir kadına nasıl davranacağını biliyor." Tamam, o kısmı. "Aksine mi?"

Omuz silkme.

Kızın bir yaban mersini seçip ağzına atmasını izledi. "Gerçekten kaçabileceğini mi sandın?"

"Pes etmek benim değil."

Bu bir tokattı. Ve onu babasına dönüştüreceğinden mantıksızca korktuğu öfkesinin üzerine buz gibi bir su dökmüştü. Katya'nın ne yapmasını bekliyordu ki? Onu esir tutarken uysalca oturmasını mı?

Ming LeBon'un işkencesinden sağ kurtulan kadın oturup bekleyecek biri değildi.

Nefesini üfleyerek kollarını ceketinin üzerinde kavuşturdu. "Gideceğiniz yere ne kadar yakınsınız?"

Dondu kaldı, sonra kendini toplar gibi oldu. "Yaklaşıyorum."

"Hâlâ kesin bir yer yok mu?"

"Kuzeybatıda. Sanırım muhtemelen Alaska, ama Yukon'da da olabilir."

Dev saçının bir tutamıyla oynayacak kadar yaklaştı. Kız geri çekilmedi ama çöreğinin konsantre tahribatından da sapmadı. Yine görmezden geliniyordu. Bunun onu rahatsız etmesi gerektiğini fark etti ama dudaklarının kıvrılmasına neden oldu. Kadının saçlarını bırakarak arkasına geçti ve ellerini iki yanındaki tezgâhın üzerine koydu.

Kekten bir ısırık daha aldı.

Sırıtarak kızın dökülen saçlarını kenara itti ve ensesinin narin tenine bir öpücük kondurdu.

Bir ürperti. "Devraj Santos," dedi sakın bir güçle, "beni geri dönmeye ikna edemeyeceksin."

Onu boynunun ince kıvrımı boyunca tekrar öptü. "Kim cazibeden bahsetti ki?" diye mırıldandı kulak memesini dişleyerek. "Seni baştan çıkarmayı planlıyorum."

O lanet çöreği yere bıraktı. "Dev, neden bana bağırıyorsun?"

Bir öpücük daha kondurdu ve kollarını ona dolayarak çenesini başının üzerine bıraktı. "Bağırmaya cevap vermeyecek kadar inatçısın." Kendisinin bile hayatta kalabileceğinden emin olmadığı bir şeyi atlatmıştı; bir erkeğin, kadınının böyle bir iradesine saygı duymaması aptallık olurdu.

"Ama yine de beni geri sürükleyeceksin." Elini yumruk yapıp tezgâhın üzerine koydu. "Neden? Senden bu kadar uzakta bir tehdit değilim ki."

"Bizimle birlikte olduğun süre içinde neler öğrenmiş olabileceğini, geri dönüp saldırıp saldırmayacağını düşünmek zorundayım."

O el büküldü, sonra tekrar kapandı. "Söyleyeceğim hiçbir şey fikrini değiştirmeyecek, değil mi?"

Ne yapması gerektiğini biliyordu. Bu mutfığa girene kadar aklında bir soru bile yoktu. Ama-"Sana üç gün verebilirim."

Nefesini içine çekti. "Dev?"

"Uçakla rahat edebileceğiniz kadar kuzeye gideriz, sonra da bir araba kiralarız."

"Benimle olacağın için mutluyum," dedi şaşkınlıkla, onun kucağına eğilerek. "Bir yanımda ne bulacağımdan çok korkuyor - ya orada hiçbir şey yoksa?"

"Katya?"

"Bu beynimin gerçekten hasar gördüğü anlamına gelir," diye fısıldadı. "Eğer böyle bir dürtüm varsa ve bunu destekleyecek hiçbir şey yoksa."

Birdenbire onun dürtüyü takip etme açlığını daha önce olduğundan çok daha iyi anladı. "Beynin hasar görmemiş," dedi onu daha sıkı sıkarak. "Öyle olsaydın, kanlı burnumun dibinden gizlice kaçmayı başaramazdın."

Katya bu yorumdaki tiksintiyi duyunca yüreği hafifledi. "İyi yaptım, değil mi?" Gülümsemesi duraksadı. "Tiara nasıl?"

"Ben seni yakalamadan önce ne kadar uzağa gidebileceğine dair bir kitap açtı."

"Oh?"

"Evet, ve en uzun mesafe için bahse girdi." "Peki ya Tag?"

"Yeni en iyi arkadaşın değil diyelim."

Yüzünü buruşturdu ve başını belaya sokabileceğini fark etmeden önce çocuğu sormaya gitti.

Dev kıkırdadı. "Çocuk iyi ve kalkanlarına daha fazla dikkat etmemiz gerektiğini öğrendik."

"O güçlü," dedi, bunun ne anlama gelebileceği konusunda endişeliydi. "Eğer Konsey Unutulmuşların bu seviyede psişik yetenekleri olduğunu öğrenirse ..."

"Bırak da bunu ben düşüneyim." Kadının şakağına bir öpücük kondurdu ve birbirlerine bakacak şekilde dönmelerini sağladı. "Kuzeye gitmek için hissettiğin bu çekim hakkında bana anlatabileceğin her şeyi anlat. Başka bir bilgin var mı?"

"Hayır. Ama bir şey duyduğumu biliyorum. Orada... siyah odada."

Öfke yeniden alevlendi, kan akıtma ihtiyacıyla karanlıklaştı. Öfkenin vahşi gücünü aşip konuşabilmek için bilinçli olarak odaklanması gerekiyordu. "Neden senin duyduğun hassas bir şeyden bahsetsinler ki?"

"Bir hata yaptılar," dedi, sesi sanki hafıza parçalarını yeniden yapılandırıyormuş gibi kesik kesikti. "Ming beni kırdı, ama kırılmış olsam bile kulaklarım, gözlerim vardı. Bana, çizmesinin altında ezdiği, değmeyecek bir böcekmişim gibi davrandı."

İçindeki öfke vahşi bir şeydi, hayvani bir öfke... ıstırap. "Ne," diye sormaya zorladı kendini, "ne duydun?"

Katya, Dev'in sesini duyunca başını kaldırıp baktı, o ham bıçak. Öfkesi havada bir kırbaç gibiydi, ateşten bir kırbaç. Ama her nasılsa korku uyandırmak yerine kendini daha güçlü hissetmesini sağlıyordu. "Pek çok şey."

Dev onu o muhteşem gözleriyle izliyordu ve biliyordu, onun için adam öldürebileceğini *biliyordu*. Birbirlerine ne kadar derinden bağlandıklarını bilmek onu sarstı. Ya-

"Hayır," dedi Dev. "Bu görevden başka bir şey düşünme. Gerisini sonra hallederiz."

Başını salladı, hareketleri sarsıntılıydı.

"Henüz tüm parçalara sahip değilim ama gitmem gerektiğini biliyorum. Gitmek zorundayım. *bakın*."

Eli yanağına değdi. Sıcak. Koruyucu. "Ne aradığın hakkında hiçbir fikrin yok mu?"

"Kötü bir şey." Onun dokunuşuna doğru döndü. "Bunu düşündüğümde, midemde yağlı bir hastalık hissediyorum." *Kötülük*, diye düşündü. Onu bekleyen şeytani bir şeydi, zihninin ona göstermeyi reddettiği ama kötücül gölgesi diğer tüm düşüncelerini kaplayan bir şey.

EARTHTWO KOMUTA GÜNLÜĞÜ: GÜNIŞIĞI ISTASYONU

17 Eylül 2080: Çalışanlar giderek şiddetlenen baş ağrılarından şikayet ederken verimlilik son üç günde yüzde elli yedi düştü.

Alan biyolojik ve/veya kimyasal kirleticiler açısından kapsamlı bir şekilde test edilene kadar tüm personelin geri çağırılması tavsiye edilebilir. Lütfen bilgi verin.

BÖLÜM 34

Dev kızın alnına bir öpücük kondurdu, bu beklenmedik şefkatli jest kızın gözlerinin yanmasına neden oldu. "Bir an önce başlasak iyi olur."

Ona verdiği üç günün kendisine pahalıya patlayacağını biliyordu ama onun için bunu göze alacaktı. "Dev . . . Seni bir tuzağa sürüklüyor olabilirim." Ne kadar ilerlemiş olursa olsun, zihni deliklerle ve aldatmacalarla dolu vahşi bir labirent olarak kalmıştı.

Dev başparmağını onun yanağına sürttü. "Hâlâ anlamıyorsun, değil mi Katya? Ben bana ait olanla ilgilenirim."

"Canının yanmasını istemiyorum," diye söze başladı ama adamın çene yapısı nefesini boşa harcadığını gösteriyordu. "İnatçı mı doğdun sen?"

"Annem benim yarı katır olduğumu söylerdi."

Bu onu gülümsetti. "Bu, ebeveynlerinizden birini katır yapar. Annen mi?"

"Bunu asla kabul etmedi." Gözlerinde öyle derin bir hüznün vardı ki, boğazının düğümlendiğini hissetti. "Hiç şansı olmadı."

Tereddüt etti, içgüdülerinden, aklından, ruhundan emin değildi ... ama kalbinden emin değildi. "Ona ne oldu?"

"Onu babam öldürdü." Nefesini kesen keskin bir yanıt.

Adam devam ettiğinde hâlâ cevap verecek kelimeleri bulmaya çalışıyordu. "Atalarımızdan bazılarının neden Sessizliği seçtiğini ilk o zaman anladım. Babam asla kötü niyetli değildi. Onu bir katile dönüştüren şey yeteneğiydi."

Bir elini uzatarak onunkinin üzerine kapadı.

"ShadowNet," dedi Dev, birbirine bağlı ellerine bakarak, "PsyNet'ten tamamen farklı bir hayvan, ama bazı benzerliklerimiz var."

"Dev," dedi, yapmak istediği son şey olmasına rağmen onun sözünü kesti. "Bana daha fazla anlatmamalısın." Eğer ona ihanet ederse,

İsteyerek olmasa bile, bu onu paramparça edecekti ve bir daha ayağa kalkamayacağını biliyordu. Bundan değil.

Yüzü birdenbire bir zamanlar gördüğü fatihin yüzüne dönüştü. "Seni özgür bırakacağız, Katya. Ming LeBon'un kendisini öldürmek zorunda kalsam bile."

"Hayır." Onun iki elini de tuttu. "O benim öldürmem gereken bir canavar. Seni onun yakınında istemiyorum."

"Onu alabileceğimi düşünmüyor musun?"

Ona, soğuk gözlerine, kaslı vücuduna, asker sabrına baktı ve "Yapabileceğini biliyorum. Ve beni korkutan da bu."

Bekleyen bir sessizlik.

"Onun gibi olmanı istemiyorum," diye fısıldadı, Dev'in içinde onu zalimleştirebilecek bir acımasızlık, tek ve acımasız bir hedefi olan bir suikastçı olduğunu biliyordu. Dev'in bu hedefe ulaşacağından hiç şüphesi yoktu ama bu süreçte kendini kaybedebilirdi. "Korkarım ki onu avlarsan bu seni değiştirecek, Ming'in bir yansıması haline getirecek."

Cevap vermedi ve Dev'in zor durumda kalırsa Ming'in peşinden gideceğini biliyordu. Ve eğer bu olursa, tek bir seçeneği olacaktı. Gözünü kırpmadan yapacağı bir seçim. Dev'in zayıf noktası haline geliyordu. Onu varlığından çıkarırsanız, bu zayıflık da ortadan kalkacaktı.

* * *

Dev havalandıktan on dakika sonra Aubry'den telefon aldı, uçak kuzeye doğru istikrarlı bir rota çiziyordu. Katya resmi olarak yolcu listesinde yer almıyordu, bu da Kanada'ya inmeleri gerekirse teknik olarak onu sınırdan geçirecekleri anlamına geliyordu, ancak Dev'in böyle bir durumda sorunu aşmanın yolları vardı.

"Ne oldu?" diye sordu, Katya'nın kulaklıklarını takıp müziğin sesini açtığıнын farkındaydı.

"Jack onunla dalga geçtiğini düşünüyor, çok kızgın."

Dev parmaklarıyla burnunun köprüsünü sıktı. "Onu üç gün boyunca sakın tutabilir misin?"

"Belki bir gün daha dayanır, en fazla iki gün." Aubry'nin ses tonu değişti. "Dev, söyledikleri kıcımdan çıkmıyor. Mantıklı konuşuyor."

"Jack'in mantıklı düşündüğünü biliyorum." Dev ilk olaydan sonra Jack'in oğlu William'ı görmüş, diğer adam yıkılırken Jack'e sarılmıştı. Kuzeninin her hareketini yönlendiren ıstıraplı iliklerine kadar anlamıştı. "İşte bu kadar. Bak, onu arayacağım."

"Ve üç gün içinde New York'a geri mi döneceksiniz?"

Tag ve Tiara'nın artık Sascha da işin içine girdiğine göre Cruz'la başa çıkabileceklerini bildiğinden, "Evet. Jack'le bir görüşme ayarla."

Aubry telefonu kapatırken, "Sanırım bazı şeylerden kaçamıyorsun," dedi ve Dev onun toplantıdan bahsetmediğini biliyordu.

Jack'in cep telefonunun numarasını girip bekledi. Diğer adam birkaç saniye sonra cevap verdi. "Tam zamanında, Müdür Bey."

"Beni biraz rahat bırak," diye mırıldandı Dev. "Beni ipe çekmeye çalıştığına göre akraba olmadığımızı sanırsın."

"Bana kuzen kartını oynama." Ama sesi daha az sertleşti. "Benden kaçıyor musun, Dev?"

"Hayır. Başımıza başka şeyler de geldi." Bir elini saçlarının arasından geçirerek koltuğunda geriye yaslandı. "Söylediklerini dinliyorum."

"Güzel." Bir duraklama. "Kahretsin Dev, ağrıtmak için yola çıkmadım ve eski anıları canlandırmak istemediğimden eminim ama bununla başa çıkmak zorundayız."

"İstediklerinizi desteklememin hiçbir yolu yok, bunu biliyorsunuz. Atalarımız özgürlüğümüz için her şeyden vazgeçti. Buna nasıl sırtını dönebilirsin?"

"Çünkü *oğlum* kendi yeteneklerinden o kadar korkuyor ki arkadaş edinmekten bile korkuyor." Jack'in azabı hattı doldurdu. "O daha bir bebek ama birine zarar vermekten o kadar korkuyor ki bütün gün odasında kalıyor. Sen her gün bununla uğraşıyorsun ve sonra bana seçim yapmanın bana düşmediğini söylüyorsun."

Jack'in sesindeki kırılmayı fark eden Dev doğruldu. "Bana söylemediğin şey ne? Will'in şimdilik stabil olduğunu sanıyordum." Başka bir cevap bulmak için zamanları olduğuna inanıyordu - Unutulmuş kimliğin kalbini yok etmeyecek bir cevap.

"Bir şey oldu. Bilmiyorum-" Kesik kesik bir nefes. "Bunu doğrulamam gerek Ama Will'in kötüye gittiğini biliyorum."

Dev, kendisine Dev Amca diyen yedi yaşındaki çocuğu düşündü, kenardaki diğerlerini de düşündü. "Geri döndü." ortaya çıkan garip yeni yetenekler, Psy'yi Sessizliğe iten aynı çılgınlıkları da beraberinde getiriyordu. "Ama Sessizliğin her şeye çözüm olmadığını gördünüz, bizim takip etmek istediğimiz örnek onlar değil."

"Soğuk davranıyorsun, Dev," dedi Jack. "Seni bunu yaparken gördüm. Makinelere ana hat veriyorsun ve soğuyorsun. Ya yapamazsan?"

Dev kontrolden çıkmanın nasıl bir his olduğunu çok iyi biliyordu. Özellikle de şimdi, metalik tabakanın altından sanki hiç yokmuş gibi kayan bir kadınla. "Soğuyabilirim ama insan olarak kalırım Jack. *Hissediyorum.*" Çok fazla. Çok güçlü.

"Bu kötü bir seçim, biliyorum," diye itiraf etti Jack. "Ama eğer sadece kötü seçimler varsa..."

"Başka bir yol bulacağız." Dev ailesini, insanlarını kaybetmeyecekti. "Glen ve ekibi gece gündüz bu işin peşinde. Ve elimdeki tüm bağlantılarla çalışıyorum - sadece ... acele kararlar vermeyin. Bana birkaç gün daha verebilir misin? Will?" Çünkü çocuk kritik bir durumdaysa, Dev uçağı geri çevirecekti. Yanındaki kadının bunu anlayacağına inancı tamdı.

"Bugün benimle konuşamayacak kadar önemli olan şey nedir?"

Dev, uçağın penceresine doğru dönmüş olan Katya'nın kafasına baktı. "Başka bir hayatı, başka bir zihni kurtarmak için savaşıyorum."

Jack nefesini içine çekti. "Kahretsin, bir adama nasıl vuracağını biliyorsun. Sana birkaç gün daha vereceğim."

"Bir şey değiştiği anda beni ara." Çünkü -ve Dev'in koruyucu içgüdüleri bu düşüncüyü şiddetle reddetse de- küçük, iri gözlü William onların barometresiydi, akıl sağlığının iplerini koparmaya en yakın olanıydı. Boğazındaki düğümü yuttu,

Will için duyduğu endişeyi gizlemek için çaba bile göstermedi. "Beni ararsan gelirim. Anladın mı?"

Söylenmemiş şeylerle dolu bir duraklama oldu ve Dev, Jack'in acımasız gerçeği, hiçbir babanın yüzleşmek zorunda kalmaması gereken bir gerçeği anladığını biliyordu. "Evet," diye yanıtladı kuzeni sonunda. "Gitmeliyim-Melissa evde. Bu çok berbat bir durum." Son cümle yorucuydu.

Dev telefonu kapatırken o da aynı şeyi hissetti. Döndüğünde Katya'nın ona baktığını gördü. Katya kablosuz kulaklığı ancak Dev telefonu cebine soktuğunda çıkardı. "Yüzündeki bu ifadenin nedenini sormayı o kadar çok istiyorum ki," dedi ve bir elini onunkinin üzerine koymak için uzandı.

"Katya, geri dönmek zorunda kalma ihtimalimiz var." Parmaklarını Katya'nın parmaklarında sıkıttı. "Ama eğer dönersek, seni geri getireceğim. Sana söz veriyorum."

Adam onun hedefine ulaşmayı ne kadar çok istediğini bilse de, kadın hemen başını salladı. "Sözünüz benim için fazlasıyla yeterli."

Kalbi, metalin nasıl bir his olduğunu bile hatırlayamayacak kadar genişledi. "Zihnin ne kadar güvende?"

"Bu bir kasa. Ağa hiçbir şey giremez ya da çıkamaz. Ama dediğiniz gibi, Ming o kasayı açmak için psişik bir anahtara sahip olmalı; bunu her an kullanabilir."

Ona ne söylediğini anlıyordu ama bu durumda olası faydalar risklerden daha ağır basıyordu. Ona bilmesi gereken şeyi sormak üzereyken kaşlarını çattı. "Burnun kanıyor."

Küçük bir ses çıkararak elini burnuna götürdü ve koltuğun cebindeki paketten çıkardığı mendili aldı. "Yükseklik yüzünden," dedi.

O kadar emin değildi. "Başın nasıl?"

"Tamam." Peçeteyi çöp torbasına atarken yüzünü ona çevirdi. "Hiçbir zaman iyi bir uçucu olmadım. Sorunuz neydi?"

Hâlâ ikna olmamıştı, döndüklerinde Glen'in onu kontrol etmesi için zihnine bir not düştü. "Sessizlik'in doğuşu hakkında ne biliyorsun?"

"Kamuya açık olanları bir kenara bırakırsak, bunun Konsey'in iddia ettiği kadar etkili olmadığını biliyorum - çapalar, güçlü

Psy the Net'in kendini koruması gerekiyor - sosyopatiye karşı son derece savunmasızlar."

Dev de tahmin etmişti. "Ama belli bir seviyede etkili mi?"

"Evet." Başını salladı. "Bireyleri akıl hastalıklarına yatkın hale getiren ya da talep ettikleri şeyler nedeniyle onları bu tür hastalıklara iten yetenekler olduğunu biliyorsunuz."

"Devam et."

"Örneğin, bazı yüksek Gradyanlı telepatlar kalkan oluşturmakta zorlanırlar - sanki yetenekleri kontrol altına alınamayacak kadar güçlüdür ve güç dışarı sızar. Sessizlik ile, en azından etkili bir duygusuzluk bariyerine sahip oluyorlar - bir şeyler içeri sızsa bile, bu şeyler onları o kadar derinden etkilemiyor."

Dev bunu düşündü. "Justice Psy'in bir ünü var."

"Evet. J-Psy'ler insanlarla çok yakın çalıştıkları için Sessizlik'ten kopmaya daha yatkınlardır."

Ve Adalet Psisi bozulduğunda, bazı çok kötü insanların sonu ölüm oluyordu. Dev bunun kötü bir şey olduğunu düşünmüyordu ama yüksek eğitilmiş J-Psy yeteneklerini kontrol edemiyorsa, korkmuş yedi yaşındaki bir çocuktan bunu nasıl bekleyebilirdi ki? "Bu yüzden mi J'ler vakalar arasında hep mola veriyor?"

Katya başıyla onayladı. "Bildiğim kadarıyla, genellikle bir ay kadar çalışırlar, sonra bir sonraki vakalarını almadan önce yoğun bir yenilenme için geri dönerler." Gözleri onunkilerde oyalandı. "Hepimiz aynı soydan geliyoruz," diye mırıldandı. "Melez bir popülasyonda bile, gen havuzundaki mutasyonların ve rekombinasyonun insandan çok Psy'ye yakın bir birey üretmesi kaçınılmaz."

Onun anlayacağını biliyordu - anlamayacak kadar zekiydi. "Konsey'in de bunu anladığına eminim."

"Bu bir olasılık. Ancak Konsey üst yapısının üst kademelerinde belli bir kibir var - Psiler kendilerini gezegendeki en güçlü insanlar olarak görmeye o kadar alışmışlar ki, doğa kadar basit ve güçlü bir şeyi hesaba katmayı başaramıyorlar." Bu kez gözleri sıkıntılıydı. "Dev, eğer senin insanların benim inandığım şeyi düşünüyorsa, yapma."

"Az önce bana bazı hediyeler için bunun tek seçenek olduğunu söylediniz."

Kadının eli adamın elini sıkıca kavradı. "Ama bireyin ve grubun içindeki bir şeyi öldürüyor. PsyNet ... çok güzel ama yavaş yavaş ölüyor. Nasıl ölmesin ki? Ona boşluktan başka bir şey vermiyoruz."

Dev onun Ağ'dan canlı bir varlık olarak bahsetmesini anlıyordu. PsyNet'teki muadilinden çok çok daha genç olsa da, ShadowNet'in de ruhu, yaşayan izi olan bir tür varlığı vardı. "NetZihin hakkında fısıltılar duydum."

"Bir de DarkMind var." Sesinin içi boştu. "Ming bana söyledi - sanırım hatırlamayacağımı düşündü ya da umursamadı. NetZihin ikiye bölündü."

Daha fazlasını söylemesine gerek yoktu - eğer Ağ'ın dokusu parçalanıyorsa, o zaman Sessizlik nasıl bir cevap olabilirdi ki? Ve yine de ... "Ağ'da hâlâ katiller var ama sayıları azaldı."

"Evet." Yutkundu. "Sanırım bir süreliğine her şeyi gerçekten daha iyi hale getirdi. Ne yapabileceğimizden, bize ne yapılabileceğinden korkmadan nefes alabiliyorduk. Ama kısa süre sonra bunun yerini başka tür bir korku aldı."

"Konsey." Dev çıkarımlar üzerinde düşündü. "Sessizliği benimsediğinizde bu tür bir güç yapısı kaçınılmazdır - doğuştan duygusuz olanları, empatisi çok az olan ya da hiç olmayan insanları ödüllendirir." Sosyopatlar.

"Bu, sistemde kör olduğumuz bir kusur." Katya başını onun omzuna yasladı. "Ne yapacaksın?"

"Halkım için savaş."

PETROKOV AİLE ARŞİVLERİ

Mektup tarihi 1 Ocak 1979

Sevgili Matthew,

Karar verilmiştir. Sessizlik uygulanacak. Baban ve ben bunun biliyorduk. Planlar yapıyorduk.

Sizi çok seviyorum, bebeklerim. Bu planda hepimizin ölme ihtimali var. Size yalan söylemeyeceğim, gerçeği saklamaya çalışmayacağım. Bazen, seni ve Emily'i ölümcül bir tehlikeye atarken Konsey'in çocuklarının duygularını şartlandırmasına izin verdikleri için diğerlerini kınayarak ikiyüzlü davrandığımı düşünüyorum ama seni anne kalbimle tanıyorum.

Matty'min bir sanatçı olduğunu, ancak yüzünüze boya bulaştığında ve parmaklarınız binlerce farklı renkte sıçradığında tam olarak kim olduğunuzu biliyorum.

Tatlı Emily'min şarkı söylemeyi çok sevdiğini, sizi çok sevdiği için evin içinde peşinizden geldiğini biliyorum.

Biliyorum ki baban senin parlak ışıklarını söndürmektense binlerce kez delirmeyi tercih ederdi.

Bu yüzden bunu yapacağız. Ve bir Tanrı

olduğunu umacağız. Kalbimdeki tüm sevgiyle,

Anne

BÖLÜM 35

"Sri Lanka'daki durum kontrol altına alındı." Henry'nin yankılanan zihinsel sesi Konsey odalarının psişik kasasını doldurdu. "Söz konusu çapa artık sürekli gözetim altında."

"Zaten ," diye Tatiana.

"Evet," dedi Shoshanna, "ama daha önce bir dereceye kadar özerkliği vardı - hepimizin bildiği gibi, çapalar o kadar sık kardinal oluyor ki, büyük bir insan gücü israfı olmadan onları izlemek neredeyse imkansız."

"Ama bu durumda," diye devam etti Henry, "bu insan gücüne ihtiyaç var. Kişisel korumam onun üzerinde ama Konsey de aynı , Arrow Squad'dan bir üyenin ekibe katılmasını istiyorum."

Kaleb telepatik bir sesin zihnine çarptığını hissetti. Kanalı açtığında Nikita'nın sesinin kafasına girdiğini gördü. *Yine birlikte çalışıyorlar.*

O da aynı şeyi fark etmişti. *Ancak Henry artık çiftin beta üyesi değil.*

Nikita, egolarını dengelemenin bir yolunu bulup bulmadıkları konusunda yorum yaptı,

Konsey'deki en büyük güç olmaya adaylar.

Nikita'nın düşüncelerinin onunkileri takip etmesi beklenmedik bir şey değildi.

-San Francisco merkezli Konsey Üyesi'yle ittifak kurmasının bir nedeni vardı. Zihni onun en güçlü aracıydı ve diğerlerinin aksine Ağı ele geçirme gibi bir düşüncesi yoktu. Nikita sadece kendi iş çıkarlarıyla ilgileniyordu. Bu da onu PsyNet'in kontrolünü ele geçirmek isteyen bir adam için mükemmel bir ortak yapıyordu.

Ok sorusu hızlı bir şekilde oylanırken Kaleb, "Kabul edildi," dedi.

Anthony Kyriakus hemen aynı fikirde olmayan tek üyeydi. "Ming, benim sorum sana. Oklarının artık tamamen senin kontrolünde olmadığına dair bir söylenti duydum."

Kaleb de bu söylentiye duymuştu ve aslında konuyu daha fazla araştırmaya niyetlenmişti. Şimdi Ming'in ne diyeceğini görmek için bekliyordu.

"Söylentiler doğru değil," dedi Ming. "Kontrolle ilgili tek mesele, uzun süredir görev yapan birkaç Ok'un Jax rejimine verdiği tepkiyle ilgili."

"Hâlâ Jax'i mi kullanıyorsun?" Tatiana sordu.

"Mutlak Sessizliği korumak söz konusu olduğunda başka hiçbir şeyin bu kadar etkili olmadığı kanıtlanmıştır."

Kaleb bundan daha fazlası olduğunu biliyordu. Çoğu kişi tarafından sadece Psy'nin belası olarak tanınan Jax çok özel bir amaç için yaratılmıştı. Uygun dozajda verildiğinde, kişiye göre doğru bir şekilde kalibre edildiğinde, Jax zihni silmeden kişiliği silmenin bir yolunu buluyordu. Çok tehlikeli bir denge. "Tepki verenler," diye sordu, "onlarla ilgilenildi mi?"

"Onları, yozlaşmaya başlayan Okları tutmak için özel olarak tasarlanmış bir tesise koydum."

Shoshanna, Ming'in açıklamasının hemen ardından konuştu. "Neden ölmediler? Artık işe yaramadıklarına eminim."

"Oklar," dedi Ming, bir zamanlar kendisinin de bir Ok olduğunu hatırlatan ince bir vurguyla, "tek bir çiğnenemez kuralı vardır; asla başka bir Oku geride bırakmamak. Bu onların işlevlerini yerine getirmelerini sağlayan psikolojik yapılarının bir parçasıdır. Eğer kusurlu bireyleri ortadan kaldırırsam, bu Okları birbirlerine ve bana bağlayan neredeyse kör sadakatin parçalanmasına yol açacaktır."

"Bu," dedi Tatiana, "kulağa neredeyse duygusal bir bağ gibi geliyor."

Ming, "Bu, bir civcivin annesinin izini sürmesinden daha duygusal bir şey değil," dedi. "Ben onların lideriyim ve beni takip etmeyi kabul ettiler - temel bir kuralı çiğnemediğim sürece, tam olarak bunu yapacaklar."

"Böyle bir kural nasıl ortaya çıktı?" Shoshanna insan doğasının bu yönü hakkındaki cehaletini ortaya koyarak sordu.

Kaleb araştırmasını yapmıştı. İlk Ok Zaid Adelaja'yı biliyordu. Adamın bir askerken suikastçıya dönüştüğünü de biliyordu. Ve askerler, ırkları ne olursa olsun, takım için yaşar ve ölürdü.

Ming'in Shoshanna'nın sorusuna verdiği yanıtı görmezden gelerek dosyalarını karıştırdı ve Ming'in Oklarını ölüme gönderdiği yerin yerini aradı.

yoktu.

Ama bu gün sona erene kadar bunu yapmış olacaktı. "Konuşmamız gereken başka bir konu daha var." Onlara Ağ'daki karanlık noktalardan bahsetmeye başladı, Ağ Zihni'ne en uyumlu Konsey Üyesi olarak görünürdeki işini yapıyordu. Ama aslında izliyor ve dinliyordu. Her Konsey Üyesi bu bilgiye farklı bir yanıt verecekti ve zamanı geldiğinde her Konsey Üyesi bu yanıtı göre yaşayacak ya da ölecekti.

BÖLÜM 36

Katya'nın iç pusulasına odaklanma şansı vermek için düşük hızda uçan hava jeti indiğinde hava kararmıştı. Sonunda onları Alaska'nın güneyinde bir yerde durdurdu, hava buz gibiydi. Michel sayesinde Dev ağır soğuk hava kıyafetleri giymiş, Katya ise kalın bir atkı ve küçük bedenine göre çok büyük bir ceket giymişti. Şimdilik onu sıcak tutacağını düşündü Dev eleştirel bir tavırla, ama onu bu şekilde Alaska'nın daha içlerine götürmesine imkân yoktu.

"Yarın sabah sana giyecek bir şeyler ayarlarız," dedi Maggie'nin uçaktan aradıktan sonra ayarladığı arazi aracının anahtarlarını alırken. "Maggie'nin bizim için ayırttığı kulübe bir turist pansiyonuna bağlı. Bir tür dükkânları olmalı."

Katya'nın yüz ifadesi . "Koşmaya karar verdiğimde buranın soğuşunu hesaba katmamıştım."

Kendini ne kadar büyük bir tehlikeye attığını hatırlayınca en sahiplenici içgüdüleri kabaaran adam onun elini tuttu. "Yolculuk boyunca arabada iyi olacaksın."

Bu yolculuk yirmi dakikadan az sürdü.

Dev kendi biriminin kapısını açıp soldaki şifonyerin üzerinde yepyeni bir spor çantası görünce, "Sekreteriniz çok becerikli," dedi Katya. Önümüzdeki birkaç gün boyunca ihtiyaç duyabileceği her şey -giyim dahil- içindeydi.

"Ona neden bu kadar iyi para verdiğimi sanıyorsun?" Kendi çantasını yere bırakarak ona bütün gün eksik olan gülümsemesini gösterdi. O ana kadar bunu ne kadar özlediğini fark etmemişti.

"Burası çok güzel," dedi, gözü sol taraftaki yatak odasındaki kocaman kabarık yatağa kaydı. "Ama yine de yola devam etmemiz gerektiğini hissediyorum."

"Yorgunluktan düşmek üzeresin ve dün gece bana verdiğin uykuya rağmen ben de pek iyi durumda değilim."

Omuzlarını dikleştirdi. "Suçlu hissetmeyi reddediyorum."

"Seni kaçak mallar için kontrol etmediğimden emin olmadığım için kendi hatamdı." Kaşlarını çatı. "Birkaç saat uyuyacağız, sonra da kafamız rahat bir şekilde yola koyulacağız. Muhtemelen çok daha uzağı gideriz."

Damarlarında dalgalanan aciliyete rağmen, onun mantığına karşı çıkamadı. "Tamam." Gözleri sağa, ikinci yatak odasına gitti. Dudağını ısırdı. "Dev?"

"Hmm?" Ceketini silkti ve botlarını çıkarmak için eğilmeden önce kanepenin üzerine bıraktı.

Dış giysilerini çoktan çıkarmış, üzerinde kot pantolon ve kazak kalmıştı. "Hangi yatak odasını istiyorsun?" Sormak istediğı soru bu değildi ama cesareti son anda onu terk etti.

"Sol ya da sağ, benim için fark etmez." Omuz silkti, botlarıyla işini bitirdi ve ayağı kalktı, gölgeli bir çenesi olan iri bir adamdı... ve erimiş sıcaklıkla dolu gözleri vardı. "Aynı yatağı paylaşacağımızı anladığın sürece sorun yok."

Dünya ayaklarının altından kaymakla tehdit ediyordu. "Bilmiyorum," diye fısıldadı. "Beni biraz daha kızdırmayı mı planlıyorsun?"

"Belki." Şakacı bir kelimeydi ama yüzü sert açılarla doluydu. "Ve bu sefer istediğın kadar yüksek sesle yayın yapabilirsin - diğer misafirlerin hepsi gece gezmesine çıktı ve bizi içeri alan bayan da insandı."

Son derece sakın konuşuyordu . . ama tahrik olduğunu gizlemek için hiçbir çaba sarf etmiyordu. "Duş almam gerek." Bu doğruydu, ama bir çırpıda ağzından çıkıvermişti.

"Çok uzun sürmesin." Parmaklarını gömleğine götürerek düğmelerini çözmeye başladı. "Bu gece biraz uyumalısın."

Bunalmış bir halde eşyalarını topladı ve banyoya girdi. Duş kumları temizledi ama vücudunu serinletmek için hiçbir şey yapmadı. Dışarı çıktıktan sonra saçlarını çabucak kuruttu ve bol bir polar pantolon ve sweatshirt giymek üzereyken tereddüt etti, zihni Dev'in onu duvara yapıştırma şekliyle ilgili anılarla doldu, tüm sıcaklık ve zar zor dizginlenen erkek gücü.

Tüm vücudu büyük bir nabız atışına dönüştü.

Yutkunarak ıplak teninin üzerine uzun kollu yn bir gömlek geçirdi. Dev onu istiyorsa, yoluna herhangi bir engel koymayacaktı. Onun dokunuşunu arzuluyordu. İlk başta, uyandıktan sonra, herhangi bir insan dokunuşunun yeterli olacağını düşünmüştü. Ama o günden sonra farklı olduğunu fark etmişti; kendisine dokunulmadığında canı yanıyordu ama herhangi biri tarafından dokunulma fikri tüylerini diken diken ediyordu.

Vücudu Dev'i istiyordu, sadece Dev'i.

Derin bir nefes alarak çantayı banyoda bıraktı ve kapıyı açtı... kendini çıplak, kaslı bir et parçasıyla karşı karşıya buldu, göğsü okşaması, dokunması, öpmesi için oradaydı, elleri başının üzerindeki kapı pervazını kavramıştı. Dn gecedен sonra onu her şekilde ve her zaman elde edebileceğine karar verdikten sonra, dudaklarını onun sert sıcaklığına bastırdı, teninin pürüzsüzlüğü üzerine serpilmiş kıvrık tüylerle lezzetli bir tezat oluşturuyordu.

Bir eli saçlarının arasına girmiş, onu kendisine doğru çekiyordu. Çıplak kalçalarına karşı, kot pantolonunun kotu tatlı bir sıyrıktı, onun boşluğuna doğru iterken, ereksiyonu karnının yumuşaklığını drtüyordu. Yumuşak ve sert. Erkek ve dişi. Teni saf bir ihtiyaçla gerildi.

"Bir şey mi biliyorsun Katya?" Boğuk bir erkek sesi, eliyle onu yerinde tutuyordu. Kadın ipucunu değerlendirerek adamın göğsünü öpmeye başladı. Bu, görevlerin en tatlısıydı - o kadar açık bir şekilde erkekti ki, lezzetli, duyusal bir kadın olmaktan başka bir şey hissetmek imkansızdı.

"Beni dinliyor musun?" Kulağına doğru bir fısıltı, nefesini kesip parmak uçlarında yükselmesine neden olan küçük bir ısıruk.

Tereddüt etti. "Hoşuna gitti mi?"

Kelimelerle cevap veremeyince, ona daha kolay erişim sağlamak için başını eğdi. Adam elini saçlarından ayırıp nazik bir sahiplenmeyle boğazına kapatmadan önce boğazını ısırdı. Bu dokunuş kadının ürpermesine ve adamın belini daha sıkı kavramasına neden oldu. Ve adam başını kaldırıp dudaklarını talepkâr bir şekilde onunkilere bastırduğında, kadın hemen ona açıldı.

Alt dudağındaki ısıruk ve keskin acı, kalçalarının birleştiğı yere bir sıvı hücumu gönderdi. Başını kaldırdığında Dev'in gözleri parlıyordu. "Acıdan mı yoksa kontrolden mi?"

Utanç yanaklarını doldururken parmakları adamın tenine doğru kıvrıldı. "Ben sapkırım."

Dudağını tekrar ısırđı, bu sefer daha keskindi. Ayaklarını tutmak için yapabileceği tek Şey buydu. "Hayır," dedi başparmağını boynunda atan nabzın üzerinde gezdirerek, "olduğun Şey cehennem kadar seksi." Başka bir öpücük, onu doğrudan yere yuvarlamakla tehdit eden bir öpücük, çok açlık ve talep doluydu.

"Yatağa," diye fısıldadı onun ağzına karşı. "Lütfen."

Kapı pervazını bırakarak tek bir yumuşak hareketle onu kollarının arasına aldı. Onu kabarık beyaz yorganın üzerine yatırana kadar ikisi de tek kelime etmedi, vücudu onun üzerine gelirken ışığı engelliyordu. "şimdi," dedi bir elini kızın kalçasına, gömleğinin yn kısmının altına koyarak, "soruyu cevapla."

"Bilmiyorum," dedi dürüstçe, ellerini adamın omuzlarında, kollarında gezdirmekten kendini alamadı. "Ama beni sıkıştırmadan hoşlanıyorum."

Dev'in eli yukarı kalktı. Sert bir nefes verme. "Klot giymiyorsun." Başparmağını kızın kalçasının hassas kıvrımına sürttü ve kızın görebildiği tek Şey Dev, teni, gözleri, *kendisi* olana dek vücudunu alçalttı. "Hoşuna giden bu mu? Benim tarafımdan örtülmek?"

"Evet." Onun ağırlığını hissetmek, onun katıksız yaşamı tarafından ezildiğini hissetmek isteyerek ona doğru eğildi. "Daha yakın."

"Bu bir his," diye mırıldandı, önceki ıldırıcı okşamasına dönmeden önce onu tek bir elektrikli saniye boyunca avuçladı. "Karanlıktan sonra."

Anlamış olması onu çok zd. "Orada hiçbir Şey yoktu," diye fısıldadı, boğazına sokularak onu ciğerlerine çekti. "Duyularımı kestiklerinde, beni tenimi bile hissedemediğim o odaya koyduklarında... sanki hiçliğin içinde yüzüyordum. Geçen her saatle birlikte biraz daha delirdim."

Dev vücudunu bir parça daha aşağı indirerek kızın ağırlığının bir kısmını hissetmesini sağladı. Kadın dişlerini boğazına geçirdiğinde, Dev tıslayarak bir nefes verdi. "Ne kadar çok temas edersen o kadar iyi hissedersin."

"Evet." Vücudunu ona sürttü ya da sürtmeye çalıştı. Adam çok ağırdı, onu aşağıda tutuyordu. teni dalgalarıyla parıldıyordu.

zevk. "Ama bu ... sadece seninle, Dev. Sana güveniyorum."

Bir kalçasını onunkinin arasına soktu, açtı ve sahiplendi. "Bu benim gibi bir adama yapılabilecek tehlikeli bir itiraf." Hafifçe kıpırdayarak dirseklerinin üzerinde durdu, kas ve güçten oluşan sağlam bir duvar. "Teklif ettiğin her şeyi kabul edeceğim."

"Herhangi bir şeyi geri verecek misiniz?" diye soracak gücü bir şekilde kendinde buldu.

Şehvetli bir eğlence parıltısı. "Bekle ve gör."

Ve bu gecenin hayatının geri kalanında hatırlayacağı bir gece olacağını biliyordu. Her nasılsa, bu yerde, diğer her şey kaybolup . Burada sadece Dev, sadece Katya ve ikisini de tüketmekle tehdit eden cinsel bir sıcaklık vardı.

Dev dizlerinin üzerine çöktüğünde, hayal kırıklığıyla attığı keskin çığlığa engel olamadı. Bir elini göğsüne bastırdı. "Bekle." Ve sonra yataktan kalkıp oturma alanına doğru ilerledi.

Peşinden gitmek ne kadar cazip gelse de emre itaat etti. Bu başka bir çit, başka bir kontrol hattıydı. Psikologların onunla bir gün geçireceğini düşündü, ama eğer bu onun normallikle başa çıkmasına yardımcı oluyorsa, o zaman kim yargılayabilirdi ki? Hiçbiri kendi tenini, kendi parmaklarını, kendi yüzünü bile hissedemeyerek karanlıkta sonsuz, akılsız saatler geçirmemişti. Sanki soğuk, kayıtsız bir evrende tek başına ölü gibiydi.

"Ne kadar çok düşünce var," diye mırıldandı Dev, eşarbının uçları yumruklarına dolanmış, elleri gergin bir şekilde odaya geri dönerken. "Düşündüğünü duyabiliyorum. Sanki kafamın arkasında küçük bir tıkırtı var."

Adam tembel bir güvenle odada ilerlerken gözleri onu takip etti, ayak parmakları yorganın içine kıvrıldı. "Sakıncası var mı?"

"Hayır." Adam yatağın üzerine çıkıp kadının vücudunda gezinirken yatak eğildi. "Aklından ne geçiyordu?"

"Sahip olduğum bu ihtiyaç, sınırlara duyduğum bu ihtiyaç," diye fısıldadı, "beni sakat bırakmıyor. Ne de senden kaçtım."

Her türlü kötülüğü çağrıştıran küçük bir gülümseme. "Bunun için seni cezalandırdım mı?"

"Dev." Yine onunla alay ediyordu ve bu adam Tanrım, tam bir bağımlılıktı.

Kadının bileklerini avuçlarının içine alarak başının üzerine kaldırdı. "Hayır, sakat değilsin. Sadece başa çıkmamanın bir yolunu bulmuşsun."

Onun gözleriyle karşılaştı. "Bu seni rahatsız ediyor mu?"

Eşarbi kızın bileklerine doladı, kızın teninde nefis bir baskı hissedeceği kadar sıkı, sonra uçlarını yatak başlığındaki parmaklıkların etrafına bağladı. "Fark etmediysen söyleyeyim," diye mırıldandı, parmakları gömleğinin düğmelerini teker teker çözerken bile, "kontrolün bende olmasını seviyorum." İri bir eli göğsünün çıplak yuvarlaklığı üzerinde sahiplenici bir şekilde kapandı.

"Dev!"

Yavaşça odaklanarak onu okşadı ve sıkı, onu acele ettirmeye çalıştığı her seferinde onu öptü. Ter vücudunu kaplamaya başlamıştı ve daha göğüslerinin yanından bile geçmemişti. "Beni delirteceksin," diye suçladı.

"Bunu iyi yapacağıma söz veriyorum." Yavaşça gülümseyerek göğsünün orta hattından aşağıya doğru öpmeye başladı, göğüslerine küçük ısırıklarla işkence etmek için durakladı ve sessiz bir yalvarışla vücudunu yukarı doğru eğdi.

Adam itaat etmeyi reddedince, kadın onu açlığının ateşiyle dolu telepatik isteklerle bombardımana tuttu. Adamın gözleri parlıyordu. "Kirli mi oynuyorsun, bebeğim?"

Onun ilk kez bir sevgi sözcüğü kullandığını fark etti. İçinde bir şeyler kıpırdadı ama ne olduğunu bilmiyordu, kalbinin neden aniden acı veren bir ağrıyla çarptığını anlamadı. "Yatakta her şey mübahtır derim."

"Unutma, sen söylemiştin." Aşağıya doğru yolculuğuna devam etti, karnının alt kısmına, göbeğinin kıvrımına öpücükler kondurdu.

Adamın ne yapmayı planladığını anlayınca gözleri büyüdü. "Neden?" diye sordu, sesi gırtlaktan çıkıyordu.

"Neden ne?" Dilini göbeğinin hemen altındaki hassas deride gezdirdi.

Cevap vermeden önce birkaç kez derin nefes almak zorunda kaldı. "Neden böyle bir şey yapıyorsun? Bu sana nasıl bir zevk veriyor?"

Karanlık gözler buluştu. "Beni yalamak istemiyor musun, Katya?"

Görüntü sinir uçlarının patlamasına neden oldu. Bir anda düşünebildiği tek şey bu oldu. "Bir deneyip göreyim."

Kıkırdadı. "İyi deneme, ama önce ben başlayacağım." Güçlü elleri kalçalarının üstündeydi ve bacaklarını birbirinden ayırıyordu.

Bunun katıksız samimiyeti onu sarstı.

O kadar hazırды ki teninin her santimetrekaresini, adamın nefesinin her dokunuşunu hissedebiliyordu. Kendini hiç bu kadar *gerçek*, bu kadar canlı hissetmemişti. "Dev." Bu bir fısıltı, bir yalvarış, bir talepti.

Başparmağının iç uyluğunun ultra hassas derisine vuruşu. Adam başını eğip ona en mahrem okşamasını yaptığında hâlâ her şeyi içine çekmeye çalışıyordu. İçinden bir çığlık koptu ve kendini yataktan fırlamamak için eşarbı kavrarken buldu.

Gitmesine izin vereceğinden değil.

Vücudu aşırı his yükünden kaçmaya ve aynı zamanda yakınlaşmaya çalışırken güçlü eller onu yerinde tuttu. Gözlerinin arkasında ışıklar yanıp sönüyordu ve kesinlikle, kesinlikle bundan bir şeylerin Net'e sızacağını düşündü. Ama bunu düşünemedi, sadece zevk dalgaları altında boğulabilirdi.

Diş sıyırması.

Tüm vücudu neredeyse acı veren bir kavisle dondu. Ve sonra parçalandı... milyonlarca parlak kıvılcıma dönüştü. Sarsıntılar merkezinden dışarıya doğru yayıldı, canlı bir ateş gibi onu dalgalandırdı. Aşağı indiğinde bunun enfes acısıyla hıçkıra hıçkıra ağlıyordu.

"Şşş." Dev onun vücuduna doğru ilerledi ve göğsündeki el kadar sahiplenici bir öpücükle onu yumuşattı. "Çok güzelsin Katya."

Her nasılsa, bir parça bulmuştu. "Çok kemikli değil mi?"

Onun göğsünü sıktı. "Önemli olan yerde değil. Ve geri kalanı üzerinde çalışabiliriz."

"Bunun için sana vuracağım," diye tehdit etti. "Nefesimi geri alır almaz."

Gülümsemesi erkekçe, tatmin edici ve inanılmaz derecede muhteşemdi. "O zaman asla yapmayacağından emin olmalıyım." Bu seferki öpücüğü yavaştı, ama o kadar açtı , kız onun ağızına nefesini verdi, ona istediği her şeyi ve her şeyi vermek istiyordu.

Eli aşıya, kaburgalarının üzerinden belinin kıvrımına doğru kaydı. "Kalkanların nasıl?"

"Aşılmaz." Güldü ve bu ruhundan geliyordu. "Piç herif beni içeri kilitledi ama eminim istediğim her şeyi yapmam için bana tam yetki verdiğini hiç fark etmemiştir."

Devraj kahkahayı duydu ama kahkahanın ardındaki acıyı da hissetti. Kadının zihninden yıkım anılarını asla silemeyeceğini bilmek erkeksi kalbini parçalıyordu. Ama aynı zamanda şiddetli bir gurur duygusu da vardı. "Onu bir kez yendin. Yine yeneceksin."

O kocaman ela gözler büyüdü. "Bu bir emre benziyor." "Bunu sakın unutma." Başparmağını göğüs ucunun üzerinde gezdirmek için okşadı.

Kız fısıltıyla bir nefes aldığında, içindeki öfkeli korumacılık sakinleşti. O zaman ona yardım edememişti ama şimdi onu koruyacaktı. Ne olursa olsun. "Peki, nerede kalmıştık?"

"Ellerim," dedi ağzını onunkine doğru kaldırarak. "Sana dokunmak istiyorum."

Dudaklarını . "Hmm."

"Dev."

Bu kadınsı talep karşısında gülümseyerek uzandı ve yumuşak bağları çözdü. Elleri hemen omuzlarına gitti, okşadı ve şekillendirdi. Onun vücudundan hoşlandığı belliydi ve adam da bu ilgi karşısında kıpırdanacak kadar erkekti. Başını eğerek onu küçük ısırık ve ısırıklarla öptü ve onu tanımak için acele etmedi.

Tabii ki sikiinin başka fikirleri vardı. O kadar tahrik olmuştu ki cümle kurabilmesi bile mucizeydi. Katya'nın gezinen elleri göğsünün üzerinde gezinip aşıya doğru kayma tehdidinde bulunduğunda, onu durdurdu. "Bu sefer olmaz." Ona doğru bastırarak, saçlarını ayırmak için vücutlarının arasına uzandı.

Özünde kadınsı bir zevk sesi çıkardı ve bu, kadının nemli sıcaklığıyla birleştiğinde, onun felaketi oldu. Pantolonundan ve iç çamaşırından kurtulmak için ayağa kalkmış olması gerektiğini biliyordu ama bunu hatırlamıyordu. Bir sonraki göz kırışında kız ıslak, kaygan ve parmaklarının altında vahşiydi ve kontrolünü kaybetmişti.

Bir elini kalçalarından birinin altına kaydırarak, bacaklarını vücudunun arkasında kilitlemesi için onu teşvik etti. Kız, adamın omurgasında ter damlacıkları oluşturan bir coşkuyla onun liderliğini takip etti, siki kalbinin her atışıyla aynı anda çarpıyordu. Bir dirseğinin üzerinde durarak kendini onun içine doğru yönlendirdi... ve kadın ereksiyonunun küt ucunun etrafını sıkıca sararken mavi bir çizgi küfür etmekten dişlerini sıkmak zorunda kaldı, sıcak, ıslak bir eldiven o kadar mutlak bir uyumdu ki, zevkten düşündü.

"Dev!" Tırnakları sırtına battı, yavaşça itmeye çalışıyordu ama dayanamayacağını biliyordu. "Tanrım, daha fazla, lütfen."

Vücudunun ihtiyaç duyduğu tek davet buydu. Kontrolünü kaybederek kadının içine, çok derinlere daldı ve çığlığını ağzıyla yakaladı. Bir an için çok ileri gitmiş olabileceğini düşündü, bunu daha önce hiç yapmadığını çok geç hatırladı, ama sonra onu kavrayışını sıkılaştırdı ve tatlı kadınsı bir karşılamayla kalçalarını yuvarladı.

"Katya," dedi kulağına doğru, kendini tamamen kaybetmemek için nefes almaya çalışarak.

Parmakları adamın saçlarının arasına girdi. "Çok iyi hissediyorsun."

O erotik boğuk sesiyle yaptığı bu basit açıklama, geriye kalan küçük kontrol parçalarını da çaldı. Bir elini onun kalçasına koyarak, sert ve sabit bir ritimle sokup çıkarmaya başlarken onu olduğu yerde sabitledi.

Uzun süre dayanamadı. Ama puslu beyni ona sorun olmadığını söyledi. Çünkü zevk kavurucu bir dalga halinde tenini sararken bile kadın onun altında paramparça olmuştu. Bir an için, sanki içinde bir şey gerilmiş gibi garip bir çekim hissetti, ama sonra bu his sanki aniden kesilmiş gibi sona erdi. Bu garip hissi düşünecek zamanı yoktu çünkü tam o anda tüm vücudu patladı, her siniri ve tendonu coşkuyla gerildi.

EARTHTWO KOMUTA GÜNLÜĞÜ: GÜNEŞ IŞIĞI İSTASYONUNA BİLDİRİM

18 Eylül 2080: Durumunuz not edildi. Ayın 28'inde olası bir tahliyeye karar vermek üzere bir denetleme ekibi uçacak. O zamana kadar orijinal talimatlara göre operasyonlara devam edin.

37. BÖLÜM

"Dev?" Katya kendisini yatağa adamın kulağını hafifçe ısırdı, adamın sert erkek vücudu mükemmel, harika bir battaniye gibiydi. Kimin nefes almaya ihtiyacı vardı ki? "Dev?"

Bu sefer bir homurtu aldı.

Gülümseyerek dudaklarını onun çenesine bastırdı, dudaklarının altındaki sertlik hoşuna gitti. "Seksi severim."

Bir gülümsemenin kenarını gördü ve bu kendi dudaklarının kıvrılmasına neden oldu. "Gerçekten hoşuma gitti." Topuğunu adamın bacağına arkasına sürterek elini adamın kaslı kolunda gezdirdi, tek istediği ona dokunmaktı. "Bunu bir daha ne zaman yapabiliriz?"

"Bir Psy gibi davranmıyorsun" derken sesi boğuluyormuş gibi çıkıyordu.

"Belki seninle seks yapmayı denerlerse diğerleri de fikirlerini değiştirir." Kaşlarını çattı. "Dev?"

"Biliyorum, seksi seviyorsun. Bana birkaç dakika ver." Gülünç bir yakınmaydı.

"Hayır." Onun terini ve erkek kokusunu ciğerlerine çekerek bu hissin tadını çıkardı. "Başka biriyle seks yapmayı mı planlıyorsun?"

Göğüs ucunu onu zıplatacak kadar sert bir şekilde çimdikledi. "Aptalca sorular sorarsan böyle olur."

Yüzüne yavaş bir gülümseme yayıldı. "Bu acıttı."

"Sadece bela arıyorsun."

"Onu alacak mıyım?" Yine onun kulağını ısırdı.

Adamın eli kadının göğsünün etrafında kıvrıldı. "Böyle devam edersen bu gece hiç uyuyamayacaksın."

"Bana uyar."

İnleyerek ön kollarının üzerinde yükseldi. "Artık senin için seks yok. Duş alıp terimizi atacağız ve sonra biraz uyuyacağız. Şafakta yola çıkmaya hazır olmalıyız."

Göğsüne öpücükler kondurmak için uzandı ve giderek artan uyarılmışlığını karnının alt kısmına bastırdı. Küfrederek onun oynamasına izin verdi ama sadece bir dakikalığına. "Duş." Ve bu sefer yerinden kımıldamıyordu. Kendini hızlı, sıcak bir duşun içinde buldu ve sonra yatağa yuvarlandı.

"Uyu." Adamın vücudu onunkinin etrafına dolanırken kulağına gelen bir emirdi bu, koruyucu ve evet, kesinlikle sahipleniciydi -kendi kalçasının arasına ittiği uyluk, onsuz hiçbir yere gitmeyeceğini garantiliyordu.

İlk kez kuzeye gitme dürtüsü aklındaki en baskın düşünce değildi. Ve aralarındaki ateş bembeyaz yanıyor olsa da, bu da ön planda değildi. Hayır, Dev'in boynunun kıvrımına bastırıldığı öpücüğün hassasiyeti, tutuşunun yoğunluğuuydu. Dev'in ona göz kulak olduğunu fark etti.

Bu garip bir duyguydu, kol ve bacaklarına sıcaklık yayıyor, onları ağırlaştırıyordu. Ama bacaklarını çözecek ve dönerek başını adamın çenesinin altına sokup elini kalbinin üzerine koyacak iradeyi kendinde buldu. Adam hemen ardından kalçasını tekrar onunkinin arasına soktu. Gülümseyerek ona sokuldu. Uykusu yumuşak, rüyasız ve huzurluydu.

* * *

Altı saat sonra, bu değerli ara anı uzak bir hatıraya dönüşmüştü. Araba sıcaktı ama Dev onları kararlılıkla kulübeden çıkarırken Katya ceketine sarıldı. Dev'in kucağının koruyucu sıcaklığıyla susturduğu korku bir kez daha kalbini pençesine almıştı. Hissettiği şey yüzünden mi, onları neye doğru götürdüğünden mi... yoksa bu dürtünün hiçbir şeyden doğmadığına, zihninin kâbuslar ve yalanlarla dolu bir yer olduğuna dair dehşetinden mi kaynaklandığını bilmiyordu.

"Bunu düşünme." Shine'ın yönetmeninden harika bir emir.

Onun gücü kendisinininkini besledi. "Bunu yapmamak çok zor," dedi. "Bir şeylerin beni çağırdığını hissedebiliyorum ama daha önce bu bölgede hiç bulunmadığımı biliyorum."

"Buralarda tutulmuş olmanız mümkün mü?"

"Sanırım. Ama... Hiçbir şeye aşinalık hissetmiyorum." Büyük ölçüde ıssız toprakların derinliklerine doğru ilerlerken her iki yanından geçen karlı tarlalar omurgasından aşağı bir ürperti gönderdi, ama herhangi bir işkence anısından dolayı değil.

Pencerenin diğer tarafındaki dünya aslında oldukça güzeldi, sabah güneşinin altında elmas parıldayan kar, kötülüğü imkânsız kılması gereken dingin bir mavi gökyüzü. Ama-"Zihnimde," diye fısıldadı, "her şey gölgelerle kaplı."

Dev'in içindeki soğukkanlı, açık gözlü asker ona geri dönmesini, Katya'nın onu büyük olasılıkla bir tuzağa sürüklediğini söylüyordu ama o sürmeye devam etti. Bugün, hayatını sayamayacağı kadar çok kez kurtarmış olan içgüdüsunü takip edecekti. Bu *kadının* -onun kadınının- buna ihtiyacı vardı ve bunu ona verecekti.

"Bana bir şey söyle," dedi kadın sessizleştğinde, gözleri dış manzaraya kilitlenmişti.

Sanki adam transa girmiş gibi başladı. "Ne?"

"Ailenizden bahsettiniz, paylaşmak istediğiniz bir anınız var mı?" Sadece onun, amansızca yaklaşan karanlıktan başka bir şey düşünmesini sağlamak istiyordu. Uzun sürmeyeceğini düşündü. Bu gece ya da ertesi sabah erkenden hedeflerine ulaşacaklardı.

"Şey," dedi uzun bir duraksamadan sonra, "annemle babamın tam bir ortak ebeveynlik anlaşması olduğu için, hepimiz bir aile birimi içinde birlikte yaşıyorduk. Benim refahımla ilgili herhangi bir karar almadan önce her zaman birbirlerine danışırlardı."

"Kulağa o kadar da kötü gelmiyor." Aslında beklediğinden çok daha iyiydi.

"Hayır. İyi bir varoluştur." Kollarını kavuşturarak başını ona doğru eğdi. "Ama sadece bir varoluştur. On sekiz yaşına girip evden taşındığımda, o itibaren kendi başıma karar verebiliyor olmam dışında hayatımda hiçbir değişiklik olmadı."

"Psy'ın aile sadakati konusunda oldukça güçlü olduğunu sanıyordum."

"Evet, ama bu soğuk bir sadakat türü. Reşit olduktan bir ay sonra, on sekiz yaşına girdiğim gün birlikte yaşamayı bırakmış olan annemle babam ortak ebeveynlik anlaşmalarını feshettiler ve anılarım bana onların bir daha birbirleriyle konuştuklarını hiç bilmediğimi söylüyor." Omuz silktili. "Amaçlarına ulaşmışlar, sözleşmelerini yerine getirmişlerdi. Elbette her iki aileyle de bağlantılarım var ama yirmi bir yaşına geldiğimde seçim yapmak zorundaydım."

"Neden?"

"Çünkü Psy sadece mutlak olan sadakate güvenir," dedi. "Ailemin ya anne ya da baba tarafıyla resmi olarak zorundaydım."

"Hangisini seçtin?" Dev, yanı başındaki kadını şekillendiren güçlere bu bakıştan büyülenmiş bir halde sordu.

"Baba tarafından," diye cevap verdi. "Babamın ailesi bilimsel çalışmalarla ilgilenirken, annemin ailesi daha çok ekonomiye odaklanmış durumda. Yeteneklerimi en iyi şekilde kullanmamı sağlayacak gruba dahil olmak benim için mantıklıydı."

"Ve annen pazarlığın en kötüsünü aldığını düşünmedi mi?"

"Tabii ki hayır, genetik olarak hâlâ onun yarısı sayılırım. Ama beni birlikte yetiştirdiği için babam sözleşmenin bir kısmını satın almak zorunda kaldı çünkü ailesi benim eğitimimden, becerilerimden ve bağlantılarımdan faydalanacaktı."

Dev anlamaya çalışarak gözlerini kırptırdı. "Seni *satın mı aldı*?"

"Bu internette son derece normal bir işlem." Bir nefes verdi. "Her şey sakın, pratik ve iş gibi. Kavgaya yok, anlaşmazlık yok. Tüm olasılıklar ebeveynlik ve döllenme anlaşmalarında yer alıyor."

Dev böylesine soğuk bir hayatı, böylesine soğuk bir ilişkiyi hayal bile edemiyordu. "Peki babanın ailesinin bir parçası sayıldığına göre, maddi olarak katkıda bulunmak zorunda mıydın?"

"Evet. Ailemizin merkezi bir yatırım fonu vardı. Bundan oldukça iyi para kazandım - iyi bir yatırım stratejimiz vardı." Bacaklarını uzatarak parmaklarını dizlerine vurdu. "Ölümümün işleri nasıl etkilediğini merak ediyorum. Muhtemelen çok az -Konsey için yaptığım çalışmalar ailemin Ağ'daki nüfuzunu artırdı ama bu bir

küçük bir katkı. Beni kaybetmek o kadar büyük bir dalgalanmaya neden olmazdı."

Kendisinden böyle klinik bir şekilde bahsettiğini duymak onu çileden çıkarmıştı. "Ama senin hayatın çok büyük bir dalgalanmaya neden olacak."

Ona şaşkın bir bakış attı. "Sanırım da bir bakış açısı. Sana sorabilir miyim? . . ?" Tereddütlü bir soru.

"Ne?"

"Çocukluğunuz hakkında mı?"

Elleri direksiyon simidinde kenetlendi. "Ne bilmek istiyorsun?" Sesi çakıl taşı gibi çıkmıştı.

Neredeyse bir dakika boyunca sessiz kaldı. "Bu konuda konuşmak istemiyorsun."

"Bugün değil." Dürüst olmak gerekirse, hiçbir zaman.

"Başka biri var mı, hayır." Başını iki yana salladı. "Zayıflıklarını soruyorum."

"Soru size mi aitti?"

Ona baktığında gözleri boş bakıyordu. "Sadece bu kadar. Bilmiyorum."

Dev ve Katya arabalarını Alaska'nın çorak doğasının derinliklerine doğru sürerken, Sascha da onları Cruz'a götüren Lucas'ın yanında oturuyordu.

"Araba kullanmayı biliyorum," diye belirtti, sadece onun tepkisini görmek için.

Ona dar gözlü bir bakış fırlattı. "Neden bilerek benimle dalga geçiyorsun?"

"Çünkü yapabilirim." Gülümsedi. "Cidden Bay Alfa Kedi, hamilelik beni sakat yapmaz."

"Sana sakatmışsın gibi mi davranıyorum?"

Konuyu kabul etmek zorunda kaldı. "Hayır." Aslında Lucas büyük bir inşaat anlaşmasını denetlemekle meşgulken, o *daha çok* Pack işleriyle ilgileniyordu. "Ama kendini çok yoruyorsun.

Kendimi Cruz'a götürür, yanıma da bir nöbetçi alırdım. Böylece revize edilmiş sözleşmeleri okumak için sabahı boş geçirmiş olurdunuz."

"Sen çocukla çalışırken ben de sözleşmeleri okuyabilirim." Karşıya uzanarak elini onun elinin üzerine kapattı. "Fikrimi değiştirmeyeceğini biliyorsun."

Elini kendi eline götürdü ve parmak eklemlerini öptü. "Biliyorum. Ama denemek zorundayım."

"Neden? Beni deli ettiği için mi?"

"Çünkü bebeğimiz doğmadan önce seni eğitmem gerektiğini biliyorum." Himayesi altındakilere karşı her zaman aşırı korumacı olmuştur. "Yavru bir leopar sürekli gözetim altında tutulmayı pek kaldıramaz."

Bir nefes verdi. "Ben alfayım. Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?"

Onu psişik düzlemde sevgisiyle sardı, görünmez bir öpücük.

Yanağı, bin yaşına kadar yaşasa bıkmayacağı bir gülümsemeyle buruştu. "belası olduğumu biliyorum, Sascha sevgilim, ama beni rahat bırak. Kendimi bırakmaya çalışıyorum, söz veriyorum çocuğumuz tıpkı Roman ve Julian gibi vahşi bir yaban olacak."

İki yavrunun yaptığı bazı hareketleri düşünüp gülerek bu kez ona bir öpücük kondurdu. "Dün ziyarete gittiğimde benimle konuşmadılar."

"Roma ve Jules?" Saf şaşkınlık. "Buna inanmıyorum, eğer daha büyük olsalardı seni almak için benimle savaşırlardı."

"Tammy"-ikizlerin annesi- "bebek sahibi olacağımı anladıkları için somurttuklarını söyledi."

"Ah. Veletler kıskançtır."

Tanıştığı andan itibaren hayatına neşe katan iki küçük çocuğu düşününce dudakları kıvrıldı ve başını salladı. "Onları kucakladım ve hâlâ onların Sascha Teyzesi olacağımı söyledim. Ama onlara bebekten daha büyük olacaklarını, böylece ona bakabileceklerini söyleyene kadar ikna olduklarını sanmıyorum."

"Sinsi." Keskin bir sırıtış. "Jules, sanırım, baskın biri olarak büyüyecek. İnsanlarla ilgilenmek karşı konulmaz bir cazibe."

"Peki ya Roman? Bu fikir onu da heyecanlandırdı, hatta daha da heyecanlandırdı."

"Kesin bir şey söylemek zor ama bence Rome, Tammy'nin izinden gidecek. Şifacılar da insanlarla ilgilenmeyi sever."

Lucas'ın haklı olduğunu anlayınca Sascha'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. Roman da annesiyle aynı sakin enerjiye sahipti ama onunki çocuksu bir neşeye kaplanmıştı. "Bu sık sık olur mu? Şifacılar aynı aileden mi geliyor?"

Lucas başıyla küçük bir selam verdi. "Tammy'nin aile ağacı en azından her ikinci nesilde bir şifacı çıkarmış. Annemin ailesinde daha düzensiz ama nispeten yüksek bir oranımız var. Hâlâ aniden ortaya çıkan birkaç kişi var."

"Biliyor musun," dedi Sascha yavaşça, "şifacılar M-Psy ile aynı genetik ağaçtan geliyor olabilir. Tammy'ninkini bilmiyorum ama senin ailede kesinlikle Psy üyeleri vardı."

"Olabilir." Çıkış şeridine doğru kayarken ona baktı. "Peki ya bu çocuk, Cruz? O iyi mi?"

"İyiden de iyi." Sascha gururunu gizleyemedi. "O çok zeki, Lucas. Ona bir kere bir şey öğrettim ve böyle oldu." Parmaklarını şıklattı. "Doğuştan yetenekli."

"Güzel, kendini korumayı ne kadar çabuk öğrenirse o kadar iyi." "Konsey için mi endişeleniyorsun?"

Lucas küçük bir baş hareketiyle onayladı. "Dev, Shine'ın bazı adamlarının gerçek gücünü radarın altında tutmayı başardığını düşünüyor ama bizden ekstra dikkatli olmamızı istiyor."

"Onu suçlamıyorum," dedi Sascha, derisinin yüzeyinin altında bir öfke dalgası yükselirken. "Jon ve Noor'a yaptıklarından sonra."

"Neredeyse vardık, kedicik." Parmak eklemlerini yanağına sürttü. "Cruz'un mutlak istikrara ihtiyacı olduğunu söylemiştin."

Başını sallayarak derin bir nefes aldı ve yavaş adımlarla duygularını yatıştırmaya başladı. Ama bir şey onu endişelendirmeye devam ediyordu. "Cruz'u ilk görmeye gittiğimizde Katya'yı hissettim." Araya girmemeye çalışıyordu ama yeteneği o kadar onun bir parçasıydı ki, her zaman duygusal rezonansları yakalıyordu -özellikle de bu duygular çok güçlü olduğunda. "O kadar çok şeyi içinde tutuyor ki, fiziksel olarak acı veriyor olmalı."

Lucas'ın cevap vermesi neredeyse bir dakika sürdü. "O güçlü biri," diye cevap verdi sonunda. "İçinde granitten bir irade var."

"Dev de güçlüdür."

Panter yeşili gözlerden hızlı bir bakış. "Bunu da mı anladın?"

"Aralarındaki yoğunluğu fark etmemek zor. Ama..."

"Ama?"

Başını koltuğa yasladı. "Onlar için çok korkuyorum, Lucas. Çünkü ne kadar uğraşırsam uğraşayım, nasıl mutlu bir son bulabileceklerini göremiyorum."

BÖLÜM 38

Ming çalışmaya devam ederken zihinsel kalkanlarına bir şey çarptı. Önemli bir şey değildi, sadece Ekaterina Haas'ın hâlâ hayatta olduğunu hatırlatıyordu. Onun bu kadar uzun süre dayanmasını beklemiyordu ama yine de insanlar zayıftı, kolayca manipüle edilebiliyorlardı. Ve Unutulmuşlar zaman geçtikçe daha da insanlaşmışlardı.

Belki de küçük uykucu her şeye rağmen görevini tamamlayacaktı.

Önemsiz projeyi aklından çıkararak elindeki soruna . *Aden*, dedi, doğrudan Ok Ekibi'nin Jax'e verdiği tepkiyi izlemekten sorumlu sağlık görevlisine *telepatiyle*, *Son altı ay içinde kaç Ok Jax rejimine olumsuz tepki verdi?*

Yanıt neredeyse aynı anda geldi, Aden'in birincil yeteneği telepatiydi. *Yedi. Bu kaybetmeyi göze alamayız.*

Ming de aynı fikirdeydi. Oklar, çoğu çocukluktan itibaren çok iyi eğitilmişlerdi. Toplam sayıları hiçbir zaman iki yüzü geçmezdi ve şu anda aktif Okların sayısı yüz altmışa düşmüştü. *Sorunu çözmeye yaklaştınız mı?*

Judd Lauren'a da böyle bir şey oldu.

Ming bu ismi, geçmiş nesilde yetişkinliğe kadar hayatta kalabilmiş tek Tk-Hücre'si'nin ismi olarak hemen tanıdı. Judd Lauren'in vücut hücrelerini tam anlamıyla durdurma yeteneği onu paha biçilmez bir suikastçı yapmıştı. *Jax'ten alınmamış mıydı?*

Evet. Diğer Tks'lerin çoğuyla birlikte. Hepsi ilaç olmadan da işlevlerini yerine getirebiliyorlardı -telekinetiğin rejimde çok kısa bir süre kalmaya ihtiyacı var gibi görünüyordu. Aden ayrıntı vermedi ama Ming'in buna ihtiyacı yoktu; belli bir süre sonra beyindeki yolların kalıcı olarak yerleştiğini ve ilacın kullanımını gereksiz hale getirdiğini biliyordu.

Bu durumda bu çözüm işe yarayacak mı? diye sordu.

Mevcut verilere göre, evet. göre bazı Oklar artık ihtiyaç duymadıkları için aşırı dozda Jax alıyor.

Ming kararını vermek için birkaç dakika düşündü. Okların kontrolünü kaybederse, muhtemelen Ağı ele geçirebilirlerdi. Bir Ok binlerce normal askere bedeldi. *Zaten olanlar üzerinde deneyin. Bakalım bir etkisi olacak mı?*

Aden, *bu noktaya yakın olabilecek az sayıda kişiyi öneririm*, dedi. *Size bir liste gönderebilirim.*

Yap hadi. Vasic? Jax'te mi? Işınlayıcı sadece ekibin paha biçilmez bir parçası değildi, Ming onu neredeyse her hafta kullanıyordu.

Hayır. Yıllardır görmedi. Beyni sıfırlandı.

Aden'in gönderdiği ek isimlerin alındığını onaylayan Ming telepatik konuşmayı sonlandırdı. Vasic'in tasmaı takılı olduğu sürece sorun yoktu.

BÖLÜM 39

Dev arabayı hiçliğin ortasındaki restoran/bar/otel/postanenin önünde durdurdu. Motoru günlerce yetecek kadar şarj etmişti ve erzakları da vardı ama en azından bacaklarını esnetmeleri gerekiyordu. "Bu gece burada kalmalıyız," dedi, Katya'nın ne cevap vereceğini daha ağzını açmadan biliyordu.

"parçaladığını hissedebiliyorum." Rüzgârlığın diğer tarafındaki karanlığa baktı; saat daha altı olmuştu ama gece bir kuzgunun kanatlarının hızıyla çökmüştü. "Çok yaklaştık."

Yola devam etmeye fazlasıyla hazırды, ama şimdi zifiri karanlığa, lapa lapa yağan kara bakarak başını iki yana salladı. "Işığı beklemeliyiz. Yoksa aradığımız şeyi kaçırabiliriz."

"*Yapmayacağız.*" Elini yumruk yaptı, yutkundu. "Ama haklısın, hepsini göremeyebiliriz. Uyuyamıyorum ama belki en azından kar geçene kadar bekleyebiliriz."

Ve öyle de yaptılar. Dev onları otelin iki odasından birine yerleştirdi ve yaşlı sahibinin geniş seçkisinden birkaç film aldı. Filmler çok daha pahalı olan kristaller yerine beş santimetrelık küçük disklerdeydi ama oldukça iyi durumda görünüyordı. Katya seçmesini söyledikten sonra bir tanesini oynatıcıya yerleştirdi ve yatağa uzandı, sırtını yatak başlığına dayadı, bacaklarını iki yana açtı.

Katya pencerenin önünde duruyordu, vücudu yalnız bir silüet halindeydi. Ama yalnız değildi, bir daha asla bu kadar izole olmayacaktı.

"Buraya gel," dedi bir kolunu kaldırarak.

Katya penceredeki nöbetinden dönerek sessiz adımlarla odayı geçti ve ona yaslandı. "Ne izliyoruz?" diye sordu ama gözleri gecenin karanlığına bakan berrak kareye kaymaya devam etti.

Onun yüzünden mi yoksa kendi yetenekleri yüzünden mi, bilmiyordu ama o da kendisini bekleyen kötülüğün çekimini hissedebiliyordu. Ona daha sıkı sarıldı. "Senin için yaptığım fedakârlıkları sadece izle."

Dikkatini ekrana verecek kadar ilgisini çekmişti. "*Gurur ve Önyargı*," diye okudu. "Bir insan tarafından yazılmış bir kitap. On dokuzuncu yüzyıl mı?"

"Uh-huh."

"Kahraman Bay Darcy mi?"

"Evet. Ti'ye göre o erkek mükemmelliğinin vücut bulmuş hali." Dev eline geçirdiği bir cips paketini yırtarak açtı ve Katya'nın eline tutuşturdu. "Bilmiyorum, adam tayt giyiyor."

"Şşş." Bir cips yedi. "Dikkat etmeliyim. Dil farklı."

Kız sakinleştikçe onun huzursuzluğu da . Onun dikkatinin sık sık pencereye, karanlığa gittiğinin farkındaydı ama o da gülümsüyordu, hatta bir keresinde gülmüştü. Gece üç sularında, "Bay Darcy'nin karakteri neredeyse Psy gibi, sence de öyle değil mi?" dedi.

"Bay Darcy hakkında çok fazla düşünmemeye çalışıyorum."

Gülerek elini onun göğsüne koydu. "Hayır, gerçekten. Yazarın onu bir Psy şablonuna dayandırdığını düşünebilirdim ama onun zamanında Sessiz değildik. Psy'ler o zamanlar tıpkı insanlar ve Dönüşenler gibiydi."

Bunu düşündü. "Bunu hayal etmekte zorlanıyorum."

"Demek ki izlememişsiniz - bu hikayedeki karakterlerden birkaçı Psy," diye işaret etti. "Bakın, kötü adam bu."

Kadının tıpkı bir bilim insanı gibi tüm hikâyeyi sahne sahne çözümlemesi onu eğlendirmişti. Ama yüreği de vardı. Sonunda onu iç çekerken yakaladı.

O zaman onu öpmek, mutluluğunu tatmak zorundaydı. Çünkü bu son olmayacaktı. Kaçınılmaz son hızla yaklaşıyordu, bunu iliklerinde hissedebiliyordu. Otuz dakika sonra arabaya geri dönmüşler, ikisinin de gerçekten görmek istemediği bir şeye doğru yol alıyorlardı... ama yine de görmeden edemiyorlardı.

"Sanırım kavşaktan sağa dönmemiz gerekiyor."

Onu sorgulamadan yönünü değiştirdi. Yolculuğun neredeyse üç saatinde gökyüzü nihayet aydınlanmaya başladı, pembe ve

Doğuda turuncu bir renk ortaya çıkıyordu. Ancak renk patlamasına rağmen dünya ıssız kalmıştı. Kaldıkları ileri karakol medeniyetin son iziydi. "Hiç kuzey ışıklarını gördün mü?" diye sordu, sensörler güneşin gökyüzünde sinsice ilerleyişini algıladıkça arabanın kendi ışıklarının otomatik olarak sönmesini izleyerek.

"Hayır." Nefesini bıraktı. "Yine de isterdim."

"Şansınız yaver gidebilir; zamanlama doğru ve yeterince kuzeydeyiz."

"Onları gördün mü?"

"Evet. Biz çocukken Michel'i ziyaret etmek için buraya gelirdim. Annem hayattayken." Bu anı canımı acıttı ama iyi biriydi. "Annesi Cindee ve babam kardeşler." Babası hapse girdikten sonra onu Cindee büyütmek istemişti ama Cindee'nin güzel gözlerindeki suçluluk duygusuna dayanamamıştı.

Dokuz yaşındayken bile o eve girerse, hayatının geri kalanını asla kendi hatası olmayan bir suçu telafi etmeye çalışarak geçireceğini biliyordu. Babasının suçu bile değildi, bu Dev'in kendinde bulamadığı bir affedişti. Bunun yerine, *nenesinin* baharat ve cam kokulu kucağına gitmiş ve onun sıcaklığının kalbinin etrafındaki buzları eritmesine izin vermişti.

"Ama Michel artık Alaska'da yaşamıyor mu?"

"Hayır, var. Sadece bir yıllığına Washington State'e transfer oldu. Bir çeşit eğitim kursu."

"İyi bir dost olmaya devam ediyor," dedi Katya, gözleri önlerindeki yola kilitlenmiş olmasına rağmen belli ki ses tonunu hafif tutmaya çalışıyordu. "Beni aradığın için Jessie'nin kamyonetini kenara çekmiş olmalı."

Dev kaşlarını çattı. "*Üçümüz* orada savaş eğitimi almışken evden çıkmayı başardığına hâlâ inanamıyorum."

"İnsanlar beni küçümseme eğiliminde." Onda ilk kez bir kibir belirtisi duymuştu.

Hoşuna gittiğine karar verdi. "Bu hatayı bir daha yapmayacağım. Ve evet, ben ve Mischa, kardeş kadar yakınız." Cindee kuzenlerin tanışmasını sağlamış, Dev Alaska'ya gitmeyi reddettiğinde Nani'nin evinin ve stüdyosunun bulunduğu Batı Virginia'ya gelmişti. Annesi olmadan yolculuğa dayanamamıştı.

"Mischa?"

"Annesi ona hep böyle seslenirdi." Dev sırttı. "Aileden herhangi birinin çoğu zaman gerçek adını kullanmasını sağlamaya çalışmaktan vazgeçti."

"Sana Devraj diyen var mı?"

"*Nani*, yani anneannem." Sormadan sola döndü.

Katya öne doğru eğildi, hareketleri neredeyse yok gibiydi. "Evet." Ellerini ön panelin üzerine koyarak önlerindeki yolu taradı ama görecektir bir şey yoktu; bir o tarafa bir bu tarafa kıvrılıyor, görüş mesafesi sınırlı kalıyordu. "Işıklar neye benziyor?"

"Cennetten bir parça görmek gibi." Şiirsel sözler karşısında yüzünü buruşturdu ama elindeki tek sözler bunlardı. "İnsanı alçakgönüllü yapıyor, çok güzeller. Eğer bu sefer onları göremezsen, buraya tekrar geliriz."

"Bu hoşuma giderdi." Ona gergin bir gülümseme verdi. "Michel'i sık ziyaret ediyor musun?"

"Şimdi ve sonra." Dev, Cindee buzda geçirdiği kötü bir kazanın ardından hastaneye kaldırıldığında nihayet Alaska'ya dönmüştü. Teyzesinin suçluluk duygusu hâlâ devam ediyordu, ama zamanla, onun istikrarlı bir genç olarak büyüdüğünü görerek yumuşamıştı. Bugünlerde geçmişten neredeyse hiç etkilenmeden sohbet edebiliyorlardı. "Bazen o da geliyor."

Katya Dev'e delici bir bakış attı, dikkati bir an için Dev'in sesindeki eğlenceye takıldı. "Siz ikiniz neler yapıyorsunuz?"

"Gençken ortalığı birbirine katardık." Hınzır bir sırıtış. "Bugünlerde daha medeniyiz."

"Nedense sana pek inanmıyorum." Dev ve Michel'i birlikte düşündü, karanlık bir şekilde seksi ve hınzırca çekici. Hmm . . . "Sanırım bu medeni zamanlar hakkında daha fazla şey duymam gerekiyor."

"Erkek onur kuralları. Söylemeye gerek yok."

Ona karşılık vermeye çalışırken bile omurgasında bir ürperti belirdi. Başını çevirince sağdaki tek şeritli dar yolu gördü. "İşte."

Dev çoktan dönmeye başlamıştı, yüzündeki tüm mizah kaybolmuştu. şimdi ona bir avcıdan başka bir şey hatırlatmıyordu; zayıf, a ve kararlıydı. Birden onun yanında olmasına çok sevindi; buraya kadar tek başına gelebilir miydi, bilmiyordu. Midesindeki korku ağır bir ykt, mide bulantısına ve paniğe yol açıyor, ona kaçmasını söylüyordu, Tanrım, *kaç!*

"Hayır," diye fısıldadı. "Artık kaçmak yok."

Dev dikkatini yola vermeden önce ona hızlıca bir bakış attı. "Bu işi bitireceğiz." Bu bir yemindi.

İki dakika sonra, karla kaplı son bir tepeyi açıp hayalet bir kasabaya vardılar.

Güneş işınları yarı yarıya kara gömülmüş evlerin üzerinden geçiyor, kırık camlardan, yırtılmış ve sarkmış tabelalardan . "Kaç kişi?" neredeyse kendi kendine fısıldadı.

"Beş yüz." Dev sağ taraflarında duran, hava şartlarından çok yıpranmış ama hâlâ ayakta duran tabelayı işaret etti. "Gnişığı, Alaska, nüfus beş yüz."

Güneş işığı. Vücudundaki tüm tüyler diken diken oldu. "Burası beş yüz kişi için çok küçük."

"Evet, tabela oldukça eski." Emniyet kemerini açarak ona baktı. "Hazır mısın?"

"Hayır." Ama kendi kemerini çözdü, sanki son kaçış umudunu da gibi hissediyordu. rpererek soğuktan kurtuldu ve Dev arabanın yanına geldiğinde, onunla el ele tutuşup Sunshine, Alaska'ya doğru yürümeyi bekliyordu. Günlerdir peşini bırakmayan dehşet duygusu, aynı anda hem korkutucu... hem de üzücü olan yapışkan bir miazmaya dönüştü. Bunu hiç beklemiyordu; keder duygusu o kadar ağırdı ki iliklerine kadar işlemişti. "Hepsi nerede?"

Dev cevap vermedi, kaşlarını çatarak etrafına bakındı. "şehir merkezindeyiz ama bir bar göremiyorum."

"Bu neden önemli?"

"İnsan doğası," diye mırıldandı. "Barlar küçük bir kasabada ilk açılan ve en son kapanan yerlerdir. Bu kadar uzakta, muhtemelen insanların sosyalleşebileceği tek yer burası olurdu. Tabii bir kilise yoksa? Dini bir yerleşim olabilir."

Başını iki yana salladı. "Binaların hepsi çok tekdüze. İkinci Reform kiliselerinin bile onları öne çıkaran sembolik bir şekli var."

Yürümeye devam ettiler, kar kalındı ama botlarının etrafında idare edilebilirdi. Arabadan çıkmadan önce başına yün bir bere geçirdiği için memnundu ama Dev'in saçları serin kış güneşinin altında simsiyah parlıyordu. "Üşümüyor musun?" Dev cevap vermeden önce ceketine uzanıp kendi örgü şapkasını çıkardı ve başına geçirdi.

"Teşekkürler." Elini tekrar tuttuğunda bu dalgın bir yorumdu. "Binalar tamamen sular kalmadı," dedi, göz ucuyla etrafta. "Burası o kadar da uzun zaman önce terk edilmemiş."

"Hayır," diye mırıldandı Dev. "Sol tarafa nasıl yığıldığına baksana, bir ara kuvvetli bir rüzgâr çıkmış. Her şeyi o tarafa itmiş."

Döndü ve başını salladı. "O tarafı keşfedemeyiz, kolay değil." İçeri girmeleri gerektiğine hiç şüphe yoktu. "Burası çok sessiz." Sesin yokluğu onu incitiyordu.

"Sesimi dinleyin, kar ve buzu ezen ayaklarımızı dinleyin. Ses var." Elini güven verici bir şekilde sıktı.

Başını sallayarak söyleneni yaptı. Saniyeler sonra ilk erişilebilir binaya ulaştılar.

"Umalım da bu içeriye doğru açılsın," dedi Dev kapıya doğru yürürken. "Yoksa kazacak bir şeyler bulmamız gerekecek."

Açtığı kapının gıcirtısı gürültülüydü, botlarının düz beton zemin üzerindeki gümbürtüsü donuk ve yankılıydı. Etrafına bakınırken kar tünel kazarak içeri girdi. "Görünüşe göre bir erzak deposu." Sol taraftaki kasada bilgisayar malzemeleri buz tutmuş halde dururken, sağ tarafta aletler ve makineler düzgün sıralar halinde duruyordu. Önünde, üzerinde belli belirsiz tanıdık bir isim yazan bir yığın plas kutusu duruyordu. "EarthTwo," diye mırıldandı nefesinin altından, Dev ekipmanlara bakmaya giderken onunla birlikte hareket etti.

"Bunlar madencilik malzemeleri," dedi ona, bir eliyle güçlü görünen bir halat alırken.

"İşte bu " Kutuları işaret etti. "EarthTwo nadir mineraller konusunda uzmanlaşmış küçük bir madencilik şirketi. laboratuarlara şeyler gönderdiler." Heyecanlanmıştı, elindekileri bırakacak cesareti buldu.

Dev'in elini tutup kutulardan birini açtı. "Boş." Bu hayal kırıklığı bile onun heyecanını azaltmadı. "Bunu hayal etmemiştim- burada bir şey var."

Dev onun yanına giderek dudaklarına sıcak ve gerçek bir öpücük kondurdu. "Sana aklının yerinde olduğunu söylemiştim. Beni dinlemeyi öğrenmelisin."

Temasın elektrik patlamasıyla kalbi hızla çarptı. "Yani bana emir verebilecek misin?"

"Bunu yapar mıyım?" Tekrar elini tuttu, sıkıca kavramıştı. "Bakalım başka ne bulabiliriz. Burası kasaba terk edildiğinden beri hiç rahatsız edilmemiş gibi görünüyor."

"da daha önce." Kırılmamış olan pencereleri işaret etti.

Adım attıkları bir sonraki yer daha farklı olamazdı. "Sanki buradan bir kasırga geçmiş gibi," diye fısıldadı, halıyı kirleten , pencerelerden kırılan camlara ve daha da kötüsü, odanın bir tarafındaki kanepeden fırlayan sivri tellere bakarak. Etrafındaki kâğıtların üzerine serpiştirilmiş beyaz, rahatsız edici derecede pristine dolgu tutamları ... sanki biri çılgınca bir öfkeyle kanepeyi parçalamaya çalışmış gibiydi.

Sırtının alt kısmına bir dokunuş. Dev masaya doğru ilerlerken, "Burada kal," dedi.

Adam çekmeceleri karıştırırken aklının bir köşesiyle onu dinledi ve odada uçuşan sayısız kâğıt parçasından birkaçını almak için eğildi. En üstteki bir hesap listesi idi. "Bordro," dedi yüksek sesle. "Sanırım burası EarthTwo'nun yönetim ofisi olmalı."

"Tüm kasaba bir maden işletmesiydi," dedi Dev, ince bir kâğıt dosya tutarak. "Bir çeşit prospektüs. Sunshine tamamen EarthTwo'ya ait."

"Bir Psy kasabası için garip bir isim."

"Hmm." Dev dosyayı karıştırdı. "İşte nedeni - kasaba yüz elli yıl önce kurulmuş. Sessizlik'ten önce."

"O zaman buradaki toprakta çok değerli bir şey olmalı," dedi. "Ya yenilenen bir şey ya da insanların sadece ihtiyaç duyduğu bir şey. Ağır sondaj yapıldığına dair bir kanıt görmedim."

"O kadar karın altında her şey olabilir - ekipmanı hatırlayın." Prospektüsü cebine koyarak kadının yanına döndü. "Hava hızla kararacak. Geceyi burada geçirmek zorunda kalabiliriz."

Yutkundu. "Neden önce burada ne olduğunu anlamıyoruz?" Gözleri, *gördüğü* ama o ana kadar fark etmediği bir şeye takıldı. "Dev, bu kâğıtlardaki kahverengi lekeler... kir ya da yaşlılık lekesi değil, değil mi?"

Kadının elindeki çarşaflara baktı. "Hayır." Çenesi kayaya dönüştü. "Bu kan."

BÖLÜM 40

Parmaklarını açtığında kâğıtlar dingin bir sessizlik içinde yere süzüldü. "Şimdi görebiliyorum." Arka duvarda ince bir serpinti vardı ve bu serpinti, alçıpana vurulan çentiklerle neredeyse gizlenmişti. Ve kanepe... o kötü görünümlü metal yaylardan bazıları paslanmıştı. Ama bu pas değildi.

Dev onun elini tuttu. "Gerisini görmemiz gerek."

"Bekle." Eğilerek düşürdüğü kâğıtlardan birini aldı. "Bu komuta günlüğünün bir parçası. Elektrik kesintisi riski nedeniyle basılı bir yedeğini çıkarmış olmalılar."

"Neden PsyNet'te kalmıyor?"

"Bir PsyNet kasasını korumak için çok fazla psişik güç gerekir. Bazı şirketler bunu tercih ediyor-" Elinde tuttuğu şeyi fark ettiğinde tüyleri diken diken oldu. "Dev . . ."

Dev gazeteyi aldı. "'Büyük olay,'" diye okudu. " 'Derhal acil yardım talep edin. Tekrar ediyorum, en kısa sürede acil yardım talep edin-' Sadece bitiyor."

Sayfanın üst kısmındaki bir kod satırına dokunarak, "Sesli bir transkript," dedi. "Muhtemelen otomatik olarak yazdırılacak şekilde ayarlanmış." Etraflarında kan gövdeyi götürürken yazıcıların sessiz ve verimli bir şekilde çalıştığı düşüncesi en ürkütücü görüntüleri yarattı. "Yirmi beş Eylül tarihli." Ming'le birlikteyken, kırdığını düşündüğü bir yaratık. "Hoparlör iletimin ortasında öldü."

"Hayat kurtarmaya çalışırken öldü - bu hatırlanmayı hak ediyor." Kâğıt parçasını katlayan Dev, prospektüsle birlikte cebine koydu. "Hadi gidelim."

Daha azını yapmayı hiç istememişti. Ama bu insanların, devam etmesi için ona ihtiyaçları olduğunu düşünüyordu. Çünkü onlar da karanlıkta kilitli kalmışlardı, hayatlarının son anları varoluştan silinmişti. "Evet."

Bir sonraki binada yemekhane gibi görünen bir yer vardı. Oldukça temizdi, sadece yemek hazırlama alanında küçük bir sorun olduğuna dair kanıt vardı. "Her ne olduysa," dedi Dev, "ya sabahın çok erken saatlerinde ya da gece geç saatlerde olmuş."

"Burada sadece mutfak çalışanları varken."

"Neden bir mutfak var ki? Psy'nin beslenme çubuklarıyla yaşadığını sanıyordum."

"Normali bu, ancak psikologlarımız bazen izole edilmiş bir popülasyonda daha çeşitli bir diyet öneriyorlar - laboratuvar için de öyle yaptılar." Ağrı gerçek bir kovan zihne dönüştürmek için tasarlanmış bir protokol olan İmplant Protokolü üzerinde çalışan bilim adamları, Ming'in patlamaya hazır hale getirdiği bir inşaatta yüzlerce ton toprağın altına gömülmüşlerdi. "Her beynin belli bir miktar uyarılmaya ihtiyacı vardır." Gözleri odanın arka tarafındaki sağlam çelik kapıya kaydı. "Soğutucu." Soğuk iliklerine kadar işlemişti.

"Bunu ben yapacağım."

"Hayır." Eldivenlerinden birini çıkarıp parmaklarını onunkilere doladı. "Birlikte."

Onun içgüdüleriyle savaştığını görebildiği bir duraklama, yüzünün tüm acımasız açıları. "Bunlar benim kâbuslarım," dedi. "Gerçek olup olmadıklarını görmem gerek."

Sonunda başını salladı ve soğutucuya doğru yürüdüler, kapı her adımda korkunç bir şekilde büyüyordu. "Yüzeyde hiçbir şey yok," dedi rahatlayarak. Kan yok, çizik yok, ezik yok.

Boştaki eliyle ileri uzanan Dev, büktü ve çekti.

Buzlu sis fısıldayarak Katya'nın irkilerek bir adım geri atmasına neden oldu. Kendine korkak olmayı bırakmasını söyleyerek Dev'in yanına döndü. "Işığın otomatik olarak yanması gerekmiyor mu?"

O konuşurken bile bir şey titreyip kıvılcımlandı ve bir an sonra soğuk mavi bir parıltı alanı doldurarak içindeki dehşeti aydınlattı. "Oh, Tanrım." Gözlerini en arkadaki kanlı avuç içi izinden alamıyordu; duvardan aşağıya ve kan yığınının son bulana kadar zemine doğru uzanan bir avuç içi izi. "Kaçmaya çalışıyordu" -çünkü parmak izi bir erkeğe ait olamayacak kadar küçüktü ve zihni bu çılgınlıkta bir çocuğu kabul edemiyordu- "ve onu geri sürükledi, öldürdü."

"Birden fazla." Dev'in ses tonu bıçak gibiydi. "Biri buraya ceset atmış." Diğer donmuş kan konsantrasyonlarını işaret etti. "Başka kimse mücadele etmedi. O zamana kadar ölmüş olmalılar."

"Tüm mutfak personeli." Döndü, artık görebiliyordu. "Her kimse içeri girdi ve onları teker teker öldürmeyi başardı. Yalnızca kadın durumu anladı ve kaçmaya çalıştı."

"Evet." Geri adım atarak kapıyı kapattı.

"Cesetler nerede?" Zihni bir duvardan diğerine savruluyor, anlamaya meydan okuyan bir kötülüğe anlam vermeye çalışıyordu. "Dışarıda, karın altında olduklarını düşünmüyorsun değil mi?"

Dev başını salladı. "Sanırım EarthTwo bir temizlik ekibi gönderdi."

İkisi de erişebildikleri diğer binalara doğru yürüyene kadar başka bir şey söylemedi. Bir tanesi spor salonuydu ve tertemizdi. Sonraki beş binanın yatakhane olduğu belliydi. Parçalanmış eşyalar, kırık camlar, kan ve kaos buralarda hüküm sürüyordu ve bunların çoğu yatakların etrafında yoğunlaşmıştı.

"İyi geceler," diye fısıldadı. "Uyuyorlardı. Birinin bu kadar çok kişiyi yakalayabilmesinin tek yolu bu - grupta telepatlar olmalı. Uyanık olsalardı diğerlerini uyarırlardı."

"Tabii .."

İkiye ayrılmış gibi duran ranzayı düşünürken başını kaldırıp baktı. "Yoksa?"

"Birden fazla katilden bahsetmiyorsak tabii."

Bir karanlık dalgası, bir hafıza çatırtısı ve sel kapıları açıldı.

"Büyük bir olay oldu, efendim."

"Detaylar?" O ses, Ming'in sesi. Bir duraklama. "Kadın mı?"

"Anlamak için yeterli akli kalmadı. Bana detayları anlat."

"EarthTwo yaklaşık iki saat önce Sunshine, Alaska'daki operasyonundan telepatik ve elektronik bir imdat çağrısı aldı. Yönetim Konsey'den yardım istedi, çünkü bu tür bir yardım bizimle yaptıkları sözleşmenin anlaşmalı bir parçasıdır. Küçük bir Tk birimini harekete geçirmeyi ve bölgeye ışınlanmayı başardık."

"Kaç ölü var?"

"Yüz yirmi." Konuşmacı hisse senetleri ve tahvillerden bahsediyor olabilir, ses tonu o kadar sakindi ki. "Nüfusun sayısı yüz elli. Üçü ağır yaralandı, altısı ise saklanacak yer bulmayı başardı."

"Geriye 21 kalıyor."

"Evet, efendim. Görünüşe göre ekibin çeşitli üyeleri merkezi bir yerde olmasa da yaklaşık olarak aynı anda sessizliği bozdular. Birbirlerine ve keşif gezisinin parçalanmamış üyelerine saldırdılar. İlk olaydan sağ kurtulan yirmi bir kişiden on tanesi Tk ekibine saldırmaya çalışırken öldü, on bir tanesi ise etkisiz hale getirilerek istemsiz komaya sokuldu."

"Günüşiği mi?"

"İzole edilmiş bir ileri karakol. Anlık temizlemek için bir ekip gönderebiliriz, ancak yerleşimi tamamen silmek için önemli sayıda Tk'yı daha öncelikli görevlerden almamız gerekecek."

"Telekinetikler olmadan çalışmanın uygulanabilirliği?"

"Uçarken her zaman tespit edilme riski vardır - operasyon istenmeyen dikkatleri üzerine çekebilir."

Uzun bir sessizlik. "Tüm personel Sunshine Psy'da mıydı?"

"Evet."

"EarthTwo, kampın havadan bulaşan ölümcül bir virüsün patlak vermesinin ardından terk edildiğini kaydetsin. Bu, şimdilik başka kimsenin kampa girmek istemesini engelleyecektir."

"Katya!" Dev, yatakhanece kendisine cevap vermeyi reddettiğinde onu dışarıya, soğuğa taşımış olan kadını kollarında salladı.

Gözleri dalgalandı. "Dev?"

"Benim, bebeğim. , geri gel."

"Hatırladım," diye fısıldadı, sesi boğuk çıkmıştı.

"Arabada anlatırsın." Ancak onu arka koltuğa yerleştirdikten ve kollarına almak için süründükten sonra tekrar nefes alabildi. "Senin

gözleri . . ." Sanki varlığı sona ermişti ya da kadar derine gitmişti ki artık onu göremiyordu. Hiçbir dehşetin çocukken yaşadıklarına yaklaşamayacağını düşünmüştü. Yanılmıştı.

Ona sarıldı ve çenesine öpücükler kondurdu. "Özür dilerim, sanırım bir tür trans haline girmiş olmalıyım."

Onun kendisini yatıştırmasına izin verdi, okşamalara ihtiyacı vardı, iyi olduğunu bilmeye ihtiyacı vardı. "Anlat bana." Elini kadının omurgasında gezdirdikten sonra elini ensesinde birleştirdi.

Kadın konuşmaya başladığında korku parmaklarını göğsünde gezdirdi, istila sert ve acımasızdı. "Yirmiden fazla insan aynı anda delirdi mi?"

"Bundan daha fazlası - bazıları birbirlerine ilk saldırdıklarında öldürülmüş olabilir."

"Bu nasıl mümkün olabilir ki?" Onu kucağına çekti, ağırlığının canlı sıcaklığını hissetmeye ihtiyacı vardı. "Psy'lerin daha fazla sayıda kırıldığını duymuştum ama burada toplu bir delilik vakasından bahsediyoruz."

"Söylentilere inanmamıştım," dedi. "Ta ki bunu duyana kadar." Bekledi.

"Bizim ve Ashaya'nın temas kurduğu bazı kişiler, Ağ'ın bazı bölümlerinin 'karanlık' hale geldiğine, sanki orada bir şeylerin toplandığına, Ağ'ın dokusunu yiyen veya gömen bir şey olduğuna dair hikayeler olduğunu bildirdi."

"Karanlık Zihin'in etkisi mi?"

"Evet, bu da bir olasılık. Sadece bilmiyorum." Başını iki yana salladı. "Kimse gerçekten bir örnek gösteremedi, bu yüzden buna o kadar dikkat etmedik. Gerçekten görebildiğimiz ve değiştirebildiğimiz şeylere odaklanmak zorundaydık."

"Devam et."

"Sinir ağında olmanın ne demek olduğunu bilirsiniz; denizde yüzmek gibidir. Herhangi bir kirleticiyle temas etmekten kaçınmanın hiçbir yolu yoktur."

Dev sabırsız bir elle örgü şapkasını çıkardı. "Sence bu 'çürüme'" dedi, daha iyi bir kelime bulmak için, "tüm o zihinlere sızdı mı?"

"Ağ herhangi bir yere kilitli değildir," dedi, "ancak Ağ'daki konumunuz kısmen dünyanın neresinde olduğunuza göre belirlenir. Bu grup Sunshine'da olabilirdi ve bu da Ağ'ın izole bir bölümünü işgal edecekleri anlamına geliyor. Eğer hepsi birlikte gelmiş olsalardı, çürüme onlar üzerinde aynı anda çalışmaya başlardı."

"Öldürülenlerden bazıları," dedi Dev, katliamın büyüklüğünü aklına zar zor sığdırarak, "biraz daha yaşasalardı, büyük ihtimalle onlar da kırılırlardı."

"Evet." Katya kollarını onun boynuna doladı. "Eğer bu bir kez olduysa, Dev .."

"Bunu kaydetmeliyiz. Kanıta ihtiyacımız var."

"Konsey bunu inkâr edecektir. Kimse inanmaya hazır değil." Her heceyi sıkı bir öfke dolduruyordu. "Biliyorum, insanlara gerçeği anlatmak için çok uğraştık ama bir seferde ancak bu kadarını kaldırılabiliyorlar. Sizin sadece siyasi çıkar sağlamaya çalıştığınızı söyleyecekler-"

"Biliyorum." Sinirli sözcüklerin akışını bir öpücükle kesti. "Halkım için kayıtlara ihtiyacım var."

Anlayış o güzel gözleri içten içe aydınlattı. "Oh. Anlıyorum. Kayıt cihazı getirdin mi?"

"Cep telefonumun yeterince yüksek çözünürlüğü ve bol miktarda belleği var."

İkisi de bulduklarını belgelemek için arabadan inmeleri gerektiğini bilmelerine rağmen birkaç dakika boyunca hiçbir şey söylemediler. Katya, Dev'in kalbinin düzenli atışını dinledi ve bunda bir şekilde cesaret buldu. "Bunu yapabiliriz."

Başının tepesine bir öpücük bıraktı. "Kana baktığımda ne gördüğümü biliyor musun?"

"Anlat bana."

"Unutulmuşların olası geleceği." Bir elini saçlarının arasından geçirdi. "Ağ'dan ayrıldığımızda neden deliliği geride bırakamadık? Neden yeteneklerimiz her zaman karanlıkla birlikte gelmek zorunda?"

Katya da aynı şeyi düşünerek saatler geçirmişti. "Eğer yapmasalardı, Psy gerçekten de dünyaya hükmedecekti - o kusur, o yerleşik Aşil'in

Topuk, bizi kırılabilir kılan tek şeydir, kibrimizi ortaya çıkaran tek şeydir."

Parmakları kadının saçlarının arasından geçerek şapkasını çıkardı. "Güçle birlikte ayartma da gelir."

"Evet." Laboratuvarında kendisiyle birlikte çalışan insanları düşündü; birçoğu üstün yetenekliydi, birçoğu da yaptıkları şeyin korkunç olduğunu göremiyordu. "Bu kadar güç, hiçbir kontrol olmadan, insanı içten dışa değiştirir." Ve ortaya çıkan şey her zaman geniş anlamda insani bir şey değildi.

"Duygular bir kontroldür." Elini kızın saçlarından çekerek şapkasını aldı. "Ama bu tam bir cevap değil."

"Öyle olsaydı," diye mırıldandı, şapkasını başına geri koymasına izin verdi, şefkatini bir kalkan gibi etrafına çekti, "Sessizlik asla yürürlüğe girmezdi."

"Daireler." Kapıyı açmak için uzandı. "Hazır mısınız?"

"Evet." Ama bu bir yalandı. Günişiği'ni koyu, neredeyse siyah bir kırmızıya boyayan ölümle yüzleşmeye asla hazır olamayacaktı. Bu önemli değildi. Bunun yapılması gerekiyordu. Birinin bu kadar çok zihninin, bu kadar çok hayalin ve umudun kaybına tanıklık etmesi gerekiyordu. "Evet. Gidelim."

PETROKOV AİLE ARŞİVLERİ

Mektup tarihi 5 Ocak 1979

Sevgili Matthew,

Bunu başardığımıza neredeyse inanamıyorum. ShadowNet, herkesin bu yeni ağı adlandırdığı gibi, canlı, kaotik bir yer. Sayımız göz önüne alındığında, PsyNet kadar yoğun değil ama canlı. Ve önemli olan da bu.

Ostrazlama çoktan başladı. Güvende olduğumuzu söylemek için Greg amcanı aradık. Gözlerindeki rahatlamayı görebiliyordum ama yüksek sesle söylediği tek şey onu bir daha aramamamızdı. Bize karşı herhangi bir duygu gösterirse Konsey'in kuzenlerinizi korkuyor.

Sonrasında ağladım. Beni gördün, gözyaşlarımı sildin. Ve kalbimin her atışında doğru seçimi yaptığımı biliyordum.

Seni çok seviyorum.

Anne

BÖLÜM 41

Gece tahmin edilebilir bir hızla çöktü ama o zamana kadar işleri bitmişti. İkisi de yola devam etme fikrini ortaya atmadı. Dev direksiyona geçti ve yola koyuldular. Katya sessizliği bozduğunda bir saattir yoldaydılar. "Daha önce hazır olmadığım şeyleri hatırlamaya başlıyorum."

"Bunun gibi bir şey mi?"

"Hayır." Uzun bir duraklama. "Noor'un ve özellikle Jon'un laboratuvarlarda geçirdiği zamana dair anılarım neredeyse tamamlandı."

Onu suçluluk duygusundan vazgeçirmeye çalışmadı; bunun zaman alacağını fark etmişti. Katya'nın dönüştüğü kadın, o en karanlık anılardan asla uzaklaşamayacaktı. Bu yüzden ses tonunu ve sözlerini aynı tuttu. "Etkilenmemiş görünüyor ve güçlü bir çocuk."

"Yetenekli biri." Katya'nın sesi sessizdi. "Yeteneği - kötüye kullanıma çok açık bir yetenek."

"Eğer ona doğru yol gösterilirse, hayır."

"Çocukken," dedi, "kreş grubumdaki diğer kişilere istediğimi yaptırmak için telepatimi kullanmaya çalışırdım."

"Bu telepatik çocuklar için oldukça normal bir gelişim aşaması." Dev de çocukken tam olarak doğru olmayan şeyler yapmıştı - güçlerini öğreniyor, uzuvlarını esnetiyordu. Katya'ya bunu söylemek, , makinelerle olan yeteneğinin gerçeğini paylaşmak istiyordu. "Seninle istediğim gibi konuşamamak beni kızdırıyor." Avuç direksiyonu kavradığı gücü protesto ediyordu. Çaba sarf ederek gevşedi ve sıkılı dişlerinin arasından bir nefes verdi.

"Kendime sürekli bir şeylerin değişeceğini, bir kaçış kapısı bulacağımı söylüyorum."

Bir keresinde Ming'in kontrol dokunaçları hakkında söylediklerini hatırladı. "Ming'i kontrol etmenin bir yolunu bulamadın."

programlamayı devre dışı bırakır mısınız?"

"Hayır" dedi, kollarını kendine öyle sıkı sarmıştı ki, ceketinde bir şeylerin yırtıldığını duydu. "Beynime zarar vermeden olmaz. Kafama soktuğu bu şeyin pençeleri çok derine battı."

"Belki de programlama kırılmayacak kadar güçlüdür," dedi, çok sert sıkıldığı çenesinden aşağıya doğru bir acı yayılıyordu, "ama kalıcı bir fiziksel etkisi olmamalı. Bu psişik bir yapı."

"Dev ... bu programlama değil. Hapishane zihnime demir atmış durumda."

İçgüdüleri buza dönüştü. "Ne kadar eminsin?" Uzun bir duraklama.

"Söyle bana." "Olaya mümkün olan her açıdan baktım. Bir şeyler yapabileceğimi umuyordum.

bir hata." Sesinin tonu ona farklı bir şey keşfettiğini söylüyordu. Dev sadece bir telepattı ama Unutulmuşlar arasında ortaya çıkabilecek hem eski hem de yeni yetenekler hakkında bilinmesi gereken her şeyi biliyordu. Dolayısıyla, bir sinir ağının dokusunun aksine, bir bireyin zihnine sabitlenmiş bir şeyin, uygun prosedür uygulanmadan çıkarılması halinde o zihni paramparça edeceğini çok iyi anlıyordu. Ve şu anda, bu şeyi bilen tek kişi

Katya'nın hapishanesinin anahtarı Konsey Üyesi Ming LeBon'daydı.

Karar basitti. "Ming'i bulmamız gerek." Katya'nın başı ona doğru döndü. "Hayır, Dev. *Hayır*."

Bütün günü Cruz'la geçiren Sascha, harcadığı psişik enerjinin yorgunluğuyla o gece rahat bir uykuya dalmayı bekliyordu. Ama orman sessizliğe gömüldükten çok sonra kendini uyanık buldu. Lucas'ın şekil değiştiren sıcaklığına sarılıp parmaklarını kalbinin üzerinde gezdirdi ve nefes alış verişinin ritmini onunkine uydurmaya çalıştı.

Vücudu rahatlamaya başlamıştı ama zihni dönmeye devam ediyordu. Pes ederek bir süre kitap okumaya karar verdi... ama uzaklaşmaya çalıştığı anda Lucas'ın kolu sıkılaştı. Uyumasına izin vermeliydi, onun yerine elini boynundan aşağı okşadı. "Uyan."

Gözleri kedi tembelliğiyle kırpışarak açıldı. "Hmm?" Uykulu bir ilgiyle ona sokulup elini kalçasının üzerinde sıktı.

"Uyuyamıyorum."

Elini karnının üzerinde gezdirdi. "İyi hissediyor musun?" Şefkatli bir soru, koruyucu bir dokunuş.

"Evet." Elini adamın pazularının üzerinde gezdirdi. "Sadece uyanık."

"Seni yormamı ister misin?" Kulağına doğru bir gümbürtü, parmakları göbeğinin üzerinde oynuyordu.

Karnındaki kelekler son derece yakından, son derece tanıdıktı. "Bu çok cazip bir teklif."

"Ama konuşmak istiyorsun."

Kendisini bu kadar iyi tanıyan bu adama karşı hissettiklerinin gücüyle kalbi sıkışan kadın, adamın çenesinin kenarını öptü ve elini saçlarının ağır ipeğine doladı. "Cruz'la çalışmak . . çok savunmasız Lucas, her türlü yönlendirmeye çok açık."

"O zaman ona asla zarar vermemen iyi bir şey."

Onu endişelendiren de buydu. "Annemin bana gönderdiği kitapta E-Psy'nin kötüye dönüşebileceği yazıyordu."

"Hayır," dedi Lucas ona bakmak için ayağa kalkarak. "E-Psy'lerin genellikle o kadar çok önemsedikleri söylenir ki herkes için en iyisini bildiklerini düşünmeye başlarlar."

"Ve sonra kötü şeyler yapıyorlar," diye ısrar etti. "Yazarın profilini çıkardığı empatiye ne demeli - herkesi 'iyi' olması için duygusal olarak manipüle etmeye çalışan empatiye. İnsanları kendi iradelerine karşı gelmeye zorlayarak delirtiyordu."

"O yalnız biriydi; ailesi, sürüsü yoktu. Senin bir megalomana dönüşmene gerçekten izin vereceğimi mi sanıyorsun?" Leopar gözlerinde eğlenen bir parıltı.

Yüzünü ona doğru çevirdi. "Bu ciddi bir mesele." Ama göğsündeki korku düğümünü gevşetmeyi başarmıştı. "Birini duygularla besleyebileceğimi, kelimenin tam anlamıyla istediğim şeyi hissetmeye zorlayabileceğimi hiç bilmiyordum."

Düşüncelere daldığında Lucas onun saç telleriyle oynadı.

"Annemin kitabı neden gönderdiğini merak ediyorum," diye mırıldandı. "Beni istikrarsızlaştırmak için miydi, yoksa tehlikeye karşı uyarmak mı istedi?" ile

Çoğu anne için bu bir soru olmazdı, ama çoğu anne Meclis Üyesi Nikita Duncan değildi.

"Ya da belki de sonunda senin ne kadar güçlü bir müttefik fark etmiştir." Yüzünü sözsüz bir soruyla kaldırdı.

"İçimdeki alfanın o kitapta en çok neyi ilginç bulduğunu biliyor musun?" diye sordu dirseklerini başının iki yanına dayayarak. "Yeteneğini tamamen kontrol edebilen bir kardinal empatin binlerce kişilik bir isyanı etkili bir şekilde durdurabileceği gerçeği. Bu yeteneğin, kendi içinde isyanla karşı karşıya olan bir Konsey Üyesi için ne kadar faydalı olacağını bir düşünün."

Sascha kollarını Lucas'ın boynuna doladı. "Eldridge'in kitabına göre, bu empatik beceri nesiller boyunca sayısız hayat kurtarmış."

"Evet."

"Ama Nikita'nın bu yüzden istediğini düşünmüyorsunuz, değil mi?"

Lucas onu son derece şefkatle öptü. "Annenin nedenlerini tahmin edecek değilim, Sascha. Ama senin incindiğini görmeye dayanamıyorum, dikkatli ol yavrum."

Sevgisi onun etrafını sardı, sıkı, koruyucu ve harikaydı. "Merak etme," dedi ona sokularak. "Artık ona karşı o kadar savunmasız değilim. Keşke bunu neden şimdi yaptığını anlayabilseydim."

"Ona sor," dedi Lucas, onu şaşırtarak. "Sana gerçeği söylemeyebilir -muhtemelen söylemez- ama sen satır aralarını okumakta, vücut dilini okumakta iyisin."

"Evet, sanırım yapacağım." Adamın omzuna bir öpücük kondurduktan sonra zihninin, o gün erken saatlerde üzerinde düşündüğü bir konuya geri dönmesine izin verdi. "Sanırım Unutulmuşlar arasında bir şeyler oluyor."

"Ben de öyle hissediyorum." Vücudunun daha büyük bir kısmı onunkine dolanacak şekilde yer değiştirdi. "Cruz'daki muhafızlar -Dev'in sadece Psy'lar için endişelendiğinden emin değilim. Söylentilere göre kendi adamlarından bazıları ona karşı harekete geçmiş."

"Sizce Unutulmuşlar da Psy'ları Sessizliğe sürükleyen aynı sorunları yaşamaya mı başlıyor?"

"Eğer öyleyse . . . Dev'in elinde büyük bir sorun var."

Katya sanki yüzü mosmor olana kadar tartışmış gibi hissetti. Dev ona karşılık vermedi, sadece fikrini değiştirmeyi reddetti. "Delirdin mi sen?" diye bağırarak zorunda kaldı sonunda, daha önce mola verdikleri küçük pansiyonda birkaç saat uyumaya hazırlanırken. Gecenin yarısını arabayla geçirmişler, Sunshine'a damgasını vuran kötücül şiddetten uzaklaşmak zorunda kalmışlardı. Ama Dev Ming'in peşinden gitmekten bahsettiği andan itibaren aklında tek bir düşünce vardı, onu durdurmak. "Onun istediği de bu! Seni öldürmesi çok daha kolay olacak."

Dev battaniyeleri indirdi, o eşofmanlarını giyerken kendi kot pantolonunu çıkardı. "O güzel kıçın donmadan önce içeri gir."

"Dev, beni görmezden gelemezsin."

"*Bin* dedim. Yoksa seni oraya atarım."

Öfke vahşi bir sel halinde yükseldi. "Bana çocukmuşum gibi davranma!" Kendisine en yakın olan şeyi -ayakkabısını- alarak adama fırlattı.

Akıcı bir zarafetle yolundan çekildi. "Bu akıllıca bir hareket değildi, bebeğim." Sakin kelimelerdi ama gözlerindeki sıcaklık yavaş yavaş yanan bir fitildi.

Bu sıcaklığın öfke mi yoksa arzu mu olduğunu anlayamayacak kadar öfkeli bir halde, "Öyle mi? Buna ne dersin?" Diğer ayakkabıyı fırlattı.

Gerçekten hareket ediyormuş gibi görünmeden başını yana kaydırdı. Sonra ona doğru uzandı. Dönerek uzaklaşmaya çalıştı... ancak adamın onu köşeye fark etti. "Yemin ederim Dev, sana çok kızgıyım-"

Dudaklarına bir parmak.

İrkildi, konuşmayı kesti.

"Sen benimsin," dedi sessiz, amansız bir sesle. "Şimdi ve sonsuza dek."

Tüm vücudu bu yeminin gücüyle titredi.

"Hiçbir şeyin ve hiç kimsenin seni benden almasına izin vermeyeceğim." Altın benekli gözler kalbini delip geçti. "Anlıyor musun?"

"Kendini öldürmene izin vermeyeceğim," diye fısıldadı parmağına doğru. Onu iterek elini kalbinin üzerine koydu. "Benim yüzümden bir tuzağa düşersen, ölürsen ..."

"Yapmayacağım. Aptal değilim ve bu işe körlemesine girmeye niyetim yok. İstihbarat topluyoruz ve o savunmasızken harekete geçiyoruz." Elini uzatıp kızın saçlarını yüzünden çekti. "Güçlü biri ama her olasılığa karşı kendini savunamaz."

"O bir şeytan," diye fısıldadı Katya, gözleri anılarla kararmıştı. "İnsanlıktan bu kadar yoksun birini daha önce hiç hissetmemiştim."

"Kötülük yükseldiğinde iyilik kaçıyor," dedi avuçlarını başının iki yanındaki duvarlara dayayarak, "o zaman dünyanın hiç şansı yok."

"Sana anahtarı vermeyecek." "O zaman ölür."

"Ming'i öldürmek" -dudakları onunkilere değiyor- "beni kurtarmayacak. Bir şekilde programlamayı geri almanın veya engellemenin bir yolunu bulsak bile, zihinsel hapisane özerktir, kendi zihnime bağlıdır ve kendi zihnim tarafından beslenir."

"Ama bu sana özgürlük verecek. Hayatta olduğunuzu sadece Ming biliyor - tüm hayatınız boyunca internette olduğunuzu kimse bilmeden yaşayabilirsiniz."

"Evet," dedi ama adam onun gözlerinde bir tedirginlik titreşimi gördü.

Ona ne düşündüğünü sormak üzereyken, dudaklarının çok kadınsı bir şekilde alındığını gördü - yumuşak, gür ve mutlak.

Katya, Dev'in tadını -sıcaklık ve talep, çelikten bir kenarı olan tutku- içine çekti ve gün geçtikçe zihnine kanayan bir gerçeği bir kenara itti. Bugün, burada, kalın kar örtüsü onları dış dünyaya karşı izole ederken, sadece kendini bu inanılmaz, karmaşık adamın kollarında olacak kadar şanslı bulan bir kadın olmak istiyordu.

Adam onu köşeye sıkıştırıp dünyasını ele geçirdiğinde ürperdi ve ellerini adamın saçlarına götürdü. Adamın karanlık ateşi iliklerine kadar işlemiş, onu içten dışa doğru ısıtmıştı. Parmaklarını kaba ipekten geçirerek omuzlarından aşağıya, göğsünün cazibesine doğru okşadı. "Sana dokunmayı seviyorum," dedi ağzına doğru, adamın kaslı düzlemlerini doymak bilmeyen avuçlarıyla şekillendirerek. Koyu renk saçlarının serpintisi nefis bir şekilde aşındırıcıydı; çıplak olmak, göğüslerinde bu hissi hissetmek için can atıyordu. "Kıyafetlerimi çıkarmak istiyorum."

Dişlerini kızın alt dudağının üzerine kapattı. "İşte duymak istediğim şey bu." Hafif kelimelerdi ama yüzünde sert bir ifade vardı. Onun şefkatli olabileceğini biliyordu, ilgisini hissetmişti ama yüzeyin altında Devraj Santos bir savaşıydı, kırılmaz bir iradesi vardı.

Kendi duygularının gücüyle titreyerek, çenesinden aşağıya, boynu boyunca bir öpücük çizgisi bastırdı. "Bu sefer seni memnun etmek istiyorum."

Eli kızın saçlarında dolaştı. "Sadece var olarak beni memnun ediyorsun."

Onun tadını ağzında yaladı, vücudunun sıkılaştığını hissetti. Kasları gerilmiş olsa da olduğu yerde durdu ve onun sert erkek güzelliğini izin verdi. "Anlamıyorum," diye fısıldadı, "ırkım bundan nasıl ?" Sessizlik ilk başladığında aşıklar, birbirleri için yanıp tutuşan çiftler olurdu.

"Bazıları yapmadı." Boynuna daha iyi ulaşması için eğildiğinde sıcak nefesi kulağına değdi. "Bazıları için bedel çok yüksekti."

Nabızı onu büyülemişti, çok güçlü, çok canlı ve şimdi de arzuyla pürüzlüydü. Onun için. Kadınsı gücün küçük bir kıvrımı vücuduna yayıldı, baş döndürücü ve aç. O kadar güçlü bir adamdı ki, onu bu şekilde etkileyebileceğini bilmek başlı başına bir uyuşturucuydu. Dişlerini adamın boynunun sütunu boyunca geçirdikten sonra bir elinin tırnaklarını hafifçe göğsünde gezdirdi ve yassı bir erkek meme ucunu sıyırdığından emin oldu.

Nefesini tıslayarak çıkardı. "Bunu tekrar yap."

BÖLÜM 42

"mi?" Hafif bir okşama.

"Alay etmek."

Gülümseyerek ona istediğini verdi, boğuk bir iniltiyle geri kayması için onu itti. Adam direndi. Kadın ısrar etti.

Tek bir santim.

Sadece başını aşağı indirmesine yetecek kadar, böylece dişlerini iškence ettiği meme ucunun etrafında nazikçe kapatabilecekti. Dişlerinin kayarak göğsünü sıyırması üzerine yemin etti. Kadın dikkatini ihmal ettiği tarafa kaydırdığında, adam ona bir santim daha vererek uyum sağladı.

Ellerinin altındaki sıcak, altın kahverengi ten, dudakları, kafasındaki vahşi, sinirli kokusu, birazcık cennet. Onun tamamen kendisine olması, suçluluk ya da endişe duymadan tadını çıkarması, sadece bu kırık an için bile olsa, asla pişman olmayacağı bir şeydi. Ne olursa olsun. İkinci düşüncayı beyninin en karanlık köşelerine iterek göğsünden aşağıya doğru öpmeye çalıştı. "Bana yer açın."

"Hayır." Saçlarına doladığı eliyle kızın başını yukarı çekti.

Derisini yaladı, ıslaklığı soğutmak için bir nefes üfledi. Adam ürperdi. Burun kıvrarak onu itti. "Sıra bende."

"O güzel ağzını sikime yaklaştırırsan kendimi utandırırım." Künt sözler, karnının alt kısmına bastıran ereksiyon kadar künt.

Bu erotik görüntünün etkisiyle derisi gerildi ve tekrar itti. "Seni tatmak istiyorum. Sen zaten sıranı savdın."

Hava sadece maviye dönmekle kalmadı, çivit rengini de aştı. "Bana iškence etmeye mi çalışıyorsun?" Isıran, dişleyen bir öpücük, bacaklarının arasındaki neme kadar cızırdadı. "Ya adil oynamak istemiyorsam?" diye mırıldandı, bir elini eşofmanının içine sokup cesur bir aşinalıkla poposunu avuçladı. "Ya bir tur daha istersem?"

Adamın ellerinin üzerinde olması beyin hücrelerini karıştırıyordu ama pes edecek değildi. Hele ki bu fantezi ilk aklına geldiği andan beri onu çılgına çevirmişken. "O zaman istediğimi yapmama izin versen iyi edersin," diye emretti çenesini ısırarak. "Yoksa alamazsın."

"Ben senden daha ."

Elini kot pantolonunun kemerinin altından geçirerek onu sıkıca sardı. Adamın vücudu sarsıldı. "Ne diyordun?"

"Cadı." Ona yer açmak için duruşunu genişleterek zar zor geri çekildi.

Tek istediği buydu. Dev tarafından kuşatılmış olmak, tensel keşiflerine enfes bir his katmanı ekledi. Onun yakıcı cinsel sıcaklığıyla çevrili olmayı sevmekle kalmıyor, kendini korunmuş hissediyordu - en çılgın fantezilerine teslim olacak kadar güvende. Elini çekerek Dev'in göğsünün ortasına bir öpücük bıraktı ve parmaklarını Dev'in yanlarında gezdirerek, kendisinde bulmayı hiç düşünmediği bir oyunculukla tenini okşadı.

"Skor tutuyorum," diye uyardı. "Ödeşmek için çılgılık atman gerekecek."

Çılgılık atmayı acıyla ilişkilendirmeye başlamıştı... ama Dev'le birlikte bunun yepyeni bir anlam kazanacağını hissediyordu. "Sabırsızlanıyorum." Öpücük öpücük Dev'in vücudunda ilerledi, ta ki diz çöküp parmakları Dev'in kot pantolonunun üst düğmesinde olana kadar.

Kirpiklerinin arasından yukarı bakarken, ellerini duvara dayamış olan adamın aşağı bakan bakışlarıyla karşılaştı. Gözlerindeki altın rengi yayılmış, parıltıya benzer bir şey yaratmış gibiydi. "Hayal mi ?" diye fısıldayarak düğmeyi açtı.

"Hayır."

Bu elektrikli bakıştan etkilenen kadın daha fazla soru sormak istedi ama adam titreyerek düşüncelerini alt üst etti. Parmaklarını adamın ereksiyonunun üzerinde gezdiriyordu; şimdi onu uçurumun kenarına sürüklediğini fark etti. Dudaklarını ıslatarak fermuarın tırnağını tuttu.

"Kahretsin," diye mırıldandı dişlerini sıkarak, kadın onu ereksiyonunun üzerinden çekip aşağı indirirken. Sonraki birkaç an bir tür cinsel bulanıklık içinde geçti. Tek bildiği, bir şekilde

Onu giysilerinden kurtarmıştı ve şimdi tahrik olmuş boyu avucunun içindeydi. Öne doğru eğilip dilini başının üzerinde gezdirmek için kendini zorluyordu.

Sarsıldı ama çekilmedi. "Yani?" Boğuk bir soruydu.

Başını kaldırdı ve kendisini bile şaşırtan bir sahiplenmeyle parmaklarını ipeksi sıcaklığın etrafında birleştirdi. "Ee?"

"Sen" -boğazını temizledi, birkaç derin nefes aldı- "bunu yapmanın zevkinin ne olduğunu sordun."

Başını tekrar aşağı eğerek öne doğru eğildi ve onu ağzına aldı. Bu kez bağırışı kontrol altına alınamadı. Bir eli saçlarına dolandı, kalçaları sertleşti, her bir kasında erotik bir gerilim vardı.

Onun tadını daha derine çekerek, ellerini uyluklarına götürdü ve kendine oynamak için daha fazla alan açtı. Onun küfür ettiğini duydu ve saçlarını hafifçe çektiğini hissetti ama daha yeni başlamışken bunu bitirmesine imkân yoktu. Geri çekilmek yerine, sessiz bir sitemle parmaklarını o kaya gibi sert kaslara gömdü.

Adam sarsılıp saçlarını bıraktığında, kazandığını biliyordu. En azından önümüzdeki kısa süre için. Bu yüzden tüm avantajını kullandı, emdi, yaladı ve öğrendi. Bunda bir zevk *vardı*, öyle aşırı bir zevk ki sanki kemikleri içten dışa doğru eriyormuş gibi hissediyordu. Adamın tadı onu sarhoş ediyordu, ama daha da fazlası, onun tepkisini hissetmek, bunun kendisi yüzünden olduğunu bilmek... tahrikini bir ateş perdesine itti.

"Yeter." Kadın tutamadan geri adım attı. Hayal kırıklığına uğrayan kadın ters ters baktı. "Daha bitirmemiştım."

"Yapmak üzereyim," diye mırıldandı ve eşofmanını iterek onu ayağa kaldırdı.

Aynı anda hem külotunu hem de külotunu çıkardı, adamın ham halinden, gözlerindeki ışıltılı altından heyecanlanmıştı. "Dev, ne-"

Kadının nefesini kesen bir güç gösterisiyle onu kaldırdı. "Bacaklarını belime dola." Kırpılmış bir emirdi.

Kadın hemen itaat etti. Adam onu tek bir sert hamleyle içine kayarak ödüllendirdi. Zevk vücuduna kısa devre yaptırırken çığlığı duvarlarda yankılandı. Elleri onun poposunu kavradı, onu tuttu

O içeri girip çıktıkça yerinde sıkıca duruyordu. Kendini uçurumun kenarında asılı hissederek adamın omuzlarını tırmaladı.

"Allah !" Dev'in v ucudu ona karşı gerginle ti ve kadın onun  elik gibi kontrolünün her parçasını kaybettiğini biliyordu.

Hepsi bu kadardı.

Elektrik, onu çaresiz bir teslimiyetle duvara yapı tıran adam kadar vahşi ve sıcak bir şekilde içinden geçti.

Dev onu yatağa bıraktı ında Katya kemiksiz bir şekilde yatıyordu. " st m hâlâ üzerimde," diye mırıldandı, hareket etmekle hiç ilgilenmiyordu. Kemikleri jöle gibiydi, i  kasları küçük zevk patlamaları halinde spazm geçirmeye devam ediyordu.

Sonunda kot pantolonundan kurtulmuş olan Dev, onun üzerine yayılarak yüzünü boynuna gömdü. G  s  uzun, derin nefeslerle inip kalkarken, parmaklarını saçlarından geçirip onu kendine çekecek kadar enerji bulmayı başardı. "Beni  ld rd n," diye mırıldandı.

" yile ir iyile mez tekrar yapmayı planlıyorum." Bu da yaklaşık bir hafta içinde olacak.

"Doyumsuz."

"Sadece senin için."

Kesik kesik nefesleri dışında bozulmayan bir sessizlik. " ok d r sts n." Kızın nemli tenine bir öpücük kondurdu. "Kendinle ilgili bu özelliğini asla değiştirme."

Serbest kalan eli  ar afın içine kıvrıldı. İhmal edilen bir yalan hâlâ yalan mıydı? *Evet*, diye düşündü, onunla birlikte olamasa bile kendine karşı dürüsttü. "Acıktım."

"Avlanmak ve toplamak için gereken gücü bulmam için bana bir dakika verin."

Dudakları kıvrıldı. "Devraj Santos, yarı boyunda bir kadın tarafından ala a ı edildi."

"Cennet gibi bir a zın var." Bir  p c k daha. "Bunu istediğin zaman tekrar yapabilirsin. İsrar ediyorum."

İçinden bir kahkaha patladı. "Ah, mide kaslarım ağrıyor." Ama bu tür bir acıyı her gün kabul ederdi. "Bana gözlerden bahset." Ming onu bu işe son vermeden önce bulsa bile bu bilgi Unutulmuş'un canını yakacak bir şey değil miydi?

"Hmm." Kirpikleri uyumsuz bir şekilde narin bir okşayışla ona doğru hareket etti. "Bizden ayrılan kardinaller oldu. Gözler bir nesil içinde kayboldu."

"Yeteneklerinizdeki seyrelme yüzünden," diye mırıldandı. "Kardinaller yok, gece gökyüzü gözleri yok." Kardinal gözleri ürkütücü derecede güzeldi. Ağ'daki Psy'lar bile Psy gücünün en uç noktasındakilerle nadiren karşılaşırdı - siyah üzerine beyaz yıldızlar, gözleri Ağ'ın kendisini yansıtıyor gibiydi.

"Ama bazılarımız bu gözlerle doğmaya başlıyor."

"Kahverengi ve altın rengi mi?"

"Rengi önemli değil." Dirseğinin üzerinde doğruldu, alnında nemli saç telleri vardı. Onun bu halini seviyordu, seksi ve dağınık. "Beni dinlediğini sanmıyorum." Kız uzanıp bir omzunun kaslı kıvrımına öpücükler kondurduğunda alaycı bir ifadeyle baktı.

Gülümsedi. "Özür dilerim."

"Sözüm kabaca kesilmeden önce de söylediğim gibi" -sert tonuna güldü- "büyük duygusal stres ya da uyarılma anlarında bir tür psişik geri bildirim oluyor." O güzel gözlerinde bir parıltı. "Sanırım bugün bana her ikisini de verdin."

"İşte bunu duymak hoşuma gidiyor," dedi kasıtlı. "Jonquil," diye fısıldadı. "Gözlerinin sadece olağanüstü bir mavi olduğunu sanıyordum, ama sanırım bu fenomeni sergiliyor."

Dev onun yüzünü ellerinin arasına aldı. "Bu güç seviyesiyle bağlantılı değil," dedi ona. "Nüfusun belirli bir yüzdesinde meydana gelen rastgele bir mutasyon gibi görünüyor."

"Belki de kendi kardinal göz versiyonunu geliştirme sürecindesin," diye mırıldandı. "Şu anda güce bağlı olmasa bile, bir gün öyle olabilir."

"Umarım öyle olmaz," dedi Dev, çenesi sertleşerek. "Bu, güçlü olanları tespit etmeyi ve hedef almayı kolaylaştırır."

"Bunun güvenli bir soru olduğunu düşünmüştüm." Göğsü sıkıştığında elini onun omzuna koydu. "Merak etme Dev. Kimsenin bilgiyi zihninden almasına izin vermeyeceğim." Bu sefer olmaz. Bir daha asla.

"Neden sana söylediğimi sanıyorsun?" Şüpheyeye yer bırakmayan bir ses tonuyla. Ve sonra Katya'nın bir ömür boyu duymayı beklediği sözleri söyledi. "Bize ihanet etmeyeceksin Katya, bedeli ne olursa olsun."

"Dev."

"Onu yendin. Hayatta kaldın," dedi sessizce. "Ming'in artık senin üzerinde hiçbir hakkı yok."

PETROKOV AİLE ARŞİVLERİ

17 Temmuz 1982 tarihli mektup

Sevgili Matthew,

Çok büyüyor ve güçleniyorsun, oğlum. Yeteneğin daha da parlıyor. Keşke seni böylesine kritik bir zamanda uzaklaştırmak zorunda kalmasaydık ama üzölmektense güvende olmayı tercih ederim. İltica edenlerin birçoğu yakın zamanda iz bırakmadan ortadan kayboldu. Hepsi de yelpazenin güçlü ucundaydı. Konsey'in bizi ortadan kaldırdığına dair spekülasyonlar var.

Baban... dün bir imgelem gördü. Bugünlerde o kadar nadiren bizimle birlikte oluyor ki onunla sadece konuşmak istedim ama uyanık ve akli başında olduğu dakikaları beni uyarmak için kullandı. Senin peşine düşecekler, Matthew. Sen çok güçlü bir telepatsın. Bu yüzden kaçmalıyız. Ve onlar Petrokov'ların izini bile bulamayana kadar kaçmaya devam etmeliyiz.

Baban bizimle gelmeyecek. Kendine sorumluluk diyor. Aksini söylediğimde de beni dinlemiyor. Sessizlikten önce, Psy Tanımları El Kitabından alıntılar yaparak onunla dalga geçerdim. F-Psy'lerin ırkımızdaki en güçlü bireyler olarak kabul edildiğini söylüyor.

yetenek gerektirir. Ama bugün, tanımın son kelimesine kadar doğru olduğunu kanıtladı, benim güçlü, cesur David'im.

Yarın gideceğime söz verdirdi. Gidebilir miyim bilmiyorum. Sevdiğim tek adamı bırakabilir bilmiyorum.

Anne

BÖLÜM 43

Bize ihanet etmeyeceksin Katya, bedeli ne olursa olsun.

Katya iki saat sonra, şakaklarına vuran acıyla, bildiğinden çok daha haklı olduğunu düşündü. Uzanıp parmaklarını Dev'in elmacık kemiklerinin üzerine fısıldadı, Dev'in en kelebek dokunuşlar dışında her şeye uyanacağını bilincindeydi. O zaman bile yerinden oynadı.

"Sadece benim," diye fısıldadı, kalbindeki enfes sızı onu parçalara ayırmakla tehdit ederken. Bunun aşk olduğunu düşündü. Daha önce hiç hissetmemişti ama *biliyordu*. Bu duygu, ruhunun derinliklerine işliyordu ve iyileştirirken bile yakıp yıkıyordu. Devraj Santos onun ayrılmaz bir parçası haline gelmişti. Ming'in peşinden gitmesine izin veremezdi; onun yeteneklerine sonuna kadar güveniyordu ama onu aptalca bir iş yüzünden kaybetmeyi de reddediyordu.

Onu kurtarmanın hiçbir yolu yoktu.

Dev'tüm hayatını kimsenin haberi olmadan yaşayabileceğini söylemesinin hemen ardından bunu fark etmişti. Doğru. Tabii eğer şanslıysa tüm hayatı sadece bir aya eşit olabilirdi. Bir hapishanede olmak bir süre sonra derinin solgunlaşmasına, bedeninin zayıflamasına ve zihninin kaçmak için beyhude bir çabayla kendini duvarlara vurmaya başlamasına neden oluyordu.

O Psy'dı.

Ağdan kalıcı olarak koparılmayı kaldıramazdı.

Biofeedback tek başına yeterli değildi. Sinir ağının bir olmalıydı. Psişik izolasyon . . . Bu onu yavaş yavaş delirtecekti.

Parmakları burnuna doğru kalktı. Dev onu görmemişti. Onu saklamıştı. Ama orada, Günişığı'nda burnu yine kanamıştı. Sadece birazcık. Ama uçaktakinden daha fazla. Olayı soğukların bir sonucu olarak geçiştirmek kolay olmuştu ama o zaman bile bir yanı merak etmeye başlamıştı. Ve şimdi, bu gece, kafatası ani bir baş ağrısının acısıyla patlamak üzereyken, kabul etti

beyni savaşı kaybetmeye başlamıştı bile. Zihni, hapishanesinin duvarlarına karşı yavaş ve istikrarlı vuruşuna başlamıştı.

Bir şekilde akıl sağlığını korumayı başarsa bile, Ming onun sonunu garantilemişti. Dev'e giderek daha fazla şey hatırladığını söylemişti. Ona son seansı hatırladığını söylememişti.

Pençeler zihnine batıyordu, derinlere, o kadar derinlere ki onları asla çıkaramayacağını biliyordu. "Acıyor," dedi sesi çıkmadan. Bu bir şikâyet değildi. Ona tepkilerini söylemesini emretmişti. Aklını okuyabildiği halde nedenini anlamamıştı ama sebepsiz yere isyan etmeyecekti. Bu öylesine dayanılmaz bir acı veriyordu ki, bir kez daha yaşanacak bir olay benliğinin son, kırılğan iplerini de koparabilirdi.

"Güzel." Psişik kulağıyla duyduğu bir "çıt". "Tamamdır." Bekledi.

"Psişik gözünü aç."

Neredeyse bir dakika sürdü, o kadar uzun süre kendini zapt etmek zorunda kalmıştı ki. Tek gördüğü siyahlıktı. Sonra, gözleri alıştıkça, zihninin her parçasına bağlı örümcek ağını seçmeye başladı. Bu ince iplikler daha kalın, daha karanlık, müstehcen derecede sivri köklere geri besleniyordu.

Ürpererek pençelerin etrafından dolaştı... ve aşılmaz siyah bir duvara çarptı. Panik boğazını sıktı ama ses çıkarmadı. Onun yerine, başlangıç noktasına geri dönene kadar duvarların etrafından dolandı. "Zihnimin içinde kilitliyim." Bu kabusların en kötüsüydü. Rehabilite edilmiş, zihinleri psişik bir beyin darbesiyle yok edilmiş Psy'ların bile Ağ'a erişimi vardı. Ming onu diri diri gömmüş de olabilirdi.

"Sapkın zihinsel durumunuzun Ağı etkilemesini istemeyiz." Otururken küçük bir duraklama oldu. "Kişisel kalkanlarınız sizin kontrolünüz altında; aksi takdirde hiçbir işe yaramazsınız. Telepati tek saldırı yeteneğiniz görünüyor."

Yani, diye düşündü, onun kasıtlı olarak küçümseyen sözlerini görmezden gelerek, en azından bu kadarını hala yapabiliirdi. Ama aynı şey değildi - hiç bu kadar yalnız olmamıştı, zihni ameliyatla sürüden koparılmıştı.

"Neden acıyor?"

"Görevinizi belirli bir zaman dilimi içinde tamamlamanız için bir teşvik. Ne kadar uzun sürerse, Unutulmuşlar sizin ne olduğunuzu anlamadan önce işe yarar bir bilgi elde etme şansınız o kadar azalır."

"Teşvik mi?"

"Eğer birincil görevini tamamlar ve zihnine kazınan tarihe kadar bana dönersen, beyninin bazı kısımlarını aklıktan hücre ölümüne sürükleyen kontrolleri kaldırmayı düşüneceğim."

"O parçalar ne olursa olsun yeniden oluşmayacak. Bu bir teşvik değil."

"Tam tersine, son tarihten önce arızalanacak tüm parçalar gereksizdir. Bu noktadan sonra, motor becerileriniz ve muhakeme yeteneğiniz gidecek ve bunu hızla istemsiz kontroller izleyecektir."

*"Nefes almak gibi
mi?" "Başka ne
gibi?"*

Havayı içine çekti, yakında kaybedeceği bir şeyin tadını . "Eğer geri dönersem, birincil görevi tamamlarsam, internete tekrar erişmeme izin verecek misiniz?"

"Seni ajanlarımdan biri olarak tutmaya bile karar verebilirim." En nadide beyaz lekeleriyle kömür karası gözler onunkilere baktı. "Çok etkili bir suikastçı olursun, ne de olsa sen ."

Katya parmaklarını Dev'in kalp atışlarının sabit nabzının üzerinde gezdirirken baş ağrısının acısı dağıldı ve geriye sadece donuk bir morluk kaldı. Yakında daha fazla acı çekecekti ama bunun bir önemi yoktu. Asıl görevi asla tamamlayamayacaktı. Bilinçli olarak değil. Ama Ming'in bunu şansa bırakmayacağını çok iyi biliyordu. Göremediği, tahmin bile edemediği bir tehdide karşı nasıl korunabilirdi ki?

Eğer gerçekten bencil , kendi boğazını keserdi.

Dev'in gözleri irkilerek açıldı ve küçük bir nefes aldı. "Dev?"

"Ne düşünüyordun ki?" Altın rengi, onun için her şey demek olan zengin kahverenginin derinliklerinde parılıyordu.

"Bir kâbus," dedi ve bu yalan değildi. "Hepsi bu kadar."

Neredeyse altına girene kadar çekiştirdi. "Seni yakaladım. Uyu."

Tepki olarak kalbi güm güm atarken, elini onun omzuna koydu, kendisine sokulmasına izin verdi ve uyumaya çalıştı. Onu bir şekilde uyandıran düşünceleri zihninin gerisine itti. İntiharın Dev'i mahvedeceğini geç de olsa fark etti. Kendini suçlayacaktı. O sadece böyle bir adamdı; özüne kadar korumacıydı. Onu zihnindeki dolu silahtan kurtarmak için başka bir yol bulmalıydı.

Çünkü Devraj Santos'u öldürmek gündemde değildi.

BÖLÜM 44

Judd Lauren, Peder Xavier Perez'in evim dediği kiliseye girdi ve son sıraya, gerilla savaşçısından Tanrı adamına dönüşen adamın yanına oturdu. Bir anlık sessizlikten sonra, diğer adam ona yavaşça bir bakış gönderdi. "Bugün soru yok mu dostum?"

"Seni rahatlatabileceğimi düşündüm."

"Yine de gözlerinde bir soru görüyorum."

"Psy kazandı," dedi Judd sessizce. "Dünyanın sizin köşenizde Psy kazandı."

İlk kez Paraguay'ın isimsiz bir kasabasındaki bir barda tanışmışlardı. Judd oraya hiç gelmeyen bir bağlantısıyla irtibat kurmak için gitmişti. Xavier onun yanındaki bar taburesinde oturuyordu ve tekilanın gevşettiği diliyle konuşmaya başlamıştı. Rahip, kötü bir ayyaş olmadan önce basit ihtiyaçları olan ama adalete inanan bir adam olduğunu söylemişti. Ve Psy'nin kendi bölgesindeki insanları komşu sektörlerle her türlü ticaretten etkili bir şekilde dışlamasının adil bir yanı yoktu.

İlk başta siyasi bir protestoydu. Ancak olaylar hızla tırmanmıştı... Psy insan isyanını öyle bir bastırmıştı ki, geriye bir yankı bile kalmamıştı.

Xavier yavaşça başını salladı, teni kilisenin yumuşak ışıkları altında simsiyah parlıyordu. "Evet."

"Ve yine de Tanrı'ya inanıyorsun."

Xavier'in cevap vermesi birkaç dakika sürdü. "Köyümde bir kız vardı," dedi, ses tonu okşarcaydı. "Adı Nina'ydı. O ...
. parlak bir ışık."

Daha önce Judd bunu anlayamazdı. Şimdi Brenna'yı kucağına almıştı ve şimdi onu kaybetmenin ona ne yapacağını biliyordu. "Psy ile savaşıırken mi öldü?" Suikastçılar gecenin derinliklerinde köyün içine fısıldamışlardı, tek amaçları ölümdü.

"Gelebileceklerini düşündük," dedi Xavier ona. "Bu kadar acımasız olacaklarını hiç tahmin etmemiştik ama savunmasız ."

Judd hikâyenin bitmediğini bilerek bekledi.

"Nina gitmezdi. O bir hemşireydi, kendisine ihtiyaç duyulacağını biliyordu. Hepimiz gibi o da bizi biraz hırpalayacaklarını, yaralarımızı yalamaya bırakacaklarını düşünüyordu."

"Bu seni çok kötü bir ruh haline sokmuş olmalı."

Xavier'in dudakları kıvrıldı. "Gerekirse onu bağlayıp bir eşeğin sırtına atmakla tehdit ettim."

"O kaldı."

"Tabii ki. Nina'nın o tatlı yüzeyinin altında saf çelik vardı, bunu altı yaşındayken anlamıştım." Gülümsemesi soldu. "Sonra Psy geldi ve kulaklarından, burunlarından, gözlerinden kan akan adamların birbiri ardına düştüğünü gördüm."

Judd, büyük bir psişik güç patlamasının bunu yapabileceğini biliyordu. "Eğer tam bir kadroya sahip olsalardı, tüm köyü aynı anda yok edebilirlerdi."

"Evet. Ama sanırım bizim küçük isyanımız sadece iki ya da üç adamı hak ediyordu. Gelenler çok güçlüydü - ilk üç dakikada on adam öldü." Yumuşak sözler, Xavier'in elleri dizlerinin üzerinde düz duruyordu. "Nina'yı ormandan kaçırmayı başardım... ve sonra ona nehre atlamasını söyledim."

Judd o nehri görmüştü, bir zamanlar gelişen bir köy olan yerin yıkıntılarını görmüştü. "Tek çıkış yolu buydu."

"Dört kattan düştü ve Nina hiçbir zaman en güçlü yüzücülerden biri olmadı." Xavier'in elleri kıvrıldı ve bir İkinci Reform rahibinin sade kıyafetinin parçası olan beyaz pantolonunun kumaşını ezdi. "Ama ona Tanrı'nın göz kulak olacağına dair söz verdim ve sonra ona veda öpücüğünü verdim. Atlarken, Tanrı'ya güvende tutması ve koruması için dua ettim."

Judd Nina'nın hiç bulunamadığını sormadan biliyordu. "Neden onunla birlikte atlamadın?"

"Sen bir askersin, sen de gitmezdin." Xavier derin bir nefes aldı. "Görünüşe göre kafam herkesin daha sertmiş. Psy patlaması beni bayılttı ama saatler sonra bilincim yerine geldi."

"Doğal bir kalkan," dedi Judd. "Sende olması ve darbeyi saptıracak kadar sağlam olması tamamen şans." Psy ekibinin mümkün olduğunca az güç kullanmış olmasının muhtemel olduğunu düşündü, çünkü doğal bir kalkan bile tam bir telepatik darbeye karşı koruma sağlayamazdı. "Ölmüş olmalıydın."

"Belli ki suikastçılar benim ölü olup olmadığımı kontrol etme zahmetine girmemişler - gerçi sarhoş geçirdiğim altı ay boyunca ölüydüm sanırım." Ellerini tekrar açtı. "Çok sessizsin dostum."

Arkalarından Hayalet nihayet konuştu. "Judd'ın sorusunun cevabını duymak için bekliyorum."

Judd diğer adamın içeri girdiğini, kapıyı kilitletiğini duymuş ama dönmemişti. Bu onların konuşulmayan kurallarının bir parçasıydı, hem acımasız hem de kendi tarzında bir asi olan Psy'a olan inancını koruyan bir kural

-Son derece sadık.

"Cevap," dedi Judd, "Xavier Tanrı'ya inandığı sürece Nina'nın yaşadığına, bir şekilde hayatta kaldığına inanabilir."

Hayalet, "Bu mantık doğası gereği hatalı," dedi ama sesinde Judd'ın tam olarak yakalayamadığı bir şey vardı.

Xavier başını salladı. "Bunun hiçbir mantığı yok dostum. Her şeyin kalple ilgisi var ama kafayla hiçbir ilgisi yok."

Hayalet hiçbir şey söylemedi. Judd bunu beklemiyordu. Bir adam, diğer asinin oynadığı yüksek bahisli oyunda saf buzdan daha az bir şey olarak hayatta kalamazdı.

"Peki," dedi Judd, "neden buluşmak istediniz?"

Hayalet bir veri kristalini Judd'ın omzundan geçirdi. "Ok Ekibi'nde bazı değişiklikler oldu."

Kristali yakalayan Judd onu cebine soktu. "Ölümler mi?"

"Yedi adam şu anda Adriyatik boyunca uzanan uzak bir dağ silsilesi olan Dinarides'in derinliklerindeki bir tesiste tutuluyor. Hepsinin Jax'tan götürülmüş olma ihtimali var."

Judd böylesine radikal bir değişimin sonuçlarını düşünmek için birkaç dakika harcadı. "Ya tıbbi bir reaksiyonun sonucudur?"

"-ya da Oklar Ming'in artık takip etmek istedikleri lider olmadığına karar verdiler," diye tamamladı Hayalet.

"Bu kadar kolay olabilir mi?" Xavier sordu. "M-Psy onların tepkilerini izlemeyecek mi?"

Judd sessizce, "Jax'in tepkilerini izlemekten sorumlu doktor her zaman başka bir Ok'tur," dedi. "Eğer o Ok artık Ming'e sadık değilse ..."

"Eğer ikincisiyse ne yapacaklar?" diye sordu Hayalet. "Eğer liderliği Ming'in elinden almak istiyorlarsa?"

"Ok arkadaşlarıma ihanet etmeyeceğim." Her bir Ok kendi yeteneği tarafından şekillendirilmişti, hepsi ölümcüldü, hepsi normal bir yaşam şanslarını yok ediyordu. Judd'ın şu anda savaşın diğer tarafında olması bu bağı koparacak hiçbir şey yapmadı.

Hayalet, "PsyNet haydut Oklarla başa çıkamaz," diye karşı çıktı. "Tüm sistemin dengesini bozabilirler."

"Hayır," dedi Judd. "Bir Arrow'un ilk görevi Sessizliği korumaktır. Ağın istikrarını bozacak hiçbir şey yapmayacaklar."

Hayalet başka bir şey söylemedi. Onlarıki eşitlerin ittifakıydı ve asi Judd'ın bu konuda boyun eğmeyeceğini biliyordu, tıpkı Hayalet'in Net'i korumak söz konusu olduğunda eğmeyeceği gibi. Bir sonraki konuşan Xavier oldu. "Peki ya sen dostum, ilk sadakatin nedir?"

Bu Hayalet'in asla yanıtlamadığı bir soruydu. Ama Judd'a göre bu, ağı daha iyi ellere teslim etmek gibi basit bir ihtiyaç değildi. Asiyi harekete geçiren çok daha kişisel bir şeydi.

Hayalet ayağa kalktı. "Bu sadakatin gerektirdiği görevi tamamladıktan sonra bu soruya cevap vereceğim."

Judd, o zamana kadar bu savaşa devam edeceklerini düşündü; iş başa düştüğünde Hayalet'in mantığının mı yoksa acımasızlığının mı galip geleceğini bilmeden.

BÖLÜM 45

Dev, jetle onları Vermont'taki evinin yakınındaki özel bir iniş pistine uçurdu. Issız pansiyondan jetin beklediği piste kadar uzun bir yolculuk yapmak zorunda kaldıktan sonra, öğleden sonra geç saatlerde varmışlardı. Jack daha önce buluşmalarını ertesi güne ertelemişti, yani Dev'in birkaç saat boş vakti vardı ve düşünmek, plan yapmak için bu zamana ihtiyacı vardı. Sadece kuzenine ne söyleyeceğini değil, aynı zamanda Ming'in Katya'yı terörize etmesine nasıl son vereceğini de.

Eli o kadar sıkıydı ki kemikleri birbirine çarpıyordu.

"Kes şunu." Katya elini onun elinin üzerine koydu. "Seni yok etmesine izin verme." Sesi boğuktu, şafaktan beri onu kararından vazgeçirmeye çalışıyordu.

"Onun yerine seni yok etmesine izin mi versem?" Parmaklarını onunkilere doladı.

"Dev."

Adam bir şey söylemedi ve kadın da sonunda sustu. Yolculuğun geri kalanı sinirli bir sessizlik içinde geçti, ama onun vazgeçtiğini düşünme hatasına düşmedi.

"New York'a dönmen gerektiğini sanıyordum," dedi evine girerlerken. Kaşlarını çatı. "Dev, kapı kilitli değil miydi?"

"Hayır."

Muhtemelen arabada bir tür uzaktan kumanda olduğunu fark ettiğinde endişesi buharlaştı. "New York mu?"

Eşyalarını yatak odasına atmak için yukarı çıkarken omzunun üzerinden seslendi: "Biraz sessizliğe ihtiyacım var."

Onun merdivenlerden inişini izlerken içinde bir kahkaha tufanı koptu. "Yani bu gece ayrı yatak odalarında mı uyuyacağız?"

Duvara yaslanıp parmağıyla bir işaret yaptı. "Buraya gel de sana anlatayım."

"Sence ben dün mü doğdum?" Kollarını kavuşturarak başını salladı. "Ben burada kalıyorum Bay Santos."

Doğruldu, dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "O zaman sanırım sana gelmem gerekecek."

Adam ona doğru yürürken neredeyse çaresiz bir ihtiyaç onu ele geçirdi. Zamanı tükenmek üzereydi. Bugün burnu kanamamıştı ama baş ağrısı kafatasının arkasını acımasız bir güçle dövüyordu. Bang. Bang. Bang. Bang. Bang. Küçük bir topun içine kıvrılıp sızlanmak istemesine neden oluyordu.

Ama elinde bu kadar az şey kalmışken bunu yaparak zaman kaybetmeyecekti.

Dev'in gülümsemesi kızın önünde durduğunda acımasız bir hal aldı. "Ne kadar kötü?" Parmakları nazikçe kadının şakaklarına yerleşti.

Dokunuşun içinde eridi. "O kadar güçlü bir telepat olmadığını sanıyordum."

"Bana söylemeni bekliyordum," dedi. "Yoksa iyiymişsin gibi mi davranacaktın?"

Azarlandığını fark etti, her ne kadar bu azarlama o sessiz ve makul ses tonuyla yapılsa da. "Yapabileceğimiz fazla bir şey yok. Her zamanki zihinsel egzersizleri kullanarak bununla başa çıkmak zorundayım."

"Son on dakikadır , değil mi?"

Adamın zihninin hiçbir şeyi kaçırmayacak kadar keskin olduğunu fark edince pes etti. "Başka bir alternatifin var mı?"

"Muhtemelen," dedi adam, onu şaşırtarak. "Tahmin etmediysen söyleyeyim, benim atalarım asi insanlardı."

"Gerçekten mi?"

Bu ona küçük bir gülümseme kazandırdı. "Yanak sana yakışıyor." Öylesine şefkatli bir öpücüktü ki gözlerinin arkası yaşlarla doldu. "Ağdan çıkmalarından bir süre sonra, M-Psy'lerden biri Psy'ların tüm narkotik ve ağrı kesicilere kötü tepki verdiğine dair kabul edilen bilgiyi sorgulamaya başladı." Parmakları başının arkasına doğru kayarak hafifçe bastırdı.

O kadar iyi hissettirdi ki, küçük rahatlama mırıltısını durduramadı. "M-Psy bir çözüm buldu mu?" dedi neredeyse bir dakika sonra.

"Uyuşturucu değil." Başını iki yana salladı. "Siz tam kanlılar korkunç derecede zayıfsınız."

"Ve siz melezler bir ayağınıza bile telepati yapamıyorsunuz."

Alt dudağını ısırđı. "Ama masaj sırasında basınç noktalarını kullanarak ağrıyı hafifletmenin bir yolunu buldu."

"Atalarınız bu bilgiyi PsyNet'tekilere aktardı mı?"

"Ne düşünüyorsun?"

İç çekerek alnını onun göğsüne dayadı ve acısının azalmaya başladığını fark etti. "Konsey, Sessizlik bu kadar gençken ve bu kadar kolay kırılırken bu kadar yakın temasta bir iyileşme istemezdi."

Parmakları boynundan aşağı, omuzlarına indi, sonra tekrar yukarı çıktı. "Evet. Ve sonra, dokunmak şartlanmaya aykırı olurdu."

"Kulağa doğru geliyor." Kolları adamın beline dolanmıştı, adamın sıcaklığı tanıdık geliyordu. *Seni çok özleyeceğim*. Dev ona artık evde ve arazide tek başına dolaşmasına izin verecek kadar güveniyordu. Onun kaçmasını asla beklemezdi. Ama kaçmak zorundaydı. Çünkü kaçmazsa, kendini Ming'in kontrolüne kaptırıp Dev'in kanını dökmeye çalışacağından korkuyordu.

Ve o gittiğinde Dev, Ming'in peşinden gitme fikrinden vazgeçmek zorunda kalacaktı; onun aktif katılımı olmadan hiçbir plan işe yaramazdı. Güvende olacaktı.

"Yatağa gel," diye mırıldandı kulağına doğru. "İyi bir ruh halindeyim
-"Sana tüm vücut masajı yapacağım."

"Ne kadar cömertsin," diye alay etti, baş ağrısı artık hafif bir zonklamadan ibaretti. "Bunun çıplak bedenimi ellemenle bir ilgisi yok mu?"

Öpücükler kulağının kabuğunda gezindi. "Tabii ki öyle, bedavaya masaj yapmıyorum."

Onun kendisini yatak odasına çekmesine, kapıyı kapatmasına ve ceketlerini çıkarmasına izin verdi. *Sadece bir kez daha*, dedi kendi kendine. Sonra... o uyuduktan sonra, gizlice dışarı çıkacaktı. Evin alarımını sıfırlamamıştı ve bu en büyük engel olacaktı. Ana yola yürüyerek ulaşmak bir saat sürerdi, belki daha da fazla, ama zamanı vardı. Dünyadaki tüm zaman. Çünkü Dev'den uzaklaşmak dışında bir hedefi yoktu.

Ama şu anda sadece onun kokusunu hücrelerine işleyene kadar içine çekmek istiyordu. Adam onu kapıya yaslayıp ellerini iki yanına koyduğunda, kadın

kollarını onun boynuna doladı ve gülümseyerek hoş geldin dedi. "Masajdan önce bir öpücük alabilir miyim?"

"Madem bu kadar güzel sordun." Dudakları onunkilere dokunduğunda gülümsüyordu ve o ana kadar birlikte gülebildiğin bir adamı öpmenin ne demek hiç tahmin etmemişti. Öpüşme boyunca gülümsediler, adam dilini dudaklarında gezdirmeden önce onu yudumladı.

Kendi dilini onunkinin üzerinde şakacı bir şekilde dans ettirdi, flört etti ama asla teslim olmadı. Adam, nefes almak kadar doğal olan bir hâkimiyetle kadının ağzını almadan önce onu şehvetli bir cezalandırmayla ısırdı. Ve tüm bunlar olurken, ağır vücudu lezzetli bir baskı kaynağı olarak onu kapıya sabitledi.

Ellerini adamın omuzlarında gezdirerek parmaklarını tişörtünün kollarının altından geçirdi ve adamın özünde erkek olan gücüyle övündü. "Tişörtünü çıkar."

"Baş ağrısının bana kötü davranabilmen için bir oyun olduğunu düşünmeye başlıyorum."

Alaycı bir Dev, Katya'ya göre, yıkıcı derecede seksi bir Dev'di. "Ateşli görünüyorsun, seni düşünmüştüm."

Bu da ona kahkaha dolu bir öpücük daha getirdi. Adam sadece tişörtünü çıkarıp yere atmak için gereken süre kadar geri çekildi. Elinde olmadan parmaklarını adamın göğsünün ipeksi pürüzlü yüzeyinde gezdirirken, adam ağzını almak için geri döndü ve kendi eli de sahiplenici bir şekilde kalçasına kapandı.

Bir kez sıktı ve titredi. Verdiği tepki karşısında gülümsediğini hissederek tırnaklarını hafifçe sırtına geçirdi. "Tekrar," diye emretti, sesi boğuktu.

Bunu yaptığında, bir elini boynunun arkasına götürüp gergin kasları sert ama nazik bir sırayla yoğurmadan önce adamın iri vücudunun titrediğini hissetme zevkini yaşadı ve acının son kırıntısı da yerini zevke bırakırken, vücudu onun için daha da yumuşarken inledi.

"İyi mi?" Ona doğru sokulurken samimi bir mırıltı. "Mmm."

Güçlü parmaklarını onun üzerinde kullanmaya devam etti ve başını eğerek boynunun hassas derisini öptü. Onun ellerini okşayarak

pantolonunun üst düğmesini açtı. Adam hareketsizdi ama onu durdurmadı. Kadın fermuarı indirdiğinde, adam nefesini içine çekti. Kendini cesur, özgür ve utanmaz bir kadın gibi hissederek elini adamın iç çamaşırının bel bandının altına kaydırды.

"Katya."

Boynunda gergin duran tendonu nazikçe ısırarak onu okşadı, yavaş ve kolay, bunun onu en iyi şekilde delirteceğini biliyordu. "Nasıl oldu da masaj yapan kişi ben oldum?"

Kulağına karşı gergin bir kıkırdama, ısırılmış bir küfür. "Daha sert." O da tam tersini yaptı.

"Bunu yapmaya devam edersen başın belaya girecek."

Boynuna ağzı açık bir öpücük kondurduktan sonra tembel tembel okşamaya devam etti. "Küçük bir beladan korkmuyorum."

Elini öyle bir hızla çekti ki -bileklerini başının iki yanına sabitledi- onu öpmeden önce... onu *almadan* önce nefes *almaya* ancak zamanı oldu. Ona izin verdi. Çünkü ne istediğini bilen ve bunu talep etmekten çekinmeyen bir adam için söylenecek bir şey vardı.

Güçlü ellerinin bileklerindeki hissi, aldığı zevki daha da artırdı. Uzaklaşmaya çalıştı, ama sadece hisleri güçlendirdiği için. Dev biliyordu. Dudakları her öpücüğe, her küçük ısırığa, her nefese karşılık vermesi için ısrar ederken bile vücudunu onu yerinde tutmak için kullandı.

Ona sahip olduğu her şeyi verdi. Ve o hala daha fazlasını istiyordu.

Eriyerek, bir ayağının arkasını baldırının üzerinde gezdirdi ve onu daha yakına çağırdı. Adamın elleri sırtından aşağı kayarak onu yukarı çekerken, ödül olarak ellerini serbest bıraktı. İçgüdüsel olarak bacaklarını onun etrafına sararak şok edici bir samimiyetle kucakladı, en sıcak kısmı onun en sert kısmına bastırdı.

Ama o zaman bile tatmin olmamıştı. Onu *tam* istediği yere getirene kadar yerini değiştirdi. Klitorisine yapılan baskıdan nefesi kesildi ve adamın omuzlarına yapıştı. "Yapamam-"

"Evet, yapabilirsin." Bir başka derin öpücük, dilleri dans ediyor, birbirine karışıyor, sevgi dolu. "Sadece biraz daha." Vücudunu onunkine doğru hareket ettirdi, nazikçe değil, tereddütle değil - hayır, bu sefer Dev

onu itti. Ve onu itti de. Kaçışı olmayan erotik bir girdabın içine.

Kirpikleri nihayet kalktığında, kendini hafifçe yatağın üzerine bırakılmış buldu. Başını kaldırıp baktığında Dev'in ayakkabılarını çıkardığını ve diğer taraftan yatağa doğru ilerlerken kendi ayakkabılarını tekmelediğini gördü. "Sen," dedi Dev, gözleri kızın vücudunda yavaş bir gezintiye çıkarken, "bu durum için cidden fazla giyinmişsin."

"Hareket edemeyecek
kadar tokum." "Yardım
edemeyecek kadar
mutluyum."

Yüzünde bir gülümseme daha belirlediğini hissederek gömleğinin düğmelerini açmasına izin verdi. Kumaşı vücudunun iki yanına doğru iterken parmakları göğüslerinin üzerinde dans etti, onu yarı çıplak bıraktı... ama kendisini soyunmuş olduğundan çok daha çıplak hissetmesine neden oldu. Bu paradoks ilgisini çekmişti ama Dev'in gözlerindeki altın sarısı sıcaklık kadar değil.

Vücudu tekrar kıvrılmaya başladığında, adam kot pantolonunu çıkarmak için kayarken alt dudağını ısırdı. Hem kotu hem de külotunun yumuşak pamuğunu iki hızlı çekişle aşağı indiren adam, giysileri yana fırlattı ve ona dönerek kalçalarının arasına oturdu.

Ellerini her iki uyluğun üst yamacında gezdirirken yanakları kızardı, gözleri onunkilere kilitlendi, yutkundü. "Tamamen çıplak değilim ama yine de kendimi çok hissediyorum."

"Çok güzel görünüyorsun," diye mırıldandı, bakışları göğüslerinin kararsız yükseliş ve düşüşlerindeydi. Yukarı uzanarak sütyeninin kabını çekiştirdi, ta ki sütyen kenara kayarak gergin ve dokunması için yalvaran bir meme ucunu ortaya çıkarana kadar. "Çok güzel," dedi tekrar, başını eğip sert memeyi ağzına götürdü.

Haykırdı, emiş gücü doğrudan uyluklarının arasındaki sıvı sıcaklığa ulaşıyordu. Dev'in parmak eklemleri tam o anda nemli buklelerinin üzerinde gezindi. "Oh."

"Çok yumuşak." Dişleriyle meme ucunu kavrayan Dev, ayağa kalkarak ona baktı.

O anda kendini tam bir duyu yarattığı gibi hissetti, yüzü kızarmıştı ve hiçbir çekingenliği yoktu. Uzanıp onu okşamak istedi ama adam ellerini durdurdu. "Sıra bende, unuttun mu?" Adamın gözlerindeki hınzır parıltı, kızın adamdan önce sahip olduğu tek uyarıydı.

aşağı doğru öpmeye başladı. Kadın adamın omuzlarını tutmaya çalıştı ama adam sadece kıkırdadı ve devam etti.

Öpücüğü sıcak, karanlık ve kötüydü.

Aldığı zevkten hıçkırmamak için elinden gelen her şeyi yaptı. Çaresiz elleriyle çarşafı kavrayan kadın, adam kalçalarını daha da açıp sanki egzotik bir ziyafet ve adam da bir uzmanmış gibi onu tatmaya koyulduğunda hiçbir itirazda bulunmadı.

"Şşş." Güçlü elleri onu aşağı doğru okşarken, iç uyluklarının narin tenine öpücükler kondurdu.

Ama tam nefesi kesilmek üzereyken, adam onu aynı yıkıcı samimiyetle ikinci kez öptü, dokunuşundaki şefkat sahipleniciliği gizlemek için hiçbir şey yapmıyordu. Kadının bir kısmı, adamın onu terk etmeye karar verdiğini bildiğine ikna olmuştu ama bu düşünce aklının bir köşesinde titreşmekten öteye gidememişti. Şu anda vücuduna dolan endorfinler zevkten başka hiçbir şeye yer bırakmıyordu.

Yavaş, baştan çıkarıcı, cızırtılı.

Tek bir yalama ve çok fazlaydı. Umutsuzca kaçmaya çalışırken aynı zamanda daha fazlasını isteyerek iki büküm oldu. "*Dev.*"

Kalçalarını yerinde tutarak dudaklarını göbeğine bastırdı. "Güven bana."

Ona, başka herhangi bir varlığa güvendiğinden daha fazla güveniyordu. "Sana ihtiyacım var." Bu tehlikeli bir itiraftı ama önünde hiçbir engel kalmamıştı.

Elleri onun üzerinde sıkılaştı ve sonra erimiş bir öpücük, dokunma ve saf ısı dalgasıyla vücudunun üzerinde hareket ediyordu. Adam kendini kurtarmak için aralarına uzanıp giysilerini yeterince aşağı iterken bile dudaklarının tekrar alındığını fark etti. Hâlâ çok yavaştı - o sırada kendini ona sürüyordu, açtı, çok çaresizce açtı.

"Katya, bebeğim, dur." Bu bir inlemeydi. "Bunu yaparsan dayanamam."

Dudaklarını tekrar Dev'in dudaklarına götürdü ve öpücüğüne içindeki tutkunun her zerresini kattı. Dev ürpererek onu tek kalçasından sıkıca kavradı. "Umarım hazırsındır, tatlım."

"Evet, evet!" Vücudu adamın girişindeki sert itiş gücünün etrafında gerilirken haykırarak iki bacağını da adamın beline doladı. Ve sonra onun yönlendirmesine izin verdi.

Onu daha önce yaptıkları her şeyi gölgede bırakan bir yolculuğa çıkardı. Vahşi, evcilleşmemiş ve canlı bir şekilde fiziksel olarak dans ettiler. Katya'nın hatırladığı son şey, Dev'in gözlerinin altın renginde parıldadığını görmektir.

BÖLÜM 46

"Duş al," dedi Dev, onu neredeyse banyoya taşıyarak.

"Daha sonra."

Omzuna bir öpücük kondurdu. "İkimiz de terledik ve benim biraz çalışmam gerekiyor."

Ona tutunarak duşu açmasına izin verdi. Ilık sprey sevişmelerinin terini yıkadı ve o anda yapabildikleri tek şey buydu. Onu banyodan dışarı sürükleyen Dev, aynısını kendisine de yapmadan önce onu ovdu, bu sırada kadın kendini dik tutmaya çalışıyordu.

Tam bacakları altından çıkmak üzereyken, adam havluyu bıraktı ve onu yakaladı. "Bunu bir daha yaparsak," diye mırıldandı Dev, "hikayeyi anlatacak kadar yaşayamayabilirim."

Gülümseyen yüzünü onun boynunun nemli sıcaklığına sokarak, kendisini yatağa taşımasına ve yırtık çarşafların üzerine yatırmasına izin verdi. "Çok uykum var."

"Evet, bir saat kestirmek iyi bir fikir olabilir," dedi esneyerek. "Dün gece üç saatten fazla uyuyamadık."

Adam battaniyeyi üzerlerine çekerken, kızın kirpikleri aşağı doğru uçtu. Doymuş ve bitkin düşmüş bedeniyle ne yapması gerektiğini hatırlamaya çalıştı. Gitmek. Evet, bunu yapmak zorundaydı.

Ama sonra Dev bir kolunu beline dolayıp onu kendine çekti ve o da içinde onunla bir an, bir dakika, bir saat daha geçirmek isteyen bencilliğe teslim oldu. *O uykuya daldığında gideceğim*, diye kendi kendine söz verdi, kendisinin de aynı rüyasız boşluğa kaydığını asla fark etmedi.

Dev, Katya'nın yataktan çıktığını hissetti, onun banyodan dönmesini beklerken duyuları yarı uyanıktı. Musluğun aktığını ya da herhangi bir ses duymadığını fark etmesi çok uzun sürdü. "Katya?"

Gözlerini tam zamanında açtı ve kadının odaya koştüğünü, batan güneşin ışığının elindeki ölümcül bıçakta dans ettiğini gördü. Kadın ölümcül bıçağı başının üzerine kaldırdığında tamamen uyanık hale geldi ve yuvarlanarak uzaklaşmak istedi ama bir şey onu durdurdu. Bıçağın açısı yanlıştı-"Katya!"

Bıçağı kendi kalçasına sapladığında kan fışkırdı ve paramparça bir acı çığlığıyla yere yığıldı.

Neredeyse hareket ettiğini hatırlamadan önce onun yanında diz çökmüştü, kalbi kaburgalarına çarpıyordu, tüm vücudu gidecek hiçbir yeri olmayan adrenalinle gergindi. "Lanet olsun, bebeğim." Işığı yakıp yaraya odaklanırken, kızın acı dolu nefes alışının sesinin dikkatini ona yardım etmek için yapması gerekeni yapmaktan alıkoymasına izin vermemeye çalışırken bile sözleri sert ve öfkeli çıkmıştı.

Ama öfkeli sözcüklerin akışını durduramadı. "Ne yaptığını sanıyordun sen? Uyluk atardamarını vurabilirdin." Vurmadığını görünce çok sevindi. Ancak bıçak derine girmişti. "Ölmek istiyorsan bana söylemeliydin. Senin için yapardım."

Adam kadının bacağını sıkıca kavrayarak onu yerinde tutarken yakındaki bir büroya uzandı ve eski ama temiz bir gömlek çıkardı. "Bırak onu," diye tersledi kadın bıçağı çıkarmaya gittiğinde. Kadının sessiz gözyaşları adamın tüm koruyucu içgüdülerini sızlatıyordu. Ama gömleği yırttı ve yaraya baskı uygulamak için malzemeyi kullandı -kız hıçkırığa hıçkırığa ağlarken bile içine gömülü bıçağın etrafında. "Uygun bakımla çabucak iyileşir, gerçi seni kendim dikmeyi düşünüyorum. Aptallık-"

"Dev." Parmakları kirli çenesindeydi. Gözyaşı lekeli gözleri onunkilerle buluştu. "Seni öldürmeye çalışıyordum."

"Peki bıçak neden kalçana saplandı?" Adamın dokunuşu altında kadının teni narindi, kolayca zedelenebilirdi. "Konuş."

Yavaşça göz kırptı. "Bıçağı düşüremedim." Utanmış gibi elini ağzına götürdü.

Onun çenesini kavradı. "Bir dahaki sefere beni ara. Çılgılık atacaksın. Kendini

bıçaklayamazsın."

"Yapabilirim-"

"Yapabilirsin," dedi, sesi sertti. "Kendini bıçaklayacak kadar dürtüyle savaşıbiliyorsan, bir şeylerin ters gittiğini anlamamı sağlayacak kadar da savaşabilirsin." Bir eliyle kalçasına baskı yapmaya devam ederken, diğer eliyle burnundaki kanamayı kapatmak için kullandığı elini kopardı. "Ne kadar kötü?"

"O kadar da kötü değil." Kadın başını çevirmek istedi ama adam bir kumaş parçasıyla kanı silerken onu yüzüne bakmaya zorladı.

Yanakları pembeleşti. "Bunu yapabilirim."

Verdiği tepkinin normallliği onu, açıkça yerleştirilmiş bir telkin olan şeye karşı koymanın sonuçları hakkında yalan söylemediğine ikna etti. "Sorun yok." Sesi hâlâ zımpara kâğıdı gibiydi ve kız irkildiğinde bunun acıdan olmadığını anladı. Burnunun kanamasının durduğu belli olunca elindeki bez parçasını bırakıp başını eğerek dizinin üstüne bir öpücük kondurdu.

İçine çekilmiş bir nefes... sonra saçlarında nazik kadınsı parmaklar, okşayarak, sakinleştirerek. Ürperdi, ellerinin kadının kalçasında kenetlendiğini hissetti, kendini tutuşunu gevşetmeye zorladı. "Seni bir doktora götürmeliyiz."

"Yapabilirsin." Saçlarını bir kez daha okşadı.

Başını kaldırdı. "Hayır. Yara çok derin. Uzman birinin bakmasını istiyorum."

"DNA taramasından geçemem." Gözlerinde korku parlıyordu.

Öne doğru eğilerek ensesinden kavradı ve içinde hiçbir şefkat olmayan bir öpücük için onu yerinde tuttu, onun için çok korkuyordu. "Ben bakarım." Ama önce onun giyinmesini ve ısınmasını istiyordu. "Baskı yapmaya devam et." Elini kalçasına vurarak tişörtünü buldu, başına geçirdi, sonra da battaniyeye sardı.

Nefes nefese kaldı ve adamın yerinden komodinden cep telefonunu almasını izledi. Telefonu çevirerek açtı ve tanıdık bir numarayı tuşladı. "Connor," dedi telefonun diğer ucu açıldığında. "Evime gelebilir misin?"

"Yaralandın mı?" Anında uyanıklık.

Connor çoktan teçhizatını kapmış gibi bir hareket duyabiliyordu.
"Hayır. Ama tüm teçhizatını getir. Bıçak yarası, derin."

"Kanama mı?"

Battaniyeyi aralayarak aşıağıya baktı. Gmleğın pamuğu sıırıslıklağ değildi. "Kontrol altına aldım ama durdurmadan önce biraz kan kaybı oldu." Telefonu omzu arasında tutarak, derme çatma pedleri yerine sarmak için birkaç kumaş şeridi kullandı.

"Hastanın bilinci açık mı?"

Acıdan amurlu bir yeşile dönmüş ela gözlere baktı. "Evet." "Onu bu şekilde tut. On dakika içinde senin evinde olacağım."

Connor'ın hastasının cinsiyeti hakkındaki varsayımını düzeltmeden telefonu kapatan Dev, cep telefonunu masaya geri koydu ve ayağa kalktı. "Connor yakınlarda oturuyor. Yakında burada olur." Connor onu için eğildiğinde, Connor itiraz etti. Dev onu duymazdan geldi. "Katya, tam olarak istediğimi yapacağım ve sen de bana izin vereceksin."

Adam onu yatağa taşıırken ve kucağına oturturken omuzlarından tuttu. "yle miyim?"

"Evet." Daha onu peceğini bilmeden dudakları onun dudaklarındaydı, eli bir kez daha ensesindeydi, parmak boğumları saçlarının yumuşak dklüşüne değiyordu. Dilini dudaklarının kenarında yaladı, içeri girdi ve sonra içindeki öfkeli hayvanı serbest bıraktı. Çünkü kendine zarar vermeye nasıl *cüret ederdı*?

Dev tüm kontrolü ele geçirirken Katya sadece dayanıyordu. Kısa bir süre önce, bu adamla duygularının doruklarına tırmandığını düşünmüştü. Yanılmıştı. Daha önce hiç bu kadar tamamen bunalmış hissetmemişti. Dev artık onu o güçlü adam yapan şeylerin bir zerresini bile saklamıyordu.

pcğn vahşı öfkesinden titreyerek, adamın omuzlarındaki sert kasları kavradı ve tam olarak ona söylediğı şeyi yaptı - tam olarak ne isterse yapmasına izin verdi. Çünkü bu adam herhangi bir şekil değiştiren kadar vahşı, tehlikeli ve şu anda o kadar gergindi ki, herhangi bir direnişin yanlış türden bir meydan okuma olarak okunacağını hissediyordu.

Karşı koymak istediğinden değil. pcğ onu içten dışa doğru eritiyordu, dürtünün buzu hiçbir engel oluşturmuyordu. Yer değiştirdi

daha da yaklaştı, tişörtünü çıkarıp vücudunu bastırmak, onun özünü içine çekmek istiyordu. Hiçbir şey ve hiç kimse Dev'i istediğini almaktan alıkoyamazdı.

Ve şu anda onu istiyordu.

Ama öpücüğü çok erken kesti. "Ne kadar acıyor?"

Kendisine ne sorduğunu anlaması birkaç saniyesini aldı. "Pek sayılmaz."

"şok." Dudaklarını sıkarak bir elini kaldırdı ve saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. "Üşüdüñ mü?"

"Beni öptüğün zaman değil."

Gözleri derin bir cinsel ateşle parladı. "Oh, seni öpmeyi planlıyorum. Connor gittikten sonra."

Dev, Connor'ın Katya'nın yarasını temizlemesini izledi. Adamın uzun parmaklı elleri Katya'nın tenine dokunduğunda Dev, Connor'ın lanet kolunu yuvasından koparmamak için dişlerini sıkmak zorunda kaldı. Bu tepkinin hiçbir mantıklı yanısı yoktu; sessiz adam sadece bir arkadaş değil, aynı zamanda yüksek vasıflı bir doktordu. Vermont'ta yaşamayı seçmiş olsa da Shine'ın teşhis ekibinin önemli bir parçasıydı. Talin Süreci Dejenerasyonu riski altında olanları saptamanın bir yolunu bulan Connor'dı. Adını tespit edilen ilk vakadan alan TPD, biofeedback eksikliği nedeniyle ortaya çıkmıştı - kurbanların ihtiyaç duyduklarının farkında olmadıkları biofeedback, çünkü ihtiyaçları çok azdı.

Dev bunların hepsini biliyordu. Ayrıca onun mantıklı olmadığını da biliyordu. Connor sözlerini bitirip çantasından bir şeyler almak için döndüğünde "Ne kadar kötü?" diye tersledi.

Diğer adam Dev'in ses tonuna kaşlarını kaldırdı ama kendi yanısı kibardı. "Ciddi bir şey değil. Dolgu macunu hasarın çoğunu onaracaktır ama önce dikiş atmam gerekecek." Dikiş zımbasını çıkardı.

"Bu şeyler çok acıtıyor," dedi Dev ve elini Katya'nın saçlarına götürdü. "Kendini altına sok," dedi ona,

Connor'a genetik yapısını açıklamıştı.

Başını salladı ve çenesindeki o inatçı açığı fikrini değiştirmeyeceğini açıkça ortaya koydu. Konuyu zorlamak yerine Connor'a başını salladı. "Bölgeyi uyuşturacak bir şeyin var mı?"

"Elbette," dedi diğer adam, "ama tam kanlılar anesteziğe kötü tepki verir. Bu kadarı bile onu mahvedebilir."

"Sadece dikişleri at," dedi Katya. "Çabuk, hızlı bir acı olacak ve sonra bitecek."

Connor ona uzun uzun baktı. "Sızdırmazlık maddesi işe yararken yara gece boyunca ağrıyacak. Ondan sonra, derin bir çürükten daha kötü olmamalı."

Katya başıyla küçük bir selam verdi ve elini uzattı. Dev onun elini tutmasına izin vermek yerine, gözlerinin içine bakabilmek için yatağa oturdu ve Katya'nın yüzünü omzunun kıvrımına doğru çekti. "Yap şunu," diye emretti Connor'a.

Diğer adam işe koyulduğunda Katya irkildi ve kollarını Dev'e sımsıkı sarıldı. Ama hiç ses çıkarmadı ve birkaç saniye sonra Connor işini bitirmişti. Doktor uyluğunun etrafına ince deriden bir bandaj koyarken Dev vücudunun gevşediğini hissetti.

Connor ona, "Zımbalar, deri örüldükçe çözülecek," dedi. "Bandaj su geçirmez olduğundan onunla duş alabilir. O bölgede ısı ya da şiddetli ağrı şikayeti olmadığı sürece üç gün boyunca değiştirmenize gerek yok; böyle bir şey olursa beni arayın."

Connor bir paket uzattığında Dev, "Bende şu bandajlardan var," dedi.

Diğer adam başını sallayarak onları çantasına geri koydu. "İyi bir gece uykusu çekerse iyi olacak." Ayağa kalktı.

Bir eliyle Katya'nın başının arkasını okşayan Dev, onu yastığa ve ayağa kalktı. "Bir dakika içinde döneceğim."

Hiçbir şey söylemedi ama odadan çıkarken gözleri onu takip . Onu orada bırakmak her şeyini almıştı ama Connor'ın onunla konuşmaya ihtiyacı olduğu açıktı. Diğer adam arabasına ulaşana kadar hiçbir şey söylemedi. "Bana tam kanlı biriyle ne yaptığını söyleyecek misin?"

"Hayır." Gerçeği ne kadar az kişi bilirse o kadar iyiydi. "Onu görmedin."

"Kimi gördün?" Tıbbi çantasını yolcu koltuğuna fırlatan Connor, zayıf bedenini aracın içine kaydırđı. "Bırakın dinlensin."

Dev arkasını dönerken durdu. "Bu seni ilgilendirmez."

Connor onun gözlerine baktı, yüzünün hatları akşamın ilk ışıklarında daha da sertleşmişti. "Sana kad nına nasıl bakman gerektiğini söylemem gerekeceği hiç aklıma gelmezdi."

Dev parmaklarının sıkı bir yumruk şeklinde kıvrıldığını hissetti. "Bu ifadede çok fazla varsayım var Connor."

"Sadece gördüğüm gibi söylüyorum." Kapıyı çekip kapattı.

Diğer adam arabayı geri geri sürmeyi bitirmeden Dev evin içindeydi. Kapıyı kapatıp kilitledikten sonra yatak odasına doğru yürüdü. Katya yatakta değildi.

BÖLÜM 47

Dev'in gözleri banyo kapısının altından görünen ışık çubuğuna odaklandı. Kapıyı çalmadan içeri girdi.

"Dev!" Vücudunun önüne bir havlu çekti.

Şehvet onu sertçe tekmeledi -sanki birkaç saat önce onunla kendini öldürmemiş gibi. Onun incindiğini gördüğünde hissettiği öfkenin her zerresi saf bir ihtiyaca dönüşmüş gibiydi. Kendisine zarar vermesini ne kadar kötü karşıladığını ona öğretmek için duyduğu vahşi açlığı görmezden gelerek yanına gitti ve havluyu nemli vücuduna daha sıkı sardı. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

"Bacağımdan aşağı damlayan kanı yıkamak istedim," dedi. "Sadece bir dakika sürdü."

"O zaman neden titriyorsun?" Cevap beklemeden onu kollarının arasına aldı. "Eğer dikişlerini söktüysen, onları yeniden dikeceğim ve Connor kadar nazik değilim."

Katya ona karşılık vermek yerine yüzünü onun boynuna gömdü ve "Özür dilerim," dedi.

Onun duştan bahsetmediğini biliyordu. "Bu senin hatan değildi." İçindeki tüm şefkatle onu yatağa yatırıp yanına uzandı. "Kafanı karıştırmışlar."

Başını sallarken parıldayan yeşil-altın gözleri onunkilerle buluştu. "Ben yürüyen bir silahım. Bunun olacağını biliyordum ve kaldım. Dün gitmeliydim!"

Onun haklı olduğunu biliyordu. Ama artık çok geç olduğunu da biliyordu. "Sana söyledim, sen benimsin. Benim olanın gitmesine izin vermem." Şakağına bir öpücük kondurarak kollarının üzerinde doğruldu.

Adamın pazularını kavradı. "Gitme."

"Yerleri temizlemem gerekiyor. Birkaç dakika içinde döneceğim."

Ama temizlik beklediğinden biraz daha uzun sürdü ve adam yatağa döndüğünde kadın uykuya dalmış, yaralanmamış tarafına kıvrılmıştı. Yanına kayarak havluyu çekip aldı.

onun yerine bedenini ona sarmak, onu kollarında güvende ve sıcak hissetmek istiyordu.

Ancak zaman, onu yerde kanlar içinde gördüğünde içini kaplayan korkuyu kabullenebildi. Titreyerek kadının omzuna bir öpücük kondurdu ve onun temiz, sıcak kokusunu ciğerlerine çekti. Hayatında ikinci kez, onun için her şey olan bir kadının parmaklarının arasından kayıp gidişini izliyordu ve bunu durdurmak için hiçbir şey yapamıyordu.

Bunun acısı içini parçaladı, ta ki kendi kanının çarşafı lekelediğini görmeyi umana kadar.

"Hayır," dedi ve bu bir yemindi. Ming'in zorlamaları geri almasını ya da kalıcı olarak sağlamanın bir yolunu bulacaktı, çünkü bir daha asla Katya'nın zihni ihlal edildiği, uzuvları bir kuklaninkine dönüştürüldüğü için ağlamasını izlemeyecekti. Ve eğer Ming işbirliği yapmayı reddederse - "O piçi öldürürüm." Konsey Üyesi öldüğünde Katya'nın korkudan uzak bir hayat yaşayabileceğine inanmak zorundaydı.

Kollarında kıpırdandı ve Dev uyandığını fark etti. "Yardıma olmayacak Dev, kalkan dayanacak. Ve içinde sıkışıp kalmak... beni hücre hücre öldürüyor."

Bunu kabul etmeyi, pes etmeyi reddetti. "Durdurabilir mi, baskıyı azaltabilir mi?" Kadının vücudunun gerildiğini hissetti. "Bana yalan söylemeye cüret etme."

Bir kez daha durakladı ve ona gerçeği söylemeyeceğini anladı. "Bunu bana yapma bebeğim." Ona sıkıca sarıldı. "Beni çaresiz bırakma." Bir daha asla, diye düşündü, bir daha asla sevdiği bir kadın gözlerinin önünde ölürken çaresiz kalmayacaktı.

Vücudu titredi. "Seni ölüme götürmemi nasıl istersin?"

"Benim için, Katya. Lütfen." Yalvarmaya alışık bir adam değildi ama onu korumak için ne gerekiyorsa yapardı.

"*Belki* yapabilir," dedi sonunda, "Mükemmel bir uyuyan suikastçi olabileceğimi söyledi. Bunun için hayatta olmam gerekiyor ama nasıl bir hayat olurdu bilmiyorum."

Dev'in ıstırapı yerini acımasız bir kararlılığa bıraktı. "Bu hayat olacak. Gerisini sonra hallederiz."

"O bir kardinal, Dev. Onun gücü... Tarif edemem, sonsuz, uçsuz bucaksız. Tek bir düşünceyle zihninizi macuna çevirebilir."

Dev'in kendine ait bazı yetenekleri vardı ama hepsi psişik değildi. Shine'ın yöneticisinin güçlü bir medyum olması gerekmiyordu; gerektiğinde düşmanlarının boğazını kesebilecek kadar acımasız olması gerekiyordu. "Bırak da bu konuda ben endişeleneyim." Elini kızın saçlarında gezdirirken, Ming'in her saniye çektiği acının, her yaralanmanın, her damla kanın bedelini ödeyeceğine dair kendine söz verdi.

Dev sessiz yeminini ederken bile, söz konusu adam Dinarides tesisinin kapılarından içeri giriyordu. "Tüm Oklar buraya hapsedildi," dedi, "izleniyorlar, yeteneklerini kullanmaları kısıtlanıyor mu?"

Yanındaki M-Psy başını salladı. "Evet. Yedisi de şu anda işbirliği yapıyor."

Şu anda. Ming bu işbirliği sona erdiğinde çok daha nihai bir strateji uygulamak zorunda kalacağını biliyordu. Oklar -hasarlı Oklar bile- sonsuza dek kontrol altında tutulamazdı. "Aden nerede?"

"Adamlardan biriyle Jax'in yoksunluğunun etkilerini izliyoruz. Bazen ani kalp yetmezliğine neden olabilir."

Ming M-Psy'ye baktı. Aden'in ve sağlık ekibinin çoğunun aksine Keisha Bale bir Ok değildi. "Aden," dedi şimdi, "herhangi bir olağandışı davranış belirtisi gösteriyor mu?"

"Bildiğiniz gibi," diye başladı Keisha, "ona asla Jax verilmedi - bu onu ilacın başkaları üzerindeki etkilerini izlemek için gereken değer yargılarından yoksun bırakacaktı." Bir güvenlik kontrol noktasından geçerken M-Psy durakladı. "Ancak," dedi bilgisayar onları temizledikten sonra, "bu bir endişe nedeni olmamalı. Aden'in psikolojik profili, kural kitabından sapma ihtimalini oldukça düşük kılıyor."

Ming'in güvendiği şey de buydu. Aden küçük bir çocukken sadece diğer Oklar tarafından değil, o her ikisi de Ekip üyesi olan anne ve babası tarafından da eğitilmişti. O yaşayan tek Ok'tu.

Beşikten itibaren öyle olması öğretilmişti. Bunlar koparılması kolay bağlar değildi. İstese bile, Aden gerçekten müdahale edecek tıbbi bilgiden yoksundu - Jax'in etkileri ve yan etkileri konusunda özel eğitim almıştı, ama bunun dışında sadece bir saha doktoruydu.

Telepatik kanallarını açan Ming, Ekip'ten bir başkasıyla temasa geçti. *Vasic, Arjantin'deki durum kontrol altında mı?*

Ming'in sesi kadar net olmasa da cevap hızla geldi, Vasic'in Tıbbi becerileri Gradyan'da 6'nın hemen altına ulaştı. *Tahmin edilenden biraz daha uzun sürecek.*

Daha ne kadar sürecek?

En az dört gün daha. Daha hızlı yapabiliriz ama ölüm olmayacağını belirtmişsiniz.

Plana sadık kal. Ming insanları öldürmek istemiyordu, insanlar harcanabilir olmadıkları için değil, halk sahnesinde çok fazla şey oynandığı için. Kendisi bile İmplant laboratuvarının yok edilmesinde bu hatayı yapmıştı ama o zamandan beri öğrenmişti. Konsey'in işleri eski yöntemlerle, kimsenin onları durduramayacağı perde arkasında halletme yöntemine dönmemesinin zamanı gelmişti.

Ertesi sabah Jack, Connor, Aubry, Tiara ve Eva -eğitim gelişiminden sorumlu müdür- ile toplantıya girdiğinde Dev'in kalbi hâlâ öfke, endişe ve öfkeli bir sahiplenme duygusunun güçlü karışımıyla doluydu.

Jack ve Tiara yan yana otururken, Aubry ve Eva da onların karşısında oturuyordu. Connor, tıbbi ekibin temsilcisi olarak, diğer uçta tek başına konumlanmıştı. Her şeyi tek bir bakışta anlayan Dev, Tiara'ya baktı. "Kamp mı değiştirdin?" Tiara'nın California'dan özellikle bu toplantı için döndüğünü ve Tag'i Cruz'a göz kulak olması için bıraktığını biliyordu.

"Hep bunun içindeydim," dedi durgun bir el sallayarak. "Aklım başımda, ama Tanrı'nın lütfu için ..."

"Yani duygularımızı buzla kaplamamız gerektiğini mi düşünüyorsun?" Aubry şaşkınlıkla sordu. "Kahretsin Ti, Tag'i çıldırtmaktan gerçekten vazgeçmek istiyor musun?"

Tiara ona soğuk bir gülümseme gönderdi. "Tag ile benim aramda olan, Tag ile benim aramdadır."

"Aubry haklı," diye araya girdi Eva, aksanı sözlerine egzotik bir müzik katıyordu. Porto Riko'da doğmuştu ve Dev onu adadaki bir saha ofisinden başka bir yere yerleştirdiğinden beri sadece iki yıldır New York'taydı. "Jack'in istediğini yapar ve Sessizliği uygularsak ikinizin arasında hiçbir şey kalmayacak."

." Jack öne doğru eğildi, kollarını masanın üzerinde kavuşturdu, yüzü acımasız bir kararlılıkla çizgiliydi. "Oğlumun gözlerindeki ışığı kaybetmek istediğimi mi sanıyorsun? Ona sevginin değerli bir şey olmadığını öğretmek *istediğimi* mi sanıyorsun? Annesinin kalbini kırmak istediğimi mi sanıyorsun?" Başını şiddetle olumsuz anlamda salladı. "Ama oğlum o ışığı çoktan kaybetti. Spot'u öldürdü."

Şok edici bir sessizlik.

İlk konuşan Dev oldu. "Şu eski püskü köpeği mi?" Buna inanamıyordu. William, babasının barınaktan kurtardığı köpeğin üzerine titriyordu.

"Evet." Jack başını ellerinin arasına aldı. "Köpeği gömerken Will ağladı. Cesede ihtiyacımız olacağını biliyordum ama bunu yapamazdım, Spot'u onun önünde soğutucuya koyamazdım."

"Tabii ki hayır," dedi Dev ve bu içgüdüsel bir tepkiydi. "Ama geri döndün, değil mi?" Kuzenini tanıyordu. Jack tıp fakültesini birincilikle bitirmemişti ve omurgası saf cesaretle doluydu.

"Seninle konuştuğum günün gecesinde, Will yattıktan sonra otopsi yaptım." Dev'e bir bakış. "Oğlumun işine yarayabileceğimi düşündüm; ona evcil hayvanını öldürmediğine dair bir kanıt verebilirdim. Yaşlı adamın kalp krizi geçirdiğini bulurum diye düşünmüştüm."

Eva, Jack'e ulaşmak istercesine elini masanın üzerinde gezdirdi. "Yapmadı mı?"

Jack tekrar başını salladı. "Kalbi paramparça olmuştu. Sanki içinde küçük bir bomba patlamış gibiydi. Çılgınca olan şey, dışarıdan bakıldığında üzerinde hiçbir iz olmamasıydı."

"Cehennem." Connor ilk kez konuştu. "William o olduğu konusunda kararlı mı?"

Jack başını salladı. "O günkü gözleri, hiç böyle bir dehşet görmemiştim. Daha önce onun bir telekinetik olabileceğini düşünmüştük. Kazaya çok meyilliydi ve isyancıların geride bıraktığı notlarda genç telekinetiklerin sakarlıklarıyla ünlü oldukları, çünkü farkında olmadan bir şeyleri hareket ettirdikleri yazıyordu."

Dev'e göre telekinetiğin de Unutulmuşlar arasında modası geçmişti. Nesneleri zihinle hareket ettirme yeteneği ilk kaybolan yeteneklerden biriydi ve telekinetiğin isyancılar arasında en küçük grubu oluşturması şaşırtıcı değildi. Dev'in baba tarafından büyük büyük büyükannesi Zarina, Dev'in çocukken okuduğu bir günlük bırakmıştı. Onun Tks hakkındaki sözlerini hiç unutmamıştı.

Ben bir M-Psy'yim. Delirme şansım düşük, ancak delirirsem muhtemelen birini öldürebilirim. Ancak, güçlü bir Tk delirirse, neredeyse kesinlikle öldürecektir. Ve Tk'lar orantısız bir şekilde erkek olduğu için, E-Psy orantısız bir şekilde kadın olduğu için, kız kardeşini, karısını, kızını öldürecektir.

Bu TK'leri ezen, içe dönmelerine neden olan bir yükür. Sessizliği seçen tüm telekinetikçileri suçlamıyorum. Nasıl suçlayabilirim ki? Her gece çocuğumun Tk olarak doğmaması için dua ederken. Sadece X ataması daha lanetli ve neyse ki o gen o kadar çekinik ki nadiren ortaya çıkıyor.

"William'a genetik test yaptırdınız mı?" Dev kuzenine sordu. Her şey değişkenlik gösteriyordu; Tk geninin bir kez daha ön plana çıkma ihtimali *vardı*.

"Spot'la bu olay yaşandığında biz de bunu yapmak üzereydik. Testler için gelmesini isteyerek onu korkutmak istemedim."

"Genetik bir örneğiniz var mı? Glen bununla DNA testlerini yapabilir," dedi Dev ve onay için Connor'a baktı. Doktorun başını sallamasıyla devam etti. "En azından bir başlangıç noktamız olur."

"Al." Jack masanın üzerine ağzı kapalı plastik bir torba koydu. "Zaten DNA testi istemeyi planlıyordum. saçının bir kısmı var."

Diş fırçası, hatta duvara çarpıp kendini kestiği zamandan kalma bir kan örneği." Vücudu sarsıldı, o sağlam omuzları titredi. "Onun kelimenin tam anlamıyla kendini öldürmesini izlemek Melissa'yı öldürüyor. Dün, biraz uyuyabilsin onu sakinleştirici vermekle tehdit etmek zorunda kaldım; onu bir saniye bile yalnız bırakmaya korkuyoruz."

Dev yürüyerek kuzeninin yanına geldi ve elini onun omzuna koydu. "Sakin pes etme Jack. Sana söz veriyorum, bir cevap bulacağız."

"Sessizlik bir cevaptır," diye fısıldadı kuzeni, ama onda bir bıkkınlık vardı. "Keşke öyle olmasaydı, ama öyle."

O tanıdık bakışla karşılaşan Dev ne söylemesi, neye karar vermesi gerektiğini biliyordu. "Ve eğer tek cevap buysa, o zaman William'a Sessiz olmayı öğretmenin bir yolunu bulacağız."

Kimse onunla aynı fikirde değildi.

BÖLÜM 48

Dev, Katya'nın yanına giderken Jack'in ona söylediği her şeyi -hem toplantı sırasında hem de sonrasında- düşündü. Jack onunla birlikte olamadığı sürece Katya klinikte bir tecrit koğuşuna kapatılmaya gönüllü olmuştu. Katya'nın kendisini fiilen hapsetmiş olması tüm koruyucu içgüdülerini parçalıyordu ama Ming'in onun kafasına hangi el bombalarını yerleştirdiğini bilemezdi.

Yakında, kendine söz verdi. Yakında özgür olacaktı. Ancak bugün onun yardımına ihtiyacı vardı. Ama önce "Bacağın nasıl?" diye sordu, onu alnından nazikçe öptükten sonra.

"Dr. Herriford'a göre normal şekilde iyileşiyor." Yumuşak bir gülümseme. "Bana bir şey sormak istiyorsun."

Kadının bilmesi onu şaşırtmamıştı. Onun dile getirilmeyen sırlarını da biliyordu. "Ölüme neden olabilen yetenekler nelerdir?"

"Hemen hemen tüm güçlü saldırı yetenekleri," dedi ona, gözleri sıkıntılıydı. "Telepatlar ve telekinetikler neredeyse kesin. M-Psy, daha az

-M potansiyelimizle birleştirebileceğimiz saldırgan bir yeteneğe sahip olup olmadığımıza bağlı. Ps-Psy bazen-"

"Nasıl?" Bildiği kadarıyla psikometri, bir nesnenin geçmişini öğrenmek için dokunmayı kullanıyordu. Birçoğu müzeler ya da özel koleksiyoncular için çalışıyor, hangi eşyaların gerçek, hangilerinin sahte olduğunu değerlendiriyordu.

"Eğer bir nesnenin şiddet dolu bir geçmişi varsa," diye açıklıyor Katya, "Ps-Psy'lerden birini zaman zaman 'kısa devre' yaptırarak bir tür geçici psişik yaralanmaya neden oluyor. Ancak bazı Ps-Psy'lerin bu şiddet gücünü kasıtlı olarak emebildiğine dair söylentiler de duydum." Avuçlarını yukarı kaldırdı. "Onları araştırmak için pek nedenim olmadı, bu yüzden bilgim o kadar iyi değil. Özür dilerim."

"İyi gidiyorsun. Başka bir atama var mı?"

"Bazı eski metinlerde telekineziden daha yıkıcı bir yetenekten bahsediliyor, ama dürüst olmak gerekirse bunun ne düşünemiyorum.

Tks

binaları insanların üzerine yıkabilir - gerçekten güçlü olanlar küçük depremlere bile neden olabilir."

Bunların hiçbirisi William'ın köpeğini öldürmesini açıklamıyordu. Dev, çocuğun Yeni Nesil'in şiddetli bir yeteneğiyle doğmuş olma ihtimalinin çok yüksek olduğunu biliyordu. Ve eğer öyleyse, Sessizlik Jack'in umduğu tedavi olmayabilirdi.

"Gerçekten konuşman gereken kişi," diye mırıldandı Katya, "bir Ok."

"Konsey'in öcüleri mi?"

"Onları biliyor musun?"

"Kayıtlarımızda onlardan bahsediliyor." Dev'in kendi ataları Oklar tarafından avlanmış, aileleri parçalanmış, sevdiklerini sonsuza dek kaybetmişti.

"Ölümle uğraşıyorlar. Yıkıcı yetenekler hakkında her şeyi bilirler." Elini onun koluna koydu. "Ne yazık ki direnişten kimseyi tanımıyorum. Ashaya'ya sor, onun daha fazla bağlantısı var."

Katya'yı korku dolu anıları uyandıracak steril bir ortamda bırakmaya gönlü elvermediği için dudaklarına bir öpücük kondurdu. "Bir gün ondan kurtulacaksın. O zaman istediğin odada, istediğin yerde dolaşabilirsin."

"Bir gün."

Ama yukarı çıkarken, zamanlarının amansız bir hızla tükenmekte olduğunu biliyordu. Glen'in yarım saat önce telefonuna gönderdiği mesaja göre, Katya o sabah şiddetli bir burun kanaması geçirmişti. Ve gitmeden önce Katya'nın gözlerine baktığında, iğne ucu kadar bir kanama görmüştü.

Öfke içini parçaladı ve ardında yıkım bıraktı. Kendini ofisindeki iletişim paneline zorlayarak Ashaya'yı aradı. İsteği karşısında gözleri büyüdü. Ama tek söylediği "Daha fazla bilgiye ihtiyacım var" oldu.

Dev, Jack'in oğluyla ve William'ın yaptıklarıyla ilgili notlarını gönderdi. "Ashaya, bunu kiminle paylaşırsan paylaş, ona kesinlikle güvendiğinden emin ol."

"Anlaşıldı. Mümkün olan en kısa sürede size geri döneceğim."

Ekranı kapatarak pencereye doğru yürüdü. Bulutlu bir kış günüydü, gökyüzünde uğursuz bir kar tehdidi vardı ama New York onun altında saat gibi işliyordu.

Ülkenin finans merkezindeki pek çok Psy için verimlilik beklenenden daha az önemliydi. Ama bu kadar yukarıdan bile insanları, Unutulmuşları, Dönüşenleri seçebiliyordu. Renkli giyinmişlerdi. Parlak kırmızı, masmavi mavi, hatta parıldayan altın.

Psy renkten kaçınırdı ve William için başka bir umut yoksa, Dev'in yeni doğmuşken kucağına aldığı çocuk da renkten kaçınmayı öğrenecekti. Neden renk? Belki de, diye düşündü Dev, renklerin canlılığı Psy ruhundaki bir şeye hitap ettiği içindir, tıpkı müzik gibi. Hiçbir Psy şarkı söylemez, bir senfoniye katılmazdı. Seslerinin tekdüze olduğunun söylendiğini duymuştu ama buna inanmıyordu. Hayır, daha muhtemel olan şey seslerinin Sessizlik tarafından, asla kontrol altına alınamayacak kadar güçlü duygulara hâkim olmak için gereken soğuk kontrol tarafından düzleştirilmiş olmasıydı.

Kapı arkasından açıldı. "Ne oldu Maggie?" "Bu *nani* için bir tür selamlama mı Devraj?"

Topuklarının üzerinde dönerek uzun adımlarla ofisi geçti ve büyükannesinin iri cüssesini kollarının arasına aldı. "Burada ne yapıyorsun?" Baharat ve boya kokuları havayı doldurmuş, her zaman cam olduğunu düşündüğü bir kenarla kaplanmıştı. Sanki Kiran Santos'un işine olan aşkı onun varlığına sızmıştı. "Nana nerede?"

"Onu evde bıraktım." Kucaklaşmadan geri büyükannesi göz kırptı. "Diğer favori erkeğimle vakit geçirmek istedim." Binlerce çentik ve kesikle yaralanmış güçlü eller kollarının üst kısmını kapattı. "Yorgun görünüyorsun, *beta*."

"Burada olmamalısın," dedi. "Bunu biliyorsun."

"Psy casuslarının beni bildiğini düşünmüyor musun?" Kollarını sıktı. "Elbette biliyorlar. Beni bir zayıflık olarak görüyorlar ama ben bir gücüm."

Şimdiye kadar büyükannesiyle yaptığı hiçbir tartışmayı kazanamamıştı. Pes etti ve ona uzattığı eli tuttu. "Neden buradasın?" Büyükannesi her zaman Shine'ı uygun gördüğü şekilde yönetmesi için ona izin vermişti, verdiği tüm kararlara katılmasa da -yılın başlarında eski yönetim kurulu üyelerinden birinin kalp krizi geçirmesine neden olan karar gibi-. Dev bunun için özür dilememişti. Dileyemezdi de. Çünkü eski yönetim kurulu gerçeklerden saklanıyor, kafalarını kuma gömüyordu.

Bu arada çocukları ölüyor, Konsey tarafından sistematik olarak itlaf ediliyordu.

"Bana ihtiyacın vardı," dedi büyükannesi, duraksamadan İngilizce'den Hintçe'ye geçerek. "Neden ShadowNet'ten beni aramadın ya da yanıma gelmedin?"

"Çünkü burada cevap yok."

"Kadın," dedi. "Ona çok değer veriyorsun." "Evet." Kesin bir cevap. "Evet."

"Anlat bana."

Öyle de yaptı. Çünkü o, içtenlikle güvendiği çok az insandan biriydi.

"Ming'i öldürmek istiyorum, onu ellerimle parçalara ayırmak istiyorum ama ondan asıl istediğim Katya'yı psişik hapishanesinden kurtaracak, takıntılarını yok edecek anahtar. Bunun için de onun konuşmasına ihtiyacım var."

"Devraj, şunu anlamalısın ki... Ming'in kafasına silah dayayarak hiçbir şey elde edemezsin. Tabii bir şekilde tüm kaçış yollarını kesemezsen."

Bu yüzden büyükannesini severdi. Pratik biriydi. "Kısa ve sert bir vuruş olmalı." Acımasız bir vuruş. "Telepatik bir yardım ılığı atsa bile, bu yardım ona ulaşmadan öleceğine onu ikna etmeliyim."

"Bu, emrinde ışınlayıcı olmadığını varsayıyor ve ben bunu varsaymazdım."

Dev, "Gerçek bir ışınlayıcı hakkında sadece bir rapor var ve istihbaratımız onun şu anda Güney Amerika'da bir yerde olduğunu söylüyor - Ming'e bağlı değil," diye savundu. "Diğerleri Tks. Işınlanabiliyorlar, evet, ama o kadar hızlı değiller."

"Yeterince hızlı." Büyükannesi öne doğru eğildi, alnında kaşlarını çatan çizgiler vardı. "Bunu kadınla konuşmamız gerek. Senin Katya'nla."

"Hayır. Riske giremem-"

"Sus, Devraj." Sevecen bir gülümseme. "Bu tartışmayı kazanacağını gerçekten düşünüyor musun?"

Ona kaşlarını çatmaya çalıştı ama kalbinde bu kadına karşı çok fazla sevgi vardı. "Seni tehlikeye atmıyorum. Katya denedi

Beni öldürecek," dedi açıkça. "Fırsatını bulursa bana yakın olan diğerlerine saldırmaya programlanmış olabilir."

"İşte bu yüzden beni koruyacak büyük ve güçlü bir torunum var."

İşte bu şekilde Dev kendini bodrum katında, masanın bir ucunda ayakta dururken ve dünyada onun için en önemli olan iki kadın birbirlerine bakarken buldu. Fiziksel olarak daha farklı olamazlardı.

Nani, fındık kahvesi teni ve ışıltılı koyu renk gözleriyle uzun boylu bir kadındı. Katya orta boylu sayılırdı, teni neredeyse yarı saydamdı, gerçi son zamanlarda biraz daha renklenmişti, gözleri yumuşak, temkinli bir elaydı. Büyükannesi sertti, sert görünüyordu, kolları kaslıydı. Buna karşılık Katya yumuşak, narin görünüyordu.

Bir yanılısama.

Sunshine, Alaska'da çılgılık atmadan yürüyen kadın zayıf biri değildi.

"Demek," dedi büyükannesi, "Devraj'ımın geceleri uyumamasına neden olan sensin."

Katya ona dönmedi, büyükannesinin bakışlarını tuttu. "Aslında," dedi, "uykusuz geceler için onu suçluyorum."

Nani güldü. "Ondan hoşlanıyorum, *beta*." Öne doğru uzanarak elini Katya'nın elinin etrafına doladı. "Dev'in büyük büyükbabası Matthew'la tanışmalısın; Dev'in inatçılığını alıyor. Yaşlı keçi yüz yaşını çoktan aştı ama henüz bir kavgadan geri adım attığını görmedim."

Katya'nın gözleri büyüdü. "O muydu-"

Başını salladı. "Evet, Sessizlik ilk yürürlüğe girdiğinde hayattaydı. Ailesi, Zarina ve David, ilk isyanın bir parçasıydı."

Katya neredeyse bir dakika boyunca konuşmadı. "Ağ'da Susturulan ilk çocukların çağdaşı olabilirdi."

"Bir kuzenini hatırlıyor, yıllar sonra onu sokakta gördüğünü ve sanki adamın ruhunun silinip gittiğini söyledi." Yaşlı kadın başını salladı. "İki farklı yol... gerçi belki de yollar bir kez daha birleşiyordur." Sesinde sıkıntılı bir nota vardı. "Ama burada olmamızın nedeni bu değil."

Ming'i sizi serbest bırakmasını sağlayacak kadar uzun süre nasıl etkisiz hale getirebileceğinizi tartışmak."

Şerefine, Katya sadece bir kez göz kırptı. "Onu bilinçsiz hale getirebiliriz ama bu amacımıza ters düşer. Eğer kalkanın kilidini açacak bir anahtar varsa, bu telepatik bir anahtar olmalı."

"Bu fırsatı sizi öldürmek için kullanma ihtimali de yüksek." Nani'nin ses tonu pragmatikti.

Dev bunu zaten düşünmüştü. "Kız ölürse kendisinin de öleceğini biliyorsa hayır."

"Bu da bizi Ming'i nasıl devre dışı bırakacağımız konusuna geri getiriyor." Katya kaşlarını çattı.

Ve o anda Dev tam olarak ne yapmaları gerektiğini anladı. Odanın bir ucundan diğerine volta atarak elini uzattı. "Onu şimdilik bırak." Tüm içgüdüleri, beyninin ona mümkün olan tek cevap olduğunu söylediği plana karşı isyan etti. "Bir çıkış stratejisine de ihtiyacımız olacak."

Büyükannesi, "Seninle yerde buluşmasını sağla," diye önerdi. "Onu davetsiz misafir haline getirin; böylece kaçmanız çok daha kolay olur."

"Bize gelmesini sağlamak imkansıza yakın," dedi Katya. "Güvenlik konusunda son derece bilinçli." Dev cevap vermeyince Katya başını kaldırdı. "Cevabı çoktan düşündün, değil mi?" dedi.

Yalan söylemeye zahmet etmedi. "Evet."

"Bana ne zaman söyleyecektin?"

"Asla. Başka bir yol bulmayı planlamıştım." Elini saçlarının arasından geçirerek onu sandalyesinden kaldırmak için yürüdü. "Seni yem olarak kullanma fikrinden hoşlanmıyorum."

"Elimizdeki en iyi şans bu." Dev'in yanağını kavrayarak onun bakışlarıyla buluşmasını sağladı. "Bunu yapacağız."

"O zaman sana verdiğim her emre itaat edeceksin. Anlaşıldı mı?" Sesi saf buz gibiydi, koruyucu öfke zar zor kontrol altına alınmıştı.

"Evet."

Dev'in büyükannesi iç çekti. "Bu şekilde olmaz, *beti*. Torunum gibi erkeklerle prensip olarak anlaşılamazsın."

Katya bu eğlenceli tavsiyeye gülerek diğer kadının elini tutmak için uzandı, o kadar rahat hissediyordu ki sanki Kiran'ı ezelden beri tanıyormuş gibiydi. Asla o kadar ileri gidemedi. Acı vücuduna yayılırken omurgası doğal olmayan bir şekle büründü. Duyduğu son şey kendi tiz çılgılığıydı.

"Ne oldu?" diye sordu Dev saatler sonra hastane yatağından.

Kadının elini tutarken elmacık kemikleri jilet gibiydi. "Glen, sinir sisteminle ilgili bir sorun yaşadığın sırada motor kontrollerinin de bir şekilde kısa devre yaptığını düşünüyor." Sesi düzensiz ve öfke doluydu.

"Geri sayım hızlandı." Ming onlara anahtarı verse bile, bu anahtar kalkanın kilidini açsa bile, beynine batmış pençeleri mucizevi bir şekilde serbest bıraksa bile, zaten hasar görmüş olan şey asla düzeltilemezdi. "Dahası da var, değil mi?"

Küfür etti. Ama elini bırakmadı, o da sıkıca tuttu. Ya da denedim. "Lütfen, bilmem gerek."

Ona baktığında gözleri işkence görüyordu. "Beyninizin bir taramasını yaptık. Bazı kısımlar kalıcı olarak zarar görmüş. İnce motor kontrollerinde ve anılarında her zaman sorun yaşayacaksınız."

Bu, parmaklarının neden tam olarak doğru kavramadığını, tam olarak doğru hissetmediğini açıklıyordu. Öfke içinde kaynıyordu, ama kabarmasına izin vermedi, eğer kabarırsa her şeyi olacağından, her şeyi olacağından korkuyordu. Bu adamı gereksiz bir öfkeyle vakit kaybetmeyecek kadar çok seviyordu. "Ming'i almaya çalışmayı tekrar düşünmeyecek misin?" Dev ölürse... hayır, ölmeyeceğinden emin olacaktı.

"Hayır."

"O zaman başlatalım."

BÖLÜM 49

Judd kimseye fark ettirmeden çocuğun odasına girdi. Çocuğun anne ve babası nihayet yattıktan yirmi dakika sonra gölgelerin arasından sıyrıldığında çocuk gözlerini kocaman açmış ona bakıyordu. Ancak Judd'ın istihbaratı doğruysa, her ikisi de bir saat içinde oğullarını kontrol etmek için geri dönmüş olacaktı.

"Beni almaya mı geldin?" Çocuğun sesi hem dehşete düşmüş hem de garip bir şekilde sevinmiş gibiydi.

Judd anladı - William'ın sevgi dolu anne babasının asla anlayamayacağı bir şekilde. "Hayır. Sana yardım edebilir miyim diye bakmaya geldim."

"Yapamazsın. Ben bir canavarım." Gözünden bir damla yaş süzüldü, öfkeli bir yumrukla fırçaladığı bir damla yaş. "Spot'u incittim."

Odayı geçip çocuğun yatağına oturan Judd elini kaldırdı. "Sana dokunmam gerek." Bunun çok hassas bir telepatik araştırma olması gerekiyordu. Eğer yanlış tetiği çalıştırırsa çocuk saldırmaya çalışacaktı ve Judd'ın kalkanları iyi korunmuş olsa da, çocuğun kendini olduğundan daha kötü hissetmesine neden olmaya gerek yoktu. "Kalkanlarını indirecek misin?"

"Tamam." Donuk bir itaat. Sanki canı çok yanmış pes etmiş gibi.

Judd parmaklarını William'ın şakağına dokundurdu, psişik hisleri ince bir noktaya ok gibi saplandı. Sonra aramaya başladı. Ashaya'nın paylaştığı notlara göre, Shine'daki doktorlar Tk geninin alışılmadık bir versiyonunu bulmuşlardı, ama Judd'ın gördüğü şey kör edici derecede tanıdıktı. Görünüşe göre Tk-Hücre mutasyonu yarı kanlılara karşı ayrımcılık yapmıyordu.

Bu çocuk, bu parlak, güzel genç çocuk, gerçekleşmeyi bekleyen bir katildi.

Judd'ın çenesi düştü. Böyle bir geleceğin olması asla mümkün değildi. "Sana bir şey söylemek istiyorum ve beni dinlemeni istiyorum."

William başını salladı ama gözleri donuktu.

Judd ocuğun çenesini ellerinin arasına aldı ve odaklanmasını sağladı. "Senin yapabildiğini ben de yapabilirim."

"Hayır bir-"

Ceketinden bir akı çıkaran Judd, akıyı hafifçe açarak avucunda gezdirdi ve kalın bir kan çizgisi ortaya ıktı. "İzle." Parça parça, hücre hücre, kandan başka bir şey kalmayana kadar yarayı kapattı. Kanı silmek için komodinden bir mendil aldı -ve mendilin cebinde kalmasını sağlayarak arkasında hiçbir iz bırakmadı- çocuğa avucunu gösterdi. "Senin yapabildiğini ben de ."

Bu kez William'ın gözleri donuk değildi. "Beni iyileştirebilir misin?" diye fısıldadı.

Bir zamanlar Judd evet ya da hayır diye cevap verirdi. Bu, kötölük görmeyen bir kadına aşık olmadan önceydi. "Düzeltecek bir şey yok. Yapabileceğim tek şey sana onu kontrol etmeyi öğretmek. Böylece onu iyi şeyler için kullanabilirsin."

"Ne gibi?"

"Kırık bedenleri tekrar bir araya getirmek gibi."

Çocuğun bunu düşündüğünü gördü, oyuncak ayısı kalbine sıkıca sarılmıştı. "Bu o kadar da kötü olmazdı."

"Aslında," dedi Judd. "Bundan daha iyi - oldukça iyi." Titrek bir gülümseme. "Öyle mi?"

"Evet. İlk dersin için hazır mısın?"

BÖLÜM 50

Dev, Ming'i köşeye sıkıştırmayı planladıkları gün sabahın ikisinde telefonunun ısrarlı bip sesiyle uyandı ve Katya'nın ona sarıldığının farkındaydı. Ancak onun nefes aldığını hissettiğinde kalbi sabit bir ritme oturdu.

Yatağının başucundaki küçük iletişim ünitesinin ekranına döndüğünde, Jack'in sarsılmış yüzünün kendisine baktığını gördü. "Dev, William burada oturmuş çikolatalı gevrek yiyor."

Dev beynini vites taktı. "Bunun için garip bir zaman ama yine de iyi haber, peki neden hayalet görmüş gibi görünüyorsun?"

Jack titreyen elini saçlarının arasından geçirerek, "Çünkü oğlum bana bu gece bir Ok'un onu görmeye geldiğini ve ona nasıl iyi olunacağını öğretmeye başladığını söyledi" dedi.

"Kahretsin"-Dev dişlerinin arasından hafifçe ıslık çaldı- "başardı."

Jack dinlemiyordu, dikkati sağ tarafındaki bir şeye odaklanmıştı. "Bir saniye içinde orada olacağım, tatlım." Dikkatini Dev'e geri veren Jack başını salladı. "Melissa orada oturmuş, sanki kaybolacağından korkuyormuş gibi saçlarını okşuyor. Ama o gülümsemeye devam ediyor."

Ashaya Aleine'in başka bir annenin oğluna asla zarar vermeyeceğini bilen Dev, "Ok William için bir tehdit değil," dedi. "İçimden bir ses kendi adının duyulmasından endişe ettiğini söylüyor; muhtemelen gece ziyaretinin nedeni de bu."

"Oğlum için bunu yapabilecekse sabahın üçünde ziyaret etmek istemesi umurumda değil." Titrek bir kahkaha. "Adam ne isterse yaparım. Tek yapman gereken bana söylemek."

Üç saat sonra Dev, Jack'i geri aradı. "San Francisco'ya taşınmanı istiyor." Bilgi Dorian aracılığıyla iletilmişti.

"İnsanın koruması gereken bir ailesi var," demişti Dorian. "Onun neler yapabileceğini ne kadar az kişi bilirse o kadar iyi. Daha önce bilmiyordum bile."

bugün bana söylemeye karar verdi."

Dev bir kaşını kaldırdı. "Bu adam gizemli birine benziyor."

"Onu her zaman arkamda görmek isterim." Sabit bir bakış. "O çocuğa yardım etmeye kararlı - uzun zamandır sakladığı bir sırrı paylaşacak kadar kararlı, bu yüzden senin yerinde olsaydım, tam onun dediğini yapardım."

Jack bir saniye bile tereddüt etmedi. "Ben toplanmaya başlayayım."

Telefonu kapatan Dev, az önce banyodan çıkan kadının gözleriyle karşılaştı. "Yatağa gel."

Kadın itiraz etmedi ama odanın içinde yürürken, adamın omurgasını düğümleyen bir şey gördü. "Dengen bozulmuş."

"Evet." Yatağa doğru kayarak parmaklarını adamın çenesindeki sertlikte gezdirdi. "Ama şu anda bunun hakkında konuşmak istemiyorum. Sev beni, Dev."

Ve onu hiçbir şeyden mahrum edemeyeceği için istediğini yaptı.

Eğer Dev zihnini binlerce sarmal halinde saran öfkeli çaresizliği kabul etmesine izin verseydi, aptalca bir şey yapabilirdi. Olduğu gibi, kendini bölümlere ayırdı. Bu, çocukken çok iyi öğrendiği bir beceriydi. Makineler, metaller genellikle yardımcı oluyordu ama Katya söz konusu olduğunda asla. Katya çok derinlere ulaşmış, ona çok fazla şey hissettirmişti.

O akşam son hazırlıkları konuşurlarken Katya ona, "Sessiz olmayanın bunu yapabileceğini sanmıyordum," dedi. Geriye sadece iki saat kalmıştı. Dev daha uzun bir süreyi tercih ederdi ama hem Ming bugün şehirde olacaktı hem de ne kadar beklerlerse Katya kendinden o kadar çok şey kaybedecekti.

"Ne yapmayı?" diye sordu, piçi tuzağa düşürmeyi planladıkları yerin taslağından başını kaldırarak.

"Duygusal tepkileri kapatın." Önündeki oturduğu yerden kalkarak onun sandalyesinin koluna oturmak için yürüdü. "Üşümüştün."

Adam içgüdüsel olarak koruyucu bir hareketle kendi kolunu kızın beline doladı. "Bu gerekli." Yavaşça çekiştirerek onu kucağına aldı. "Bir asker tamamen hedefe odaklanmadığı sürece operasyon yapamaz."

"Ne zamandır askersin?"

"Liseden birkaç yıl sonra." Kaşlarını çattı ve buluşma noktasını korumayı planladığı keskin nişancı ağındaki bir boşluğa not düştü. "İhtiyacım olan eğitimi almanın en kolay yolunun bu olduğuna karar verdim."

"Ne için gerekli?" Ensesinde sıcak bir el, elmacık kemiğine bastırılmış bir öpücük.

"Katya." Bunun bir uyarı olması gerekiyordu ama o ela gözlerle karşılaştığı anda kendini kaybetti. İnleyerek, bir eliyle başının arkasından tutup onu aşağı çekti ve alt dudağını şehvetli bir cezayla ısırdı. "Ne yapmaya çalıştığını biliyorum."

Bakışları kaplan gözüyle vurulmuş yeşim taşına dönüştü.

"Bırak beni." "Bırakamam."

İç çekmesi uzun dakikalar aldı. "Seni kaybetmek istemiyorum."

Ona baktı, anlamasını bekledi.

"Hayır," dedi neredeyse otuz saniyelik bir sessizlikten sonra. "Sen olsaydın ben de güvenliği seçmezdim."

Bunun için, onu koruma ve güvende tutma ihtiyacını kabul ettiği için onu öptü.

Daha sonra onun boğazına sokuldu. "Sadece birkaç dakika."

"Sadece birkaç tane." Her parçanın tam olarak yerli yerinde olması gerekiyordu, yoksa her şey boka saracaktı. Eğer tam olarak doğru çalışırlarsa, Konsey Üyesi fiziksel bir buluşmayı psişik bir buluşmadan daha uygun bulacaktı. Çünkü psişik düzlemde bir buluşma Katya'yı son derece savunmasız bırakacaktı -Dev, Ming'in Katya'nın zihnine gizli bir arka kapıdan girdiğinden emindi, bu kapı onun koyduğu kalkanları kolayca aşmasını ve istediği her şeyi almasını sağlayacaktı.

"Hepsi asker olmaktan mı kaynaklanıyor? Bölümlere ayırma yeteneğinden mi?"

Gölgeler zihninin arkasında fısıldıyordu, doymak bilmez ve açgözlü. Kendisini kederle örtülü geçmişe geri sürüklenme çabalarına karşı koydu. "Neden?"

"Sizde bir his var... sanki kontrol ihtiyacı ruhunuza işlemiş gibi."

"Bunu ifade etmenin bir yolu." Yavaş bir nefes vererek elini saçlarında gezdirdi. "Sana babamın annemi öldürdüğünü söyledim. Sana söylemediğim şey ise cinayete tanık olduğumdu." Sesini eşit, kelimelerini net tuttu. Gölgelelerin sinsi sataşmalarıyla savaşmak için sahip olduğu tek silah bu duygusal boğuculuktı.

"Oh, Dev." Yumuşak bir fısıltı, acısı sesinde yankılanıyordu. "Kaç yaşındaydın?"

"Babamın ellerinin annemin boynunda olmaması gerektiğini anlayacak kadar büyük ama onu çekip çıkaracak kadar değil." Bu anı onu hayatının her günü rahatsız etti. Keşke daha güçlü olsaydı. Ama o henüz dokuz yaşında ufak tefek bir çocuktı, babası ise kendisinden dört kat daha ağır olan iri bir adamdı. "Annem telepatik bir yardım çığlığı yayınlamayı başarmasaydı muhtemelen beni de öldürecekti."

Kapının kırılarak açılmasının yarattığı sarsıntıyı, çizmeli ayakların çıkardığı sesleri, bağırıışları, ardından insanların yumruklarını annesinin göğsüne vurup ağzına nefes verişlerini hâlâ duyabiliyordu. Göğsü yükselip alçalmaya başlamıştı, umudunu besliyordu... ta ki bunu kendi başına yapmadığını, gerçekten nefes almadığını fark edene kadar.

"Kurtarma ekiplerinin benim odada olduğumu fark etmeleri on dakika sürdü."

Babasının elinin tersiyle bir köşeye fırlatılmış, dünyası gözlerinin önünde paramparça olurken orada sersemlemiş ve kanlar içinde yatmıştı. "Çıglık atan, ağlayan babamı odadan sürüklediklerini gördüm. Sonra annemin öldüğünü ilan ettiklerini gördüm."

Katya'nın öpücüğü onun alnına kondurulmuş bir lütuftu. "Ateşte bilenmiş," diye mırıldandı. "Baban psikotik bir nöbet mi geçirdi?"

"Evet. Ve bir daha asla geri dönmedi. Neredeyse tüm zamanını Pennsylvania'daki bir tesiste bir odada geçiriyor. Güzel bir yer, bir sürü bahçesi, ağaçları var, gerçekten huzurlu, ama odasından sadece mecbur kaldığında ya da ben ziyarete gittiğimde çıkıyor."

"Onu sık sık ziyaret ediyor musun?"

"Hayır." Elini kızın kalçasına doladı, sıkıca kavradı. "İçimdeki yetişkin, mantıklı varlık, yaptığı şeyi kendi seçimiyle yapmadığını anlıyor. Ben de gittim. Ama sonra onu görüyorum ve ben o çocuk oluyorum."

annemin hayatını söndürmesini izlemek. Ve son adımı atamam, onu affedemem."

"En azından-" diye başladı Katya, tam Dev'in saati biplerken. "Bu bekleyebilir," dedi utanç verici bir rahatlamayla. "Vakit geldi."

Kırk beş dakika sonra, Queens'in doğu ucunda bulunan bir dizi deponun önündeki arabada oturuyorlardı, direksiyonda Katya vardı. Dev bu yeri iki çok önemli nedenden dolayı seçmişti -Birincisi, yoldan uzakta olduğu için kesinti olasılığını azaltıyordu ve ikincisi, keskin nişancılara mükemmel bir görüş açısı sağlıyordu.

"Tamam," dedi telefonunu kontrol ederek. "İş birliği yemeği sona ermek üzere. Önümüzdeki on dakika içinde yola çıkmış olacak. Gözetim ışınlayıcının yanında olmadığını doğruluyor - bu bizim en iyi şansımız."

Katya ellerini kalçalarına sürterek ona baktı. "Bunu yapabilir miyim bilmiyorum."

"Yapmak zorundasın bebeğim. Eğer zihnine girmek için bir arka kapı kullanmaya karar verirse, neyle karşılaşacağını görmesi gerekir." Uzanarak onu oturduğu yerden kaldırdı ve kucağına aldı. "Umarım kibri yüzünden her şeyi olduğu gibi kabul eder."

"Bunu onunla paylaşmak istemiyorum." Ellerini onun yüzüne koydu. "Senin ne kadar önemli olduğunu bilmesini istemiyorum."

"Hissetmeyecek," diye fısıldadı Dev, gözlerindeki altın rengi arabanın içindeki sessiz karanlıkta parlıyordu. "Biri için bu kadar çok şey hissetmenin ne demek olduğunu anlayamaz." Kızın saçlarını yüzünden çekti.

Ona karşı hiçbir savunması yoktu. Bu yüzden öne doğru eğildi ve yumuşak, tatlı bir öpücükle onun ağzını aldı. Adam kollarını ona doladığında, şefkat ve acı onu eşit ölçüde kasıp kavurdu. Onun tadını ağzının içinde hissederek, liderliği ele geçirmesine, onu asla doyamayacakmış gibi öpmesine izin verdi.

Ateş omurgasını yaladı, kaosun ortasında bile tutku yükseliyordu. Adamın elleri eşofmanının altından kayıp sırtına doğru ilerlediğinde,

titredi. Yalnızca hislere, adamın kolayca ateşleyebildiği sıcaklığa odaklanarak boğazının arkasından inledi ve elini boynuna götürerek parmaklarını nabzının üzerinde gezdirdi.

Adam kızın ağzını ısırırken, kendi elleri de kızın göğüslerini avuçlamak için dolaşıyordu. Açlık onu sarstı ama o sırada, adamın dikkati dağılmışken, eşofmanının koluna sakladığı basınç enjektörünü avucunun içine düşürdü. "Özür dilerim Dev." Enjektörü boynundaki nabzın üzerine bastırarak tetiğe bastı.

Vücudu sarsıldı. Öpüşmeyi keserek ona baktı. "Katya?" İhanet altını söndürdü ve bir an sonra başı koltuğun üzerine düştü.

BÖLÜM 51

Katya gözyaşlarını yutarak onun cep telefonunu aldı ve hafızasında yer etmiş olan bir numarayı tuşladı.

Ming'in sesi diğer uçta buz gibi bir bıçak gibiydi. "Konsey Üyesi LeBon."

"Onu yakaladım," diye fısıldadı, çaresizliğinin, korkusunun, ıstırabının zihnini doldurmasına izin verdi.

Bir duraklama. "Bu beklenmedik bir şey." Zihninin üzerinde gezinen parmakların sürünen fırçası. "Çifte haç mı, Ekaterina? Bunu senin yapacağını düşünmezdim."

Parmaklar delip geçtikçe mide bulantısı artıyordu. "Yaşamak istiyorum." Dev'in ne yaptığını anladığı anda hissettiği azap düşüncelerine saplanıp kalmıştı. "Devraj Santos'u teslim edersen beni serbest bırakacağına söz vermiştin."

"Onu öldürmeni emrettim."

"Eğer onu bu şekilde yakalayabilirsen canlı olmasını tercih edeceğini düşünmüştüm." Parmaklar zihninden çekildi ama rahat bir nefes almadı.

"Doğru." Bir duraklama daha. "?"

Ona koordinatları verdi. "Sizi bekleyen keskin nişancılar var."

"Anlıyorum. Şu anda bir ışınlayıcım olmadığı için size arabayla . Diğer talimatları bekleyin."

Telefonu kapatan Katya alnını Dev'inkine dayadı, hıçkırmak istiyordu ama bu ihtiyacını gideremeyeceğini biliyordu. Bunun yerine sürücü koltuğuna geri döndü ve derin bir nefes aldı, göğüs kaslarının baskıya karşı gerildiğini hissetti. Parmakları direksiyonda titriyordu ama bu korkudan değildi. Vücudundan, benliğinden giderek daha fazla parça kaybediyordu.

Yedi dakika sonra cep telefonu çaldı.

"Bulunduğunuz yerden dışarı çıkın," dedi Ming ona. "On blok ötede solda boş bir arsa var."

"Yola çıkıyorum." Telefonu kapattıktan sonra motoru çalıştırdı ve akşam karanlığına doğru yola çıktı. Dev'in telefonu neredeyse anında çaldı. Neler olup bittiğini anlamaya çalışan ekibi olduğunu biliyordu.

Telefonu bir çırpıda açtı. "Planlar değişti," dedi Aubry'ye. "Başka bir buluşma noktasına yönlendirildik."

"Nereye? Adamlarımı almam gerek-"

Ona doğru yerden on dakika uzaklıktaki bir yerin koordinatlarını verdi. "Acele et."

"Telefonu Dev'e ver."

Diğer adamın söylediği başka hiçbir şeye inanmayacağını bilen Katya telefonu kapattı. Aubry ve adamlarının onu takip edecek kadar hızlı bir şekilde araçlarına binemeyeceklerinden emin bir şekilde arabasını cehennemden çıkmış bir yarasa gibi sürdü.

Beş dakikadan kısa bir süre sonra büyük bir deponun arkasındaki boş arsaya gıcırdayarak girdi. Ming'in koyu renkli sedanı onu bekliyordu, camları opaktı. Arabasını yanında durdurarak indi, sol bacağı titriyordu ama yine de onu dik tutabiliyordu. Ve parmakları... bunu tamamlayacak kadar güçlüydüler.

Arka cam Ming'in yüzünü ortaya çıkaracak şekilde indirildi. "İtiraf etmeliyim ki," dedi Konsey Üyesi, "anılarınızda gördüklerime bakılırsa, hain olmanızı beklerdim."

"Yaşamak istiyorum." Daha önceki sözlerini tekrarlayarak, Ming'in şoförü/koruması arabanın diğer tarafından soğukkanlı bir bakışla onu sıkıştırarak inerken kollarını kavuşturdu.

"Hafızan yeterince erken geri gelmemiş," diye düşündü Ming, ona bir deneymiş gibi bakarak. "Bu kadar uzun bir süre boyunca engelli kalman talihsizlik. Hafıza kaybı sadece sana güvenmelerini sağlayacak kadar uzun bir süre seni gizlemek içindi."

Onun sözlerini duymazdan geldi. "Beni düzeltebileceğini ."

Ming koltuğunda geriye yaslandı. "Çok geç kaldınız. Hasarı onarmanın hiçbir yolu yok."

"İlerlemeyi durdur o zaman."

Ming şoförle konuştu. "Shine direktörünü çağırın."

Arrow -ki sürücünün Konsey'in en ölümcül özel ordusunun bir parçası olduğu tartışılmazdı- Ming'in sedanının önünden geçerken Katya, "Dur," dedi.

Tabii ki yapmadı. Ming'e döndü, Ok Dev'in aracının yanına ulaştığında ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu hissetti. "Yalan söyledin, değil mi?" diye sordu Ming'in öfkesini duymasını sağlayarak. "Bana yaptıklarını asla geri alamayacaktın. Kalkan kırılmaz."

"Evet ve programlama hatları doğrudan ona bağlı olduğu için-ah, bunu bilmiyordunuz."

"Beni aldığınız an ölmüştüm."

"İyi iş çıkardın, Ekaterina." Kısaçalar beyninin etrafını sarıyor. "Bu kadar işe , kalkanı beynine sabitlemezdim ama olan ."

Ve şimdi, diye düşündü, Ok'un Dev'in kapısını geri ittiğini duyunca, ölme zamanının geldiğini. "Biliyor musun Ming," dedi kulağından bir damla yaş süzülürken, sol bacağı kasılmaya başlarken, "gerçekten de sandığın kadar aptal değilim." Sirtının alt kısmında sakladığı küçük, şık silahını çıkararak onu başından vurdu.

Arkasından sert bir gümbürtü duyuldu... bir bedenin yere çarpma sesi.

Ming'in açık penceresinden fışkıran kan üzerini kaplamıştı ama dikkati başka yerdeydi. "Dev?"

"Düştü. Sersemlemiş." Yolcu koltuğundan inen Dev ona doğru koştu. "Lanet olsun Katya, o-"

Başını iki yana salladı ve silahının elini yanına bıraktı. "Hayır. Bir yanımda hep bunun bir yalan olduğunu biliyordu. Bu kadar ağır bir tuzağı geri alamazsın."

Ming'in aracının diğer tarafında bir şey titredi.

"Arabaya bin!" Onu içeri iten Dev, arkasından çarptı. Araba inanılmaz derecede hızlı tepki vererek onları otoparktan çıkarıp götürürken, kadın dönüp baktı.

Ming'in arabası bir şekilde içe doğru çökmüştü, sanki biri çerçeveyi kâğıt gibi buruşturmuştu. "Dev?" diye fısıldadı.

"Görünüşe göre o çerçevenin içinde biraz metal varmış" diye şifreli bir cevap verdi. "Kaç adam ısındı?"

"Dört." Onları New York silüetine karşı silüet halinde görebiliyordu. Hepsinin üzerinde Arrow Squad'ın rahatlatmayan siyahı vardı. Dev'in arabası köşede kaybolurken hâlâ Ming'in aracının yanında olmaları çenesinin gerilmesine neden oldu. "Ming ölmemiş."

Dev telefonu kapattı ve yataklarında oturmuş, kollarını dizlerinin üzerinde kavuşturmuş olan Katya'nın gözleriyle buluştu. "Haklısın, piç kurusu hayatta kalmış." DarkRiver'in Psy bağlantısı yine gerçekleşmişti. Dev bu bağlantının üst yapıda ne kadar yüksekte olduğunu merak ediyordu ama çok fazla soru sorarak adamın gizliliğini tehlikeye atacak kadar aptal değildi.

"Onu kafasından vurdum."

"Şeytanın şansına sahip." Yatağa tırmanıp bacaklarını ona dayayarak oturdu, elleriyle yüzünü kavradı. "Kurşun kafatasının tam tepesinden girip diğer taraftan çıkmış. Bilinci yerinde değil ama tahminlere göre tamamen iyileşecek."

"Her şey sana mı dönecek? Shine'a mı?"

"Hayır, bebeğim." Vücudunu onunkine yaklaştırdı, onu böyle sessiz, paramparça görmekten nefret ediyordu. "Bu sadece atalarım Ağ'dan düştüğünden beri verdiğimiz savaşın bir başka bölümü. Artık her şey gün yüzüne çıktı."

"Bana kızgın mısın?"

"Evet." Kız Ming'e bu kadar yakın dururken arabada kapana kısıldığı için hissettiği paniği hâlâ hatırlayabiliyordu. "Beni gerçekten bayıltmaman gerekiyordu." Doz küçüktü; ilk buluşma noktasından çıktıklarında bile dozdan çıkmaya başlamıştı ama enjektörün boş olması gerekiyordu.

"Çünkü Ming'in ne kadar titiz olduğunu biliyorum," dedi, parmakları kalbinin tam üzerinde tişörtünün içine kıvrılmıştı. "Bunu asla kaçırmazdı. En büyük çifte cinayeti işlediğimi düşünmesini sağlamalıydım."

çarmıha gerdim, seni önemsemişime inandırdım. . . sonra da kendi hayatımı kurtarmak için seni teslim ettim."

"Ve gücünden o kadar emin ki, yüzeyin ötesine bakmaya zahmet etmedi."

"Hayır." Sıkı bir gülümseme. "Ben onun için bir hiçim, kendime ait bir aklım olabileceğini anlayamıyor."

Kollarını arkasında kavuşturmuş, parmaklarını kenetlemişti. "Silahı nereden buldun?"

Bu soruyu ona ne zaman soracağını merak ediyordu. "Tahmin et." "Büyükannem."

"Evet." Katya isteğine hemen bir "hayır" cevabı bekliyordu. Oysa Kiran Santos çantasına uzanıp silahı almadan önce uzun bir süre gözlerinin içine bakmıştı. "İlk başta bana güvendiğine inanamadım, sonra güvendiği kişinin sen olduğunu fark ettim." Parmaklarını kalp atışlarının üzerinde gezdirdi. "Bana kilitlerin neden senin için açıldığını anlatır mısın?"

"Bunu anladın, değil mi?" Neşeli bir yorumdu ama yine de ruhu buz kesti. Çünkü eğer ondan sırlarını istiyorsa ... *"Hayır."*

"Lütfen, çok merak ediyorum."

Ve onu hiçbir şeyden mahrum edemeyeceği için, ona metale olan yakınlığından bahsetti. "İlk başta sadece metaldi. Hissedebiliyordum, tadına bakabiliyordum. Herkes patlarken bunun soğukluğu beni sakinleştiriyor." Onun dışında. Onda hiç işe yaramamıştı. "Büyüdükçe, sürgü gibi metalik bileşenleri olan nesneleri manipüle edebildiğimi fark ettim."

"Daha da gelişti mi?"

"Bu yıl," dedi, "çok az metalik bileşeni olan makinelerle 'bağlantı kurmaya' başladım - tek bir devreden bahsediyorum. Artık arabalardaki gibi bilgisayarlara temel düzeyde komut verebiliyorum. Zamanla çok daha sofistike sistemlerle 'konuşabilirim' -Glen ve Connor metale olan ihtiyacın tamamen ortadan kalkabileceğini düşünüyor."

"Olağanüstü," diye fısıldadı. "Makinelerle zihinsel düzeyde arayüz kurma yeteneğini geliştiriyorsun." Bir an için, bilim adamı kontrolü ele geçirirken sesindeki acı azaldı. "Bu teknoloji çağına özgü bir beceri."

"Doktorlar öyle diyor." Ellerindeki ölümcül tutuşu bırakarak kızın başının arkasını kavradı ve ensesini okşadı. "Havalı bir numara görmek ister misin?"

Küçük bir baş sallama, zayıf, çok zayıf. Acı , omurgasına vurdu ama duygularını dışarı vurmadi, güçlü kalmasına ihtiyaç duyduğunda kırılmadı. "İzle." Odaklanarak metali kendisine doğru çekti. "Oh!" Katya, küçük metal bir heykelin kendisine yapışmasıyla eğildi. Kolunu. "Manyetik misin?"

"Hayır." Heykeli çıkarıp yakındaki bir masanın üzerine koydu. "Yine de etkisi aynı. Beni bir de kaşıklarla görmelisin."

için çok çabalayan bir gülümseme. Ama o *biliyordu*. "Katya?"

"Çok özür dilerim, Dev." Hızlı bir şekilde gözlerini kırıştırdı. "Artık alt bacaklarımı hissedemiyorum."

Tüm vücudu sarsıldı. "*Hayır*. Henüz değil."

"Henüz değil," diye kabul etti. Onun gitmesine izin veremezdi. "Diğer gömülü dürtüler konusunda endişelenmemize gerek yok, tehlikeli olacak kadar güçlü değilim."

"Ming?" Tek bir sert kelime.

"Ming baygın olduğu sürece, Okları beni bulamayacak. Beni saklamak için çok iyi bir iş çıkardı." Onun evcil hayvan projesiydi, küçük sapkınlığıydı. "Ama uyandığında-"

Dev onu öptü ve sözlerini kesti. Teslim oldu, kaçınılmaz olanı ertelemeye fazlasıyla istekliydi. Sadece birkaç gün daha, diye düşündü, ruhunun en derinlerine kadar sevdiği bu adamla birkaç saat daha.

Dev, Katya'ya her dakika her saniye sarılmaktan başka bir şey istemiyordu ama Shine Vakfı'nın yöneticisinin böyle bir lüksü yoktu. Ertesi sabah Vermont'taki evinin güneşlenme odasındaki kanepede kıvrılmış yatarken ona "Elimden geldiğince çabuk döneceğim," dedi.

"Merak etme. Ben iyi olacağım." Koridora doğru baktı. "Arkadaşın Connor burada olacak."

"Bu kadar zayıflamışken seni yalnız bırakamam," dedi. "Benden bunu isteme."

"Büyükannene göre prensip olarak sana katılmamam gerekir ama zaten gözlerinin altında torbalar var." Bir elini kaldırarak parmaklarını onun nabzının üzerine koydu. "Seni bekliyor olacağım."

Kapıdan çıkarken bu sözü kalbine yakın tuttu. Araba kullanmak yerine jet-chopper kullanarak yolculuk süresini kısalttı ve yirmi dakika sonra New York'a vardı. İlk işi Cruz'u kontrol etmek oldu. Çocukla birkaç gün önce cep telefonundan konuşmuştu ama o gamzeli gülümsemeyi ekranda görmek güzeldi.

Dev, Cruz'un şimdiki vasisine geç Tag, "Benden hoşlanmaya bile başladı," dedi.

"Tek başına iyi misin?"

"Cruz uslu duruyor. Ti de bugünkü toplantıdan sonra dönecek." Bir duraklama. "İyi şanslar, dostum."

Dev toplantıya girerken bu şansa ihtiyacı olacağını biliyordu. Jack'in Sessizlik çağrısını geri çekmesiyle Unutulmuşlar'ın içindeki kırılan durum sakinleşmişti ama hiçbir şekilde sona ermemişti.

Şimdi toplantı masasının etrafındaki kadın ve erkeklerle, "Bir tür şartlandırma uygulamak isteyen hiçbirinizi durduramam," dedi. "Ama benim düşüncem şu: William'a yardım etmenin bir yolunu bulduk, belki diğerlerine de yardım etmenin bir yolunu bulabiliriz."

"Çok fazla olabilir ve belki, Dev."

Tiara'nın kendine özgü gözleriyle karşılaştı. "Duruma göre değişir." Bunu enine boyuna düşünmüştü, halkını kurtarmak için her şeyi göze alabilirdi. "Ve Aubry'nin haklı olduğu bir nokta vardı - yarısını Tag'e sataşarak geçirmediğin bir hayattan mutlu olacağını söyleyebilir misin? Tanrım, taşakları şimdiye kadar morarmış olmalı."

"Çoktan geçti," diye mırıldandı Aubry. "Zavallı şeylerin düşmek üzere olduğundan oldukça eminim."

Masanın etrafındaki birkaç kişi kıs kıs gülerken Tiara'nın yanakları kızardı. Ama o geri adım atacak biri değildi. "Ne zamandan beri başka erkeklerin taşaklarıyla ilgileniyorsun, Aubry? Bilmemiz gereken bir şey mi?"

Kafalar Aubry'ye doğru dönerken bir başka kıs kıs gülüşmeler oldu.

"Şu halimize bak," dedi Dev, ikinci adamını kurtarıırken, "karşı taraftayız ve buna rağmen gülebiliyoruz. Psy'larda böyle bir şey olmaz."

Birkaç baş sallama, sıkıntılı bakışlar. "Ama Dev," dedi yönetim kurulunun sağlam bir üyesi olan bir başka kadın, "bu buz dağının görünen kısmı. ileriye dönük bir yol bulamazsak?"

"Unutulmuşlar her zaman ateş altında gösterdikleri cesaretle tanınmışlardır. Bir yolunu bulacağız." Buna inanmak zorundaydı; sadece halkı için değil, Katya için de. "Hepinize bir şey okumak istiyorum," dedi. "Bu benim büyük büyük büyükannemin oğluna yazdığı bir mektup. Kendisi bir M-Psy, kocası ise bir kâhindi. Sekiz Kasım 1984 tarihli."

Herkesin dinlediğinden emin olmak için bekledi. "'Sevgili Matthew,' " diye okudu, " 'Bugün babanı gömdük. Bana son sözleri ne oldu biliyor musun? 'Lanet olası inatçı kadın.' ' "

Dizginlenmiş bir kahkaha dalgası.

Okumaya devam etti. " 'Buna inansan iyi edersin. Konsey'in katilleri peşimize düştüğünde kocamı geride bırakmayacaktım, hiçbir şekilde, hiçbir şekilde. Birlikte sadece iki yılımız daha vardı, ama o iki yıl bana bir ömür boyu yetecek.

" 'Artık biliyorsun, ekvatorun bu tarafındaki en inatçı soydan geliyorsun. Kimse senin yıldızının parlamasına engel olamayacak. " Sayfayı masanın üzerine koyarak her bir bakışla sırayla karşılaştı. "Zarina kocasını gömdü ve yine de çocuklarının özgür olma hakkı için savaştı. Biz nasıl daha azını yapabiliriz?"

Toplantı bir saat sonra, herhangi bir Sessizlik programına doğru ilerlemeyeceklerine dair oybirliğiyle alınan kararla dağıldı. Unutulmuşlar bu kadar kolay pes edemeyecekleri kadar uzun ve zorlu bir mücadele vermişlerdi.

Dev fırsatını bulur bulmaz iletişim panelinden Katya'yı aradı. "Nasılsın?"

"İyi." Dudakları kıvrıldı. "Connor bana bir smoothie getirdi - unutursa bacaklarını dizlerinden kesmekle tehdit ettiğini söyledi."

"Aynen öyle." Yüreği göğsünde sonsuza dek acıyarak uzun bir süre ona baktı. "Bu akşam sekiz gibi evde olurum."

"Toplantı nasıl geçti?"

Gerçeği anladığı anda ondan bir şeyler saklamayı bırakmış, dünyasını bu olağanüstü, güzel kadınla paylaşmak için ne kadar az zamanı olduğunu anlamıştı. "Unutulmuşlar için kolay cevaplar olmayacak. Gelgitleri takip etmeli ve bizi nereye götüreceklerini görmeliyiz."

"Bu özgürlüktür Dev," diye fısıldadı Katya. "Bundan asla vazgeçme."

BÖLÜM 52

Katya bütün gece ne yapmak üzere olduğunu düşünmüştü, şu anda Dev'den her şeyi isteyebileceğini ve onun da bunu kendisine vereceğini biliyordu. Bundan faydalanmak istemiyordu ama aynı zamanda bunu bir daha asla yapma şansına sahip olamayacağını da biliyordu.

Ona doğru ilerlerken, alt bacakları ona hareket etme gücü veren kompütonik siyah kabuklarla kaplıydı ve elini onun omzuna koydu.

Karla kaplı ormanı seyrederken başını kaldırdı. "Benimle merdivenlere otur."

"Sana bir şey sormak istiyorum."

"Herhangi bir şey."

"Babanla tanışmak istiyorum."

Adamın omzu kadının elinin altında kayaya döndü. "Neden?"

"Seninle yapmak istediğim o kadar çok şey var ki," diye fısıldadı, "asla yapma fırsatı bulamayacağımı bildiğim şeyler, ama belki yapabileceğim bir şey vardır."

"Bunca yıldır affetmediysem şimdi de affetmeyeceğim." Gözlerini dikmiş önüne bakıyordu.

"Biliyorum." Yanına oturmak için aşağı kayd. "Ama belki onu yeni gözlerle görebilirsin."

"Zaman kaybı olacak."

"Lütfen Dev, bunu benim için yap."

"Belden aşağı, bebeğim," diye fısıldadı, güçlü bir kolunu onun omuzlarına dolayarak. "Lanet olası haksızlık."

Yanındaki iri bedende hissedebildiği acı karşısında gözleri yandı. "Bir kadın seninleyken sahip olduklarını kullanmalı."

Hafif bir gülümseme. Ama ağır bir karanlık ve kayıp dalgasıyla kaplıydı. "Pekâlâ. Seni ona götüreceğim."

Ona sorduğu andan dört saat sonra, Dev'in babasının evim dediği yerin geniş, güneşli ziyaret odasına girdiler. Dev'in de söylediği gibi çok güzel bir yerdı. Yumuşak beyaz minderli baston sandalyeler rahat sohbet gruplarında yer alırken, iç mekân bitkileri geniş bahçelere bakan pencerelerden gelen güneş ışığını emiyordu. Dışarıdaki bitkiler kış uykusundaydı ama yine de huzurlu bir manzaraydı.

Ancak bahçelerin, pencerelerin yanında oturan yalnız adam için hiçbir cazibesi yoktu. Dikkati kapı girişine kilitlenmişti.

Katya'nın kalbi o gözlerle karşılaştığında durdu. "Dev, birbirinize çok benziyorsunuz." Teninin rengi dışında Massey Petrokov, Dev'in kalıba döküldüğü kişiydi.

"Evet." Dev'in eli onun belinde kenetlendi.

Kadın daha fazlasını bekledi ama adam sustu. Massey de aynı sessizlikle onların yaklaşmasını izledi. Ama ona ulaştığında, gözlerinde gördüğü şey kendi gözlerini yaktı - oğluna bakarken duyduğu özür, tamamen umutsuzluk... yüreğini parçaladı. "Merhaba Bay Petrokov," dedi ve onun karşısına oturdu.

Yüzü yaşının çok ötesinde yaşlanmış olan yaşlı adam sonunda gözlerini Dev'den kaçırdı. "Sen benim oğluma aitsin."

"Evet."

Massey, oğlu Katya'nın sol tarafındaki pencerelere doğru yürürken bakışlarıyla Dev'i takip ederek, "Sana göz kulak olacak," dedi. "Sana zarar vermeyecektir."

"Biliyorum." Adam ona dönene kadar bekledi. "Bana ondan misin?"

"O mu?"

"Dev'in annesi."

Dev'in tüm vücudu dondu ama tek kelime etmedi.

Massey yutkundu. "Onun adını söylemeye hakkım yok."

"Lütfen."

Uzun, çok uzun bir andan sonra Massey konuşmaya başladı, gözleri oğlunun sırtına kilitlenmişti. "Tanıştığımızda gençtik. O zeki, eğlenceli bir kızdı. Ben sporcuydum. Ama her zaman söyleyecek bir şeyler bulurduk. Bana kendimi zeki hissettirirdi." Anılarına dalarken bir gülümseme. "Onu güçlü hissettirdiğimi söylerdi."

O anda, Massey Petrokov'da deli ya da kırık bir şey yoktu. Önünde koca bir hayat olan genç bir adamdı.

"Futbol bursuyla üniversiteyi bitirdikten sonra ona evlenme teklif ettim. O zaman bile bir yerlere gideceğini biliyordum ama benim için sorun değildi." Küçük bir kahkaha. "O dünyayı ele geçirirken ben de ev kocası olacağımı söyledim."

"Öyle ?"

"Evet." Bir gülümseme daha. "Dört yıl oynadım, sonra sakatlandım. Ama o birkaç yıl iyi para kazandım ve Sarita'm da yatırım şirketinde hızla yükselmeye , yani maddi durumumuz iyiydi. Çocuk sahibi olmayı denemeye karar verdik. Neredeyse hemen hamile kaldı."

Katya Dev'e bakmaya cesaret edemedi ama onun konsantrasyonunu neredeyse hissedebiliyordu. "Hamile olmak hoşuna gitti mi?"

Massey sanki onun varlığını unutmuş gibi bu sözler karşısında gözlerini kırıştırdı. "Bu kadar hoşuna gitmesi onu şaşırttı. Bebeğiyle bağ kurmakta zorlanacağını düşünmüştü; kendini hiçbir zaman anaç biri olarak görmemişti. Ama ilk andan itibaren karnındaki çocukla ilgili her şeye hayranlık duydu." Massey tekrar oğluna döndü ve sırtındaki sert çizgiyle konuştu. "Üzüm suyu ve muz, çoğu zaman tek yemek istediği bunlardı."

Sadece diğer taraftaki koridorda bir hemşirenin ayak sesleriyle dolu sessiz bir duraklama.

"Dev doğduktan on iki ay sonra işe dönmesi gerekiyordu ama bir yıl daha izin aldı. İdare ettik." Gözleri yine buğulandı. "Ama ondan sonra çoğunlukla Dev ve ben vardık. Birbirimizden hiç ayrılmazdık; ona öğle yemeği hazırlar, anaokuluna, sonra da okula götürür, ödevlerine yardım ederdim. Sarita bize İki Silahşörler derdi."

Dev'in ihanet duygusunun derinliği şimdi çok daha anlamlıydı. Her iki ebeveyni de çok severdi ama Dev'e daha yakın olmalıydı.

Babası sadece birlikte geçirdikleri zaman nedeniyle. "İyi bir hayata benziyor."

"Öyleydi." Omuzları titremeye başladı. "Ama sonra..." Kesik kesik bir hıçkırık. "Onu asla incitmek istemedim. O sevdiğim tek kadındı."

Katya onun acısına dayanamayarak ellerini tutmak için öne doğru uzandı. "Bu bilinçli bir seçim değildi," diye fısıldadı. "Zihnin sana ait değildi." Bunu, bir kukla haline getirilmeyi çok iyi biliyordu.

Massey ağlarken sadece başını salladı. "Ama onu ben öldürdüm. Ve bu suçluluğu hayatımın sonuna kadar taşıyacağım." Sanki bir şey dışarı çıkmaya çalışıyormuş gibi gözlerinde kaymalar vardı. "Bugünlerde pek aklım başımda değil," dedi açıkça, gözyaşları yanaklarından aşağı yuvarlanırken bile. "Keşke hiç aklım başımda olmasaydı." Karanlığın bir başka darbesi, kontrolü yeniden ele geçirmeye çalışan kırık bir zihnın parçaları.

Katya bir hareket hissetti, sonra Dev'in elinin babasının omzuna yaklaştığını gördü. "Sen sen değildin," dedi, sesi duygusallıktan arınmıştı. "O gün değil." Daha fazla kelime çıkarabilecek gibi görünmüyordu ama buna gerek yoktu. Massey'nin yüzü öyle bir sevinçle dolmuştu ki, Katya'nın ona bakması canını acıtıyordu.

"Oğlum," dedi. "Sarita'mın kıymetli Devraj'ı." Adamın ellerinden biri Dev'inkinin üzerine kapanmak için onunkini bıraktı.

Bir süre bu şekilde oturdular... Massey Petrokov artık akıl sağlığını koruyamaz hale gelene kadar.

"Annemi soracağını nereden bildin?" Evine geri dönerlerken Dev sordu. Babasının yanından ayrıldıklarından beri ilk kez konuşuyordu.

Ona doğru gitmeye, kollarını beline dolamaya cesaret etti. "Bunun muhtemelen ona hiç sormayacağın bir şey olduğunu düşünmüştüm."

"Eskiden yaptığı her şeyi taklit ederdim." Kollarını vücuduna doladı. "tıpkı onun gibi olmak isterdim."

"O senin kahramanıydı."

"Evet." Bir duraklama. "Daha sonra, onun adını taşımaya bile dayanamadım. Onun yerine annemin adını seçtim."

"Belki bir gün onu geri almaya hazır olursun."

"Belki."

İkisi de başka bir şey söylemedi ama Katya Dev'in babasını tekrar ziyaret etmek için geri döneceğini biliyordu. Bu, kadere öfkelenmekten vazgeçmesini sağlamadı ama ona biraz huzur verdi. "Bana bir söz ver Dev."

"Hayır." Amansızdı.

Gülümsedi. "İnatçı adam."

"Kanında var."

"Ben bencilim," diye itiraf etti. "Yeniden sevmeye söz vermeni istiyorum ama aynı zamanda sana bakan her kadının gözlerini oymak istiyorum."

Göğsü guruldadı ve sonra, sonsuz gibi görünen bir zamandan sonra ilk kez güldü. Memnuniyetle sıırttı. Ve omurgası yeni bir acı dalgası altında büküldüğünde, ona belli etmemeye çalıştı. Ama o biliyordu. Tabii ki biliyordu.

"bebeğim," diye fısıldadı şakağına doğru. "."

Denedi... ama Ming bunu da ondan çalmıştı. Kol kasları kasıldı ve sessizliğe gömüldü. Göğsünün içinde, kalbinin bir kez daha atabilmek için çabaladığını hissedebiliyordu. Piç kurusu kazanmıştı. Ölüyordu. Ama bunu kendi şartlarıyla yapacaktı.

Dev'in boynunu desteklemesine neden olan bir çabayla uzanarak dudaklarını Dev'in çenesine değdirdi. "Bırak beni, Dev."

"Hayır."

İkisi de onu durduramayacağını biliyordu. Ağ ile olan bağlantısı - yaşam çizgisi- zihninin içindeydi, son derece kişisel bir şeydi. Yine de ikisi de, o izin verene kadar bu adımı atmayacağını biliyordu. Çünkü onu anlıyordu. Eğer bunu yaparsa, son bir veda etmeden onu terk ederse, Dev'in öfkesi onu içten içe yok edecekti. "Bununla barıştığını bilmem gerek."

Nazik bir sitemle ensesini sıktı. "Bununla asla barışmayacağım."

"Dev."

"Unut gitsin, Katya." Çenesinde çok iyi bildiği inatçı bir çizgi vardı. "Bu asla olmayacak."

Başını onun göğsüne yaslayarak boğazındaki gözyaşlarını yuttu. O güçlüydü. Ve kalbi kırılıyordu. Bunu duyabiliyordu. "Bu şekilde yaşayamam," diye fısıldadı, imkânsızı istediğini biliyordu ama onun da bu acıya katlanabilecek kadar güçlü olduğunu biliyordu. Eğer bunu ondan isteseydi... "Ming şu anda dışarıda, ama uyandığında beni bulacak."

"Seni ."

"Bundan kaçış yok." Kollarını olabildiğince ona sararak, onun sıcaklığını, gücünü... bağlılığını içine çekti. Onu hayrete düşüren sonuncusuydu. Bu adam, bu güzel, güçlü, kuvvetli adam, ona aklın, mantığın, beklediği her şeyin ötesinde tapıyordu. Ve onu terk etmek zorundaydı. "Fiziksel parçalanmadan kurtulsam da, içinde yaşadığım bu hapishane, beni PsyNet'ten uzak tutan karanlık, sonunda kişiliğimi çal, olduğum her şeyi çalacak." Açgözlü bir çılgınlığın havada asılı duran kenarını çoktan hissetmişti.

"Ashaya'yla konuştum," dedi, hâlâ onun için savaşıyordu, savaşçı bir prensin kalbine sahip sevgilisi için. "Kız kardeşi Amara, Ashaya'yı hayatta tutan sinir ağının tam bir parçası değil. Eğer-"

"Onlar ikiz, Dev." İkisini laboratuvarında etkileşim halinde görmüş, onlar hakkında kelimelere dökemediği bir şeyler anlamıştı. "Ve Amara... eşsiz biri. Ashaya'ya bağlı olduğu sürece muhtemelen umurunda değildir. Benim zihnim farklı." Ve bu baskı altında buruşmaya başlamıştı.

"Ne kadar yakın?" diye sordu, sesi zımpara gibi sertti. "Çok yakın."

"Düşüğünde benimle bağlantı kur," diye emretti. "İhtiyacın olan biyolojik geribildirim ShadowNet aracılığıyla sana vermenin bir yolunu bulmamız mümkün."

"Hayır. İşe yaramayacak."

"Bunu yapabiliriz," dedi yanlış anlayarak. "Sen güçlü bir telepatsın ve bende de yeterince telepati var-"

"Hayır," diye araya girerek ona değişmez gerçekleri hatırlattı. "Zihnime yerleştirdiği pençeler, örümcek ağı - bunları çekip çıkarmamın hiçbir yolu yok."

güvenli bir şekilde dışarı."

"Ya yanıyorsan, ya yapabiliyorsan? O zaman bağlantı kuracağına söz ver."

Başını iki yana salladı. "Örümcek ağının yayılma var. Ya ben buysam? Gerçek bir Truva atı." ShadowNet'e tüm yaşamı boğacak, her parlak ışığı sönbir veba bulaştırmak için.

Kolları kadının etrafında morartıcı bir güçle sıkıldı. "Virüsler hiçbir ağın dokusundan geçemez. Bu defalarca doğrulandı."

"O bir şey yaptı," diye cevap verdi, yaşama şansını yakalamak ve tüm gücüyle tutunmak için çaresiz bir dürtüyle savaşıırken bile, "ve kötülüğünün nerede durduğunu bilmenin bir yolu yok. İnsanlarınızın hayatlarıyla oynayamayız - ya ben gelirim ve Ming'in ShadowNet'te hayatta kalabilecek bir virüs üretmenin bir yolunu bulduğunu keşfedersek? O zaman ne olacak?"

"Ming'in viral bir bulaştırıcı olduğu bilinmemektedir."

"Hayır," diye onayladı. "Herkes bunu sadece Nikita Duncan'ın yapabileceğini söylüyor. Ama Konsey Üyeleri sır saklar."

"Risk düşük," diye savundu. "Gerekirse sizi kalkanlarla karantinaya alabiliriz."

Görüşü bir köşede bulanıklaştı. Yüzünü ona gömülü tuttu, bir şekilde gözüne yayılanın kan olduğunu biliyordu. "Lütfen, Dev. Bırak gideyim."

Dev bu yumuşak, tatlı yalvarış dışında her şeye dayanabilirdi. Katya acı çekiyordu. Katya'sı acı çekiyordu ve bunu ondan saklamaya çalışsa da, vücudu üzerindeki kontrolünü giderek daha fazla kaybetmeye başladığını çok iyi biliyordu. Bu, şimdi, Ming'in ondan çalmaya çalıştığı saygınlık ve zarafetle, kendi şartlarıyla gitme şansıydı. Başının arkasını kavrayarak yüzünü boynuna gömdü ve vücudunun içten dışa doğru paramparça olduğunu hissetti.

Kolları çok nazikçe kırılırken onu tuttu. Yanağına bir öpücük kondurdu. "Seni seviyorum, Dev."

"Seni asla affetmeyeceğim." Ruhundan sökülüp atılmıştı. "Biliyorum."

Adam başını kaldırmak istedi ama kadın onu kendine doğru çekti. "Hayır. Beni bu şekilde görmeni istemiyorum."

"Ne olursa olsun benim için güzel olacaksın."

"Hepsi öyle diyor. Ama bana biraz kibir bırakın."

Şu anda bile onu nasıl gülümsetebiliyordu? Elini saçlarının üzerinde gezdirerek dudaklarını şakağına bastırdı. "Git o zaman, *mere jaan*." Benim hayatım. Çünkü o buydu. Onun en iyi parçasıydı. "Unutma, önümüzdeki on ya da daha fazla hayatı benimle geçireceksin."

"Evet, efendim." Dudaklarına son bir tatlı dokunuş.

Dev'in tadını ciğerlerine, kalbine çeken Katya psişik düzleme çekildi ve zihninin pürüzlü mayın tarlasında ilerlemeye başladı - uyuşmuş, ölü noktalardan, çarpık yollardan, acının merkez üslerinden geçerek - en özüne, PsyNet'in kendisine bağlı olduğu yere. Onu en son gördüğünde, yaşamın kendisinin cesur saflığıyla dalgalanıyor gibi görünen parlak mavi bir enerjiyle bağlanmış güçlü, canlı bir sütundu.

Bugün o sütun çukurlaşmış ve donuklaşmıştı, enerji ise durgun bir çamurdu. Eğer bunu şimdi yapmazsa, ölüm sadece ertelenecek, durdurulamayacaktı. Ve öldüğünde, bunu felçli ve kırık bir halde, kendi zihninin cehenneminde kilitli kalarak yapacaktı. En azından bugün, Dev'in bedenini hâlâ kendi bedeninin etrafında hissedebiliyor, onun sevgi ve bağlılık mırıltılarını duyabiliyor, bu adama aşık olduğunda olağanüstü bir şeye dokunduğunu hâlâ anlayabiliyordu.

Ölmekte olan sütunun önünde durarak derin bir nefes aldı. "Seni çok seviyorum Dev." Zayıflamış bağı kesmek inanılmaz derecede kolaydı. Bir psişik dilim ve gitmişti, Ağ'a olan bağı, son dayanağı.

Acı çekmeyi bekledi ve acı çekmesi uzun sürmedi. Demir çubuklar içini parçaladı, etini yırttı, kemiklerini kırdı. Ama fark etmedi bile. Çünkü Dev haklıydı. Hiçbir virüs ya da yaratılmış madde Ağ'ın dışına çıkamazdı. O düşerken, Ming'in kafesi onunla birlikte düşmedi.

Bunun yerine, hapishane, örümcek ağı, pençeler, hepsi acımasız bir güçle beynini parçalayarak zihninden çıktı. Acı o kadar şiddetliydi ki kendi sesini bile duyamıyordu.

Çığlıklar. Sonra o sadist sivri uçlardan bir tanesi serbest kaldı ve aklı durdu.

BÖLÜM 53

Dev daha önce hiç bu kadar acı dolu bir ses duymamıştı. Katya kasılırken, çığlıkları kesik kesik, soluk soluğa nefeslere dönüşürken onu tutarak, annesinin gözlerinin sonsuza dek donuklaşmasını izlediği günden beri ilk kez dua etti. "Lütfen," diye fısıldadı. "Lütfen." Merhamet diledi, kurtuluş için.

Gömleğinin ön tarafına, yüzünü bastırdığı yere sıvı yayılmıştı ve bunun kan olduğunu biliyordu. Ama hâlâ kalbi atıyor, parmakları hâlâ pençeliyordu. Daha ne kadar acı çekecekti?

"Bırakın alayım," diye yalvardı göklere.

Bu dileğin hemen ardından içinden acı fışkırdı. Dizleri vücudunu acıya boğacak kadar sert bir şekilde yere çarparken bile Katya'ya tutundu. Dişlerini sıkarak acıyı yuttu, kendini daha fazlası için açtı. Ona karşı Katya sessiz kalmıştı ve bu merhamet için her türlü bedeli ödeyecekti.

Sanki derisi içten dışa doğru dilimleniyor, binlerce bıçak onu kesip açıyormuş gibi hissediyordu.

Sonra, başladığı gibi aniden sona erdi. Kendini yerde diz çökmüş, Katya'nın kıpırtısız bedenini kendi bedenine sarılmış, nefesi kesik kesik kesilirken buldu. Her yerde kan vardı. Bir kısmının kendisine ait olduğunu düşündü, her ne oluyorsa kanın gözeneklerinden aktığını fark etmişti ama bu önemli değildi.

Çünkü Katya nefes alıyordu.

"Katya." Onun yanağını okşadı. Sıcaktı. Ama gözleri kapalıydı. Ve zihniyle ona ulaştığında, neredeyse hiçbir şey bulamadı. Eskiden olduğu o canlı kadının en ufak bir yankısından daha azını.

Beyin ölümü gerçekleşmemiş ama ona yakın.

Omuzları kederden titreyen adam, kadının gevşek bedenini göğsüne çekti ve duvara yaslandı.

Dev telefonunun ısrarlı bip sesini duymazdan geldi.

Durmayınca, önündeki duvara fırlattı, fırlatış kasayı ikiye ayıracak kadar öfkeliydi.

İki saniye sonra, biri zihnine vurmaya başladı, vuruşlar o kadar sertti ki konsantrasyonunu ve Katya ile geçirdiği zamanı çaldı. Dişlerini göstererek psişik gözünü açtı ve Tag'i "yumrukladı".

Bu onun geri çekilmesine neden olmalıydı. Bunun yerine telepat darbeden kurtuldu ve ShadowNet bağlantısını kullanarak konuşmaya başladı. "Yeni bir konu var, Dev." Diğer adamın ses tonundaki hayal kırıklığı ve merak karışımı nihayet Dev'in kederini dağıttı. "Dinliyor musunuz? Yeni bir-"

Ama Dev çoktan zihnini solmakta olan bir yıldıza bağlayan gümüş ipliğe acı içinde bakmaya başlamıştı. O kadar küçüktü ki o yıldız, içindeki ışık en ufak bir titreşimdi. Ve gümüş iplik o kadar ki, dikkatsiz bir itiş onu yerinden oynatabilirdi. *Nani*'sinin aşkı onu sardığında, itiraz etmedi, hiçbir şey yapmadı, ruhu çok kırılmıştı.

Ama bir yanı, Shine yöneticisi yanı, düşünebiliyor, işlem yapabiliyordu. "ShadowNet'in tam kan Psy'ları kabul edemediğini sanıyordum."

"Bunu seçerek yapamayız - PsyNet gibi değil," dedi Nani. "Benim zamanımda bunu bir sığınmacı ile denemiştik."

"Ama o burada."

"Kritik bir hata yaptık - bu ağı PsyNet'ten ayıran şeyi hesaba katmayı unuttuk. Duygu, Devraj." Sesinde kederle iç içe geçmiş bir merak vardı. "Unutulmuşların Gölge Ağı'na olan bağları ihtiyaçtan kaynaklanır ama bizim ağımızın içindekiler *arasındaki* bağlar duygu bağlarıdır."

Dev duymuştu ama o donuk gümüş iplik, o zar zor var olan bağlantı, Katya'ya olan aşkı olamazdı. "Onu bundan daha çok seviyorum." Katya onun varlık nedeni haline gelmişti.

"O ölüyor, *beta*, bu yüzden iplik bu kadar soluk. Bunu biliyorsun."

Biliyordu ama istemiyordu. "Kendi şartlarıyla ölmek istedi ama gitmesine izin veremem. Şimdi olmaz." Onun kollarına düşmüşken olmaz.

"Katya'nızın size veda etmek için zaman ayıracağını sanmıyorum."

Fiziksel düzlemdeki çökmüş pozisyonundan yükselen Dev, Katya'yı banyoya taşıdı ve ona bir banyo hazırladı. Ona azami özen gösterdi, saçlarını parlayana kadar yıkadı, vücudunu en yumuşak havlularla . Sonra ona en sevdiği tişörtünü ve iki gün önce ondan çaldığı boxer'ını giydirerek yataklarına yatırdı. O kadar huzurlu görünüyordu ki, sanki uyuyordu.

Connor o gün Manhattan'dan uçakla geldi ve bir beslenme tüpü taktı. Doktor gitmeden önce, "Hazır olduğunuzda bunu çıkarın," dedi. "Acı çekmeden iyileşecek."

Connor'ı kendi yoluna gitmesi için bırakan Dev, onun yanındaki yatağa sürünerek girdi. O kadar sıcaktı ki, kalp atışları o kadar güçlüydü ki, her an uyanması mümkün görünüyordu. Ama bunun acımasız bir yalan olduğunu biliyordu. Yine de umut etmekten kendini alamadı.

Ve onu sadece kendine saklamak istese de, iki saat sonra Ashaya aradığında, Tag aracılığıyla olanları duyduktan sonra, yapamayacağını biliyordu. "Tamam," dedi Ashaya'nın vedalaşmak için izin isteğine.

Geceyi Katya'ya sarılarak, onu bırakacak cesareti bulmaya çalışarak geçirdi.

Büyükannesi ve büyükbabası şafaktan önce arabayla geldiler. "Devraj'ım." Katya'nın yattığı tarafa doğru yürüyen *ninesi*, dedesinin evlenme teklif ettiği günden beri parmağında taşıdığı yüzüğü çıkardı. Yüzüğü ona uzatırken gözyaşları elmas parlaklığında parlıyordu. "Al bakalım."

Hediyeyi kabul ederek yavaşça Katya'nın yüzük parmağına geçirdi. "Bana büyüdüğünde senin gibi olmak istediğini söyledi," diyecek sesi buldu ve kendini yataktan kalkmaya zorladı. "Benim için mesajlar var mı?" İçi boş bir soruydu bu.

"Aubry ve Maggie'nin elinde her şey var. *Büyükanne* ve Marty onların ilgilenecek." Şefkatli bir el onun üzerinden geçti.

Saç. "Bu sefer senin."

Ashaya ve Dorian çok geçmeden yanlarında Keenan ve "kız arkadaşı" Noor'la geldiler. "Birbirlerinden ayrılamıyorlar," dedi Ashaya ona, sanki aldırış etmesinden korkuyormuş gibi.

"Onların burada olması çok güzel," dedi Katya'nın etrafındaki kahkaha seslerinden, hayattan memnun bir şekilde.

Sascha Duncan da uçakla gelmişti, Lucas da onun yanındaydı. Dev empatın onun için, ona yardım etmek için geldiğini biliyordu ama yardım istemiyordu, canının daha az yanmasını istemiyordu. "Cruz?" diye sordu Sascha'ya.

Empat ona "Kalkanlarını tutmaya başlıyor," dedi. "Sanırım iyi olacak."

"Güzel." Sascha'nın yanından ayrılıp Katya'nın yanına döndü ve ona kaçmasına yardım eden çocuktan bahsetmek istedi.

Ashaya onu kırk dakika sonra orada buldu. "Sadece tek bir seçenek var." M-Psy'nin gözleri ıslak ıslak parlıyordu ve Ashaya onun omzuna belli belirsiz bir el koydu.

"Biliyorum." Ve geçen her saatle birlikte kalbi inanılmaz derecede daha fazla kırıldı. "Sadece vedalaşmak için biraz daha zamana ihtiyacım var."

Keenan ve Noor o anda koşarak odaya girdiler ve yatağın ucunda kayarak durdular. "Hasta mı?" Keenan sordu, yüzü ciddiye.

Aşaya elini oğlunun başının üzerine koydu. "Evet, canım. O çok hasta."

Küçük Noor Aşaya'nın etrafından dolaşarak Katya'nın saçlarını okşadı ve yastığın üzerinde düzeltti. "O Jon'un arkadaşı."

"Evet." Dev kıza gülümsemeye çalıştı ama dudaklarını oynatmayı başaramadı.

Ashaya Noor'u kucağına alıp bir kolunun kıvrımına yerleştirdi ve boştaki eliyle Keenan'ın elini tuttu. "Hadi, bebekler. Katya ve Dev'i bir sürelğine yalnız bırakalım."

Kapının kapandığının farkında bile olmayan Dev, ruhunu, kalbini, her şeyini taşıyan kadının yanında yatağa uzandı. Kalbi hâlâ atıyor, nefesi hâlâ geliyordu ama zihni, o güzel, keskin, cesur zihni onarılamayacak kadar hasar görmüştü. Artık asla uyanamayacaktı ama Dev onu makinelerle yıllarca hayatta tutabilirdi.

Bir hıçkırık vücudunu sarstı.

Bunu ona nasıl yapabildi? Gülen, neşeli Katya'sına? Gerçek şu ki, yapamazdı. Onu bırakmalı, dudaklarına son bir öpücük kondurmalı ve cennetin gerçek olduğunu, bir gün kafasını kaldırıp baktığında Katya'nın orada olacağını ummalıydı.

BÖLÜM 54

Ming LeBon, sadece ışınlanma yeteneğine sahip telekinetiklerin ve yanlarında getirdikleri M-Psy'lerin girebildiği mühürlü bir odada ağır yaralı olarak yatıyordu. Ok Ekibi'ndeki Tk'lar herhangi bir izinsiz girişin icabına çabucak bakacakları için, buranın mümkün olan en güvenli yer olması gerekiyordu.

"Onu şimdi öldürebiliriz," dedi Vasic sözünü sakınmadan. Aden başını salladı. "Fazla çaba harcamamıza bile gerek kalmaz." Yine de ikisi de harekete geçmedi.

"Ölürse," dedi Vasic sonunda, iki M-Psy'nin düşmüş Konsey Üyesinin etrafında dikkatle hareket etmesini izlerken, "bir boşluk yaratır."

"İnternetin dengesini bozacak. Bu boşluğu kimin ya da neyin dolduracağı bilinmez."

"Yapabilirsin." Aden, Vasic'ten ve diğer Oklardan çok daha karardı. "Biz senin arkanda dururuz." Ve hiç kimse, hiç *kimse* Ok Ekibi'nin birleşik gücüne karşı koyamamıştı.

"Vakit gelmedi." Aden'in badem şeklindeki gözleri Ming'in vücudunu taradı ve Vasic, Ok arkadaşının her küçük yarayı, her zayıflığı not ettiğini biliyordu. "Elimizi gösteremeyiz. Yeterince adam kaybettik ve yolumuza çıkacak kaynakları toplayabilecek birkaç Konsey Üyesi var."

"Kaleb Krychek," dedi Vasic, "mükemmel bir Ok olurdu."

"Dosyalarını kontrol ettim." Aden'in titiz olmadığı söylenemezdi. "Halka açık olanları ve özel olanları hackleyebildim. Santano Enrique onu himayesine almaya karar verene kadar Ok eğitimi için düşünülmüyordu."

Vasic'in bildiği gibi Santano Enrique sosyopat bir katile dönüşmüştü. Bunun iyi saklanmış bir sır olması gerekiyordu, ancak Oklar gölgeydi, izlenmesi veya görülmesi imkansızdı. Ağ'ın en karanlık gerçeklerini bilmek onların işiydi. "Herhangi bir sosyopati belirtisi gösteriyor mu?"

"Görebildiğim kadarıyla yok - ama Sessizlik sürekliliğinin uzak ucunda."

"Biz de öyle." Gözlerini Ming'e dikti. "Kaleb'le birlikte çalışabiliriz."

"Onu Ming'den farklı kılan ne?" Aden sordu. "O bir Ok'tu ve yine de bize ihanet etti."

"Kaleb'in eli kanlı," diye cevap verdi Vasic, ölüm hakkında çok şey biliyordu, "ama kendisine sadık kalan bir ortadan kaldırdığına dair bir örnek bulamadım."

Aden uzun bir süre sessiz kaldı. "Sence Ming kaç Ok öldürmüştür?"

"Çok fazla." Ming yaptığı şeyle Oklar'ın temel kuralını çiğnemişti: Ağ'ın bütünlüğü, Sessizlik birincil öneme sahipti. Geri kalan her şey, diğer tüm endişeler ikincil önemdeydi. Eğer diğer Oklardan kurtulmak bu amacı daha da ileri götürseydi, Oklar Ming'i mezarlarına kadar takip ederlerdi. Ama Ming bunu güç için yapmıştı. Ve tüm Ekip üzerindeki hakimiyetini kaybetti.

BÖLÜM 55

Lucas o gece diğer adam Katya'nın odasından çıktığında Dev'in kararını verdiğini anlamıştı. Shine'ın müdürünün yüzü bitkin, gözleri kayıptan bomboştu. "Bir gece daha," dedi neredeyse kendi kendine. "Yarın sabah..."

Hiçbir kelimenin yeterli olmayacağını bilen Lucas, Sascha'nın odanın diğer ucuna geçip elini Dev'in kalbine dokundurmasını sessizce izledi.

Adam orada taş gibi duruyordu ve sonunda Sascha gözyaşları yüzünden aşağı süzülürken arkasını döndü. "Ona yardım etmeme izin vermiyor," dedi Lucas'ın kollarına yuvarlanarak.

"Bir erkeğin hissetmesi gereken bazı acılar." Saçlarına bir öpücük kondurdu, Dev'i pek çok erkeğin anlayamayacağı bir şekilde anlıyordu. Bir keresinde Sascha'yı neredeyse kaybediyordu ve o anların dehşetini sonsuza dek kalbinde taşıyacaktı.

Keenan ve Noor gülerek koşarak yanlarından geçtiğinde Dev hâlâ olduğu yerde duruyordu. Lucas onların Katya'nın odasına girdiğini gördü ve Dev başını salladığında onları geri çağırmak üzereydi. "Bırak onları. Katya, Noor'u bu şekilde görmeyi çok isterdi." Şok halinden kurtulmuş gibi görünen diğer adam odaya baktı. "Connor burada mı?"

"Dorian'la dışarıda. Ashaya ve büyükannen mutfakta sandviç yapıyorlar. Büyükbaban ofiste."

Başını sallayan Dev sola döndü, şüphesiz yarın Katya'nın resmi ölüm saatini not edecek olan doktorla konuşmaya gidiyordu. "Bu daha mı iyi, kedicik?" diye sordu kollarındaki kadına. "Dev'in veda etme şansı var mı?"

Sascha başını iki yana salladı. "Kalbi paramparça olmuş Lucas, Dev'in asla tam anlamıyla iyileşemeyeceğine dair bir his var içimde." Sesi kırılmıştı.

"Şşşt." Ama Lucas da boğazındaki düğümü yutmak zorunda kaldı.

Dev, Connor'la konuştuktan sonra içeri girdi, tek istediği Katya'nın yanındaki yatağa girip son bir gece onun kalp atışlarını hissetmekti. Ancak yatak odasına girdiğinde gördüğü şey onu kapının girişinde duraklattı.

Noor Katya'nın yanında kıvrılmış yatıyordu, minik bir eli Katya'nın göğsündeydi.

Keenan diğer tarafa uzandı, eli Noor'un elinin üzerindeydi.

"Dev, gördün mü-" Ashaya onun yanında durdu. "Ah, çok özür dilerim. Dorian'dan onları taşımasına yardım etmesini isteyeceğim."

Dev kendini "Hayır," derken buldu. "Onlar sadece kedilerin yaptığını yapıyorlar; canı yandığı için onu dokunarak iyileştirmeye çalışıyorlar."

Ashaya koy onu parmaklar üzerinde onun Kol. "Onlar çok küçük onun düzeltilemeyeceğini anlamak için."

"Sanırım," dedi, "son gecesini umutla çevrili olarak geçirdiğini bilmek isterdi."

"Onunla yatmak istediğini biliyorum," diye söze başladı Ashaya.

"Uyumayacağım." Onu mümkün olduğunca uzun süre izlemesi gerekiyordu.

Ve öyle de yaptı. Yatağın alt kısmına oturdu, bir ayağı çarşafta, diğeri yerde, alacakaranlık gece yarısına dönerken onu izledi, sonra yavaşça gecenin en karanlık saatine, her şey sessizleşirken. Gece üçten sonra, kafasındaki bir tür ağrıyla dikkati dağıldı... hayır, bu doğru değildi, acımıyordu - daha çok kafatasının içinde bir kayma gibiydi, rahatsız edici değildi, sadece farklıydı. Kaşlarını çatarak psişik kalkanlarını kontrol etti. Tutuyor.

Gözünü fiziksel düzlemde Katya'dan ayırmadan, dışarıdan bir müdahale olup olmadığını kontrol etmek için GölgeNet'e adım attı - hiçbir şeyin ve hiç kimsenin Katya'ya daha fazla acı çektirmesine izin vermeyecekti. İlk başta göremedi. Ama Katya'nın zihnindeki titreşime baktıkça, hayal görmediğine daha çok ikna oldu. Alevi giderek güçleniyordu.

Kalbi boğazında, fiziksel düzleme geri döndü ve sadece yaratmadığına dair herhangi bir belirti çalıştı

Hayali görüntüler, sadece kederden çıldırmıyordu. Ama yine de her zamanki gibi huzurlu ve hareketsiz uyuyordu, iki küçük el vücudundaydı. *Teninde*. Bunu neden daha önce fark etmemişti? Hem Keenan hem de Noor ellerini Katya'nın başının iki yanına götürmüşlerdi.

Akıl sağlığını kaybettiğinden yarı yarıya emin olan Dev, kendini iki saat boyunca fiziksel düzlemde kalmaya zorladı. Ancak o zaman psikik gözünü açmasına izin verdi. "Yüce Tanrım." Merak dolu bir fısıltıydı.

Herhangi bir rahatsızlığın mucizeyi yok edeceğinden korkarak, sonraki dört saat boyunca yerinde kaldı ve yatak odasına kimsenin girmedüğinden emin oldu. Noor ve Keenan nihayet birbirlerinden birkaç saniye sonra uyandıklarında, sersemlemiş küçük yüzlerine baktı ve onları sıkıca sarmamak için kendini zor tuttu. "Günaydın."

Noor gözlerini ovuşturarak, "Günaydın," diye mırıldandı. "Tally'yi istiyorum."

Keenan uzanıp kolunu okşadı, sanki kolları kaldırılamayacak kadar ağırmış gibi hareket ediyordu. "Tally evde ama ben buradayım."

Küçük bir gülümseme. Noor esneyerek ayağa kalktı ve yatağın etrafından dolaşarak Dev'in yanına geldi, yorgunluk vücudunun her hattına işlemişti. "Krep?" dedi umutla, Dev onu cesaret edebildiği kadar sert bir şekilde kucaklarken.

"Krep," diye fısıldadı titremekle tehdit eden bir sesle, çocuk gelip dizine yaslandığında Keenan'ın saçını karıştırmak için elini kaldırdı.

Büyükannesi ve büyükbabası ile Sascha çocukları kreplerle oyalarken, Connor ve Ashaya Connor'ın mobil kitinde bulunan ekipmanları kullanarak Katya'yı kontrol etmeye başladılar. Dev, hem doktorun hem de M-Psy'nin onun umudundan çekindiklerini, bunu sadece onunla dalga geçmek için yaptıklarını söyleyebilirdi ama umurunda bile değildi. Ashaya'nın ağzı açık kaldığında ve Connor nefesinin altında küfretmeye başladığında, rahatlayarak yere yığılmasına izin vermedi.

Uyanana kadar beklemek zorundaydı.

"Beyni," dedi Connor sonunda, "bu tarayıcıya göre iyileşmiş." Alete baktı ve yeniden ayarlamak istercesine avucuyla vurdu. "Daha iyi bir cihaza ihtiyacım var."

"Anladım," diye mırıldandı Ashaya, gözlerini Katya'ya dikerek. "Hasarı görme yetisine sahip değilim ama verdiği tüm tepkiler normal sınırlar içinde."

Connor cep telefonunu çıkardı. "Glen," dedi bir süre sonra, "biriyle birlikte uçmanı istiyorum..."

Dev ne bildiğini bildiği için konuşmanın geri kalanını dinlemedi. "Onu ShadowNet'te görebiliyorum," dedi Ashaya'ya. "Alevi yakacak kadar parlak." Zihni farklıydı; psişik benliği kristal berraklığında kesilmişti. Daha şimdiden ShadowNet'teki Unutulmuşların meraklı bakışlarını üzerine çekmeye başlamıştı; hiçbiri sessizlikte doğmuş bir Psy'nin keskin psişik varlığını daha önce görmemişti.

Ashaya başını sallayarak, "Taramalara ihtiyacınız yok," dedi. "Ama geri kalanımızın ihtiyacı var. Çünkü eğer iyileşmişse..."

Duyularını yaydı, mutfakta iki masum ve son derece savunmasız zihin buldu. "Evet."

Üç saat sonra, Katya'nın iyileşmekle kalmayıp her an bilinçsiz halinden uyanabileceği konusunda hiçbir şüphe kalmamıştı. Olanları tartışabilmek için kendini diğerleriyle birlikte verandaya çıkmaya zorladığında, ceketler, botlar, eldivenler, atkılar ve şapkalarla küçük penguenler gibi sarılmış Noor ve Keenan'ın toplam boylarının en az on katı büyüklükteki bir ağaca tırmanmaya çalışmasını korumacı bir tavırla izlerken buldu kendini. Her ikisi de iki saatlik bir uykudan yeni uyanmışlardı ve her zamanki enerji seviyelerine yakın bir yerde hareket etmiyorlardı.

"Hangisi yaptı bunu?" Dev hâlâ şoktayken sordu.

Verandadaki herkes başını salladı. İlk konuşan Ashaya oldu. "Keenan'a Katya'ya yardım edip etmediğini sorduğumda bana onu 'iyileştirdiklerini' söyledi."

"Onlar mı?" Sascha öne doğru eğilmiş, birbirlerini daireler çizerek kovalayan çocukları izliyordu.

"Evet."

Noor o anda verandaya koşarak Dorian'ın kollarına atıldı. "Ha-ha!" Yüksek tüneğinden alay etti. "Beni yakalayamazsın."

Keenan sırtıttı ve onun çizme giymiş ayağını tutmak için ayağa fırladı. "Ben de yapabilirim."

"Dorian Amca!" Güldüren bir çığlıktı.

Lucas Keenan'ı yakaladı ve çocuğun hoşuna gidecek şekilde baş aşağı çevirdi. "Demek," dedi alfa kolayca, "ikiniz Katya'ya yardım ettiniz."

"Evet," dedi Keenan, Lucas onu tutarken eldivenli ellerinin üzerinde verandada yürürken. "Noor tek başına içeri giremez."

Dev nefesini tuttu, çocukların başka bir şey ekleyip eklemeyeceğini görmek için bekledi.

"Evet, çok fazla dokuma yapmak zorunda kaldım," dedi Noor.

"Kee benim kamyonum." İkisi de bunu çok komik buldu. Keenan hâlâ kıkırdıyordu.

Lucas onu tekrar sağ tarafına çevirdi. "Bu seni yoruyor mu?" diye sordu Lucas.

"Evet." Noor başını salladı. "Artık kafam dolu."

"Keenan, ya sen?"

Ama cevap veren Noor oldu. "Kee'nin kafası sessiz."

Karın üzerinde bir şeyin fırladığını gören Keenan heyecanla verandaya atladı. "Hadi, Noor!"

"Tamam, tamam." Dorian'ı yanağından öpen küçük kız yere bırakılmasını istedi ve tırmanma ağaçlarına doğru koşan Keenan'ın peşinden gitti.

"Söylentiler vardı," diye mırıldandı Nani, "geçmişte bazı Psy'lerin sadece bir başkasıyla birlikte çalışan yeteneklerle doğduğuna dair."

"Noor'u Shine'da test ettiğimizde herhangi bir aktif yetenek göstermedi," dedi Dev, o iki bebeğe asla ve asla geri ödenemeyecek bir borcu olduğunu bilerek. "Ama yüksek oranda Psy genleri taşıyor."

"Oğlum," diye mırıldandı Ashaya, "bir telepattır. Orta menzilli ama o menzilde kristal berraklığında. Bir kamyon... bir kanal."

Sascha başını salladı. "Noor her ne yapıyorsa, onun 'dokuması' için."

Dorian gözlerini kırptırdı. "Huh. William'a yardım eden Ok'a aynı olduklarını söylemiş. Ama eminim ki bunu o bile yapamaz. Kız -"İkisi de eşsizdir."

"Evet," diye kabul etti Ashaya. "Bu tür bir yarayı iyileştirebilen bir M-Psy -herhangi *birini*- hiç duymadım."

"Hediyelerini tanımlayıp tanımlayamayacağımız önemli değil; onu korumalıyız, ikisini de korumalıyız," dedi Dev, Lucas'ın gözlerine bakarak. "Talin ve Clay'e ellerinde her türlü Shine kaynağının olduğunu söyle. Eğer diğerleri onun ve Keenan'ın neler yapabileceğini öğrenirse..."

"Hepimiz onları koruyacağız," dedi Lucas ve bu bir yemindi. "Kimse bu ikisinden faydalanamayacak."

"Evet." Sascha'nın sesinde huşu vardı. "Keenan'ın çok yorgun olduğu belli ve Noor'un söylediği gibi -kafasının dolu olmasıyla ilgili-sanırım alev almış, yeteneği aşırı kullanımdan uyuşmuş. Ashaya, Keenan hakkında bir şeyler söyleyebilir misin?"

Ashaya bir an duraksadıktan sonra başını salladı. "O da alev aldı." Ses tonunu endişe kaplamıştı. "İyileşmeleri günler sürebilir."

"Ama iyileşecekler," diye onu rahatlattı Sascha. "Sadece psişik kaslarını aşırı zorladılar."

"Onları kime ve neye maruz bıraktığımıza dikkat etmemiz gerekecek," dedi Lucas. "Keenan onu çok seviyor, onun yolundan gidecektir ve kendine zarar vermek anlamına gelse bile yaralıları iyileştirmeye çalışmaktan kendini alamayacaktır." Eşine bir bakış attı.

Sascha, DarkRiver alfasının yüzünü buruştururken Ashaya fısıldadı: "İkili bir hediye... Bu olağanüstü."

"Pek sayılmaz," diye mırıldandı Dorian, hepsini şaşırtarak. "Ne de olsa Keenan'ın bir ikiz annesi var."

Donmuş bir sessizlik.

"Ah." Ashaya gözlerini kırptırdı. "Evet, tabii ki. Amara ve ben her zaman birleşebildik."

"Sascha, "Belki de Keenan doğuştan başka bir zihinle birleşme yeteneğine sahip olarak doğmuştur," diye teori üretti. Belki de sadece doğru zihne ihtiyacı vardı." Bir duraklama. "Ve doğru ortama... Tandem yeteneklerinin her türlü duygusal bağlantıyı cezalandıran bir ağda gelişmesi pek olası değildir."

"Evet." Ashaya başını salladı. "Bu çok samimi bir bağ."

Sascha sürü arkadaşına döndü. "Ve muhtemelen basit bir alıştırma ile yapabileceğin bir şey değil. Bu yüzden varlıkları sona erdi. Ama potansiyel her zaman oradaydı."

"Onları izlemeliyiz," dedi Ashaya, gözleri endişeliydi. "İkisinin de diğerini gereksiz yere etkilemesini istemiyorum. Keenan benim bebeğim,

Ancak genç telepatlar psişik yetenekleri söz konusu olduğunda doğruyla yanlışı her zaman ayırt edemezler."

Dev başını salladı ve Keenan'ın Noor'a ilk dala çıkmasına yardım etmesini izledi. "Bu konuda endişelenmemize gerek olduğunu sanmıyorum. Birbirlerinden değiştirmeye çalışmayacak kadar hoşlanıyorlar."

Dorian kuru bir sesle, "Müstakbel eşinin zihnini kontrol etmek kötü bir davranış sayılır," dedi.

Ashaya, Dev'in şaşkın bakışları karşısında güldü. "Bu ikisi birbirlerine ait oldukları konusunda oldukça kararlılar. İçimden bir ses, ergenlik hormonları devreye girdiğinde onları aceleci davranmaktan alıkoymakta zorlanacağımızı söylüyor."

Bu düşünce herkesin sırtmasına neden oldu. Çocuklar, ne kadar sıra dışı olduklarını kanıtladıklarının farkında olmadan oynamaya devam ettiler.

BÖLÜM 56

Dev Katya'yla konuşmayı çok istiyordu ama Katya baygındı. ShadowNet'e girmeye devam etti ve onları birbirine bağlayan ince gümüş ipliğin hâlâ orada olup olmadığını kontrol etti. Beşinci kez kontrol ettiğinde bir sürprizle karşılaştı.

Gümüş altına dönüşmüştü.

Ertesi gün, altın platine dönüşmüştü; sağlam, kopmaz bir halat.

Onun *nani* bulundu onu içinde ve ShadowNet.

"Bak at Bu, *beta*."

Çok güzel."

"Diğer tüm ipliklerden daha güçlü." Psişik parmaklarını ipliğin uzunluğu boyunca gezdirmeye devam etti, aynı ölçüde hem şaşırmış hem de sevinmişti.

Nani güldü. "Tabii ki öyle." Etrafını bir sevgi dalgası sardı. "Bu aşk."

"Evet." Kalbinin genişlediğini hissetti. "Ayrıca biyogeribildirim kendi başına erişemediği için. ShadowNet'e erişimi var çünkü zihni buna izin verecek kadar bizimkine yakın, ama bana bağlı, ağın kendisine bağlı değil. Biyogeribildirimimiz için de çekmek zorundayım."

"Bu seni rahatsız ediyor mu?"

"Hayır, herkese yetecek kadar var." Kalbi kabardı. "Keşke böyle çalışacağını daha önce bilseydim."

"Aşk tahmin edilemez, Devraj. Bu bağları kontrol edemeyiz."

"Sürprizlerden hiç hoşlanmadım," dedi Dev. "Ama sanırım fikrimi değiştirdim."

Nani gülerken, Katya'nın uyandığını hissetti, birbirlerine olan bağları o kadar derin ve gerçekti ki, bu bilgi içgüdüsel. Ağdan inerek, Katya gözlerini kaldırdığında yatak odasına doğru yürüdü. "Hey, uykucu." Ses tonunu hafif, yüzünü sakın tutmak için inanılmaz bir kontrol gerekiyordu.

Dev mi? Şaşkın bir bakış. Ama-

"Şşş." Onu şakağından nazikçe öperek oturmasına yardım etti, kalbi iki kez çarpıyordu. Telepatik olarak konuşmuştu ve o da *duymuştu*. Yerine oturan başka bir parça, başka bir sevinçti bu. "Her şeyi açıklayacağım."

Ve yaptı da. Kimse onları rahatsız etmedi - büyükannesini tanıyordu, nöbetçi rolünü oynamış ve kapıyı kapatmıştı.

"Bu ikisi birer mucize," diye fısıldadı Katya. "Yüce Tanrım, Dev, eğer Konsey hiç-"

"Asla öğrenemeyecekler," diye söz verdi ona. "Hepimiz, Shine, kediler, hepimiz onları koruyacağız."

Yüzü buruştu. "Ve düşünsene," dedi, "Larsen'in şansı olsaydı Noor'u yok ederdi. Onun ne kadar yetenekli olduğunu asla anlayamazdı."

"Sen yaptın." Elini kızın saçlarında gezdirdi. "Lucas seni panter formunda kovaladığı için senden özür dilemeyi planlıyor."

Bu onu gülümsetti. "O gece için işimin bittiğini sanıyordum."

"Hayır," dedi kollarını ona dolayarak. "Benimle tanışmak için yaşamak zorundaydın."

Eli adamın göğsünde gezindi. "ShadowNet'ine nasıl bağlandım?"

"Benim aracılığım," dedi. "Büyükanнем de aynı fikirde - bağlantın sadece benim aracılığım. Dönüşenlerin deyimiyle 'çiftleşme bağımız' seni Gölge Ağı'nda tutuyor."

"Bir çiftleşme bağı." Gülümsedi. "Bunu sevdim."

"Katya - yani ben ölürsem," dedi ona, "sen de öleceksin."

Ona ışıltılı bir bakış. "Dönüşenlerin başına gelen budur, bilirsin. Biri ölür, diğeri uzun süre dayanamaz."

"Nereden biliyorsun?"

"Bir keresinde biraz araştırma yapmıştım. Merak ettim." Parmak uçları yanağında geziniyor.

Dev anladı. "Sadece Dönüşenler değil. İnsanlar da özlem duyuyor."

"Ama," dedi gülümseyerek, "seninle uzun bir ömür geçirmek istiyorum, o yüzden güvende kal."

"Sen de." Elini kendi eliyle örtmek için uzandı ve yanağına dayadı.

"Çünkü sen ölürsen, ben de ölürüm."

İçinde bir yaramazlık kıvılcımı barındıran bir gülümseme, parlak yeni bir şey. "Özlem giderecek misin?"

"Bu gülünecek bir değil." Ama o da gülümsüyordu.

"Dev, benim Dev'im." Yüzü mutlulukla parlayarak onun üzerine doğru yükseldi.

Bir elini onun kalçasına, diğerini sırtının alt kısmına koyarak başını eğdi ve yüzünün her tarafına öpücükler kondurmasına izin verdi, sevginin, şefkatin, söz vermenin geçici dokunuşları. "Beni kurtardın, biliyorsun," dedi öpücükler arasında.

Meraklı bir bakış.

"Herkes metalin beni ele geçireceğinden endişe ediyordu." Boynunun kıvrımındaki kokuyu içine çekti. "Ama kalbime doğru bir çizginiz varken nasıl olabilir?"

"Dev." Daha fazla öpücük, nazik dokunuşlar. Sonra kulağına bir fısıltı. "ShadowNet'ine bakmaya korkuyorum."

Kendini fısıldayarak karşılık verirken buldu, onunla oynuyordu. "Sen? Korkuyor musun?" Elini çarşafın altından kaydırarak onun kalçasına yaklaştırdı. "Benim Katya'm değil."

"Elimi tutar mısın?" "Her zaman."

Katya zihninin kapısını açıp binlerce zihin ve milyonlarca duygusal bağlantıdan oluşan bir ağın parıldayan kaosuna ilk adımını attığında Dev psişik düzlemde onu bekliyordu. Katya'nın yaşadığı şoku hissetti ama o aralarındaki bağa tutunarak yerinde kaldı, baktı, öğrendi.

"Bu ..." Onun şaşkınlığını ve dehşetini hissetti. "Buna alışırsın."

"Öyle mi?" Güldüren bir soru. "Yüce Tanrım, Dev. Bunu nasıl idare ediyorsun?"

"takip et."

"Ama sana sadece bir tane var."

"Başkalarının iplerinden sıçrayabilirsiniz," diye açıkladı. "İzin almadan duygusal bir çizgiye bağlanmaya çalışmadığınız sürece, ipleri navigasyon noktası olarak kullanmanız kimsenin umurunda olmaz."

"Ve burası," dedi derin bir nefes alarak, "kesinlikle navigasyon gerektiren bir yer."

"Yanılıyorsun, biliyorsun," dedi Dev, onun dikkatini yana doğru çekerek. "Senin başka konuların da var."

"Ama burada başka kimseyi tanımıyorum." İpliğe dokundu. "Bu senin büyükannen!"

ipliği takip ettiğini hissetti, sonuna ulaştığında anladı. "Onu görüyorum, ama aynı zamanda ... büyükbabanı da görüyorum?"

"Evet, onun aracılığıyla onunla bir bağlantınız var. Tıpkı senin de benim aracılığımın binlerce kişiyle bağlantının olduğu gibi."

Onun bunu düşündüğünü görebiliyordu. "Ben daha fazla bağlantı kurduğumda, sen de onlara erişebilecek misin?"

"Belli bir düzeyde," dedi. "Bu benim bireyle olan duygusal bağına bağlı. Bak."

Onun parmağını takip ederek elmas parlaklığında ışıldayan gümüş mavisi bir ipliğe ulaştı. "Bu kim ve ben neden ona bağlıyım?" Bir çocuk kadar meraklı, psişik elini gümüş-mavi ipliğe dokundurdu. "Tiara." Fiziksel düzlemde onun gülümsediğini gördü. "Benden bu bağlantıyı kuracak kadar hoşlanıyor."

"O her zaman bir deliydi."

"Bence mükemmel bir zevki var." Parmaklarını ipliğin üzerinde oynattı. "Çok güzel."

"Daha yeni bir arkadaşlığa başladınız. Birlikte olmak yerine ayrı düşerseniz, bu bağ da zayıflayacaktır."

"Sanırım," diye mırıldandı, "ShadowNet'teki aşıklar her zaman nerede durduklarını bilirler."

"Eğer her ikisi de psişikse," diye belirtti. "Eğer bir Unutulmuş bir insanla yakın bir bağ kurarsa, o insan nominal olarak ağın içine çekilir. Zihni görebiliyoruz ama otomatik olarak korunuyor - ShadowNet'in bunu yaptığını düşünüyoruz çünkü aksi takdirde insanlar çok savunmasız olurdu. Ama bu onların ağa erişimini engelleyen bir yan etkiye sahip." Bir hayal kırıklığı sesi. "Psy ile başka türlü olabileceğini, ShadowNet'in sizi farklı olarak tanıyabileceğini hiç düşünmedik bile."

"Bunu düşünmen için hiçbir neden yoktu," dedi onu sakinleştirerek. "ShadowNet'in beni kabul etmesi bir armağan ama bu sadece

sevenler."

"Sevmeye cesaret edenler."

"Evet." Etraflarındaki iç içe geçmiş ve birbirine dolanmış çok sayıda ipliği tararken bir duraksama daha. "Bu ağ çok ama çok karmaşık."

Gülümsedi. "O benim Psy'm."

İşlerin nasıl yürüdüğünü anlamaya başladığında şakacı bir zihinsel tokat geldi. "Açık, aradaki fark bu. ShadowNet'iniz dış bağlantılara ve etkilere açık - kalkanlı olsa bile, bu insan zihinleri ağa bir şeyler getiriyor."

Bunu düşünmek için zaman ayırdı. "Evet, sanırım haklısın."

"Ama bu aynı zamanda, bu ağın PsyNet ile aynı verimlilikte bilgi tutamayacağı anlamına da geliyor. Ya da bu kaosun içinde hala veri bulabilir misiniz?"

"Çok fazla araştırma yapmadan olmaz. Bilgisayar kullanmak daha kolay." Onun fiziksel düzlemdeki ifadesine güldü. "Bazen bu şekilde faydalı olabilir, ama çoğunlukla ShadowNet psişik bağlantı ihtiyacımızı, aile ihtiyacımızı beslemekle ilgili."

"Biofeedback ne olacak?" diye sordu, duygusal imzasında pürüzlü bir iplik endişesiyle. "Çok fazla alıyorum. Eğer ağınız enerji sızdırıyorsa-"

"Önemli değil. Etrafına bir bak. Aşırı yüklüüz."

"Öylesiniz, değil mi?" diye mırıldandı. "Çünkü bir şeyleri birbirinize geri besliyorsunuz, bir şekilde çıktıyı artırıyorsunuz. Sevgi dışarı çıkıyor, sevgi geri geliyor ve enerji her alışverişte büyüyor ..." Bir duraklama daha. "Dev, psişik yollar farklı. Sanki zihnim biraz senkronize değil gibi."

Bunu biliyordu ve onun bu yollarda ilerleyebileceğini umuyordu. "Onlar boyunca hareket edebilir misin?"

"Kolayca ya da içgüdüsel olarak değil ama evet." Neredeyse bir dakikalık sessizlik. "Aslında entelektüel meydan okumadan hoşlanacağımı düşünüyorum. Keşfedilecek çok şey var."

Merakla yaptığı yorumlara rağmen, ShadowNet'teki duyguların yoğunluğuyla aşırı yüklenmeye başladığını hissedebiliyordu. Bir komut kararı vererek, onu fiziksel düzleme geri indirdi.

"Daha bitirmemiştim," diye neredeyse hırlayacaktı ona. Adam onu kendine yakın tuttu.

"Çok yorgunsun."

"Sadece çok fazla girdi vardı." Ona sokuldu, gömleğini çekiştirerek parmak uçlarının ilk dokunuşunda gerilen tenine dokundu. "PsyNet saf verilerle dolu; her saniye sayılamayacak kadar çok parça akıyor."

Dev'in içindeki Shine yöneticisi bunun cazibesini görebiliyordu. "Her günün her dakikasında neler olup bittiğini öğrenebilirdiniz." İtiraf etmeliydi ki bu son derece faydalı olurdu.

"Evet. Ama soğuk. Veri her zaman soğuktur, sadece vardır. Ama ShadowNet'te her iplik bir hikâye anlatıyor ve her biri farklı bir duygusal tat taşıyor. Her birine dokunmak, her birini tanımak istiyorum!"

"Bu, benim güzel Psy asim," dedi, dudaklarının gür dolgunluğuna karşı konuşarak, "en az bir milyon yıl sürecek."

Husky'nin kadınsı kahkahası, kot pantolonunun bel bandında dans eden eğlenceli parmakları. "Sanırım her seferinde bir öpücük almam gerekecek."

PETROKOV AİLE ARŞİVLERİ

5 Mayıs 1995 tarihli mektup

Sevgili Matthew,

Bugün, sevdiğiniz kadını onurlandıracağınıza ve ona değer vereceğinize söz vermenizi izlerken, hiçbir şeyin önünde durmaya cesaret edemeyeceği kadar parlak bir şafağın başlangıcını gördüm. Umudumuz, cesaretimiz, kalbimizin ta kendisi senin sevme, savunmasız olma ve acı çekme isteğinde devam ediyor.

İnternettekiler bize zayıf diyor ama yanılıyorlar. Duyguları görmezden gelmek, ruhun yollarını kapatmak kolaydır. Babanı sevmemiş olsaydım, onun ölümü bir parçamı sonsuza dek kırmazdı. Ama babanı sevmemiş olsaydım, insan olmanın ne demek olduğunu asla bilemezdim.

Yıllar geçtikçe bunu hatırlayacağınızı ve çocuklarınızın çocuklarının da bunu hatırlayacağını umuyorum. Ve gölgeler geri döndüğünde, eninde sonunda dönecekleri gibi, bunu da hatırlayın - bir kez hayatta kaldık. Ve hayatta kalmaya devam edeceğiz.

Hiçbir şey insan kalbinin iradesinden daha güçlü değildir.

*Tüm sevgimle,
anne*

Nalini Singh'in yeni kitabının
özel bir önizlemesi için
sayfayı çevirin

Başmeleğin Öpücüğü

Berkley Sensation'dan Şubat
2010'da geliyor!

BÖLÜM 1

Elena balkonun korkuluklarını kavradı ve aşağıda pürüzlü bir vaatle uzayıp giden vadiye baktı. Buradan kayalar ısırmaya, yırtmaya ve koparmaya hazır keskin dişler gibi görünüyordu. Buz gibi rüzgâr onu affetmeyen çenelerinin içine yuvarlamakla tehdit ederken elini daha da sıktı. "Neredeyiz biz?"

Mermer ve camdan oluşan geniş şehir her yöne doğru yayılıyor, zarif hatları güneşin keskin yakıcılığı altında mükemmelleşiyordu. Karla kaplı dağlar ufuk çizgisine hükmederken, koyu yapraklı ağaçlar, şehri muazzam bir şekilde bölen geçidin her iki tarafında huzur verici yeşil alanlar sağlıyordu. Ne yollar, ne yüksek binalar, ne de şehrin uhrevi zarafetini bozacak hiçbir şey vardı.

Yine de, tüm güzelliğine rağmen, bu yerde yabancı bir şey vardı, yaldızlı yüzeyin altında karanlığın gizlendiğine dair belirsiz bir his. Dağ rüzgârlarının ısırıcı tazeliliğiyle dolu nefesini içine çekerek yukarı, meleklerle baktı. Çok fazla meleğe. Kanatları, kayanın kendisinden çıkmış gibi görünen bu şehrin üzerindeki gökyüzünü dolduruyordu.

Meleklerle vurulmuş olanlar, melek kanatlarının görüntüsünden kelimenin tam anlamıyla büyülenen ölümlüler, taptıkları kişilerle dolu bu yerde olmak için ağlayacaklardı. Ama Elena bir başmeleğin bir vampirin kafatasından gözlerini çıkarırken güldüğünü, yer gibi yaptığını, sonra da etli kütleyi ezdiğini görmüştü. Bu, diye düşündü ürpererek, onun cennet fikri değildi.

Arkasından gelen bir kanat hışırtısı, kalçalarındaki güçlü ellerden gelen bir sıkışma. "Yoruluyorsun, Elena. İçeri gel."

Kanatlarının hassas yüzeyinde onu -güçlü, tehlikeli, tavizsiz erkeksi-hissetmek, coşkuyla titremesine neden olsa da pozisyonunu korudu. "Şimdi bana emir verme hakkına sahip olduğunu mu düşünüyorsun?"

New York'un Başmeleği, o kadar ölümcül bir yaratıktı ki şu anda bile bir parçası ondan korkuyordu, ensesindeki saçları kaldırdı, dudaklarını teninde gezdirdi. "Elbette. Sen benimsin." Mizahtan eser yoktu, sadece keskin bir sahiplenmeydi.

"Bu gerçek aşk olayını tam olarak kavradığını sanmıyorum." Onun ağzına ambrosia yedirmiş, onu ölümlüden ölümsüze dönüştürmüştü, ona kanatlar vermişti -kanatlar! Onun için, bir avcı, bir ölümlü ... artık ölümlü değildi.

"Her ne olursa olsun, yatağa dönme vaktiniz geldi."

Sonra onun kollarındaydı ama parmaklıkları bıraktığını hatırlamıyordu ama bırakmış olmalıydı çünkü elleri yine kanla dolmuş, derisi gerilmişti. Acıyordu. Yavaş ve sıcak yanmayı atlatmaya çalışsa da Raphael onu kapılardan geçirerek mermer ve kuvarstan yapılmış, etraflarındaki dağlar kadar sağlam ve yerinden oynatılamaz bir kalenin tepesinde duran muhteşem cam odaya taşıdı.

Öfke kan dolaşımına yayıldı. "Aklımı kaçırdım, Raphael!"

Neden?

"Çünkü sana defalarca söylediğim gibi, ben senin kuklan değilim." Adam onu bulut yumuşaklığındaki yatağa yatırırken dişlerini sıktı, yastıklar gürdü. Ama kendini oturur pozisyona getirdiğinde şilte avuçlarının altında sıkıca duruyordu. "Bir sevgili" -Tanrım, gidip bir başmeleğe aşık olduğuna hâlâ inanamıyordu- "bir ortak olmalı, manipüle edilecek bir oyuncak değil."

İnsanları köleye çeviren bir yüzdeki kobalt gözler, mükemmel bir zarafete sahip bir yüzü çerçeveleyen gece karası saçlar... ve biraz zalimlikten fazlası. "Bir yıl komada kaldıktan sonra tam üç gündür uyanıksın," dedi ona. "Ben bin yıldan fazla yaşadım. Seni ölümsüz yapmadan önce ne kadar eşitimsen şimdi de o kadar değilsin."

Öfke kulaklarında beyaz bir gürültü duvarıydı. Daha önce bir kez yaptığı gibi onu vurmak istedi. Bu düşüncenin hemen ardından zihninden şelale gibi görüntüler akmaya başladı: ıslak, kıpkırmızı bir kan, yırtılmış bir kanat, Raphael'in şoktan parlayan gözleri. Hayır... onu tekrar vurmayacaktı ama Raphael onu şiddete sürüklüyordu. "O zaman ben neyim?"

"Benim."

Bunu duyduğunda, sesindeki mutlak sahiplenmeyi, yüzündeki karanlık tutkuyu gördüğünde omurgasında kıvılcımlar çakması yanlış mıydı? Muhtemelen. Ama umurunda değildi. Umursadığı tek şey, artık temel kuralların değiştiğini düşünen bir başmeleğe bağlı olduğu gerçeğiydi. "Evet," diye kabul etti. "Kalbim senindir."

Gözlerinde bir memnuniyet parıltısı.

"Ama başka bir şey değil." Geri adım atmayı reddederek onunla bakışlarını kilitledi. "Yani, ben bir bebek ölümsüzüm. Güzel ama aynı zamanda hâlâ bir avcıyım. Beni işe alacak kadar iyi bir avcı."

Tutkunun yerini kızgınlık aldı. "Sen bir meleksin."

"Sihirli melek parasıyla mı?"

"Para önemli değildir."

"Tabii ki hayır, sen Midas'ın kendisinden bile daha zenginsin," diye mırıldandı. "Ama senin küçük çiğneme oyuncağın olmayacağım."

"Çiğneme oyuncağı mı?" Bir eğlence parıltısı.

Onu görmezden geldi. "Sara istediğim zaman işe geri dönebileceğimi söyledi."

"Meleklerle olan sadakatiniz artık Avcılar Loncası'na olan sadakatinizden daha ağır basıyor."

"Michaela, Sara, Michaela, Sara," diye mırıldandı alaycı ve düşünceli bir sesle. "Kaltak Tanrıça melek en iyi arkadaşıma karşı, sence hangi tarafı seçerim?"

"Fark etmez, mi?" Bir kaşını kaldırdı.

Adamın onun bilmediği bir şey bildiğini hissediyordu. "Neden olmasın?" "Uçana kadar hiçbir planını hayata geçiremezsin."

Bu onu susturdu. Ona ters ters bakarak sırtını yastıklara yasladı, kanatları çarşafın üzerine yayıldı, gece yarısından çivit mavisine ve en koyu maviye doğru yavaşça süzöldükten sonra şafağa ve nihayet parlak bir beyaz-altına dönüştü. Surat asma girişimi yaklaşık iki saniye sürdü. Elena ve somurtmak hiçbir zaman birlikte iyi gitmemişti. "İğrenç" kızının her şeyinden nefret eden Jeffrey Deveraux bile bu günahı onun ayaklarının altına serememişti.

"O zaman öğret bana," dedi doğrulurken. "Ben hazırım." Uçma arzusu boğazında bir yumruk, ruhunda yakıp yıkan bir ihtiyaçtı.

Raphael'in ifadesi değişmedi. "Yardıma almadan balkona bile yürüyemiyorsun. Yavru kuşlardan daha zayıfsın."

Daha küçük kanatları, daha küçük bedenleri, daha büyük olanlar tarafından izlendiğini görmüştü. Çok değillerdi ama yeterliydi. "Neredeyiz?" diye tekrar sordu.

" "

Aklına, büyük ve kötü bir avcı olduğu için onu gözetlemeye çalışan genç bir meleğin anısı geldi.

"Özür dilerim! Özür dilerim! Sığınaktan yeni çıktım."

"Burası yavrularınız için güvenli bir yer mi?"

"Olmasını istediğimiz her şey var." O saf günah dolu gözler kapıya doğru kaydı. "Dmitri geliyor."

Dmitri'nin kokusunun cazibesinin kürk, seks ve şehvet düşkünlüğünden oluşan bir süzölüşle etrafını sardığını hissettiğinde nefesini içine çekti. Ne yazık ki dönüşümüyle birlikte bu özel vampir numarasına karşı bağışıklık kazanmamıştı. Bunun tersi de doğruydu. "Tartışamayacağın bir şey var, hâlâ vampirleri kokularından takip edebiliyorum." Bu da onu avcı doğumlu yapıyordu.

"Bize gerçekten faydalı olma potansiyeline sahipsin Elena."

Raphael'in ne kadar kibirli görüldüğünün farkında olup olmadığını merak etti. Hiç sanmıyordu. Hayal edebileceğinden çok daha uzun yıllar boyunca yenilmez olmak bu kibri onun doğasının bir parçası haline getirmişti... *Ama hayır*, diye düşündü. İncinmiş olabilir. Cehennem koptuğunda ve bir Kan Meleği New York'u yok etmeye çalıştığında, Raphael Elena'nın parçalanmış bedenini Manhattan'ın tepesindeki o çıkıntıda terk etmek yerine onunla birlikte ölmeyi seçmişti.

Anıları bulanıktı ama parçalanmış kanatlarını, kanayan yüzünü, aşağıdaki şehrin sokaklarının sertliğine inerken onu koruyan elleri hatırlıyordu. Kalbi sıkışmıştı. "Bana bir şey söyle, Raphael?"

Çoktan dönmüş, kapıya doğru ilerliyordu. "Bilmek istediğin şey nedir, Lonca Avcısı?"

Onun bu sürçmesi karşısında gülümsemesini gizledi. "Sana ne diyeyim? Koca mı? Dostum mu?"

Erkek arkadaşın mı?"

Elini kapının koluna koyarak durdu ve ona anlaşılmaz bir bakış fırlattı. "Bana Efendi diyebilirsin." Sonra da gitmişti.

Elena onun kendisiyle oynayıp oynamadığını merak ederek kapalı kapıya baktı. Bilemiyordu, onu ruh halini, gerçeklerini ve yalanlarını okuyacak kadar iyi tanıımıyordu. Acı ve korku içinde bir araya gelmişlerdi, Uram kanla doğmaya ve dünyada ölümcül bir yol açmaya karar vermemiş olsaydı, ölüm hayaletinin itmesiyle belki de yıllar sürecektir bir birlikteliğe adım atmışlardı.

Raphael ona efsaneye göre sadece gerçek aşkın bir başmeleğin dilinde ambrosia açmasına, insanı meleğe dönüştürmesine izin verdiğini söylemişti ama belki de onun dönüşümü en derin duygulara değil, çok nadir görülen biyolojik bir ortakyaşama bağlıydı? Ne de olsa vampirler melekler tarafından yaratılmıştı ve biyolojik uyumluluk bu dönüşümün ayrılmaz bir parçasıydı.

"Lanet olsun." Bir elinin topuğunu kalbinin üzerine sürterek ani acı hissini silmeye çalıştı.

"çekiyorsun."

Bunu en başta söylemişti. Yani belki de büyülenmenin bir parçası vardı. "Dürüst ol Elena," diye fısıldadı, parmaklarını onun kendisine armağanı olan muhteşem kanatların üzerinde gezdirirken, "büyülenen sensin."

Ama köleliğe düşmeyecekti.

"Usta, kışımın kenarı." Balkon kapısının dışındaki yabancı gökyüzüne baktı ve kararlılığının demir gibi sertleştiğini hissetti; artık beklemek yoktu. Hâlâ insan olmasının aksine, koma kaslarını yok etmemişti. Ama bu kaslar hayal bile edemeyeceği bir dönüşüm geçirmişti; her şey zayıf ve yeni hissediliyordu. Yani rehabilitasyona ihtiyacı olmasa da egzersize ihtiyacı vardı. Özellikle de kanatları söz konusu olduğunda. "Şimdiki zaman gibisi yok." Kendini düzgün bir oturma pozisyonuna getirerek derin, sakinleştirici bir nefes aldı... ve kanatlarını açtı.

"Tanrım, bu acıtıyor!" Dişlerini sıktı, gözlerinin yaşlar süzüldü, kullanılmayan, alışılmadık kaslarını germeye devam etti, yeni şekillendirdiği kanatlarını yavaşça içeri katladı ve sonra dışarı doğru genişletti. Üç tekrardan sonra gözyaşları dudaklarına süzölmüştü, ta ki tadabildiği tek şey gözyaşlarının tuzu olana kadar... Cildi, camdan içeri süzölen güneş ışığında parıldayan bir ter tabakasıyla kaplanmıştı.

Tam o sırada Raphael içeri girdi. Kadın bir patlama bekliyordu ama Raphael yatağın karşısındaki sandalyeye oturdu, gözleri onu hiç bırakmadı. Kadın temkinli bir şekilde onu izlerken, Raphael bir ayak bileğini dizinin üzerinden geçirdi ve kenarları yaldızla kaplı ağır, beyaz bir zarfı botunun üst kısmına vurmaya başladı.

Onun bakışlarını tuttu, iki esneme hareketi daha yaptı. Sırtını jöle gibi hissetti, karın kasları o kadar gergindi ki acıyordu. "Zarfın içinde ne var?" -nefes almak için durakladı- "zarfın içinde ne var?"

Kanatları arkasından kapandı ve kendini yatak başlığına yaslanmış buldu. Adamın ne yaptığını anlaması birkaç saniyesini aldı. Adam ayağa kalkıp yatağın üzerine bir havlu bıraktıktan sonra tekrar yerine otururken bile ruhunun derinliklerinde soğuk bir şeyler belirdi. Bunun böyle devam etmesine imkân yoktu.

Ancak, öfkesinin çalkantılı öfkesine rağmen, yüzünü sildi ve ağzını kapalı tuttu. Çünkü o haklıydı - onun dengi değildi, hem de hiç. Ve koma onu biraz mahvetmişti. Ama şu andan itibaren, melek olmadan önce geliştirmeye başladığı kalkanları üzerinde çalışacaktı. Kendisindeki değişiklikler göz önüne alındığında, onları daha uzun süre tutmayı öğrenme şansı vardı.

Sert omuz kaslarını gevşemeye zorlayarak komodinin üzerine bıraktığı bıçağı aldı ve havlunun kenarıyla tertemiz bıçağı temizlemeye başladı. "Daha iyi hissediyor musun?"

"Hayır." Ağzı sertleşti. "Beni dinlemen gerek Elena. Sana zarar vermeyeceğim ama senin üzerindeki kontrolümü sorgulatacak şekilde davranmana da izin veremem."

"Başmeleklerin tam olarak ne tür ilişkileri vardır?" diye sordu, gerçekten merak ederek.

Bu onu bir an duraksattı. "Michaela ve Uram'ınki bittiğine göre artık sadece bir tane istikrarlı ilişki biliyorum."

"Orospu Tanrıça da başka bir baş melek, yani onlar eşittir."

Başını hareketten çok düşünceyle sallıyordu. O kadar güzeldi ki, onun ruhunun dokusuna işlemiş bir acımasızlık damarına sahip olduğunu bilse bile düşünmeyi zorlaştırıyordu. Bu acımasızlık öfkeli bir

Yatakta bir tür kontrol, bir kadının ılık atmasına neden olan türden, teni sadece açlığı bilen bir vücut üzerinde çok sıkı.

"Diğer ikisi kim?" diye sordu, içindeki derin ihtiyacı yutkunarak. Uyandığından beri ona sarılmıştı, kucaklaması güçlü, kuvvetli ve zaman zaman yürek parçalayıcı derecede şefkatliydi. Ama bugün bedeni çok daha karanlık bir dokunuş istiyordu.

"Elijah ve Hannah." Gözleri parlıyor, bir zamanlar bir ressamın atölyesinde gördüğü bir tona dönüşüyordu. *Prusya* mavisini. Adı buydu, Prusya mavisini. Zengin. Egzotik. Kendini New York'un Başmeleğı tarafından ele geçirilmiş bulana kadar bir meleğinin olabileceğine asla inanmayacağı bir şekilde dünyevi.

"İyileşeceksin, Elena. Sonra sana meleklerin nasıl dans ettiğini öğreteceğim."

Dışarıdan sakın görünen bu ifadedeki uyuklayan sıcaklık karşısında ağızı kurudu. "Elijah?" diye sordu, sesi boğuktu, bir davet gibiydi.

Dudakları aynı anda hem şehvetli hem de merhametsizce kızın bakışlarını tutmaya devam etti. "O ve Hannah yüzyıllardır birlikteler. Zamanla gücü artmış olsa da, onun yardımcısı olmaktan memnun olduğu söyleniyor."

Bu eski moda ifade hakkında bir süre düşünmek zorunda kaldı. "Kanatlarının altındaki rüzgar mı?"

"Nasıl ." Yüzü birdenbire sert çizgiler ve açılarla kaplandı -erkek güzelliğı en saf, en acımasız haliyle. "Solmayacaksın."

Bunun bir suçlama mı yoksa emir mi olduğunu bilmiyordu. "Hayır, yapmayacağım." Konuşurken bile, Raphael'in inanılmaz gücüne karşı kişiliğini korumak için iradesinin her zerresini kullanması gerektiğinin bilincindeydi.

Zarfa tekrar vurmaya başladı, hareketi kesin ve kasıtlıydı. "Bugünden itibaren bir teslim tarihiniz var. İki aydan biraz fazla bir süre içinde ayağı kalkmış ve havada olmanız gerekiyor."

"Neden?" diye sordu, zevk kan dolaşımında fokurdarken bile.

Prusya mavisini donarak siyah buza dönüştü. "Lijuan senin onuruna bir balo düzenliyor."

"Baş meleklerin en yaşlısı olan Zhou Lijuan'dan mı bahsediyoruz?" Baloncuklar düzleşti, cansızlaştı. "O... farklı."

"Evet. O evrim geçirdi." Ses tonunda bir parça gece yarısı fısıldadı, gölgeler o kadar kalındı ki neredeyse bedenseldi. "Artık tamamen bu dünyaya ait değil."

Derisi diken diken oldu, çünkü bir ölümsüzün bunu söylemesi... "Neden benim için bir balo düzenlesin ki? Beni Adam'dan tanımıyor."

"Tam tersine, Elena. On kişilik kadronun tamamı senin kim olduğunu biliyor - sonuçta seni biz işe aldık."

Dünyadaki en güçlü bedeninin onunla ilgileniyor olması fikri tüylerini diken diken ediyordu. Raphael'in de onlardan biri olması hiç yardımcı olmamıştı. Onun neler , sahip olduğu gücü, gerçek kötülüğe geçmesinin ne kadar kolay olacağını biliyordu. "Artık sadece dokuz kişi," dedi. "Uram öldü. Tabii ben komadayken yerime birini bulmadıysanız?"

"Hayır. İnsan zamanı bizim için çok az şey ifade ediyor." Bir ölümsüzün kayıtsızlığı. "Lijuan'a gelince, bu güçle ilgili - küçük evcil hayvanımı görmek, zayıflığımı görmek istiyor."

Nalini Singh'in bir sonraki
kitabının özel önizlemesi için
okumaya devam edin

Psy-Changeling serisi

Berkley Sensation'dan
çok yakında!

ADALET

Psiler Sessizliği ilk seştiklerinde, duygularını gömmeyi ve sevgi ya da nefreti umursamayan buz gibi bireylere dönüşmeyi ilk seştiklerinde, ırklarını insanlardan ve Dönüşenlerden izole etmeye çalıştılar. Duyguları kucaklamaya devam eden ırklarla sürekli temas halinde olmak, kendi şartlanmalarına tutunmalarını çok daha zorlaştırdı.

Mantıklı bir düşünceydi.

Ancak pratikte bunun imkânsız olduğu ortaya çıktı. Ekonomi tek başına izolasyonu olanaksız bir hedef haline getiriyordu-Psy'lerin hepsi PsyNet'e, zihinlerini birbirine bağlayan geniş psişik ağa bağlı olabilirdi ama hepsi eşit değildi. Bazıları zengin, bazıları fakir, bazıları da kıt kanaat geçiniyordu.

İşe ihtiyaçları vardı, paraya ihtiyaçları vardı, yiyeceğe ihtiyaçları vardı. Ve Psy Konseyi, tüm acımasız gücüne rağmen, milyonlar için yeterli iç pozisyon sağlayamazdı. Psy dünyanın bir parçası olarak kalmak zorundaydı, her tarafı kaostan dolu, neşe ve üzüntünün, korku ve umutsuzluğun aşırılıklarıyla dolup taşan bir dünya. Baskı altında parçalanan Psy'lar sessizce "rehabilite" edildi, zihinleri silindi, kişilikleri silindi. Ama diğerleri başarılı oldu.

Vücudun içine bakma ve hastalıkları teşhis etme yeteneğine sahip olan M-Psy, dünyadan hiçbir zaman gerçekten elini eteğini çekmemişti. Yetenekleri üç ırk tarafından da takdir ediliyordu ve iyi bir gelir getiriyorlardı.

Psy nüfusunun daha az güçlü üyeleri muhasebeci ve mühendis, dükkan sahibi ve temizlikçi olarak sıradan, günlük işlerine geri döndüler. Bir zamanlar zevk aldıkları, küçümsedikleri ya da sadece hoş gördükleri şeyler dışında, artık sadece *yapıyorlardı*.

Buna karşılık en güçlüler, mümkün olan her yerde Konsey'in üst yapısına dahil edildi. Konsey en güçlülerini kaybetme riskini göze almak istemedi.

Sonra J'ler vardı.

Zihinlere girip anıları geri getirmelerine ve daha sonra bu anıları başkalarıyla paylaşmalarına izin veren bir tuhaflıkla doğan telepatlar, dünyanın ilk adalet sistemine sahip olmasından bu yana dünyanın adalet sisteminin bir parçasıydı. Her sanığın suçluluğuna ya da masumiyetine ışık tutacak kadar J-Psy yoktu; sadece en iğrenç davalara getiriliyorlardı; kıdemli dedektiflerin kusmasına ve uzun süredir yorgun olan muhabirlerin dehşetle geri adım atmasına neden olan türden davalar.

Konsej, sadece insanları değil, zaman zaman gizli ve sürü huylu şekil değiştirenleri de işleyen bir sisteme giriş yapmanın ne kadar avantajlı olacağını fark ederek, J'lerin çalışmalarına devam etmelerine izin verdi.

Ve eğer beklenmedik bazı komplikasyonlar olursa... faydalar maliyetlerden daha ağır basıyordu.

Bölümün tam metnini şu adresten okuyabilirsiniz: www.nalinisingh.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.